N.K.

JEMISIN

FANTASY

„O continuare excelentă a *Celor O Sută de Mii de*

Regate, oferind o poveste nouă, plină de mister, acţiune şi romantism."

worldswithoutend.com

„La fel de bună ca prima carte, poate chiar mai bună, *Regatele sfărâmate* păstrează calitatea şi creativitatea demonstrate de N.K. Jemisin în romanul ei de debut."

newtonrocha.wordpress.com

„Când am luat contact prima dată cu mitologia, una dintre întrebările pe care mi le-am pus a fost: ce s-ar întâmpla dacă zeii ar mai umbla printre noi? Astfel de romane tind să exploreze consecinţele întoarcerii zeilor sau ale plecării lor: ce se întâmplă dacă zeii se întorc? Ce se întâmplă dacă pleacă? Cum va face faţă omenirea cu ei sau fără ei?"

boywhocriedbooks.wordpress.com

„Ceea ce m-a impresionat probabil cel mai mult a fost originalitatea poveştii. Nu-mi amintesc să fi citit vreodată ceva asemănător."

sffbookreview.wordpress.com

„Jemisin a creat o lume populată de personaje fie umane, fie divine în formă umană, aflate într-un conflict nesfârşit."

canyondreammg.wordpress.com

„O operă de artă scrisă. Seamănă cu un tablou: pasional, colorat şi intens. [...] Cred că autoarea conştientizează această magie şi se joacă cu limitele sale. De aceea *Regatele sfărâmate* reprezintă o sărbătoare pentru toate simţurile."

wortmagieblog.wordpress.com

„Un roman magnific şi una dintre cele mai bune cărţi recenzate anul acesta."

Romantic Times

„In *Regatele sfărâmate,* N.K. Jemisin continuă să ne uimească cu maşinaţiunile perfide ale unui panteon acaparat de rivalităţi - zeităţi fascinante, egocentrice."

subterraneanpress.com

JEMÎSIN

Regatele sfărâmate

Traducere din limba engleză
de Oana Clapa

îl LADIN

Colecţie coordonată de Mihai-Dan Pavelescu Redactori: Adrian Creţu, Mădălina Raşoga Tehnoredactor: Roxana Ciobanu
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Jemisin, N.K.
Regatele sfărâmate / N.K. Jemisin; trad, din 1b. engleză de Oana
Clapa. - Bucureşti: Editura Paladin, 2021
ISBN 978-606-9000-83-0

I. Clapa, Oana (trad.)

821.111

N.K. Jemisin
The Broken Kingdoms
Copyright © 2010 by N.K. Jemisin

© Editura Paladin, 2021, pentru prezenta ediţie
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Ţin minte că era în jurul orei 10.

Cel mai mult îmi plăcea să-mi fac de treabă cu ierburile din curte, dar pentru asta fusesem silită să

lupt îndelung, fiindcă grădinile maică-mii erau bine cunoscute în toată regiunea şi ea nu prea avea încredere în mine. Şi într-un fel avea dreptate - pe tata încă îl pufnea râsul când îşi aducea aminte ce păţiseră rufele când încercasem să le spăl.

— Oree, o auzeam pe mama când căutam să-mi dovedesc independenţa, nu-i bai dacă ai nevoie de ajutor. întotdeauna există ceva ce nu putem face singuri.

Insă pentru mine grădinăritul nu se număra printre acele lucruri. Maică-mii cel mai frică îi era să mă lase să smulg buruienile, fiindcă multe dintre ierburile sălbatice din Nimaro semănau cu plantele ei cele mai rare. Imitaţia de ferigă avea nişte frunze în formă de evantai, la fel ca iarba-dulce, iar coada-vulpii avea frunzele prelungi şi ţepoase, la fel ca roua-cerului. Dar buruienile nu *miroseau* defel ca preţioasele ei ierburi, aşa că n-am înţeles niciodată care era problema. In rarele ocazii în care şi mirosul şi forma îmi puneau probleme, era suficient să duc o plantă la nas sau să-mi trec mâna printre frunze, ascultându-le mişcarea, ca să ştiu tot ce trebuia despre ele. Până la urmă, mama s-a văzut silită să recunoască faptul că nu smulsesem nimic din ce plantase anul acela, iar pentru vara următoare visam să-mi fac propria terasă.

De obicei rămâneam în grădină cu orele, dar într-o

dimineaţă m-a năpădit sentimentul că în aer plutea schimbarea.

Mi-a fost dar de cum am ieşit din casă: atmosfera era lâncedă, înăbuşitoare şi încordată. Când au început furtunile, lăsasem deja baltă grădina şi mă ridicasem în pidoare, îndreptându-mi instinctiv chipul către cer.

Şi *puteam să văd.*

Am zărit, în ceea ce aveam mai târziu să numesc *distantă,* pete întunecate, imense şi amorfe, conturate de lumină. Sub privirile mele, nişte forme uriaşe de suliţă, atât de strălucitoare încât mă dureau ochii uitându-mă la ele, ceea ce nu mi se mai întâmplase nidodată, s-au împlântat în petele acelea mari şi le-au făcut bucăţi. Insă petele sparte s-au transformat în tentacule lichide care s-au înfăşurat în jurul suliţelor, înghiţindu-le complet. Şi lumina s-a schimbat, la rândul ei, transformându-se în discuri rotitoare, tăioase, care au sfâşiat tentaculele. Lupta dintre întuneric şi lumină a continuat mult timp, fără ca vreuna dintre părţi să câştige mai mult de o clipită. Peste toate acestea, tunetul bubuia fără încetare şi fără nido picătură de ploaie.

N-am văzut doar eu minunile din cer. Toţi vecinii mei ieşiseră din casele lor şi din prăvălii, şuşotind şi exclamând fără urmă de teamă în voce, fiindcă toate ciudăţeniile acelea rămăseseră sus de tot, mult prea departe de micile noastre vieţi pământeşti pentru a ne putea atinge.

Aşa se face că nimeni altcineva n-a observat ce-am făcut îngenuncheată fiind şi cu degetele înfipte în solul moale. Un cutremur de pământ. Deşi nu pot spune că a fost un cutremur, ci mai degrabă tensiunea de mai devreme, senzaţia aceea de *încordare,* care pare-se că nu din cer pornise.

Am sărit în picioare, mi-am luat toiagul cu care mă ajutam la mers şi am fugit spre casă. Tata se dusese la piaţă, dar mama era înăuntru şi, dacă exista posibilitatea vreunui cutremur, trebuia s-o atenţionez.

Am urcat în grabă treptele ce duceau spre prispă şi am tras tare de uşă, strigându-i mamei să iasă iute afară.

In acel moment a bubuit un sunet întinzându-se şi lăţin- du-se deasupra pământului, abandonându-şi închisoarea

în care fusese ţinut, rostogolindu-se prelung deasupra ţinutului dinspre nord-vest, din direcţia Văzduhului, oraşul Aramerilor. La început mi-am zis că o fi cineva care cântă. Şi nu doar o singură voce, ci mai degrabă o mie, ba nu, un milion, toate vibrând în armonie. Cântecul lor îmi era aproape imposibil de înţeles, iar versurile îi erau formate dintr-un singur cuvânt, dar atât de puternic, încât întreg universul se zguduia sub forţa sa iminentă.

Cuvântul acela era „creşte".

Este important să înţelegi ceva: eu am putut vedea dintot- deauna magia, dar până atunci Nimaro fusese pentru mine doar beznă. Era un ţinut paşnic, împânzit cu aşezări şi sate adormite, printre care se număra şi al meu. Magia era un lucru de la oraş. O vedeam doar rareori, şi atunci numai în secret.

Dar acum tot peisajul strălucea în culori luminoase, izbucnind din pământ, întinzându-se şi brăzdând fiecare stradă, fiecare frunză şi piatră şi bucată de lemn din casele de peste drum. Atât de multe lucruri! Niciodată nu-mi dădusem seama că lumea cuprindea în ea atât de multe lucruri, ascunse în jurul meu. Magia inundase pereţii cu textură şi contur, astfel încât, pentru prima dată în viaţă, am putut vedea casa în care m-am născut. Am văzut liniile copacilor din jur şi căruţa veche de după colţul casei - la început nici măcar nu mi-am dat seama ce era -, precum şi siluetele oamenilor care căscau gura pe stradă. *Am văzut toate astea* - am văzut cu adevărat, aşa cum vedeau ceilalţi.

Cine ştie, poate chiar mai mult decât ei. Acest moment îl voi păstra mereu în inimă: revenirea a ceva glorios. Refacerea a ceva de mult distrus. Renaşterea vieţii în sine.

în seara aceea am aflat că tatăl meu murise.

După o lună, am pornit către Văzduh, să încep o viaţă nouă.

Şi au trecut zece ani.

1
Comoară abandonată
(pictură encaustică pe pânză)

— Puteţi să mă ajutaţi, vă rog? a întrebat femeia.

I-am recunoscut vocea de cum a deschis gura, fiindcă în urmă cu o oră căscaseră toţii ochii, ea, soţul şi copiii ei, la una dintre tapiseriile pe care le vindeam la tejghea - fără s-o cumpere, bineînţeles. Atunci fusese nervoasă, fiindcă tapiseria era cam scumpă şi copiii mult prea insistenţi. Acum însă îi era frică, iar vocea în aparenţă calmă îi ascundea tremoloul ascuns al temerilor.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Nu-mi găsesc familia...

Am arborat cel mai blând zâmbet de localnic prietenos.

— Poate s-au rătăcit. Este uşor să te pierzi atât de aproape de trunchiul copacului. Unde i-aţi văzut ultima oară?

— Uite acolo.

Am auzit-o mişcându-se. Cred că arătase ceva cu degetul, dar şi-a dat seama de greşeală şi s-a ruşinat.

— Ah... îmi cer scuze, o să întreb pe altcineva...

— Cum doriţi, i-am răspuns senină, dar dacă este vorba despre o alee curată şi frumuşică tocmai lângă Sala Albă, atunci cred că ştiu ce s-a întâmplat.

După cum a tras aer în piept, mi-am dat seama că o nimerisem.

— Dar cum de...

L-am auzit pe Ohn pufnind încet (dintre toţi vânzătorii de artă din partea noastră de parc, el stătea

 şi râsul lui m-a făcut să zâmbesc, sperând că femeia o va lua drept semn de prietenie, nu de amuzament pe seama ei.

— Au intrat *pe* alee? am întrebat-o.

— Păi... să vedeţi...

Femeia s-a foit şi şi-a frecat mâinile. Ştiam deja care era problema, dar am decis că-i mai bine s-o las să se descurce singură. Nimănui nu-i place să i se arate greşelile cu degetul.

— Ştiţi... fiul meu avea nevoie la toaletă. Nimeni de pe aici n-a vrut să-l lase să folosească o toaletă dacă nu cumpărăm ceva, şi cum noi nu prea avem bani...

Folosise aceeaşi scuză pentru a evita să cumpere tapiseria, lucru care nu mă deranja, şi, ce-i drept, aş fi fost prima care să recunoască faptul că nimeni nu avea cu adevărat *nevoie* de mărfurile mele, însă m-a enervat s-o aud că dusese lucrurile atât de departe. Bine, dacă eşti prea zgârcit să cumperi o tapiserie, asta pot înţelege, dar nici măcar ceva de mâncare sau un flecuşteţ? Toţi vânzătorii asta cer, şi în schimb îi lăsăm pe străini să caşte gura la noi, să se înghesuie în faţa tarabelor până ne gonesc clienţii fideli şi să se plângă că orăşenii sunt tare neprietenoşi.

M-am hotărât de aceea să nu-i spun că familia ei putea folosi gratuit facilităţile oferite de Sala Albă şi i-am explicat în schimb:

— Aleea aceea are nişte proprietăţi mai speciale, să ştiţi. Oricine se duce acolo şi se dezbracă, fie şi numai parţial, este dus instantaneu în mijlocul Pieţei Soarelui.

De fapt, locuitorii din piaţă construiseră o scenă exact pe locul de sosire, tocmai ca să râdă mai bine de amărâţii care apăreau acolo, uluiţi şi în fundul gol.

— Duceţi-vă în piaţă. O să vă găsiţi familia acolo.

— Of, slavă Zeiţei, a zis femeia. (Fraza aceea mi se păruse întotdeauna ciudată.) Mulţumesc şi dumneavoastră. Am auzit atâtea lucruri despre oraşul ăsta, şi nu voiam să vin, dar soţul meu... ştiţi, el e din

Nordul îndepărtat, voia să vadă Copacul Zeiţei... A respirat adânc: Cum ajung în piaţa asta?

Slavă zeilor!

— Păi, este în Umbra de Apus, pe când asta unde suntem acum e Umbra de Răsărit. Wesha, Easha.

— Cum adică?

— Aşa le spunem noi pe aid, în caz că vă opriţi să întrebaţi cum ajungeţi acolo.

— Ah. Dar... *Umbră?* Am auzit cuvântul ăsta, dar oraşul se numeşte...

Am întrerupt-o.

— Nu, nu, oamenii care locuiesc aici nu-i zic cum ştiţi dumneavoastră.

Am arătat cu mâna în sus, unde frunzele mereu verzi ale Copacului Lumii se agitau la limita percepţiei. Scoarţa groasă ascundea magia vie din trunchi şi rădăcini, dar frunzele dansau şi străluceau, abia vizibile. Uneori le admiram cu orele.

— Nu prea avem parte de văzduh aici, i-am spus, nu vi se pare?

— Ah. Da... am înţeles.

t

Am încuviinţat din cap.

— Trebuie să luaţi o trăsură până la zidul de rădăcini de pe strada Şase, pe urmă luaţi ori barca, ori mergeţi pe jos pe cărarea suspendată prin tunel. La ora asta, lămpile au fost aprinse tocmai pentru cei care nu sunt de pe aici, şi asta-i bine. E foarte neplăcut să străbaţi rădăcina pe întuneric - deşi *pentru mine* nu-i nido diferenţă. Am zâmbit ca s-o liniştesc. N-ati crede câh o iau razna din cauza întunericului. Odată ce aţi ajuns la capătul tunelului, aţi intrat în Wesha. Acolo sunt mereu palanchine, aşa că puteţi să luaţi unul sau să mergeţi pe jos până la Piaţa Soarelui. Nu-i deloc departe, mergeţi ţinând mereu Copacul în dreapta şi...

M-a întrerupt cu o groază prea bine cunoscută de

mine:

— Oraşul ăsta... cum pot eu să... sigur mă rătăcesc. La naiba, şi bărbatu-meu e mai rău decât mine. El se rătăceşte tot timpul. O să-ncerce să se-ntoarcă aici, şi banii sunt la mine, şi...

— Nu vă îngrijoraţi, i-am răspuns cu o compasiune foarte bine exersată, aplecându-mă spre ea pe deasupra mesei, atentă să nu răstorn statuile din lemn sculptat, şi arătând cu degetul spre capătul Aleii Artiştilor. Dacă doriţi, vă pot recomanda o călăuză bună, care să vă ajute să ajungeţi repede.

Eram convinsă că i se va părea scump. Pe aleea aceea, familia ei ar fi putut fi atacată, jefuită, transformată în pietre. .. Chiar merita riscul la banii economisiţi astfel? Nu i-am înţeles niciodată pe pelerini.

— Cât costă? a întrebat plină de îndoieli.

— Trebuie să-l întrebaţi pe el. Să-l chem?

— Păi...

Femeia s-a lăsat de pe un picior pe celălalt, şovăind din toată fiinţa.

— Sau aţi putea să cumpăraţi asta, i-am propus, rotin- du-mă graţios în scaun pentru a-i oferi un sul mic. E o hartă cu toate locurile bune, vrăjite de fiii zeilor[1], ştiţi, ca aleea aceea buclucaşă.

— Vrăjită... cum adică, un copil de zei a făcut asta?

— Probabil. Nu-mi vine să cred că şi-ar bate capul vreun scrib, nu?

Am auzit-o oftând.

— Mă va ajuta harta să ajung în piaţa aceea?

— Da, bineînţeles.

Am desfăcut sulul. L-a cercetat îndelung, cel mai

1 In original, în engleză, *godlings;* în traducere, „copiii zeilor" (vezi volumul I, *Cele O Sută de Mii de Regate,* Editura Paladin, Bucureşti, 2016) (n. red.).

probabil încercând să memoreze drumul către piaţă ca să nu mai trebuiască să cumpere harta. N-aveam nimic împotrivă. Dacă era capabilă să înveţe atât de uşor străzile întortocheate ale Umbrei, aşa întrerupte cum erau de rădăcinile Copacului şi de note cu informaţii despre câte un loc mai deosebit, atunci merita să se uite pe gratis.

Regatele sfărâmate /13

— Cât costă? a întrebat în cele din urmă, scotocindu-se în pungă.

După ce a plătit, iar sunetul paşilor ei îngrijoraţi s-a topit în forfota generală a Promenadei, Ohn s-a apropiat de mine.

— Eşti prea blândă, Oree, a zis el.

I-am zâmbit.

— Nu-i aşa? Şi când te gândeşti că puteam să-i spun să se ducă pe alee şi să-şi ridice un pic fustele, fiindcă aşa ajungea imediat lângă ai ei. Dar am ţinut seama mai degrabă de demnitatea ei, nu?

Ohn a strâns din umeri.

— Dacă nu se gândesc singuri la asta, atunci e problema lor, nu a ta, a zis el suspinând cu gândul la femeie. Mie mi se pare păcat să vii aici în pelerinaj şi să pierzi jumătate din timp rătăcind pe nu ştiu unde.

— Intr-o bună zi o să-şi amintească cu drag de asta, i-am spus ridicându-mă şi întinzându-mă. Stătusem aşezată toată dimineaţa şi mă durea spatele. Aruncă, te rog, un ochi şi la masa mea, bine? Mă duc să mă plimb puţin.

— Minţi, a mormăit o voce răguşită.

M-a pufnit râsul. Vuroy era un vânzător vecin, care se apropia agale de Ohn; mi-am imaginat cu ochii minţii cum îşi trece un braţ în jurul lui. Cei doi formau o tripletă împreună cu Ru, alt vânzător de pe alee, şi Vuroy era foarte posesiv.

— Ştiu eu că vrei să arunci un ochi pe aleea aia, că poate omul ăleia, prostit de demoni, cu piticul lui cu

tot, o fi scăpat ceva pe jos înainte să-i fure vrăjile pe amândoi.

— Vai, dar cum poţi să zid aşa ceva? l-am întrebat cu glas mieros, deşi aproape că nu-mi mai puteam stăvili râsul.

Ohn abia se abţinea:

— Să împărţi şi cu noi dacă găseşti ceva.

I-am trimis un pupic prin aer.

— Cine găseşte - păstrează. Sau poate mi-1 dai la schimb pe Vuroy?

— Ce-am găsit al meu să fie, a râs el trăgându-1 pe Vuroy alături.

M-am îndepărtat concentrându-mă pe bocănitul toiagului pe stradă ca să nu-i aud sărutându-se. Bineînţeles că glumisem cu schimbul, dar există totuşi situaţii pe care o fată singură le cam evită dacă nu poate avea parte de ceva.

N-a fost deloc greu să dau de aleea buclucaşă, care se afla peste drum de Aleea Artiştilor, fiindcă pereţii şi podeaua îi scânteiau slab, contrastând cu lumina verzuie a Copacului Lumii. Nu strălucea cine ştie ce - după standardele copiilor zeilor, nu era o vrajă complicată, ba chiar le-ar fi fost la îndemână şi muritorilor, cu câteva sigilii cizelate şi o groază de cerneală pentru activare. In mod normal, ar fi trebuit să văd doar linii pale de lumină subliniind mortarul dintre cărămizi, dar locul acesta fusese activat de curând şi încă nu se stinsese.

M-am oprit la intrare, ascultând cu atenţie. Promenada era un cerc mare, în inima oraşului, unde traficul pietonal se intersecta cu partea carosabilă, încercuind o piaţă largă, plină de straturi de flori, copaci umbroşi şi tot felul de alei. Era locul favorit al tuturor pelerinilor, fiindcă de aici se putea vedea cel mai bine Copacul Lumii. Exact din acelaşi motiv erau atraşi şi artiştii. Deşi pelerinii erau mereu bine dispuşi

şi doritori să ne cumpere mărfurile, după ce se rugaseră la zeul lor cel nou, noi nu ne puteam abţine să nu strecurăm câte o privire îngrijorată către Sala Albă care domina piaţa, cu pereţii ei luminoşi şi statuia Strălucitorului Itempas privind dezaprobator ereticii care alergau bezmetici de colo până colo. Păzitorii Ordinii fuseseră siliţi s-o lase mai moale în ultima vreme, fiindcă dădeai de zei peste tot, iar ei sigur nu s-ar fi bucurat să-şi vadă turma de credincioşi persecutată. Deşi oraşul era de-acum prea plin de magie nesăbuită pentru ca ei să-l mai poată supraveghea pe de-a-ntregul, tot nu era inteligent să faci anumite lucruri chiar sub nasul lor.

Aşa că am intrat pe aleea aceea numai după ce m-am asigurat că nu era nici picior de preot prin apropiere. (Rămânea totuşi la fel de riscant, fiindcă strada era prea zgomotoasă şi

nu puteam să aud tot. In orice caz, aveam o justificare gata pregătită - mă rătăcisem.)

Păşind deci în tăcerea relativă a aleii şi plimbându-mi toiagul în stânga şi-n dreapta în speranţa de a da peste vreun portofel pierdut sau alte lucruri de valoare, am simţit imediat miros de sânge plutind în aer. La fel de repede m-am hotărât să-l ignor, fiindcă nu avea ce să caute acolo; aleea fusese vrăjită ca să se cureţe singură de mizerie. Orice obiect neînsufleţit aruncat acolo dispărea în cel mult o jumătate de oră, tocmai ca să-i atragă cu succes pe pelerinii naivi. (Mă lămurisem deja că acel copil de zei care instalase capcana respectivă acordase multă atenţie acestor detalii.) însă cu cât mergeam mai departe, cu atât mirosul de sânge se distingea mai clar şi cu atât mai agitată deveneam eu, tocmai fiindcă îl recunoşteam. Metal şi sare, îmbinându-se în aer în felul acela specific al sângelui răcit şi coagulat. Dar nu mirosea greu ca sângele unui

muritor, ci altfel, mai înţepător. Metale fără nume în limbile muritorilor, săruri ale unor mări complet diferite.

Sânge de zeu. îi scăpase cuiva o fiolă de sânge de zeu? O greşeală al naibii de scumpă. Dar ăsta mirosea cumva nepotrivit, prea puţin înţepător, şi era în cantitate mult prea mare.

Pe urmă am dat cu toiagul de ceva greu şi moale şi m-am oprit îngrozită, cu gura uscată.

M-am lăsat în jos, cu mâna întinsă. Pânză, moale şi fină. Came sub pânză - un picior. Ceva mai rece decât trebuia să fie, dar nu rece. Am continuat să pipăi, tremurând, dând de un şold rotund, burta uşor lăsată a unei femei, şi am încremenit când am găsit pânza îmbibată de ceva ud şi vâscos.

Mi-am tras repede mâna, întrebând cu voce tare:

— A-ai... păţit ceva?

Pusesem o întrebare stupidă, având în vedere că sigur nu-i era bine.

Acum puteam s-o văd: o formă vag umană estompând licărirea podelei ce forma aleea. în mod normal, ar fi trebuit

să strălucească, plină de vitalitatea propriei magii, vizibilă încă de la intrarea pe alee, în niciun caz să stea nemişcată. Asta nu le stătea deloc în fire copiilor zeilor, care nu aveau nevoie de somn.

Ştiam ce însemna asta, instinctele îmi spuneau acelaşi lucru, dar tot refuzam să cred.

Am simţit apoi o prezenţă familiară, apărând fără niciun avertisment. Departe de a mă supăra, m-am pomenit bucu- rându-mă că venise.

— Nu înţeleg, a şoptit Madding, iar surpriza şi oroarea din vocea lui m-au forţat pentru prima oară să cred în adevărul a ceea ce găsisem.

Tocmai dădusem peste un copil de zei - şi era *mort.*

M-am ridicat un pic prea repede, încercând să mă

îndepărtez de locul acela şi împiedicându-mă.

— Nici eu nu înţeleg, i-am răspuns strângând tare toiagul. Aşa am găsit-o, dar...

Am clătinat din cap, nemaigăsindu-mi cuvintele.

Un zgomot vag de clopoţei, pe care îmi dădusem seama cu mult timp în urmă că nu-i mai auzea nimeni în afară de mine, apoi Madding şi-a făcut apariţia pe fundalul slab strălucitor al aleii: un bărbat îndesat, bine făcut, vag senmit, oacheş, cu părul lung prins într-o coadă la spate. Nu strălucea, nu în forma aceasta, dar îl vedeam limpede, în contrast puternic cu sclipirea zidurilor. Nu-1 mai văzusem niciodată înspăimântat.

— Role, a zis el. Două silabe, cu accent foarte uşor pe prima. Oh, surioară, cine ţi-a făcut asta?

„Şi cum?", mi-a venit să întreb, dar m-am oprit în ultima secundă, redusă la tăcere în faţa durerii vădite a lui Madding.

S-a apropiat de zeiţa aceea moartă în mod imposibil şi s-a aplecat întinzând mâna. Nu ştiu ce a atins, fiindcă degetele i-au dispărut pe pielea ei. A rostit încet:

— Nu are niciun sens, a spus cu glas foarte blând.

încă o dovadă că era tulburat, fiindcă de obicei se comporta exact aşa cum arăta, ca un muritor oarecare, fără

maniere. Până atunci nu-1 mai văzusem arătând blândeţe decât între patru ochi.

— Ce poate omorî un copil de zei? am reuşit până la urmă să întreb fără să mă bâlbâi.

— Nimic. Adică alt copil de zei, dar pentru aşa ceva e nevoie de mai multă magie pură decât îţi poţi imagina, şi am fi simţit-o toţi. Insă Role nu avea duşmani. De ce i-ar face cineva rău? Deşi... S-a încruntat urmându-şi ideea, apoi, pierzându-şi concentrarea, şi-a pierdut şi forma umană; arăta acum nedefinit, de un verde lichid, ca mirosul frunzelor proaspete ale Copacului. De ce ar fi făcut-o vreunul

dintre ei? Nu are niciun sens.

M-am tras aproape, punându-i mâna pe umărul strălucitor. După un moment, şi-a pus şi el palma peste a mea, deşi mi-era clar că gestul meu nu-1 ajutase cu nimic.

— îmi pare rău, Mad! îmi pare foarte rău.

A dat încet din cap, recăpătându-şi controlul şi revenind la forma umană.

— Trebuie să plec. Părinţii noştri... Trebuie să ştie ce s-a întâmplat. Dacă nu cumva au aflat deja.

S-a ridicat în picioare, oftând şi clătinând din cap.

— Ai nevoie de ceva?

A ezitat, ceea ce mi-a făcut plăcere - există unele lucruri pe care o fată adoră să le vadă la un bărbat, chiar dacă nu mai sunt într-o relaţie, iar fostul meu iubit mi-a mângâiat obrazul cu un deget, gâdilându-mă uşor.

— Nu, dar îţi mulţumesc.

Nu fusesem atentă la nimic altceva până atunci, dar mi-am dat seama că în capătul aleii se strânsese un grup mare de oameni. Cineva ne văzuse stând lângă fata moartă şi, aşa cum se întâmplă adesea în oraşe, primii gură-cască îi atrăseseră şi pe alţii. La vederea ei, acum în braţele lui Madding, toată lumea a gemut şi cineva a ţipat oripilat când i-a zărit chipul. Deci Role era una dintre zeiţele cunoscute, poate chiar să fi avut un mic grup de credincioşi. Drept urmare, înainte de căderea nopţii, tot oraşul avea să ştie ce i se întâmplase.

Madding m-a salutat cu o înclinare a capului şi a dispărut. Pe alee s-au apropiat două umbre, şovăind lângă locul unde zăcuse Role. Am evitat să-mi întorc privirea către ele. Cu excepţia cazului în care depuneau eforturi ca să rămână invizibili, pe copiii zeilor îi puteam vedea întotdeauna, iar unii dintre ei nu erau deloc încântaţi de asta. Erau probabil ajutoarele lui

Madding, care avea câţiva fraţi angajaţi ca paznici şi ajutoare. Dar sigur aveau să vină şi alţii, din respect pentru zeiţă. Şi printre ei veştile se răspândesc repede.

Am suspinat şi m-am întors spre ieşire, făcându-mi loc prin mulţime, refuzând orice alt comentariu în afară de câte un „Da, era Role" şi „Da, a murit".

în cele din urmă, am ajuns înapoi la taraba mea. Lui Vuroy şi Ohn li se alăturase Ru, care m-a luat de mână, m-a dus la un scaun şi m-a întrebat dacă vreau un pahar de apă - sau poate o duşcă de ceva mai tare. De-abia când s-a apucat să-mi şteargă mâna cu o cârpă mi-am dat seama că aveam sânge de zeu pe degete.

— N-am nimic, i-am zis fără convingere. Dar mi-ar prinde bine un ajutor la strâns, fiindcă mă duc acasă.

După câte se auzea, şi ceilalţi artişti de pe Alee făceau la fel. Dacă murise un copil de zei, sigur nimeni nu avea să mai acorde atenţie Copacului Lumii, iar eu puteam fi convinsă că n-o să mai vând mare lucru săptămâna aceea.

Aşa că m-am dus acasă.

* * *

Trebuie să înţelegi că eu sunt o femeie bântuită de zei.

Mai demult a fost şi mai rău. Uneori parcă nu mai scăpăm de ei nicicum: se iţeau pe dedesubt şi pe deasupra, pe după colţuri sau de prin tufişuri. Pe trotuare se zăreau mereu urme luminoase (pare-se că aveau idei foarte diferite despre ce înseamnă peisaje demne de văzut). Urinau pe pereţii albi. Nu exista, desigur, niciun imperativ fiziologic în acest

sens - adică n-aveau nevoie să urineze ca orice om, numai că li se părea tare nostim să ne imite. Când şi când le vedeam numele scrise cu litere strălucitoare,

cel meii adesea prin locurile sacre. Cu ocazia asta am învăţat să citesc.

Existau momente în care veneau după mine acasă şi-mi pregăteau micul dejun şi existau alte momente în care încercau să mă omoare. Mai rar se întâmpla să cumpere de la mine zorzoane şi statuete, habar n-am de ce. Şi, da, uneori chiar îi iubeam.

O dată chiar am găsit un zeu într-o ladă de gunoi. N-ai crede, nu? Dar e adevărat. Dacă aş fi ştiut ce viaţă mă aşteaptă în ziua în care am plecat de acasă şi am venit în oraşul ăsta frumos şi ridicol în acelaşi timp, m-aş fi gândit mai bine. Deşi tot aş fi plecat.

Dar cred că mai bine îţi spun povestea despre zeul pe care l-am găsit în lada de gunoi.

* * *

Se făcuse târziu în noapte - sau dimineaţă devreme, dar eu tot mai lucram la un tablou. Când în sfârşit l-am terminat, m-am dus în spatele casei, cu gândul să arunc vopselele rămase înainte să se întărească şi să nu mai pot utiliza vasele în care le ţineam. Gunoierii şi căruţele lor împuţite veneau de obicei în zori, încărcând tot ce era în lada de gunoi ca să poată mai târziu scormoni după ce se putea face compost sau după nimicuri cât de cât valoroase, şi nu aveam chef să-i ratez. Nici măcar n-am observat că era cineva acolo, fiindcă puţea la fel de tare ca restul gunoaielor. Mirosea a mortăciune - deşi, dacă mă gândesc bine, probabil că asta şi era.

Am aruncat vopselele şi am dat să mă întorc în casă, când am zărit cu coada ochiului o licărire slabă. Eram atât de obosită, încât aproape i-am întors spatele - după zece ani trăiţi în Umbră, mă învăţasem să nu mai bag în seamă toate urmele lăsate de copiii zeilor. Poate că vomitase vreunul după o

 noapte de beţie sau în urma unei orgii la care se consumaseră droguri. Cam tuturor copiilor zeilor le plăcea să facă asta, să petreacă vreo săptămână jucându-se de-a muritorii înainte să se dedice vieţii pe care şi-o aleseseră printre noi. Cel mai adesea, iniţierea era haotică.

Aşa că nu ştiu din ce motiv m-am oprit în dimineaţa aceea rece de iarnă. Din instinct am întors capul spre lada de gunoi, habar n-am de ce. Sub ochii mei a răsărit atunci măreţia naşterii printre resturi.

La început am văzut doar linii aurii fine ce creionau delicat o formă umană. Pe came începuseră să apară picături argintii de lumină care alcătuiau ţesutul epitelial. Unele se deplasau în sus, dând viaţă firelor de păr şi trăsăturilor aspre ale feţei.

Aveam mâinile pline de vopsea şi uşa casei rămăsese larg deschisă în spatele meu, complet uitată, iar eu nu îndrăzneam să fac nicio mişcare; sub privirile mele uluite, fiinţa aceasta strălucitoare a tras dintr-odată aer în piept, aprinzându-se de la respiraţia aceea ca o flacără ireală, şi a deschis ochii de o culoare pe care n-o să fiu niciodată în stare s-o descriu, chiar dacă prin absurd aş găsi vreodată cuvintele potrivite. Nu pot decât s-o compar cu ceea ce ştiu: consistenţa aurului roşu, mirosul aramei într-o zi toridă, dorinţă şi mândrie.

Deşi ţintuită ferm sub imperiul vrăjii acelor ochi, am remarcat durerea din ei. Regret, şi jale, şi mânie, şi vină, atâtea alte emoţii ale căror nume nu le-aş putea vreodată cunoaşte, fiindcă, dacă stau să mă gândesc bine, avusesem până atunci o viaţă destul de fericită. Există lucruri pe care le poţi înţelege numai dacă ai trecut prin ele, şi există experienţe pe care nimeni nu vrea să le împărtăşească.

◆ * *

Hm. Cred că, înainte de a continua, trebuie să-ţi

spun ceva despre mine.

Aşa cum am menţionat mai devreme, sunt un fel de artistă. îmi câştig, sau mai bine zis îmi câştigam, existenţa vânzând podoabe ieftine şi suveniruri pentru turişti. Mai fac şi tablouri, dar pe acelea nu le arăt nimănui. în rest, n-am nimic special. Sigur că văd magie şi zei, dar asta e valabil pentru toată lumea - adu-ţi aminte că sunt peste tot. Probabil le acord eu mai multă atenţie fiindcă nu pot vedea altceva.

Părinţii mi-au pus numele Oree, după strigătul păsării-bocitoare din sud-est. O ştii? Parcă jeleşte când strigă: *oree,* of, *oree,* of. Astea sunt numele pe care le primesc cel mai des fetele maroneze, dar se poate şi mai rău: numele băieţilor sunt întotdeauna despre răzbunare. Nu-i aşa că-i depresiv? Asta-i imul dintre motivele pentru care am plecat.

Pe de altă parte, n-am uitat niciodată cuvintele mamei: „Nu-i bai dacă ai nevoie de ajutor. întotdeauna există ceva ce nu putem face singuri".

Şi cel din gunoi? L-am adus acasă, l-am spălat, i-am dat să mănânce bine şi, fiindcă aveam loc destul, l-am lăsat să rămână la mine. Luasem decizia corectă. Aşa era omenește. Cred că mă simţeam singură, după toată povestea cu Madding. Şi pe urmă, mi-am spus, nu-i nicio nenorocire.

Insă pe atunci habar n-aveam cât mă înşelam.

* * *

în seara aceea, când m-am întors acasă, l-am găsit iar mort. Zăcea în bucătărie, lângă masă, unde se pare că tocase legume, când, din senin, simţise impulsul să-şi înfigă cuţitul în mână. Am alunecat pe sângele care se adunase, aşa că mi-a sărit imediat ţandăra, deoarece sigur se întinsese pe toată podeaua. Mirosul era atât de

puternic, încât nu-mi puteam da seama de unde vine exact - pe peretele ăsta, sau dincolo? Pe toată podeaua sau doar lângă masă? Sunt convinsă că a lăsat câteva dâre şi pe covor când l-am târât în baie. Era un

 om voinic, aşa că toată treaba a durat ceva. L-am tras cum am putut în cada pe care am umplut-o cu apă rece, parţial ca să nu-i las sângele să se închege pe haine şi parţial ca să-i arăt cât mă supărase.

Mă mai calmasem un pic - făcutul curăţeniei în bucătărie avea mereu un efect liniştitor asupra mea -, când am auzit apa împroşcată în baie. Era mereu dezorientat când revenea la viaţă, aşa că am aşteptat cuminte în prag până s-a potolit zgomotul apei şi şi-a întors atenţia către mine. Avea o personalitate atât de puternică, încât îi simţeam întotdeauna privirea ca o atingere grea.

— Nu-i corect, i-am zis, ca tu să-mi faci viaţa mai grea, înţelegi?

Tăcere. Oricum m-a auzit.

— Am curăţat grosul din bucătărie, dar cred că a mai rămas sânge pe covoarele din salon. Miroase atât de tare, încât nu pot să găsesc petele mai mici, aşa că de alea te ocupi tu. O să-ţi las în bucătărie o găleată şi o perie.

Iar tăcere. Un interlocutor sclipitor, ce mai!

Am oftat. Mă durea spinarea de cât frecasem podelele.

— Mersi că mi-ai făcut de mâncare. N-am mai spus că nu mâncasem nimic, fiindcă dacă nu gustam n-aveam cum să-mi dau seama dacă nu sărise sânge şi în mâncare. Mă duc să mă culc. A fost o zi lungă şi sunt obosită.

Am simţit un iz slab de ruşine plutind în aer, până când şi-a mutat privirea. M-am simţit satisfăcută. Locuia cu mine de trei luni, aşa că avusesem timp să descopăr că era un om cu un simţ al dreptăţii aproape

obsesiv, la fel de previzibil precum clopotele din faţa Sălii Albe. Nu-i plăcea deloc când balanţa atârna în defavoarea lui.

M-am dat mai aproape, aplecându-mă deasupra căzii şi întinzându-mi mâinile către el. I-am atins mai întâi părul, minunându-mă ca întotdeauna cum părea să fie exact ca al meu - cu bucle moi, puternic, dar nu aspru, suficient de des încât să-mi încurc degetele în el. Chiar crezusem la început

că-i din aceeaşi naţie ca mine, fiindcă numai poporul maro- nez mai are părul aşa. Observasem între timp că nu era un om ca toţi ceilalţi, ci cu totul deosebit, dar sentimentul de înfrăţire de la început n-a dispărut niciodată. Aşa că m-am aplecat spre el şi l-am sărutat pe frunte, savurând senzaţia de căldură blândă care-1 definea. Mă gândeam că, dacă reuşim să găsim un mod convenabil de a dormi împreună, iama aş putea economisi o mică avere pe lemnele de foc.

— Noapte bună, i-am şoptit ducându-mă în pat.

In urma mea s-a lăsat tăcerea.

* * *

Ce vreau să înţelegi este că oaspetele meu nu-şi dorea cu tot dinadinsul să se sinucidă. Nu depunea eforturi deosebite în acest sens. Pur şi simplu nu se sinchisea să evite pericolele, incluzându-le aici şi pe cele definite de propriile lui impulsuri. De exemplu, un om normal se mişcă cu grijă când se suie pe casă pentru a-şi repara acoperişul, dar nu şi colocatarul meu. Nici când traversa, nu se uita în stânga sau în dreapta. Dacă majoritatea oamenilor şi-ar putea imagina, timp de o secundă, cum ar fi dacă ar arunca o lumânare aprinsă pe pat, însă ar abandona imediat ideea socotind-o nebunească, musafirul meu nu avea asemenea probleme. (Trebuie să recunosc totuşi că nu

făcuse nimic care să mă pună şi pe mine în pericol. încă!)

In rarele ocazii în care îi observasem aceste tendinţe speciale - ultima dată înghiţise fără fasoane ceva otrăvitor -, atitudinea lui fusese incredibil de imperturbabilă. Mi l-am imaginat făcând de mâncare, tăind legumele şi privind contemplativ cuţitul. Mai întâi a terminat de gătit şi a pus farfuria deoparte pentru mine. Pe urmă şi-a implântat calm cuţitul între oasele de la încheietură, având grijă la început să ţină pumnul deasupra unui castron în care să se strângă sângele. Aşa îi plăcea lui, să fie curat. Am găsit pe urmă castronul pe

podea, plin cam pe sfert, restul sângelui fiind împroşcat pe un perete. Cred că l-a cuprins ameţeala mai repede decât credea şi a lovit castronul în cădere, aruncându-1 în aer, după care a zăcut pe podea până a murit.

Mi l-am imaginat observând acest proces, contemplativ, până la sfârşit, apoi curăţându-şi propriul sânge cu exact aceeaşi apatie.

Eram aproape sigură că era un copil de zei. Acest „aproape" se datora faptului că avea cea mai ciudată magie de care auzisem vreodată: învia din morţi şi strălucea la răsărit... Ce-o fi semnificând si asta, că era zeul dimineţilor vesele si ♦ • ♦ » al surprizelor macabre? Cât despre limba zeilor, nu părea s-o vorbească - nici vreo altă limbă, de altfel. Bănuiam că era mut. Iar de văzut nu-1 puteam vedea deloc, cu excepţia dimineţilor si a momentelor în care învia, ceea ce înseamnă că magie avea numai în acele clipe, iar în restul timpului era om ca toţi oamenii.

Atâta doar că asta era imposibil.

Dimineaţa următoare nu s-a deosebit cu nimic de celelalte. ♦

* * *

M-am trezit înainte de răsărit, aşa cum fac întotdeauna. De obicei, stau întinsă în pat şi ascult zgomotele dimineţii: corul păsărilor în crescendo, sunetul intermitent al picăturilor de rouă căzând de pe frunzele Copacului pe acoperişuri şi pe stradă, dar de data asta am simţit nevoia de ceva diferit, aşa că m-am ridicat şi m-am dus să-mi caut oaspetele.

Era în camera de lucru, nu în magazioara în care îl lăsasem să doarmă. L-am simţit de cum am intrat. întotdeauna umplea casa cu prezenţa lui, devenind fără greş centrul către care gravita totul. Era uşor - practic era ceva firesc - să mă las să plutesc spre el.

L-am găsit stând la fereastră. Aveam multe geamuri la casă şi mă plângeam mereu din cauza asta, fiindcă pe mine

nu mă încălzeau cu nimic, ba chiar pot zice că era inconfor- tabil din cauza curenţilor de aer rece, dar nu-mi puteam permite să închiriez ceva mai bun. Camera de lucru era singura încăpere orientată spre răsărit, deşi nici asta nu mă încălzea cu nimic, şi nu doar din cauză că simt nevăzătoare; ca mai toţi ceilalţi, locuiam într-un cartier ascuns între două rădăcini înalte de câteva zeci de metri. Nu vedeam lumină decât dimineaţa, pentru câteva minute, când soarele se ridica suficient încât să ajungă deasupra rădăcinilor, dar fără să se piardă încă în frunzişul Copacului, şi iarăşi o perioadă scurtă după-amiaza. Numai cei cu sânge nobil îşi permiteau lumină permanentă.

Chiar şi aşa, oaspetele meu venea în fiecare dimineaţă la fereastră, cu exactitatea unui ceas, cu excepţia cazului în care era ori ocupat, ori mort. Prima dată când l-am găsit făcând asta, am crezut că aşa întâmpina el ziua, poate îşi făcea rugăciunile de dimineaţă, precum cei care încă îl onorau pe Străla- lucitorul Itempas. Acum îl cunoşteam mai bine, în

măsura în care poţi spune asta despre un om indestructibil care nu vorbeşte niciodată. In aceste momente îl puteam simţi mult mai bine când îl atingeam şi nu mi se părea să arate pic de reverenţă sau de pietate. In schimb, liniştea lui trupească, postura ţeapănă, aura de pace pe care n-o mai emana cu nicio altă ocazie, toate acestea simbolizau *putere.* Mândrie. Orice rămăsese din bărbatul care fusese cândva.

Fiindcă pe zi ce trecea era tot mai evident că ceva era în neregulă cu el, că îi fusese înfrânt spiritul. Nu aveam cum să ştiu ce sau de ce, dar mi-era limpede că nu fusese dintot- deauna aşa.

Nicio reacţie din partea lui când am intrat în cameră şi m-am aşezat pe un scaun, înfăşurându-mă în pătura pe care o luasem cu mine deoarece era frig. Se obişnuise să vin adesea să-i admir spectacolul de dimineaţă.

Abia m-am aşezat confortabil şi a început să strălucească.

Procesul nu era niciodată acelaşi. De data asta, prima lumină a izvorât din ochi. L-am surprins întorcându-se spre
 mine ca să se asigure că nu ratez evenimentul (avea uneori momente de o aroganţă fenomenală). După asta şi-a îndreptat iarăşi privirea spre afară, iar părul şi umerii au început să-i lucească. Pe urmă i-am văzut braţele, musculoase ca ale unui soldat şi încrucişate pe piept; apoi picioarele lungi, uşor îndepărtate; postura îi era relaxată, dar plină de demnitate. Observasem încă de la început că se comporta ca un rege, ca un om obişnuit cu puterea, însă care cumva căzuse în noroi.

Acum întregul trup strălucea, lumina intensificându-se cu fiecare secundă. Cu ochii întredeschişi, cum îmi plăcea mie, am ridicat o mână pentru a mă proteja. Mai vedeam doar o flacără în formă de om, încadrată de profilul fantomatic al mâinii mele, dar în cele din urmă n-am mai putut rezista şi a trebuit să întorc privirea.

întotdeauna încercam să mă uit la el cât mai mult, fiindcă, oricum, ce puteam să păţesc? Să orbesc?

Nu a durat mult. Soarele s-a ridicat deasupra orizontului şi strălucirea a pălit. Acum puteam să-l privesc iarăşi. Dar în douăzeci de minute a devenit la fel de invizibil ca orice alt muritor.

Când totul s-a sfârşit, oaspetele meu a întors spatele ferestrei şi a plecat. Ziua muncea prin casă şi prin jurul ei, iar în ultima vreme îi ajuta pe vecini pentru câţiva bănuţi pe care mi-i dădea mie. Mi-am întins bine oasele, savurând senzaţia de relaxare şi de confort. întotdeauna îmi era cald cu el prin preajmă.

— Stai aşa, am spus. Am încercat să-i evaluez starea sufletească din tăcerea care m-a întâmpinat. O să-mi zici vreodată cum te cheamă?

Linişte deplină. îl înfuriase întrebarea, sau nu-i păsa? Am suspinat.

— Bine atunci. Vecinii au început să-mi pună tot felul de întrebări, aşa că trebuie să-ţi dau un nume. îmi dai voie?

Rândul lui să ofteze. Vizibil iritat. Dar măcar nu era un refuz.

Am rânjit larg.

— Aşa să fie, atunci. Shiny[2].0 să-ţi spun Shiny. Ce părere ai?

Era o glumă, doar ca să-l sâcâi un pic, dar recunosc că mă aşteptam la o reacţie din partea lui, fie şi de dezgust. Numai că pur şi simplu a plecat, aşa că a fost rândul meu să mă enervez. Nu era nevoie să vorbească, dar nu putea măcar să zâmbească? Să scoată un oftat sau să mormăie ceva?

— Shiny să fie, i-am zis hotărâtă şi m-am ridicat să-mi văd de-ale mele.

2

2 „Lucitor", în limba engleză în original (n. tr.).

Zeiţe moarte (acuarelă)

S-ar spune că sunt frumuşică. Eu nu văd decât magia, care e mereu frumoasă, aşa că n-am niciun mod de a judeca lucrurile obişnuite, de zi cu zi, ci pot doar să ascult opiniile altora. Bărbaţii varsă şuvoaie nesfârşite de vorbe, lăudând diverse părţi ale mele - atenţie, părţile, niciodată întregul. Spun că le plac picioarele mele lungi, gâtul meu graţios, părul meu des şi sânii mei (mai ales sânii). Majoritatea bărbaţilor din Umbră sunt amni, aşa că le atrăgea mereu atenţia pielea mea fină şi cafeniu-închis, aşa cum are tot poporul maronez, oricât le repetam că există probabil jumătate de milion de femei cu aceeaşi trăsătură. Atâta doar că jumătate de milion nu pare atât de mult prin comparaţie cu lumea întreagă. Era cel mai greu argument în favoarea admiraţiei lor fragmentare şi bine informate.

— Ce frumoasă eşti, îmi ziceau uneori, iar alteori doreau să mă ducă acasă la ei şi să mă admire în privat.

înainte să intre în viaţa mea copiii zeilor, erau zile în care mă simţeam prea singură şi acceptam să merg cu ei.

— Cât de frumoasă eşti, Oree, îmi şopteau în timp ce-mi dictau cum să stau, cum să pozez şi cum să fiu frumoasă. Păcat...

Niciodată nu le ceream să-şi termine fraza, fiindcă ştiam ce vor să spună: „Păcat de ochii tăi".

Ochii mei nu sunt doar orbi, ci şi deformaţi. Neplăcuţi. Cred că aş putea atrage mai multi bărbaţi

dacă i-aş ascunde, dar ce să fac cu mai multi? Şi-aşa cei pe care-i atrag nu mă

vor cu adevărat pe mine, cu excepţia lui Madding, şi chiar şi el îşi dorea ca eu să fi fost altceva.

Oaspetele meu nu mă dorea deloc. La început m-am îngrijorat puţin. Nu sunt proastă şi ştiu bine ce înseamnă să aduci acasă un bărbat necunoscut, numai că el nu acorda nicio atenţie lucrurilor atât de lumeşti precum carnea - nici măcar când era vorba despre propriul său trup. In privirea lui se citeau multe, dar niciodată dorinţă - şi nici milă.

Cred că numai din motivul ăsta l-am ţinut lângă mine.

* * *

— Pictez un tablou, am rostit cu voce înceată înainte să încep.

In fiecare dimineaţă, înainte de a deschide taraba de pe Aleea Artiştilor, obişnuiam să-mi fac timp pentru *adevăratul* meu talent. Lucrurile pe care le produceam pentru vânzare erau de obicei porcărioare - statuete de zei inexacte şi prost proporţionale, acuarele cu imagini banale şi inofensive ale oraşului, flori căzute din Copac, presate şi uscate, bijuterii mid -, genul de fleacuri nu mai scumpe de douăzed de *meri,* la care se poate aştepta un cumpărător de la o femeie oarbă şi fără pic de educaţie artistică.

Tablourile mele, cele adevărate, erau altfel. Cheltuiam o bună parte din câştiguri pe pânze şi pe pigmenţi, precum şi pe ceară de albine pentru bază. Când reuşeam să mă abandonez cu totul picturii, pierdeam ore întregi încercând să-mi imaginez culorile aerului şi să transpun mirosurile în linii.

Şi, spre deosebire de fleacurile de la tarabă, tablourile le puteam vedea. Nu ştiu de ce. Pur şi simplu

le vedeam.

Când am terminat şi m-am întors, ştergându-mă pe mâini cu o cârpă, am descoperit că Shiny era deja acasă. Nimic surprinzător, fiindcă totul în jurul meu dispărea când pictam. Aroma mâncării m-a asaltat pe neaşteptate, ca un mic reproş faţă de înclinaţia mea, făcându-mi stomacul să protesteze intens. Am zâmbit jenată.

— Mersi pentru micul dejun.

L-am auzit apropiindu-se, mişcările fiindu-i trădate de scârţâitul podelei şi de aerul care se deplasa subtil în jurul lui. Mi-a tras mâna spre marginea fină şi rotundă a unei farfurii grele şi călduţe. Fructe şi brânză calde, ce mâneam de regulă - mmm, ce miros plăcut.

— Peşte afumat? Unde l-ai găsit?

Eram convinsă că nu-mi va da vreun răspuns şi aşa a fost. M-a tras către masa mea de lucru, unde îmi aranjase un colţişor (era tare tipicar când venea vorba despre lucrurile astea). Am găsit furculiţa şi m-am apucat să mănânc, din ce în ce mai încântată, descoperind că peştele era o păstrugă din Oceanul împletit, de pe ţărmurile Nimaro. Nu era scump, dar nu se prea găsea în Umbră, fiind prea gras pentru gusturile amnilor. Din câte ştiam, îl vindeau numai câţiva negustori din Piaţa Soarelui. Se dusese oare tocmai până în Wesha pentru mine? Ce bine ştia să-şi ceară scuze!

— Mulţumesc, Shiny, i-am zis în timp ce-mi turna o ceaşcă de ceai.

S-a oprit o secundă, apoi a continuat să toarne suspinând uşor, probabil pentru noua lui poreclă. Mi-am înăbuşit un chicotit, fiindcă ar fi fost de-a dreptul răutăcios din partea mea.

S-a aşezat în faţa mea, dând la o parte o grămadă de

bas- tonaşe din ceară ca să-şi facă loc şi să se uite la mine cum mâneam. Asta m-a readus deodată cu picioarele pe pământ, fiindcă însemna că pictasem atât de mult, încât el mâncase înaintea mea, iar asta, la rândul ei, îmi dovedea că întârzia- sem la muncă.

Ce să mai fac acum... Am oftat şi am gustat din ceai, descoperind cu plăcere o aromă nouă, un pic amăruie şi perfectă pentru peştele sărat.

— Mă gândesc dacă mai are vreun sens să deschid taraba astăzi, i-am spus. Nu părea să-1 deranjeze flecăreala mea, şi nici mie nu prea-mi păsa că nu primeam răspuns. Probabil

e o nebunie. A, da, ai auzit? Ieri, lângă Sala Albă din Easha a fost găsit mort un copil de zei. Role. De fapt, eu am găsit-o; era într-adevăr moartă. M-am cutremurat. Din păcate, asta înseamnă că adoratorii ei o să vină să depună flori, Păzitorii o să mişune peste tot şi o să se strângă o mulţime de băgători în seamă, ca un muşuroi de furnici adunate la o felie de pâine. Am suspinat. Sper doar să nu blocheze toată Promenada; agoniseala mea e pe sfârşite.

Fusesem atentă numai la mâncare şi nu m-am prins imediat că a rămas şocat şi i s-a schimbat tăcerea. Oare ce-i atrăsese atenţia - grijile mele financiare? Mai dormise pe stradă; poate îi era teamă să nu-1 dau afară. Cumva, nu credeam că asta era problema.

I-am căutat mâna şi am urcat apoi pe pipăite până la faţă. Chiar şi în momentele lui bune era greu de citit, dar acum parcă avea chipul sculptat în piatră, cu fălcile încleştate. Grijă, furie, frică? Nu-mi dădeam seama.

Am deschis gura să-1 asigur că nu aveam nici cea mai mică intenţie să-l dau afară, însă n-am mai apucat. Şi-a împins scaunul şi s-a ridicat brusc, abandonându-mi mâna în aer, acolo unde cu câteva secunde înainte îi fusese chipul.

Nu am înţeles ce se întâmplase, aşa că am terminat de mâncat, am dus farfuria la bucătărie s-o spăl şi m-am pregătit să mă duc la muncă. La uşă mă aştepta Shiny, cu toiagul meu în mână. Se părea că avea de gând să vină cu mine.

* * *

Aşa cum mă aşteptam, străduţa pe care avusese loc incidentul era plină ochi de credincioşi care jeleau, gură-cască şi Păzitori ai Ordinii cam agitaţi. Un grup mic se auzea cântând în celălalt capăt al Promenadei, un cântec fără cuvinte, repetând aceeaşi melodie, liniştitoare şi misterioasă. Erau Luminile Noi, una dintre religiile nou-apărute, care veniseră probabil să recruteze adepţi printre credincioşii dezorientaţi

ai zeiţei moarte. Pe lângă ei simţeam aroma grea şi soporifică a Rătăcitorilor Nopţii, adoratorii Stăpânului Umbrelor, numai că ei sosiseră în număr mic, fiindcă nu le priau dimineţile.

Pe lângă toţi aceştia mai erau pelerinii care o adorau pe Doamna Gri; Fiicele Focului Nou, dedicate unui copil de zei de care nu mai auzisem niciodată; adoratorii celui de-al Zecelea Iad; Liga Mecanismului şi alte cinci-şase grupuri. Prin toată nebunia asta se mai auzeau şi copiii străzii, care probabil se îndeletniceau cu furtul din buzunare şi cu tot felul de farse. Auzisem că în ultima vreme până şi ei aveau un zeu propriu.

Nici nu-i de mirare că Păzitorii Ordinii erau nervoşi, având în vedere câţi eretici le împânzeau acum templul, dar reuşiseră să facă un cordon şi să permită accesul la locul faptei numai pe rând grupurilor mici de persoane îndoliate, acordându-le timp cât pentru o rugăciune sau două.

Cu Shiny lângă mine, m-am lăsat în jos ca să pipăi

grămezile de flori, lumânări şi alte ofrande depuse la intrarea pe alee în cinstea zeiţei moarte. Am descoperit cu surprindere că florile erau pe jumătate ofilite, ceea ce însemna că se aflau acolo de ceva vreme şi că prin urmare copilul de zei care vrăjise iniţial aleea îşi anulase vraja, probabil din respect pentru Role.

— Păcat, i-am zis lui Shiny. N-am întâlnit-o niciodată, dar am auzit că era drăguţă. Zeiţa compasiunii sau ceva de genul ăsta. Lucra ca doftor în Rădăcina de Sud. Cei care-şi permiteau îi ofereau ofrande, dar ea nu le întorcea niciodată spatele celor săraci.

Am oftat.

Shiny era o prezenţă tăcută, deprimată şi nemişcată. Cred că nici nu mai respira. M-am ridicat căutându-i mâna, convinsă că jelea şi el, dar am descoperit cu surprindere că avea pumnii încleştaţi. Aşadar înţelesesem complet greşit: era furios, nu trist. M-am întins uimită să-i ating obrazul.

— O cunoşteai?

A dat din cap afirmativ, o singură dată.

— Era... zeiţa *ta?* Te rugai la ea?

A clătinat din cap şi obrajii i s-au mişcat sub degetele mele. Ce fusese asta, un zâmbet? Unul amar.

— Dar ţineai la ea.

— Da, a răspuns el.

Am încremenit.

Nu-mi vorbise niciodată, nici măcar o singură dată în toate aceste trei luni. Nici nu mă gândisem că *putea* vorbi. O secundă m-a bătut gândul să fac un comentariu oarecare, ceva prin care să marchez momentul, dar am simţit că-i încordat şi am tăcut. O prostie din partea mea să acord atâta atenţie unui singur cuvânt, când de fapt se întâmplase ceva mult mai important: arătase interes pentru altceva în afară de propria lui persoană.

I-am deschis pumnul cu forţa şi l-am luat de mână, sperând să-i pot oferi aceeaşi alinare ca lui Madding cu o zi înainte. O secundă, mâna lui a tremurat în a mea şi-am îndrăznit să sper că poate îmi va întoarce gestul, dar mâna i s-a relaxat. Nu s-a îndepărtat de mine, dar la fel de bine ar fi putut s-o facă.

Am suspinat gândindu-mă să meii stau puţin lângă el, dar hotărând până la urmă că n-are rost.

— Iartă-mă, i-am spus, dar trebuie să plec.

Nu mi-a dat niciun răspuns, aşa că l-am lăsat în pace şi m-am dus pe Aleea Artiştilor.

Yel, proprietăreasa celui mai mare stand alimentar de pe Promenadă, le dădea voie artiştilor să-şi ţină lucruşoarele în ghereta ei, pe care o încuia peste noapte, ceea ce mă ajuta mult. Mi-am aranjat repede mesele şi mărfurile, deşi pe urmă mi-a devenit clar că avusesem dreptate. După două ore încă nu trecuse nimeni pe la mine. Toţi ceilalţi se plângeau şi ei, deşi Benkhan avusese mai mult noroc, fiindcă reuşise să vândă un desen în cărbune al Promenadei care,

din întâmplare, includea aleea cu pricina. Fără îndoială că până mâine-dimineaţă avea să facă alte zece la fel.

Nu dormisem suficient noaptea trecută, căci durase mult să curăţ mizeria pe care o lăsase Shiny. Moţăiam, deci, când m-a trezit o voce blândă:

— Domnişoară? Mă scuzaţi.

Am tresărit, încercând să-mi acopăr somnul cu un zâmbet.

— Bună ziua, domnule. Vă interesează ceva? întrebarea mea a părut să-l amuze, ceea ce m-a derutat. — Da. Sunteţi aici în fiecare zi?

— Desigur. Vă pot rezerva cu plăcere orice aţi dori să...

— Nu este nevoie.

Mi-am dat seama dintr-odată că nu venise să

cumpere nimic. Nu părea să fie pelerin, nu i se simţea pic de şovăială sau curiozitate în voce, dar vorbea o serunită cultă şi corectă, cu uşoarele influenţe ale unui accent Wesha. Acest om trăise în Umbră toată viaţa şi încerca să ascundă asta.

Am încercat să ghicesc.

— Atunci ce poate dori un preot itempan de la cineva ca mine?

A râs deloc surprins.

— Deci este adevărat ce se zice despre nevăzători. Chiar dacă nu vezi, celelalte simţuri devin mai ascuţite. Sau aveţi un alt mod de a simţi lumea din jur, ceva care depăşeşte priceperea oamenilor normali?

Am auzit sunetul slab al unui obiect ridicat de pe masa mea. Un obiect greu. Cred că era una dintre reproducerile miniaturale ale Copacului, pe care le creşteam personal din puieţi de linvin tunşi astfel încât să semene cu Copacul adevărat. Era articolul care se vindea cel mai bine, dar a cărui realizare necesita cel mai mult timp şi efort.

Am descoperit că mi se uscase gura şi mi-am umezit buzele.

— Cu excepţia ochilor, sunt o persoană cu totul obişnuită, domnule.

— I-auzi. Atunci probabil m-ai ghicit după sunetul cizmelor sau după mirosul de tămâie de pe uniformă. Presupun că simt detalii importante pentru tine.

Mi-am dat seama că în jurul meu răsunau multe alte cizme asemănătoare şi voci vorbind într-o limbă îngrijită, cărora le răspundeau glasurile neliniştite ale colegilor mei artişti. Ce se întâmpla, venise un grup de preoţi să ne pună întrebări? De obicei, aveam de-a face doar cu Păzitorii Ordinii, care erau de fapt slujitori ce aspirau să devină preoţi şi care, tineri fiind, puteau deveni prea zeloşi, dar cu care ne puteam înţelege la

nevoie, cu condiţia să nu ripostăm. Mai toţi detestau să patruleze pe străzi, aşa că-şi făceau treaba de mântuială, iar restul oraşului era liber să-şi rezolve problemele cum găsea de cuviinţă, ceea ce ne convenea tuturor. Aveam totuşi impresia că omul din faţa mea nu era chiar un amărât de Păzitor al Ordinii.

Fiindcă nu pusese de fapt nicio întrebare, nu i-am spus nici eu nimic, iar el a părut să-mi interpreteze tăcerea ca pe un răspuns în sine. Masa s-a mişcat brusc şi alarmant sub greutatea lui: tocmai se aşezase pe ea. Nu aveam mese solide, fiindcă trebuia să fie suficient de uşoare să le pot duce acasă dacă era nevoie. Mi s-a făcut frică.

— Pari nervoasă, a zis el.

— Nu sunt, am minţit; auzisem că Păzitorii Ordinii foloseau asemenea tehnici pentru a-şi prinde victimele pe picior greşit, şi iată că-i reuşise. M-ar ajuta dacă v-aş şti numele.

— Rimam, a răspuns bărbatul. Un nume destul de întâlnit printre amnii din pătura săracă a populaţiei. Previt Rimam Dih. Pe tine cum te cheamă?

Un previt. Un preot de rang înalt, care nu ieşea prea des din templu, acordând mai multă atenţie afacerilor şi politicii. Ordinul hotărâse probabil că moartea unui copil de zei era o chestiune de mare importanţă.

— Oree Shoth, i-am spus, aproape bâlbâindu-mă la numele de familie şi fiind silită să-l repet.

Cred că l-am făcut să zâmbească.

— Investigăm moartea lui lady Role şi speram să primim ajutor de la tine şi prietenii tăi. Mai ales ţinând cont că v-am trecut cu vederea prezenţa pe Promenadă.

A ridicat alt obiect, nu ştiu pe care.

— Vă ajut cu plăcere, i-am răspuns, încercând să ignor ameninţarea voalată.

Ordinul lui Itempas controla toate permisele şi licenţele din oraş, printre altele, şi le vindea scump. Yel avea un asemenea permis care o autoriza să vândă mâncare pe Promenadă, însă niciunul dintre artişti nu-şi permitea aşa ceva.

— Ce istorie tristă, am continuat, nu credeam că zeii pot muri.

— *Copiii* de zei, da, a răspuns preotul.

Vocea îi suna mult mai rece şi mi-a venit să-mi cârpesc singură una, amintindu-mi cât de iritaţi erau în general credincioşii lui Itempas când venea vorba despre alţi zei decât ai lor. Pierdusem prea mult timp fără să mai iau contact cu Nimaro, fir-ar să fie...

— îi pot omorî chiar părinţii lor, Cei Trei, a continuat Rimam. Şi fraţii lor pot face asta dacă sunt suficient de puternici.

— Păi, dacă mă întrebaţi, n-am văzut niciun copil de zei cu sânge pe mâini. Nu că aş vedea ceva...

Am încercat să zâmbesc.

— Hm. Tu ai găsit cadavrul.

— Da, dar din câte am putut să-mi dau seama nu mai era nimeni prin preajmă. Pe urmă a venit Madding - lordul Madding, alt zeu care locuieşte pe aici - şi a luat-o el. Zicea că vrea s-o ducă părinţilor lor. Celor Trei.

— Am înţeles. (Sunetul unui obiect aşezat înapoi pe masă. Nu era Copacul în miniatură, totuşi.) Ai nişte ochi foarte interesanţi.

Nu ştiu de ce, dar replica asta m-a tulburat şi mai tare.

— Mi s-a mai spus.

— Ai... cataractă? S-a aplecat spre mine ca să se uite mai bine şi respiraţia îi mirosea a ceai de mentă. N-am văzut niciodată o cataractă care să arate aşa.

Mi se zisese că ochii mei sunt neplăcuţi la vedere. „Cataracta" despre care vorbea Rimam erau de fapt

multe degete înguste şi delicate de ţesut gri, suprapuse ca petalele unei flori care nu se deschisese încă. N-am pupile sau irisuri în sensul normal al cuvântului. De la distanţă arată ca şi cum ar avea un aspect mat, dar din apropiere, caracterul diform este foarte vizibil.

— Vindecătorii le numesc, de fapt, malformaţii ale corneei. Cu alte complicaţii pe care nu le pot pronunţa.

Am încercat iar să zâmbesc, eşuând lamentabil.

— Am înţeles. Şi această... malformaţie... apare des la maronezi?

S-a auzit un zgomot puternic de la o tejghea mai îndepărtată, a lui Ru, urmat de strigătul ei de protest. Vuroy şi Ohn încercau să i se alăture.

— Mai taci! a izbucnit preotul care vorbise cu ea până atunci şi s-a aşternut liniştea.

Cineva din mulţime - probabil un Rătăcitor al Nopţii - striga la preoţi să ne lase în pace, dar nu-1 băga nimeni în seamă, iar el s-a dovedit că nu era nici suficient de curajos, nici suficient de prost ca să mai încerce o dată.

Eu, în schimb, n-avusesem niciodată prea multă răbdare şi, când mi-e frică, îmi sare repede ţandăra.

— Ce doriţi de la mine, previt Rimam?

— Un răspuns la întrebare ar fi numai bun, domnişoară Shoth.

— Nu, bineînţeles că nu-i frecventă în rândul maronezilor. *Orbirea* nu este des întâlnită la maronezi. De ce-ar fi?

Am simţit o mişcare slabă a mesei; cred că ridicase din umeri.

— Vreun efect secundar a ceea ce a făcut Stăpânul Nopţii, probabil. Conform legendei, forţele dezlănţuite de el asupra tărâmurilor maroneze au fost... nefireşti.

Implicând, desigur, că supravieţuitorii dezastrului erau tot nefireşti. Amn infatuat! Maronezii îl adoraseră pe Itempas la fel de mult ca ei. Mi-am înghiţit însă

prima replică şi i-am răspuns în schimb:

— Stăpânul Nopţii nu ne-a făcut nimic, previt.

— Să-ţi distrugi ţara nu înseamnă nimic?

— Vreau să spun nimic în afară de asta. Pe toţi demonii, pur şi simplu nu-i *păsa* de noi... A distrus Maroland doar pentru că s-a nimerit să fie acolo când familia Arameri l-a scăpat din lesă.

O pauză, suficient de lungă cât să dispară pe deplin toată furia, amintindu-mi cu groază că nimeni nu-i critica pe Arameri, mai ales în faţa unui preot itempan. Aproape că am sărit în sus la zgomotul puternic din faţa mea. Miniatura Copacului. O lăsase să cadă, spărgând vasul ceramic şi probabil stricând iremediabil planta.

— O, fir-ar, a zis Rimam pe un ton rece. Ce rău îmi pare! O să ţi-o plătesc.

Am închis ochii, inspirând adânc. încă tremuram de la sperietura trasă cu vasul spart, dar nu eram idioată.

— Nu vă faceţi griji.

Masa s-a mişcat din nou. Am simţit degetele preotului apucându-mă strâns de bărbie.

— Păcat de ochii tăi, altfel eşti o femeie frumoasă. Ai putea purta ochelari...

— Prefer ca lumea să mă vadă aşa cum sunt, previt Rimam.

— Şi ar trebui să te vadă ca pe o biată oarbă, sau ca pe un copil de zei care se preface neajutorat şi muritor?

„Ce nai..." înţepenisem, dar până la urmă n-am mai rezistat şi am făcut o greşeală: am izbucnit în râs. Mă prinsesem că era deja furios, dar când mă supăr foarte tare trebuie să izbucnesc, şi nu prea am baiere la gură.

— Chiar credeţi... Mi-am ridicat cu chiu, cu vai mâna pe lângă a lui ca să-mi şterg o lacrimă: Eu? *Copil de zei? Eu ?* Tată al Văzduhului, chiar credeţi *asta?*

Rimam a strâns brusc mâna, suficient cât să mă

doară, tră- gându-mă în sus şi aplecându-se deasupra mea, forţându-mă să tac.

— Ce cred eu, a şoptit cu fermitate, e că puţi a magie, mai tare decât poate să miroasă vreun muritor amărât.

Şi dintr-odată a devenit vizibil.

Dar nu ca Shiny. Strălucirea lui Rimam s-a ivit din senin, dar nu dinăuntru. Puteam vedea de fapt linii drepte sau curbe desenate pe toată suprafaţa pielii sale, ca nişte tatuaje delicate şi strălucitoare, acoperindu-i braţele şi coborând spre trunchi. Restul lui îmi era în continuare invizibil, dar îi desluşeam conturul trupului graţie dansului acelor linii incandescente.

Scrib. Era scrib. Şi încă unul bun dacă era să judec după cantitatea de cuvinte sacre incizate în piele. Bineînţeles că ele nu existau cu adevărat: era doar modul în care ochii mei îi interpretau cunoştinţele şi experienţa, după cum aflasem de-a lungul atâtor ani. Acest obicei al lor îmi permitea să-i văd înainte ca vreunul dintre ei să mă vadă pe mine.

Am înghiţit un nod, speriată, uitând să mai râd.

Dar înainte să înceapă interogatoriul pentru care venise de fapt, am simţit o adiere de vânt în apropiere: cineva se mişca repede. A fost singurul avertisment primit, apoi mâna previtului a fost smulsă cu forţă de pe faţa mea şi protestul lui Rimam întrerupt înainte ca bărbatul să deschidă gura. Un alt trup s-a interpus între noi doi. Un trup puternic, întunecat şi lipsit de magie, ale cărui contururi îmi erau bine cunoscute. Shiny.

De văzut n-am putut vedea ce i-a făcut lui Rimam, dar am auzit clar icnetele artiştilor şi ale privitorilor prezenţi şi strigătul previtului când Shiny l-a ridicat pur şi simplu şi l-a aruncat departe. In zbor, cuvintele sacre inscripţionate pe pielea lui Rimam s-au estompat, dispărând complet la aterizare.

„Nu, vai, nu!" M-am ridicat cu greu în picioare, răstur- nând scaunul şi căutându-mi cu disperare toiagul. Apoi

 m-am blocat, observând că, deşi strălucirea magiei lui Rimam dispăruse complet, imaginea nu se întunecase.

Îl vedeam pe Shiny. La început doar ca o licărire slabă, aproape imperceptibilă, crescând constant în intensitate şi pulsând ca bătaia unei inimi. Shiny se aşezase între mine şi Rimam, strălucind tot mai tare, până se transformase într-o văpaie incandescentă care-mi ardea ochii, aşa cum nu mai apărea decât în zori.

Atâta doar că acum era amiază.

— Ce naiba fad? s-a auzit o voce aspră şi mai îndepărtată.

Alt preot. Alte ţipete şi ameninţări. Mi-am revenit iute la realitate. Cu excepţia mea şi probabil a lui Rimam, care încă zăcea gemând, nimeni nu mai vedea lumina lui Shiny. Tot ce vedeau ceilalţi era un om oarecare, un necunoscut, în haine simple şi ieftine - singurele pe care mi le putusem permite -, atacând un previt din Ordinul lui Itempas, în faţa unei trupe de Păzitori ai Ordinii.

Când m-am întins spre Shiny să-l înşfac de umăr, mi-am tras brusc mâna înapoi. Nu fiindcă ardea, ci fiindcă *vibra* intens sub palma mea, ca şi cum aş fi atins un fulger.

Am deds totuşi că altceva era mai important.

— Opreşte-te! i-am şuierat printre buze. Ce te-a apucat? Te rog să-ţi ceri scuze în secunda asta, înainte să...

Când Shiny s-a întors spre mine, mi s-a tăiat respiraţia, îi puteam vedea faţa în întregime, ceea ce nu se întâmpla decât în momentele acelea perfecte din zori, înainte ca flacăra trupului său să se transforme într-o văpaie imposibil de suportat. „Chipeş" nu era cuvântul potrivit pentru chipul lui, al cărui întreg depăşea cu mult suma tuturor trăsăturilor explorate şi

memorate de degetele mele. Niciodată nu mai auzisem că pomeţii unui om ar putea să strălucească cu propria lor lumină interioară sau buzele să se arcuiască de parcă ar avea propria lor viaţă, dăruindu-mi un zâmbet fin, special pentru mine, care timp de o secundă m-a făcut să mă simt singura femeie din lume. El nu-mi zâmbise absolut niciodată până atunci.

Dar zâmbetul era răutăcios! Rece. Ucigător. Am făcut un pas în spate, uluită şi, pentru prima dată de când îl găsisem, speriată de el.

Shiny s-a întors apoi spre Păzitorii care mai mult ca sigur se pregăteau să se arunce asupra noastră, privindu-i pe toţi cu aceeaşi aroganţă detaşată. Părea să ia o hotărâre.

Nu-mi puteam desprinde privirile de el, în timp ce trei dintre Păzitorii Ordinii, ca trei siluete negre iluminate de flăcările lui Shiny, neimpresionaţi, l-au înhăţat scurt, l-au aruncat la pământ şi au început să-l lovească, întorcându-i braţele la spate pentru a i le lega. Unul dintre ei şi-a apăsat un genunchi pe ceafa lui şi am urlat înainte să înţeleg ce se întâmplă. Păzitorul, o umbră plină de răutate, s-a răsucit şi mi-a strigat să *tac,* târfă maroneză, sau îşi face timp şi pentru mine...

— *Ajunge!*

Un strigăt atât de poruncitor, încât am tresărit, scăpând toiagul, care a căzut cu zgomot pe podeaua Promenadei, speriindu-mă iar.

Cel care strigase fusese Rimam. Acum era invizibil; nu ştiu ce făcuse înainte pentru a-şi ascunde de mine natura, dar funcţiona din nou. Chiar presupunând că aş fi putut vedea cuvintele sacre scrijelite pe pielea lui, cred că ar fi fost complet estompat de Shiny.

Vocea lui Rimarn părea răguşită şi obosită. Stătea în picioare lângă grupul de preoţi şi i s-a adresat lui Shiny:

— Ţi-ai pierdut minţile? Mare tâmpenie ai făcut!

Shiny rămăsese nemişcat, fără să se zbată. Rimam l-a îndepărtat cu un gest pe Păzitorul Ordinii care-şi pusese genunchiul pe ceafa lui, făcându-mă şi pe mine să mă relaxez, şi l-a înghiontit în cap cu vârful piciorului.

— Răspunde-mi! s-a răstit preotul. Eşti nebun?

Trebuia să fac ceva.

— E vărul meu, am rostit repede. De-abia a venit de la ţară, previt. Nu cunoaşte oraşul, nu ştie cine sunteţi...

Era cea mai stupidă minciună pe care o spusesem vreodată, fiindcă nu exista nicio persoană, indiferent de naţie, rasă, trib sau rang, care să nu recunoască un preot itempan dintr-o singură privire. Purtau uniforme albe şi strălucitoare şi conduceau întreaga lume.

— Vă rog, previt, îmi asum răspunderea...

— Nu-ţi asumi nimic! s-a răstit Rimam.

Păzitorii Ordinii l-au ridicat pe Shiny în picioare cu forţa, iar el şi-a păstrat calmul, strălucind atât de intens, încât puteam vedea jumătate din Promenadă datorită luminii răspândite de pielea lui. Nu renunţase însă la rânjetul teribil şi mortal.

Bărbaţii s-au îndepărtat trăgându-1 pe Shiny după ei, iar eu m-am împleticit fără toiag printre mese, împiedicându-mă, dar încercând să-i urmez, cu gura plină de gustul amar al fricii, răstumând un obiect care a căzut şi s-a spart cu zgomot.

— Previt, aşteaptă!

— Mă întorc mai târziu după tine! a urlat el, dispărând în urma celorlalţi Păzitori ai Ordinii.

Am încercat » să alerg după ei, dar m-am împiedicat de ceva şi a fost cât pe ce să cad. M-au prins însă la timp două mâini aspre, mirosind puternic a tutun, alcool prost şi teamă.

— încetează, Oree! mi-a şoptit Vuroy. In momentul ăsta sunt prea nervoşi ca să le mai pese dacă zvântă în

bătaie o oarbă.

— Dar o să-l omoare, i-am zis strângându-1 tare de braţ. O să-1 omoare în bătaie, Vuroy!

— N-ai cu ce să-l ajuţi, a spus el blând şi m-am lăsat moale în jos, fiindcă avea dreptate.

* * *

Vuroy, Ru şi Ohn m-au dus acasă şi mi-au cărat tejghelele şi marfa, înţelegând fără niciun cuvânt că nu le mai depozitez la Yel, fiindcă n-aveam să mă întorc prea curând pe Aleea Artiştilor.

Ru şi Vuroy au rămas cu mine. Am încercat să par netulburată, fiindcă ştiam că vor avea bănuieli. Se uitaseră prin casă şi găsiseră magazioara în care dormea Shiny şi grămăjoara lui sărăcăcioasă de haine, împăturite şi aranjate perfect într-un coif. Au concluzionat că le ascunsesem existenţa unui iubit, fiindcă s-ar fi temut mai mult pentru mine dacă ştiau adevărul.

— înţeleg de ce nu ne-ai povestit despre el, mi-a zis Ru, aşezată pe partea cealaltă a mesei de la bucătărie şi strân- gându-mă de mână. Cu o seară înainte, tocmai în locul în care ţineam acum mâinile, cursese sângele lui Shiny. După Madding... In fine... Dar mi-ar fi plăcut să ne spui şi nouă, puiule. Suntem prietenii tăi. Te-am fi înţeles.

M-am încăpăţânat să tac, încercând să-mi ascund frustrarea. Trebuia să par deprimată, ca să aibă impresia că cel mai bine este să mă lase în pace să dorm. Pe urmă puteam să mă rog la Madding. Eram convinsă că Păzitorii Ordinii aveau de gând să-l chinuiască pe Shiny cât mai mult, evitând să-l omoare imediat, având în vedere cum îi sfidase.

Asta era şi-aşa destul de rău, dar dacă îl omorau,

apoi el învia sub ochii lor, numai zeii ştiau ce se putea întâmpla. Puterea magiei le era permisă numai celor care aveau deja putere: Arameri, nobili, scribi, Ordinul lui Itempas, bogătaşi. Pentru oamenii de rând era ilegal, deşi toţi foloseam din când în când magia în secret. Orice femeie ştie cum să evite să rămână însărcinată şi în fiecare cartier există câte cineva care ştie să scrie vrăji minore de vindecare sau de ascundere la vedere a unor obiecte de valoare. De fapt, ne fusese mai uşor de când printre noi apăruseră copiii zeilor, fiindcă preoţii, care nu erau întotdeauna în stare să deosebească un copil de zei de un muritor, aveau mai degrabă tendinţa să ne lase în pace.

Shiny nu era totuşi copil de zei, ci ceva cu totul şi cu totul diferit. Nu ştiam de ce se aprinsese tocmai atunci, pe Promenadă, dar ştiam fără niciun dubiu că lumina lui nu dura

niciodată. După o vreme redevenea vulnerabil, ca un muritor oarecare, şi atunci preoţii o să-l rupă în bucăţi ca să-i afle secretul.

Iar după aceea o să vină după mine.

M-am frecat la ochi ca şi cum nu mai puteam de oboseală.

— Trebuie să mă întind, le-am zis.

— Nu cred o iotă, a răspuns Vuroy. O să te prefaci că te culci, pe urmă o să-l chemi pe fostul tău prieten. Chiar ne crezi proşti?

Am înţepenit. Ru a râs încet.

— Nu uita că te cunoaştem, Oree.

„Ei, fir-ar să fie!"

— Trebuie să-l ajut, le-am spus lăsând la o parte orice prefăcătorie. Chiar dacă nu dau de Madding, am strâns ceva bani, iar preoţii acceptă mită...

— Nu şi când sunt atât de furioşi, a zis Ru cu blândeţe.

Ţi-ar lua toţi banii şi tot l-ar omorî pe el.

Am strâns din pumni.

— Atunci apelez la Madding. Ajutaţi-mă să-l găsesc pe Mad. O să m-ajute el. îmi e dator.

Nici nu terminasem bine de vorbit, că s-a auzit sunetul clopoţeilor. M-a cuprins ruşinea când mi-am dat seama cât îmi subestimasem prietenii.

Am auzit paşii cuiva pătrunzând în casă şi am văzut lumina bine cunoscută a lui Madding prin pereţi chiar înainte să intre în bucătărie, urmat de umbra mai înaltă a lui Ohn.

— Am auzit, a spus Madding încet. îmi ceri să-mi plătesc datoria, Oree?

In aer plutea un tremur ciudat, o tensiune delicată, precum ceva nevăzut care-şi ţinea respiraţia: puterea lui Madding, încercând să se arate.

M-am ridicat, mai fericită la vederea lui decât fusesem de ceva vreme încoace, apoi i-am văzut expresia sumbră şi mi s-a făcut din nou ruşine.

— îmi pare rău, Mad! i-am zis. Am uitat de sora ta. Dacă ar exista altă soluţie, nu ţi-aş cere ajutor când eşti în doliu.

A scuturat din cap a negaţie.

— Pentru morţi nu se mai poate face nimic. Ohn mi-a spus că un prieten al tău are nevoie de ajutor.

Părerea mea e că Ohn îi zisese ceva mai mult, el fiind un bârfitor de mare clasă. In fine...

— Da. Deşi nu cred că Păzitorii Ordinii l-au dus la Sala Albă.

Itempas, Tatăl Văzduhului - Tatăl Diurn, mereu uit -, urăşte orice înseamnă dezordine, iar uciderea unui om lasă multă mizerie. Nu vor îndrăzni să profaneze Sala Albă cu aşa ceva.

— Rădăcina de Sud, a spus Madding. Unii dintre oamenii mei i-au văzut îndreptându-se într-acolo cu prietenul tău, după incidentul de pe Promenadă.

Mi-a luat o secundă să pricep că-şi pusese oamenii de încredere să mă urmărească, dar nu mai conta. Mi-am luat toiagul şi m-am dus până la el.

— Când?

— Acum o oră. Mi-a luat mâna în palma lui fină, caldă şi fără nicio bătătură. După asta n-o să mai am nicio datorie la tine, Oree. înţelegi?

Am zâmbit fără vlagă, fiindcă mi-era limpede. Madding îşi ţinea întotdeauna promisiunile, iar dacă avea o datorie la cineva, era capabil de orice ca să se achite. Dar chiar şi aşa, dacă trebuia să-i înfrunte pe slujitorii Ordinului lui Itempas, viaţa lui în Umbră avea să devină, pentru destul de mult timp, o corvoadă. In afară de asta existau lucruri care-i erau interzise: de pildă, să-i omoare sau să plece din oraş oriunde altundeva în afara tărâmului zeilor. Chiar şi lor li se aplicau legi-

M-am apropiat şi m-am lăsat pe umărul lui, învăluită în blândeţea forţei pe care o emana. Greu să fac asta fără să mi-amintesc de alte seri, de alte clipe de blândeţe şi de alte momente în care mă bazasem pe prezenţa lui pentru a-mi uita toate durerile.

— Aş zice că merită preţul unei inimi frânte, am rostit.

Deşi nu simţeam pic de amărăciune, fiecare vorbă venea din inimă, iar el a oftat. Ştia că aveam dreptate.

— Atunci ţine-te bine, mi-a spus, după care întreaga lume a fost învăluită de lumina magiei lui Mad, care ne purta către locul în care se stingea Shiny.

3
Ze/ *şi cadavre* (ulei pe pânză)

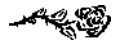

In secunda în care Madding a apărut împreună cu mine în partea de sud a Rădăcinii, o explozie de energie ne-a zguduit pe amândoi.

Eu o percepusem ca un val de lumină atât de intens, încât nu m-am putut abţine să ţip, scăpând toiagul din mâini ca să-mi acopăr ochii. Lângă mine, Mad a icnit de parcă îl lovise cineva, însă şi-a revenit repede şi a încercat să-mi dea mâinile la o parte.

— Oree? Lasă-mă să văd.

L-am lăsat.

— N-am nimic, i-am zis. Lumina a fost prea puternică. Pe toţi zeii... Nu credeam că chestiile astea pot să doară aşa rău.

Clipeam des şi ochii mi se umpluseră de lacrimi, ceea ce l-a făcut pe Mad să se uite mai îndeaproape.

— Nu sunt „chestii", sunt ochi. Te mai doare aşa tare?

— Nu, nu, n-am nimic, ţi-am spus. Pe toate iadurile infinite, ce a fost asta?

Lumina deja dispăruse, subjugată întunericului ce reprezenta lumea mea. Durerea se stingea şi ea, dar un pic mai lent.

— Nu ştiu, a zis Madding ţinându-mi faţa în mâini şi ştergându-mi încet, cu degetul mare, lacrimile ce se scurgeau pe obraji.

Mai întâi m-am lăsat în voia lui, apoi mi-am dat seama că atingerea devenise prea intimă, declanşând

dureroase decât lumina de mai devreme. M-am retras, probabil prea repede, iar el a suspinat înainte să-mi dea drumul.

Pe lângă mine au trecut curenţi de aer şi s-a auzit zgomotul slab al unor paşi. Vocea lui Madding a devenit autoritară, aşa cum era mereu când le vorbea slujitorilor săi.

— Spune-mi că nu era cine cred eu că era.

— El a fost, a răspuns o voce care în mintea mea suna ştearsă şi androgină, chiar dacă mai demult o văzusem pe cea care vorbea şi era exact opusul imaginii mele: bronzată şi voluptuoasă.

Era unul dintre copiii zeilor ce preferau să nu fie observaţi, aşa că de atunci n-o mai văzusem niciodată.

— Demoni şi tenebre! a rostit Mad nervos. Credeam că Aramerii se ocupă de el.

— Pare-se că nu, a zis cealaltă voce, de data asta clar masculină.

îl văzusem şi pe el: o fiinţă ciudată, cu păr lung şi dezordonat, mirosind a aramă. Avea pielea albă a poporului amn, dar cu pete mai închise ici şi colo; din câte puteam să-mi dau seama, pur şi simplu aşa era stilul lui. Mie îmi plăcea mult dacă reuşeam să-l prind nedeghizat, dar acum, întâlnirea fiind de ordin profesional, se topise în întuneric.

— A venit Lil, a rostit femeia şi Madding a oftat din rărunchi. Sunt morţi. Păzitori ai Ordinii.

— Păzi... Madding s-a întrerupt brusc, aruncându-mi o privire dură: Oree, te rog să nu-mi spui că *ăsta* e noul tău iubit.

— N-am niciun iubit, Mad, dar nu-i treaba ta. Am făcut o pauză, încruntată, înţelegând deodată ce zicea. Stai aşa. Vorbeşti despre Shiny?

— Shiny? Cine naiba... Madding a scos o înjurătură,

apoi s-a aplecat, mi-a ridicat toiagul şi mi l-a pus în mână: Ajunge. Să mergem.

Slujitorii lui dispăruseră şi Madding a început să mă tragă înspre sursa acelei lumini intense.

Rădăcina de Sud - unde stă porcu' crud, cum glumesc localnicii - era unul dintre cartierele cele mai evitate din Umbră. Una dintre rădăcinile principale ale Copacului se bifurcase în apropierea unei ramuri groase, ceea ce însemna că zona era înconjurată de Copac pe trei părţi, nu pe două, ca de obicei. Erau rare zilele în care Rădăcina de Sud părea cât de cât atrăgătoare. înainte să apară Copacul, fusese un cartier respectabil de meşteşugari, aşa că pe ici, pe colo oamenii incrustaseră în pereţii văruiţi în alb bucăţi de mică şi de agată, străzile erau pavate cu modele ce imitau bucăţi de cărămidă, mai mici sau mai mari, iar casele aveau porţi superbe din fier forjat. Dacă n-ar fi fost cele trei rădăcini, ar fi primit mai multă lumină de la soare decât alte cartiere mai apropiate de trunchiul Copacului. Mi se spusese că tot primea câte o oră-două de lumină în zilele vântoase de toamnă târzie, dar în rest, Rădăcina de Sud era permanent scufundată în întuneric.

Acum acolo nu mai locuiau decât cei prea săraci şi disperaţi, aşa că devenise unul dintre puţinele locuri din oraş unde Păzitorii Ordinii puteau omorî pe cineva în bătaie, în vederea tuturor, fără să-i pese cuiva.

Dar cred că-i mustra conştiinţa mai mult decât în mod obişnuit, fiindcă spaţiul în care m-a tras Madding părea închis. Mirosea a gunoi şi a putregai, iar pe limbă simţeam gustul acru de urină stătută. Altă alee? Dar una fără pic de magie care s-o cureţe.

In aer pluteau şi alte miasme, mai puternice şi chiar mai puţin plăcute. Fum. Cărbune de lemn. Came şi păr ars. Ceva care sfârâia încetişor.

In apropierea sursei acestui zgomot stătea o femeie înaltă, indiferentă, singurul lucru pe care îl puteam vedea în afară de Madding. Fiindcă era cu spatele la mine, mai întâi i-am văzut doar părul lung şi aspru, drept ca al celor din Nordul îndepărtat, dar având o culoare aurie ciudată. Nici pomeneală de frumosul blond auriu al poporului amn; al ei părea cumva respingător. Femeia era incredibil de slabă, la modul nesănătos

aş putea zice, şi purta o rochie elegantă, cu spatele gol, care se potrivea ca nuca-n perete. Văzută din spate, omoplaţii aveau unghiuri ascuţite, ca nişte vârfuri de cuţit.

Când s-a întors spre mine, mi-am dus mâinile la gură, încercând să nu ţip. Deasupra nasului, faţa ei părea normală, dar dedesubt avea o gură deformată, monstruoasă, cu falca de jos atârnând până la genunchi şi câteva rânduri de dinţi mici şi foarte ascuţiţi, scoţând în evidenţă aspectul morbid. Ba nu, dinţii se *mişcau,* fiecare rând defilând în propriul său ritm ca un şir de furnici neobosite. De fapt, îi auzeam hârâind slab. Din gură îi curgea salivă.

Necunoscuta a zâmbit la vederea reacţiei mele: de departe cel mai hidos lucru pe care-1 văzusem vreodată.

Apoi conturul i-a tremurat uşor şi iat-o acum, o femeie muritoare ca oricare alta, aproximativ amnă, cu o gură umană absolut normală. Işi păstrase zâmbetul şi în expresia ei era ceva tulburător de *înfometat.*

— In numele tuturor zeilor! a murmurat Madding. (Da, copiii zeilor spun mereu chestii de genul ăsta.) Chiar tu eşti.

Câteva secunde, derutată, n-am înţeles cu cine vorbea, fiindcă nu i se adresa femeii slabe, dar am tresărit auzind răspunsul care venea dintr-o direcţie

complet neaşteptată: de deasupra noastră.

— O, da, a zis o voce nouă, blândă. El e.

Madding a înlemnit brusc, ceea ce însemna că aveam o problemă. Cele două ajutoare, la fel de tensionate, pâlpâiau lângă el.

— Am înţeles, *a* spus Madding încet. Nu te-am mai văzut de mult, Sieh. Ai venit să te lauzi?

— Un pic.

Vocea părea a unui preadolescent. M-am uitat în sus, încercând să-mi dau seama de unde vorbea - de pe un acoperiş, de la o fereastră deschisă la un etaj superior, dar nu-l puteam vedea. Era muritor, sau doar alt copil de zei cu un acces de timiditate?

Deodată, în faţa mea s-a simţit o mişcare şi vocea băiatului s-a auzit de la nivelul solului, la doar câţiva metri distanţă. Copil de zei, aşadar.

— Arăţi cam obosit, tataie, a zis tânărul.

Mi-am dat seama dintr-odată că nici el nu ni se adresa mie, lui Madding sau femeii blonde. Am găsit până la urmă o siluetă întunecată, aproape de sol, probabil stând jos sau în genunchi, undeva aproape de zid, gâfâind, din cine ştie ce motiv. Cumva respiraţia aceea îmi era cunoscută.

— Muritorii sunt supuşi legilor fizice, a continuat copilul către silueta aceea. Dacă nu foloseşti sigilii ca să canalizezi puterea, ai mai multă, desigur, dar magia te oboseşte foarte tare. Ba chiar dacă foloseşti prea multă poţi muri, deşi, bineînţeles, temporar. Şi ăsta-i numai imul dintre miile de lucruri pe care trebuie să le înveţi. îmi pare rău, tataie.

Râsul femeii blonde suna ca pietricelele strivite sub talpă.

— Ba nu-ţi pare rău.

Avea dreptate. Vocea copilului - Madding îi spusese Sieh - era complet lipsită de compasiune. Aparent, băiatul era chiar încântat, ca un om care-şi admiră

duşmanul doborât la pământ. Ascultam cu atenţie, încercând să înţeleg.

Sieh a chicotit.

— Dar cum să nu-mi pară rău, Lil? Par genul de persoană care poartă ranchiună? Ar fi foarte meschin din partea mea.

— Meschin, da, copilăros şi crud. Suferinţa lui îţi face plăcere?

— O, da, Lil. Mă bucură foarte mult.

De data asta nici măcar n-a mai catadicsit să se prefacă prietenos. Vocea îi era plină de bucurie sadică şi m-am pomenit tremurând de teamă pentru Shiny. Nu mai văzusem niciodată un fiu de zei copil, dar bănuiam că nu diferă cu nimic de ceilalţi copii, care pot fi nemiloşi, mai ales când puterea se află în mâinile lor.

Am avut intenţia să mă duc la omul ghemuit, dar Madding m-a tras brusc înapoi, strângându-mă tare de braţ. M-am împiedicat, protestând:

— Dar...

— Nu acum, Oree, a zis Madding pe un ton pe care îl folosea rareori cu mine, dar despre care aflasem, cu mult timp în urmă, că însemna că ne confruntam cu un pericol.

In orice altă situaţie aş fi fost încântată să stau ascunsă în spatele lui, mai ales că mă aflam pe o alee întunecată, undeva la mama naibii, înconjurată de oameni morţi şi de zei temperamentali. Din câte puteam să-mi dau seama, nu exista niciun alt muritor prin apropiere. Şi chiar dacă ar fi fost, cu ce m-ar fi ajutat?

— Ce s-a întâmplat cu Păzitorii? i-am şuşotit lui Madding. Era o întrebare inutilă, având în vedere că tocmai încetaseră să mai sfârâie. Cum a reuşit Shiny să-i ucidă?

- Shiny?

Spre consternarea mea, ultima întrebare fusese pusă de Sieh. Nu aveam nicio intenţie de a-i atrage atenţia, lui sau femeii blonde, dar băiatul părea foarte încântat.

— *Shiny?* Aşa i-ai spus? Serios?

Am înghiţit un nod şi am încercat să zic ceva. Nimic. Am încercat din nou.

— Nu mi-a spus cum îl cheamă, aşa că... trebuia să-i dau un nume.

— I-auzi, s-a amuzat copilul apropiindu-se.

După cum îi percepeam vocea, se părea că eram cu mult mai înaltă decât el, dar asta nu mă încălzea cine ştie ce. Tot nu-1 vedeam deloc, nici măcar o siluetă sau o umbră, ceea ce arăta că se pricepea să se ascundă mai bine decât majoritatea fiilor de zei. Nici măcar nu-i simţeam mirosul, dar prezenţa sa umplea în întregime aleea, într-un mod în care niciunul dintre ceilalţi nu era în stare.

— Shiny, a repetat copilul, contemplativ. Răspunde când îl strigi aşa?

— Nu chiar. Adunându-mi curajul, am decis să risc: A păţit ceva?

Copilul s-a întors brusc cu spatele.

— O, n-are nimic. Nu are altă variantă decât să fie bine, nu-i aşa?

Mi-am dat seama că acum era mai furios şi mi s-a strâns inima, fiindcă se pare că nu făcusem decât să înrăutăţesc lucrurile.

— Indiferent ce se întâmplă cu trupul lui muritor, a continuat Sieh, indiferent de câte ori îl torturează... O, da, credeai că nu ştiu? Vorbea iar cu Shiny, cu vocea tremurând de furie. Credeai că n-o să râd de tine, de cât eşti de mândru şi de *arogant,* de cum mori la nesfârşit doar pentru că te doare-n cot să ai grijă de tine?

Un ghiont, un icnet scos de Shiny. Apoi alt sunet,

incon- fundabil: o lovitură. Copilul îl lovise tare. Madding m-a strâns iar de braţ, fără să-şi dea seama, reacţionând la ceea ce văzuse. Sieh era aproape incoerent, scuipând cuvintele printre dinţi:

— Credeai - altă lovitură, mai dură, copiii zeilor fiind mult mai puternici decât păreau - că n-aş vrea - lovitură - să te ajut şi eu niţel?

Lovitură.

Şi ecoul: trosnetul sec al unui os. Shiny a urlat de durere. Nu m-am mai putut abţine şi am deschis gura să protestez.

Dar o altă voce, vorbind atât de blând încât era cât pe ce să n-o aud, mi-a luat-o înainte:

— Sieh.

Linişte.

Dintr-odată, Sieh a devenit vizibil. Era un băiat mic şi slăbuţ, cu pielea aproape la fel de închisă ca a mea, dar cu o claie de păr ciufulit. N-avea absolut nimic ameninţător. Câteva secunde a rămas nemişcat, cu ochii cât cepele, apoi s-a răsucit brusc.

Era acum cu faţa către locul în care apăruse alt zeu, o femeie de data asta, tot micuţă, mai scundă cu un cap decât mine şi doar puţin mai mare decât Sieh, dar având ceva ce sugera forţă. Să fi fost din cauza hainelor ciudate? Purta o vestă lungă şi gri, fără mâneci, care-i lăsa libere braţele

subţiri şi bronzate şi pantaloni strâmţi până sub genunchi. Era desculţă. La început mi s-a părut că seamănă cu descrierile oamenilor din Nordul îndepărtat despre care auzisem, dar ceva nu se potrivea - părul era creţ şi ciufulit, nu drept, şi, în plus, tuns scurt. Nici ochii nu aveau însuşiri comune, deşi nu-mi era clar de ce. Ce culoare era aia? Verde? Cenuşiu? Sau ceva complet diferit?

L-am surprins pe Madding crispându-se şi privind uimit. Unul dintre slujitorii lui a înjurat în şoaptă.

— Sieh, a repetat femeia pe un ton dezaprobator.

Băiatul s-a încruntat la ea, arătând exact ca un copil îmbufnat, surprins când făcea o prostie.

— Ce-i? Nu-i ca şi cum ar fi muritor cu adevărat.

Lil, zeiţa blondă care stătea într-o parte, se uita la Shiny cu interes.

— Miroase ca orice muritor. Sudoare, durere, sânge şi frică - drăguţ.

Zeiţa nou-sosită i-a aruncat o privire care n-a părut s-o impresioneze pe Lil, apoi s-a întors iarăşi spre Sieh.

— Nu asta era intenţia noastră.

— Şi ce dacă-1 lovesc din când în când? Nici măcar nu încearcă să-ţi îndeplinească condiţiile... Măcar să mă distreze pe mine.

Clătinând din cap, zeiţa a oftat şi s-a dus la el. Spre surpriza mea, Sieh n-a opus rezistenţă când l-a îmbrăţişat şi l-a mângâiat. Deşi se ţinea băţos, era evident că nu-i displace.

— N-are niciun sens, i-a şoptit la ureche, pe un ton atât de blând, încât mi-a adus aminte imediat de propria mea mamă, aflată la mare depărtare în ţinutul Nimaro. Nu ajută cu nimic. Nici măcar nu-1 doare, nu acolo unde contează. Ce rost are?

Sieh şi-a întors privirea într-o parte şi a încleştat pumnii. — Ştii bine de ce!

— Da, ştiu. Dar tu ştii?

In vocea lui Sieh se simţea tensiunea:

— Nu! îl urăsc! Vreau să-l omor pentru totdeauna!

Şi zicând acestea şi-a pierdut complet controlul asupra emoţiilor îngropate prea mult timp şi s-a lăsat pe ea, plângând în hohote. Tăcută, zeiţa a suspinat şi l-a tras mai aproape, părând mulţumită să-l mângâie oricât de mult ar fi trebuit.

I-am privit o vreme, pendulând undeva între mirare şi milă, dar pe urmă mi-am amintit de Shiny care zăcea

prin apropiere şi respira din ce în ce mai greu.

M-am îndepărtat tiptil de Madding, care privea scena cu o expresie ciudată pe chip, pe care n-o puteam interpreta. Regret, poate. Amărăciune. Oricum nu conta. Profitând că erau toţi atenţi în altă parte, m-am dus repede la Shiny. Nu avea cum să fie altcineva: îi recunoscusem mirosul specific, de mirodenii şi de metal. M-am lăsat pe vine ca să văd ce se întâmplă cu el şi am descoperit că era fierbinte ca atunci când boleşti şi leoarcă de ceea ce speram că-i doar sudoare. Stătea chircit, cu pumnii încleştaţi, vizibil în agonie.

înfuriată de atâta durere ghemuită în faţa mea, am ridicat ochii spre Sieh şi zeiţa cea tăcută. M-a trecut un fior de gheaţă când am observat că mă privea atentă pe deasupra umărului osos al copilului. Nu avusese ochii gri-verzui? Acum erau verde-gălbui şi foarte, foarte reci.

— Interesant, a comentat ea ţinând în continuare, absentă, o mână afectuoasă pe umărul lui Sieh, care se întorsese şi el spre mine, frecându-şi un ochi cu dosul mâinii. Eşti iubita lui?

— Sigur că nu, a răspuns Madding.

Femeia i-a aruncat o privire blândă, la care Madding a strâns din dinţi, mai speriat decât îl văzusem vreodată.

— Sigur că nu, am intervenit fără să înţeleg ce se întâmplă şi de ce este Madding atât de înfricoşat de femeia asta şi de copilul-zeu, dar ştiind bine că nu voiam să-i fac necazuri. Shiny locuieşte la mine acasă. El e... noi...

Ce să spun? „Niciodată să nu minţi zeii", îmi zisese Mad cândva. Unii dintre ei îşi dedicaseră milenii întregi studiului umanităţii. Nu-mi puteau citi gândurile, desigur, dar

 limbajul corpului le era cât se poate de transparent. Până la urmă m-am hotărât şi i-am spus:

— Ii simt prietenă.

Copilul a privit spre zeiţă, ea spre el, şi amândoi s-au întors spre mine, cu figuri identic de enigmatice şi de ameninţătoare. Deodată mi s-a părut că Sieh avea pupilele verticale ale unui şarpe sau ale unei pisici.

— Prietenă, a repetat el, cu chip inexpresiv şi voce lipsită de orice inflexiune.

Mi-era imposibil să-mi dau seama dacă e de bine sau de rău.

Şi ce stins sunase!

— Da, i-am răspuns. Cel puţin... aşa îmi place să cred.

Iar tăcere; de data asta mi s-a făcut ruşine. Nici măcar nu ştiam cum îl cheamă de fapt pe Shiny. Apoi am adăugat în şoaptă:

— Nu-i mai faceţi rău, vă rog...

Şi Sieh, şi zeiţa au oftat. Sentimentul că mă clătinam deasupra unei prăpăstii a început să dispară.

— Te crezi prietena lui, a spus femeia, spre surpriza mea, cu compasiune în voce. De fapt, şi ochii îi deveniseră verde-închis, bătând spre căprui. Dar *el* ce crede?

Deci observaseră.

— Nu ştiu, i-am zis cu ură, fiindcă pusese tocmai întrebarea aceea şi fără să îndrăznesc să îndrept ochii spre Shiny, care era tot acolo. Nu vorbeşte cu mine.

— Ia întreabă-te de ce, a rostit tărăgănat copilul.

Mi-am umezit buzele.

— Există multe motive pentru care un om nu doreşte să-şi povestească trecutul.

— Dar rareori motivele respective sunt bune şi-ţi garantez că *ale lui* nu sunt, a spus Sieh aruncându-i o privire dispreţuitoare şi întorcându-se să plece.

S-a oprit surprins când femeia tăcută s-a îndreptat spre noi. S-a lăsat pe vine lângă mine, ţinându-şi elegant echilibrul pe tălpile goale, lăsându-mă să-i percep latura zeiască de sub

vraja aceea care nu avea nimic impunător, cutremurându-mă. Esenţa lui Sieh umpluse aleea; ea, în schimb, umplea... ce? Era absolut imensă şi extraordinar de detaliată. Pământul de sub picioarele mele. Fiecare cărămidă şi bucăţică de mortar, fiecare buruiană şi bucăţică de mucegai. Aerul. Lăzile de gunoi din fundul aleii. Absolut *totul.*

Şi dintr-odată senzaţia a dispărut şi zeiţa a redevenit femeia minionă cu ochi care-mi aminteau de o pădure întunecată şi luxuriantă.

— Ai mare noroc, a zis ea. N-am înţeles din prima, apoi mi-am dat seama că vorbea cu Shiny. Prietenii sunt de nepreţuit şi de neînlocuit, greu de găsit, dar şi mai greu de păstrat. Să-i mulţumeşti că ţi-a acordat o şansă.

Shiny a tresărit lângă mine. Deşi nu-i văzusem gestul, chipul femeii a căpătat o expresie de iritare. A pufnit şi s-a ridicat în picioare.

— Ai grijă cu el! De data asta mi se adresase mie. N-ai decât să-i fii prietenă dacă vrei - dacă te lasă. Are nevoie de tine mai mult decât crede el. Dar ar fi mai bine pentru tine să nu-1 iubeşti. Nu-i pregătit pentru aşa ceva.

Eram prea uimită ca să mai pot spune ceva. Femeia s-a îndreptat spre ieşire, dar s-a oprit în dreptul lui Madding, pronunţând un singur cuvânt:

— Role.

Madding a încuviinţat din cap, lent şi solemn, ca şi cum se aşteptase să-i vorbească.

— Facem tot ce putem. Mi-a aruncat o privire scurtă, neliniştită. Chiar şi muritorii îi caută pe vinovaţi. Toată lumea vrea să ştie ce s-a întâmplat.

Apoi s-a lăsat o tăcere prelungă. Zeii făceau asta uneori, tăceau contemplând necuprinsul, deşi de obicei evitau asemenea tăceri în preajma muritorilor. Poate că zeiţa asta nu era încă obişnuită cu noi.

— Ai treizeci de zile, a zis ea deodată.

Madding s-a crispat.

— Ca să aflu cine-a omorât-o pe Role? Dar ne-ai promis...

— Am promis că nu vom interveni în treburile *muritorilor,* a spus ea aspru, lăsându-1 fără replică. Aici e vorba despre familia noastră.

Deşi tot nu părea să fie în largul lui, Madding a fost de acord:

— Da. Da, bineînţeles. Şi... ăăă...

— El e furios, a zis femeia, părând pentru prima oară îngrijorată. In război, Role n-a ţinut partea nimănui, dar chiar dacă ar fi făcut-o... sunteţi toţi copiii lui şi vă iubeşte.

S-a oprit să se uite la Madding, dar el i-a evitat privirea. M-am gândit că vorbea despre Strălucitorul Itempas, despre care se spunea că este tatăl tuturor copiilor de zei. Evident că l-ar durea să audă de moartea unuia dintre copiii lui.

Femeia a continuat.

— Deci treizeci de zile. L-am convins să vă lase în pace treizeci de zile. Până la urmă - a făcut o pauză şi a ridicat din umeri -, îi cunoşti toanele mai bine decât mine.

Madding s-a albit la faţă.

Apoi femeia a revenit alături de copil şi s-au întors amândoi spre ieşire. Cu coada ochiului, l-am văzut pe unul dintre slujitorii lui Madding respirând uşurat, gândindu-mă că ar fi trebuit să mă simt şi eu la fel. Ar fi trebuit să tac, dar nu-mi ieşea din cap că cei doi îl cunoşteau pe Shiny. Da, îl urau, însă îl cunoşteau.

Mi-am căutat toiagul pe pipăite.

— Stati!

Madding mă privea de parcă mi-aş fi pierdut minţile, dar nu-mi păsa. Femeia s-a oprit, însă a rămas cu spatele la noi, numai copilul întorcându-se surprins.

— Cine este? i-am întrebat arătând spre Shiny. Puteţi să-mi ziceţi cum îl cheamă, vă rog?

— Oree, pe toţi zeii! a intervenit Madding venind spre mine, dar femeia a ridicat graţios o mână şi el a încremenit.

Sieh a clătinat din cap.

— Regulile spun că trebuie să trăiască printre muritori ca un muritor, a rostit aruncând o privire spre Shiny. Când

veniţi pe lume, niciunul dintre voi nu are nume şi asta e valabil şi pentru el. Nu primeşte nimic pe degeaba şi orice capătă trebuie să obţină singur. Dat fiind că nu se străduieşte foarte mult, n-are să aibă parte de prea multe. Totuşi, pare să aibă un prieten, a continuat privindu-mă acru. Ei bine, cum a zis şi mama, uneori şi cei ca el au parte de noroc.

„Mama", am remarcat în gând, în partea aceea din minte care tot mai era fascinată de asemenea lucruri, chiar şi după atâtia ani de locuit în Umbră. Este adevărat că fiii zeilor se împerecheau uneori între ei? Atunci Shiny era tatăl lui Sieh?

— Muritorii nu vin chiar fără nimic pe lume, am replicat cu grijă. Avem o poveste. O casă. O familie.

Sieh s-a strâmbat.

— Doar cei mai norocoşi. El nu merită chiar *atât* de mult noroc.

M-am cutremurat amintindu-mi cum îl găsisem, lumină şi frumuseţe aruncate la gunoi. In tot acest timp presupuse- sem că avusese parte de ghinion, că suferea de cine ştie ce boală zeiască sau că suferise un accident care-1 lăsase cu urme ale puterii lui iniţiale, dar acum am înţeles că de fapt starea aceasta îi fusese impusă. Cineva - poate chiar zeii aceştia - îl transformase, ca pedeapsă, *în ceea ce era.*

— Pe toate iadurile infinite, dar ce-a*fâcut?* am murmurat fără să-mi dau seama.

La început n-am înţeles reacţia copilului, fiindcă n-o

să mă pricep niciodată să explic ce văd cu ochii mai bine decât cu celelalte simţuri, iar expresia feţei lui Sieh în acest moment n-o puteam interpreta. Dar am înţeles ce se întâmplase atunci când mi-a răspuns: indiferent ce făcuse Shiny, fusese ceva într-adevăr teribil, fiindcă toată ura lui Sieh fusese cândva iubire. Iubirea trădată sună complet diferit de ura făţişă.

— Poate o să-ţi povestească într-o bună zi, a spus el. Chiar sper să facă asta. Nu merită să aibă prieteni.

Pe urmă a dispărut împreună cu femeia, lăsându-mă singură printre zei şi cadavre.

4
Frustrare (acuarelă)

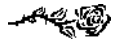

Sigur n-ai înţeles mare lucru până acum. Dacă te ajută cu ceva, nici eu. Problema nu ţinea doar de înţelegere - deşi juca şi ea un rol ci şi de istorie şi de politică. Clanul Arameri, poate şi nobilii şi preoţii mai puternici, ştie toate astea. Dar eu sunt o femeie simplă, fără relaţii sau o stare socială deosebită, iar singura mea putere este un toiag, pe care la nevoie pot să-l folosesc pentru a altoi pe cineva. Trebuia să-mi dau singură seama cum stă treaba.

Nici educaţia nu avea cu ce să mă ajute. Ca majoritatea oamenilor, ştiam că existaseră cândva trei zei care se războiseră până când nu mai rămăseseră decât doi. Dintre ei, unul nu mai era practic zeu, chiar dacă avea încă o putere teribilă, aşa că mai rămăsese doar unul. (Şi o grămadă de copii de zei, dar pe aceştia nu-i vedeam.) Am fost crescută să cred, pentru cea mai mare parte a vieţii mele, că asta este situaţia ideală,

fiindcă cine-şi doreşte o grămadă de zei la care să se roage? Unul e de ajuns. Apoi au apărut copiii zeilor.

De fapt, nu au apărut doar ei. Dintr-odată, preoţii au început să rostească rugăciuni ciudate şi să scrie învăţături noi pe sulurile dedicate norodului. In şcolile din Sala Albă, copiii învăţau cântece noi. Cândva, toţi oamenii pământului fuseseră învăţaţi să-l venereze numai pe Strălucitorul Itempas, dar acum eram îndemnaţi să onorăm încă doi zei: un Stăpân al Umbrelor Nesfârşite şi cineva numit Doamna Gri. La întrebările oamenilor, preoţii răspundeau: „Lumea s-a schimbat. Trebuie deci să ne schimbăm şi noi".

Vă imaginaţi cât de bine a decurs toată povestea asta.

Totuşi, n-a fost chiar harababură. Până la urmă, ştim toţi că Strălucitorul Itempas urăşte dezordinea, aşa că cei mai afectaţi au fost tocmai cei care-1 veneraseră cu ardoare. Drept urmare, în tăcere şi fără scandal, ei au decis pur şi simplu să nu mai participe la slujbele din Sălile Albe. Şi-au ţinut copiii acasă, i-au educat cum au putut şi n-au mai plătit zeciuielile către Ordin, ceva ce altădată însemna cel puţin pedeapsa cu închisoarea. Şi-au dedicat viaţa păstrării învăţăturilor Strălucirii, chiar dacă tot restul lumii părea hotărât să devină întunecat.

Toţi ceilalţi au aşteptat cu teamă să înceapă represaliile. Ordinul a ascultat poruncile familiei Arameri, care nu tolerează nesupunerea. Totuşi n-a fost nimeni întemniţat sau dat dispărut. Preoţii locali au început să le facă vizite părinţilor, predicându-le să-şi ducă iar copiii la şcoală, pentru binele lor, însă cei mici n-au fost luaţi cu sila. Păzitorii Ordinii au emis un edict prin care au impus o dare simplă care să acopere slujbele de interes public; cei care nu s-au supus *au fost* pedepsiţi. Dar oamenii care nu şi-au plătit zeciuiala direct *către Ordin* n-au păţit absolut nimic.

Nimănui nu-i era clar ce semnifica asta, aşa că peste

tot au avut loc revolte tăcute, vizând tocmai preceptele Strălucirii, în toată lumea au apărut eretici care-şi adorau zeii la vedere, iar o naţiune din Nordul îndepărtat - nu mai ştiu care - a declarat că are să-şi educe copiii mai întâi în limba proprie şi abia apoi în senmită, nu invers, după cum impunea imperiul. Ba chiar existau oameni care au ales să nu adore absolut niciun zeu, deşi în Umbră apărea câte imul nou în fiecare zi.

Şi Aramerii tot nu făceau nimic.

Timp de secole, *milenii* chiar, lumea întreagă jucase după cum îi cânta o singură familie. Se poate spune că aceasta fusese singura şi cea mai importantă lege: „Să faci ce îţi porunceşte Arameri". Faptul că tocmai asta se schimbase era pentru noi un lucru mai de temut decât toate şicanele

 zeilor. Reprezenta sfârşitul Erei Strălucirii. Şi niciunul dintre noi nu ştia ce avea să urmeze.

Deci confuzia mea privind anumite chestiuni de metafizică şi cosmologie este de înţeles.

Slavă zeilor, pe urmă m-am prins repede de mersul lucrurilor. Când m-am întors înapoi spre alee...

* * *

.. .copila blondă a zeilor lingea ceva de pe jos.

La început am crezut că era Shiny, dar când m-am apropiat, mi-am dat seama că el era de *cealaltă* parte a străzii. Acolo unde era ea nu se aflau decât...

Mi s-a făcut silă. Cadavrele Păzitorilor Ordinii.

Când a ridicat privirea spre mine am văzut că avea ochii de aceeaşi culoare ca a părului: auriu cu pete asimetrice maronii. Privind-o, am avut un fior de epifanie: oare asta văd ceilalţi când se uită la ochii mei? Ceva urât care trebuia să fi fost frumos?

— Came dăruită de bunăvoie, a zis copilul de zei cu un rânjet înfometat.

Am ocolit-o de la distanţă, apropiindu-mă de Shiny.

— Tare mă pui la încercare, Oree, a spus Madding clătinând din cap. Te pricepi la asta.

— N-am făcut decât să pun o întrebare! m-am răstit eu, lăsându-mă pe vine ca să mă uit la Shiny.

Numai zeii ştiau ce-i făcuseră Păzitorii Ordinii, şi asta înainte să fie atacaţi de Sieh. Mi-am scos cu hotărâre din minte trupurile moarte din spatele meu şi pe cel care-i omorâse.

— încerca să te ţină în viaţă, a intervenit slujitoarea lui Madding.

Cred că avea dreptate, dar am ignorat-o, fiindcă nu aveam niciun chef să recunosc. Când am examinat faţa lui Shiny cu degetele, am descoperit că avea buzele sparte şi un ochi învineţit, umflat şi aproape închis. Rănile acestea nu mă

îngrijorau. Am încercat să-i găsesc coastele, să văd unde erau rupte...

Când deodată o mână mi s-a înfipt în piept şi a împins. Violent. M-am speriat şi am ţipat când m-a aruncat înapoi cu asemenea forţă, că m-am izbit de zidul opus. Câteva secunde mi-am pierdut cunoştinţa.

— Oree! *Oree!*

Mâini ridicându-mă. Vedeam realmente stele verzi, iar deasupra lor, Madding stătea aplecat peste mine. Iniţial nici măcar nu mi-am dat seama ce se întâmplase, dar a devenit evident când Madding s-a întors către Shiny cu faţa schimonosită de furie.

— N-am nimic, i-am zis încet, deşi nu foarte convinsă.

Mă împinsese cu putere şi mă durea capul în locul unde se izbise de zid. Madding m-a ajutat să mă ridic şi m-am sprijinit de el, recunoscătoare, în timp ce silueta lui şi a femeii blonde mi se înfăţişau, strălucitoare,

estompându-se într-un mod neplăcut.

— N-am nimic! am repetat

Madding a mormăit ceva în limba cântată şi guturală a zeilor, iar cuvintele s-au revărsat ca un mănunchi de săgeţi scânteietoare care l-au lovit pe Shiny. Cele mai multe dintre ele s-au dizolvat imediat, inofensive, dar câteva au reuşit să-l înţepe.

Râsul răguşit al copilei blonde i-a întrerupt tirada.

— Ce lipsă de respect, frăţioare, a spus ea lingându-şi de pe buze urmele de cărbune şi de grăsime.

Niciun pic de sânge; nu muşcase din came. Deocamdată.

— Respectul se câştigă, Lil, a zis Madding scuipând. El a-ncercat vreodată să-l câştige, sau doar l-a cerut imperativ?

Lil a strâns din umeri şi a coborât privirea, acoperindu-şi faţa cu părul ei neîngrijit.

— Ce contează? Noi am făcut ce trebuia să facem. Lumea se schimbă, dar atât timp cât e viaţă de trăit şi mâncare de mâncat, eu simt mulţumită.

Apoi a abandonat aspectul uman şi s-a aplecat deasupra Păzitorilor Ordinii căscând gura mult, mai mult, imposibil de mult.

Mi-am dus palma la gură şi Madding părea dezgustat. — Came dăruită de bunăvoie, Lil. Nu ăsta-i crezul tău?

O pauză, apoi Lil a răspuns fără să-şi mişte gura, care oricum n-ar fi putut rosti cuvinte în forma nenaturală pe care o avea acum.

— Această came este dăruită.

— De cine? Nu cred că oamenii aceia s-au oferit nesiliţi de nimeni să fie fripţi pentru tine.

Lil a ridicat o mână şi a întins un deget slăbănog spre locul unde zăcea Shiny.

— El i-a omorât. E carnea lui.

Când am auzit-o, m-a apucat tremuratul. Madding a

observat imediat şi a venit să vadă ce se întâmplase, pipăin- du-mi blând umerii şi capul. Dacă mă luam după halul în care mă dureau simplele lui atingeri, până dimineaţă aveam să fiu acoperită de vânătăi.

— N-am nimic, am repetat, lăsându-1 să mă ajute să mă scol, fiindcă mi se ridicase ceaţa de pe ochi. Sunt bine, lasă-mă să-l văd.

Madding s-a încruntat.

— N-a fost deloc blând cu tine, Oree.

— Ştiu, i-am spus ocolindu-1, în timp ce auzeam în spatele lui sunetele oribile produse de carnea smulsă şi de oasele strivite.

Am avut grijă să rămân aproape de Madding, al cărui trup voinic îmi ascundea priveliştea.

M-am concentrat apoi asupra lui Shiny, deşi nu-1 mai vedeam deloc. Nu ştiu ce magie folosise pentru a-i omorî pe Păzitorii Ordinii, dar oricum aceasta dispăruse complet între timp, căci acum Shiny era slăbit, rănit şi capabil să se apere doar lovind, ca un animal...

Nu. îmi petrecusem toată viaţa descoperind sentimentele altora prin simple atingeri şi simţisem vădit furia din

îmbrâncitura lui. Poate că fusese de aşteptat: zeiţa tăcută îi zisese să-mi fie recunoscător că-i sunt prietenă, chiar dacă nu-1 cunoşteam prea bine, şi ştiam că, fiind atât de mândru, interpretase asta ca pe o insultă.

Gâfâia din nou. Efortul depus să mă împingă fusese prea mare pentru puţinele forţe ce-i mai rămăseseră, dar l-am simţit când a reuşit să-şi ridice capul şi să se uite urât la mine.

— Uşa casei mele îţi este deschisă, Shiny, i-am zis aproape şoptit. I-am ajutat întotdeauna pe oamenii care au avut nevoie de ajutor şi nu intenţionez să mă opresc acum - iar tu chiar ai nevoie de mine, indiferent dacă-ţi

place sau nu.

Pe urmă m-am întors şi am întins mâna, iar Madding mi-a înmânat toiagul. Am tras adânc aer în piept, ciocănind pavajul de două ori doar pentru plăcerea de a auzi zgomotul lemnului lovind piatra.

— Te întorci singur acasă, i-am spus lui Shiny şi am plecat.

* * *

Mă aşteptam ca Madding să lase pe altcineva să mă îngrijească, dat fiind cât de ciudat ne simţeam unul lângă altul de când ne despărţiserăm, dar a rămas cu mine. Eu stăteam în genunchi tremurând în apa rece şi el mă spăla pe spate - mi-ar fi putut încălzi apa, fiindcă zeii sunt buni la tot soiul de lucruri, dar apa rece era mai bună pentru spatele meu rănit. Pe urmă m-a înfofolit într-un halat pufos pe care îl invocase chiar el, m-a dus în pat, m-a întins pe burtă, apoi s-a aşezat lângă mine.

N-am protestat, deşi mă amuzase:

— Vrei doar să-mi ţii de cald, nu?

— Ei, nu *doar* asta, a răspuns el apropiindu-se şi punându-şi braţul pe mijlocul meu - zona în care nu aveam nicio vânătaie. Te mai doare capul?

— Nu aşa rău. Cred că m-a ajutat apa rece. Nici măcar n-am cucuie.

Ce bine era să-l am lângă mine, ca pe vremuri. Mi-am zis să nu mă las în voia acestui gând, dar e ca şi cum i-ai spune unui copil să nu mai vrea bomboane.

— Mmm... A îndepărtat câteva şuviţe de păr şi s-a aplecat să mă sărute pe gât. Poate apare unul până dimineaţă. Ar trebui să te odihneşti.

Am oftat.

— Nu cred că pot dormi dacă-mi faci asta.

Madding s-a oprit şi a suspinat, gâdilându-mă cu respiraţia.

— Iartă-mă.

A rămas în poziţia aceea câteva secunde, cu faţa lipită de pielea mea, încă savurându-mi mirosul, apoi s-a ridicat. I-am simţit imediat absenţa căldurii şi mi-am întors privirea ca să nu-l las s-o vadă.

— O să pun pe cineva să-l aducă pe... Shiny... înapoi dacă nu reuşeşte să se întoarcă singur până dimineaţă, a zis într-un final, după o tăcere lungă şi neplăcută. Aşa m-ai rugat.

— Mmm...

N-avea rost să-i mulţumesc. Era zeul promisiunilor: el se ţinea mereu de cuvânt.

— Ai grijă cu el, Oree, a spus încetişor. Yeine a avut dreptate. Nu dă doi bani pe muritori şi ai văzut şi tu ce temperament are. N-am nido idee de ce l-ai luat la tine - nu că aş avea vreo idee despre ceea ce faci -, dar ai grijă. Doar atât te rog.

— Nu cred că ai dreptul să mă rogi ceva, Mad.

Mi-am dat seama că se enervase când toată camera s-a umplut de o lumină puternică, verde-albăstruie, venind în valuri peste mine.

— Lucrurile între noi nu merg doar într-un singur sens, Oree! s-a răstit el. In forma asta, vocea îi devenise mai catifelată, mai rece si cu ecouri. Ştii bine.

Am oftat, dând să mă întorc spre el şi renunţând când durerea s-a făcut iar simţită, mulţumindu-mă să-mi întorc doar faţa. Madding devenise o formă umanoidă şi

strălucitoare, vag masculină, dar expresia de pe chipul lui era exact a unui iubit rănit. Avea senzaţia că nu sunt corectă cu el şi probabil avea dreptate.

— Spui că încă mă iubeşti, i-am zis, dar nu vrei să mai fim împreună. Refuzi să-mi explici, dar mă

avertizezi în schimb, vag şi inutil, în ceea ce-1 priveşte pe Shiny. Cum ai vrea să mă simt?

— Nu *pot* să-ţi spun nimic despre el.

Forma lui lichidă s-a cristalizat brusc în acvamarin şi peridot solid. îmi plăcea teribil de mult când făcea asta, deşi de obicei reieşea că se încăpăţânează.

— L-ai auzit pe Sieh, a urmat. Trebuie să cutreiere lumea, fără nume şi fără faimă...

— Atunci vorbeşte-mi despre Sieh şi femeia aceea, Yeine. Ti-era frică de ei.

Madding a icnit şi toate faţetele delicate ale cristalului au scânteiat.

— Parcă eşti o coţofană. Cum scapi din cioc un obiect, cum sari după altul mai strălucitor.

Am ridicat din umeri.

— Sunt muritoare, n-am tot timpul din lume. Hai, zi-mi.

Nu mai eram furioasă, şi nici el, de fapt. Ştiam că încă mă iubeşte, îşi închipuia şi el că ştiu asta, dar avusesem amândoi o zi grea şi ne războiam imul cu altul. Cât e de uşor să revii la vechile obiceiuri...

Madding a suspinat şi s-a rezemat de tăblia patului, reluându-şi forma umană.

— Nu mi-a fost frică.

— Mie aşa mi s-a părut. Tuturor v-a fost frică, cu excepţia femeii ăleia cu gura mare. Lil.

S-a strâmbat.

— Lil e incapabilă să simtă frica. Şi n-a fost frică. Numai că... A ridicat din umeri, încruntându-se. E greu de explicat.

— La voi totul e greu de explicat.

A dat ochii peste cap.

— Yeine este... Ei bine, e foarte tânără pentru cineva ca noi. Nu o cunosc bine. Iar Sieh arată ca un copil, dar de fapt e cel mai bătrân dintre toţi.

— Aha, am rostit fără să înţeleg.

Copilul ăla era mai bătrân decât Madding? Atunci de ce Sieh îi zicea mamă acestei femei dacă ea era mai tânără?

— Trebuie să-i arătaţi respect unui frate mai mare..., am comentat.

— Nu, nu, pentru noi asta nu înseamnă nimic.

M-am încruntat la el, confuză.

— Atunci ce? E mai puternic decât tine?

- Da.

Madding era consternat şi mi s-a părut că acvamarinul se făcuse safir, deşi nu se schimbase; era doar imaginaţia mea.

— Fiindcă e mai bătrân?

— Da, un pic. Dar şi...

S-a întrerupt, iar eu am pufnit, frustrată.

— Vreau să mai şi dorm în noaptea asta, Mad.

— încerc să-ţi explic, a oftat Madding. Vorbirea muritorilor nu are cuvinte pentru asta. El e... *adevărat.* Este exact ceea ce este. Ai mai auzit asta, nu? Pentru noi nu sunt doar cuvinte.

Habar n-aveam despre ce vorbea şi cred că mi s-a văzut pe faţă, fiindcă s-a simţit dator să mă lămurească.

— Imaginează-ţi că eşti mai bătrân decât planeta asta, dar ai rămas tot copil. Crezi că ai putea?

Nu, nici măcar nu puteam să-mi imaginez.

— Păi... nu ştiu. Nu cred.

— Sieh reuşeşte. în *fiecare zi* şi în fiecare secundă; nu renunţă niciodată. Asta îl face puternic.

Parcă începeam să înţeleg.

— De asta eşti cămătar?

Madding a chicotit.

— Eu prefer termenul de *investitor* şi ţin să te informez că am dobânzi foarte corecte.

— Atunci dealer de droguri?

— Prefer termenul *de farmacist independent...*

— Las-o baltă. Am întins gânditoare mâna, punând-o pe a lui. Cred că ţi-a fost foarte greu în timpul Interdicţiei. (Aşa numea el, sau mai bine spus ei toţi, perioada de dinainte, când nu li se permitea să ne viziteze lumea sau să interacţioneze cu muritorii. Nu ne ziceau însă cine si de ce le interzisese »
asta.) Nu-mi imaginez ce obligaţii ar avea zeii.

— Nu-i deloc aşa, a răspuns el privind în tăcere spre mâinile noastre, apoi întorcându-şi palma pentru a-mi lua mâna în a lui. Cele mai puternice obligaţii nu simt de ordin material, Oree.

Am întors şi eu ochii spre mâna lui mare cuprinzând palma mea mică, înţelegând despre ce vorbea şi dorindu-mi să nu înţeleg, dorindu-mi să nu mă mai iubească, fiindcă atunci lucrurile ar fi fost mai uşoare.

Mi-a dat drumul şi am priceput că nu-mi mascasem suficient de bine sentimentele. A suspinat, mi-a ridicat mâna şi a sărutat-o.

— Mai bine plec, a spus el. Dacă ai nevoie de ceva...

M-am sculat deodată, impulsiv, ignorând complet durerea:

— Mai stai!

Şi-a ferit privirea, tulburat.

— Mai bine nu.

— Fără obligaţii, Mad. Doar prietenie. Mai stai.

M-a mângâiat pe obraz, având întipărită pe chip cea mai tandră expresie pe care i-o văzusem vreodată, atunci când nu era în forma lichidă.

— Tare mi-aş dori să fii zeiţă, a şoptit el. Uneori, tocmai când aproape mă conving că *eşti,* se întâmplă o chestie din asta... A deschis halatul, atingând încet o vânătaie. Şi-mi aduc aminte cât de fragilă eşti şi că într-o zi o să te pierd. A strâns din dinţi. Nu pot să îndur asta, Oree.

— Dar şi zeiţele pot muri, i-am zis, înţelegând prea târziu ce gogomănie făcusem - mă gândisem doar la Războiul

Zeilor care se întâmplase cu mii de ani în urmă, uitând cu totul de sora lui Madding.

El a zâmbit trist.

— Nu-i acelaşi lucru. Pentru noi este doar o posibilitate, dar pentru voi... asta vă este soarta. Tot ce putem face este să privim cum muriţi.

„Şi să murim şi noi alături de voi." Asta spusese în noaptea în care plecase. înţelegeam de ce, ba chiar eram oarecum de acord, dar tot nu-mi plăcea.

L-am mângâiat şi m-am aplecat să-l sărut, iar el s-a lăsat cu dragă inimă, dar fără să-mi răspundă. Fără să-şi împărtăşească esenţa cu mine prin acel sărut, oricât de aproape m-am strâns în el. După aceea m-am tras înapoi, oftând, iar el şi-a ferit ochii.

— Mai bine plec, a zis iar, şi de data asta l-am lăsat. S-a ridicat şi s-a dus la uşă. Nu te mai poţi duce pe Aleea Artiştilor, ştii, nu? Ar trebui să pleci de aici. Măcar câteva săptămâni.

— Unde să plec? am întrebat întinzându-mă înapoi în pat şi întorcându-mi faţa de la el.

— Poate să-ţi vizitezi locul natal.

Am clătinat din cap. Urăsc Nimaro.

— Atunci călătoreşte. Mai vezi şi tu lumea.

— Dar trebuie să mănânc şi să am bani de chirie, ca să nu car toate astea după mine.

A suspinat, prefăcându-se exasperat.

— Măcar du-ţi taraba pe altă promenadă. Păzitorii Ordinii din Easha nu acordă atâta atenţie, şi tot mai găseşti clienţi.

Nu destui, dar avea dreptate. Era mai bine decât nimic. Am oftat, încuviinţând din cap.

— Pot să pun pe cineva să...

— Nu vreau să-ţi rămân datoare.

— E un dar din partea mea.

Aerul a răsunat un moment neplăcut, ca nişte clopoţei stricaţi. Nu-i era uşor să fie dezinteresat. In orice altă zi, m-aş

fi simţit onorată pentru efortul depus, dar în acel moment îmi era imposibil să fiu darnică.

— Nu vreau *nimic* de la tine, Mad.

Iar tăcere, de data asta vibrând a durere. Şi asta era ca pe vremuri.

— Somn uşor, Oree, a spus el plecând.

Am adormit - într-un târziu, după multe lacrimi.

♦ * *

Să-ţi povestesc cum l-am întâlnit pe Madding.

Am ajuns în Umbră - deşi pe atunci încă-i ziceam Văzduh - când aveam şaptesprezece ani. Am găsit repede alţii ca mine, nou-veniţi, visători, tineri atraşi de oraş în ciuda pericolelor sale, fiindcă uneori pentru noi plictisul şi rutina sunt mai rele decât moartea. Cu ajutorul lor, am învăţat să-mi câştig traiul din talentul meu de a crea mici nimicuri şi să mă protejez de cei care m-ar fi exploatat. La început am dormit într-o locuinţă pe care o închiriasem cu alte şase persoane, dar mai târziu am reuşit să mă mut într-un apartament doar al meu. După un an, i-am trimis maică-mii o scrisoare în care o anunţam că n-am murit şi am primit la schimb o epistolă de zece pagini prin care-mi cerea imperativ să mă întorc acasă. O duceam bine.

Ţin minte că era o seară de iarnă. In oraş ninge rar şi niciodată mult, deoarece Copacul ne protejează de majoritatea furtunilor, dar tot ninsese puţin şi era suficient de frig pentru ca străzile pavate să devină capcane îngheţate şi letale. Cu două zile în urmă, Vuroy căzuse şi-şi rupsese o mână, spre disperarea lui Ru şi a lui Ohn, care fuseseră siliţi să-l rabde lamentându-se neîncetat. Eu, în schimb, nu aveam pe nimeni să mă îngrijească dacă păţeam ceva, nici bani pentru doftor, aşa că mă deplasam şi mai încet ca de obicei. (Lovite cu toiagul, gheaţa şi piatra scot aproape acelaşi sunet,

singura diferenţă fiind că aerul pare mai rece şi sensibil mai greu deasupra unei bucăţi de gheaţă.)

Altfel eram bine. Doar că, trebuind să mă mişc încet, fiind nouă în oraş şi foarte atentă să nu-mi rup vreun os, n-am mai băgat în seamă drumul şi m-am rătăcit.

Umbra nu-i oraşul potrivit în care să te pierzi. De-a lungul anilor, casele se răspândiseră în voia hazardului, răsărind precum ciupercile la poalele palatului numit Văzduh, şi, în ciuda tuturor eforturilor nobililor, oraşul rămăsese labirintic şi haotic. Cei care locuiesc aici de mult timp mi-au povestit că situaţia s-a înrăutăţit vizibil de când a crescut Copacul, fiindcă acesta a despărţit oraşul în zonele Wesha şi Easha, provocând şi alte schimbări de ordin magic. Doamna Gri avusese prevederea să nu-i permită Copacului să distrugă nimic, dar puţine mai erau la fel: cartiere întregi mutate cu totul, străzi vechi dispărute şi înlocuite cu altele noi, puncte de reper deplasate. Dacă te rătăceşti, poţi merge în cerc ore în şir.

Dar nu ăsta era pericolul real. Cu toată atmosfera aceea rece, am observat repede că mă urmărea cineva.

Paşii veneau la câţiva metri în urmă, asa că am dat coltul şi m-am rugat să-i pierd, dar nici pomeneală. Alt colţ, aceiaşi paşi.

Hoţi, probabil. Violatorilor şi ucigaşilor nu le place frigul. Nu aveam cine ştie ce bani şi bogată nu păream sub nicio formă, dar mai mult ca sigur era de ajuns că păream singură, pierdută şi oarbă. Asta mă făcea o pradă uşoară într-o zi fără mari reuşite.

Cu toată frica, am refuzat să măresc pasul - hoţilor nu le place să lase martori, dar, dacă mă grăbeam, acesta avea să înţeleagă că s-a dat de gol şi în plus puteam chiar să-mi frâng gâtul. Mai bine să vină, să-i dau ce-mi cere şi să sper că-i destul.

Atât doar că nu s-a întâmplat nimic. Am traversat o stradă, două, apoi trei. Rarii trecători se mişcau

repede, bodogănind frigul în barbă şi ignorând orice altceva în afară de propria lor nefericire. Perioade lungi am fost singură pe stradă cu urmăritorul şi în repetate rânduri am fost convinsă că mă va ataca, dar nu s-a întâmplat nimic.

întorcând capul ca să ascult mai bine, am prins ceva cu coada ochiului. Uimită, fiindcă în zilele acelea nu eram obişnuită cu prezenţa magiei în viaţa mea, am uitat de orice prudenţă şi m-am întors.

Persoana care mă urmărea era o femeie tânără, scundă şi durdulie, cu păr scurt, creţ şi verde-deschis şi piele de aproape aceeaşi culoare. Numai asta şi era suficient să fiu avertizată cu privire la natura ei, deşi devenise evident din simplul fapt că o puteam vedea.

S-a oprit odată cu mine şi mi s-a părut tare tristă. Tăcea, aşa că mi-am luat inima în dinţi şi i-am vorbit eu prima:

— Bună.

M-a privit surprinsă.

— Mă vezi?

M-am încruntat uşor.

— Da. Stai în faţa mea.

— Interesant...

A mai făcut un pas spre mine. Eu, unul în spate. S-a oprit.

— Dacă-mi permiţi, i-am spus cu precauţie, n-am fost niciodată jefuită de un copil de zei.

Deşi părea imposibil, femeia s-a întristat şi mai tare.

— Nu-ţi vreau răul.

— Dar mă urmăreşti de mult, de pe strada aceea cu im canal înfundat.

-Da.

— De ce?

— Fiindcă poţi să mori.

Am făcut un pas tremurat în spate, gata-gata să cad.

— *Poftim?*

— Există o posibilitate foarte mare să mori în următoarele clipe. O să fie greu, dureros chiar. Am venit să fiu alături de tine. A oftat uşor: Natura mea este mila. înţelegi?

Nu întâlnisem până atunci prea multi copii de zei, dar oricine locuia mai mult în Umbră afla că puterea lor se datora unui singur lucru - un concept, o stare a firii, o emoţie. Preoţii

 şi scribii o numeau „afinitate", deşi nu auzisem niciun copil de zei să folosească acest termen. Când dădeau de lucrul acela cu care aveau afinitate, erau atraşi ca molia de lumânare, iar unii dintre ei nu se puteau controla.

Am înghiţit un nod şi am clătinat din cap.

— Ai... ai venit aici ca să mă vezi cum mor. Sau - m-a trecut un fior - ca să mă *omori* dacă nu se termină repede. Aşa-i?

A încuviinţat din cap.

— îmi pare rău.

Şi chiar arăta de parcă i-ar fi părut rău, cu ochi trişti şi riduri de durere apărute pe frunte. Era îmbrăcată cu o haină subţire şi fără formă, încă o dovadă a naturii ei zeieşti, fiindcă orice muritor ar fi îngheţat complet acoperit doar cu aşa ceva. O făcea să pară mai tânără decât mine, mai vulnerabilă, precum cineva care avea nevoie de ajutor.

Am zis înfiorată:

— Păi... ăăă... poate-mi spui ce mă omoară şi... ăăă... o să *plec* de-aici şi nu mai trebuie să-ţi pierzi timpul cu mine. Ce părere ai?

— Spre orice viitor duc multe căi, dar când sunt atrasă către un muritor, înseamnă că majoritatea acestor căi au fost epuizate.

Deja îmi bătea inima tare, dar auzindu-i vorbele era să-mi sară din piept.

— Adică e inevitabil?

— Nu, inevitabil nu. Dar foarte posibil.

Am simţit că mi se taie picioarele. Clădirile de pe

ambele părţi ale străzii păreau a fi depozite, nu case de locuit. Nu puteam să mă aşez altundeva decât pe solul rece, iar asta era o capcană mortală.

Apoi mi-am dat seama că se lăsase tăcerea.

Cu ceva timp în urmă mai erau trei oameni pe stradă, dar eu, fiind atentă numai la paşii femeii cu pielea verde, nu observasem că nu se mai auzea nimic. Strada era acum complet pustie.

Ba nu, tot se auzea ceva. Numai că nu era un sunet, ci mai degrabă un sentiment nedefinit. O senzaţie de presiune în aer. O mireasmă uşoară, aproape cunoscută. Şi venea...

Din spatele meu. M-am rotit şi era să cad iar, speriată, descoperind, de cealaltă parte a străzii, o altă copilă a zeilor.

Aceasta însă nici nu mă băga în seamă. Părea de vârstă mijlocie, fie din rasa amn, fie din insule, cu părul negru şi aproape complet umană, cu singura diferenţă că o puteam vedea. Ţinea picioarele uşor depărtate şi pumnii strânşi, stând încordată, cu o expresie de mânie pură. Urmărindu-i privirea, ca să văd către cine îşi direcţiona furia, am descoperit o a treia persoană, un bărbat, la fel de încordat şi de nemişcat ca ea, doar că de partea străzii pe care mă aflam eu. Madding, deşi atunci nu-1 cunoşteam.

Aerul dintre aceşti doi copii ai zeilor se transformase într-un vârtej sângeriu, crescând şi strângându-se în funcţie de cine ştie ce forţe foloseau imul împotriva altuia. Fiindcă mă nimerisem în mijlocul unei bătălii dintre zei, chiar dacă nu se auzea niciun zgomot. Nu aveai nevoie de ochi ca ai mei ca să-ţi dai seama de asta.

Cu gura uscată, am strecurat o privire înapoi spre femeia cu pielea verde, care dădu din cap, confirmându-mi temerile: aici urma să mor, prinsă în

focul încrucişat al duelului dintre doi zei.

Am încercat să mă îndepărtez de ei cât mai repede şi pe tăcute, apropiindu-mă în schimb de femeie. Nu credeam că vrea să mă protejeze, doar îmi zisese clar ce urmăreşte, însă nido altă direcţie nu era mai bună.

Dar uitasem de trotuarul îngheţat din spate. Bineînţeles că am alunecat şi am căzut, icnind şi scăpând din mână toiagul, care s-a izbit de pavaj cu un zgomot puternic.

Femeia de peste drum a tresărit şi a întors ochii către mine. Am avut mai puţin de o secundă să văd că nu avea faţa aşa de comună cum crezusem la început, pielea fiind prea strălucitoare şi fină, ca porţelanul. Apoi pavajul de sub mine a

început să tremure, zidul din spatele meu să se vălurească, iar mie mi s-a făcut pielea ca de găină.

Deodată, bărbatul s-a aruncat în faţa mea, cu un urlet ca un val imens prăbuşindu-se într-o grotă oceanică. Femeia de porţelan a ţipat de durere, ridicându-şi braţele când ceva - n-am văzut ce - s-a spulberat în jurul ei, aruncând-o în zidul clădirii suficient de tare cât să sfărâme mortarul şi să se prăbuşească pe pavaj.

— Ce naiba te-a apucat? a urlat bărbatul la ea.

Deşi eram ameţită, am observat că din cauza furiei i se umflase o venă la tâmplă, lucru care mi s-a părut nemaipomenit. Nu-mi dădusem seama până atunci că şi copiii de zei aveau vene, deşi era evident; chiar dacă de-abia venisem în oraş, auzisem şi eu de sânge zeiesc.

Femeia s-a ridicat încet, deşi lovitura pe care o încasase i-ar fi zdrobit toate oasele dacă ar fi fost muritoare de rând. Pare-se c-o rănise totuşi, fiindcă rămăsese într-un genunchi, aruncându-i duşmanului ei priviri furioase.

— Nu mai ai ce căuta aici, a zis el calmându-se. Nu

eşti suficient de atentă. Ai încălcat cea mai importantă lege atunci când ai ameninţat viata acestui muritor.

I »

Femeia a rânjit în zeflemea.

— Da, legea *ta.*

— Legea asupra căreia am convenit toţi cei care am ales să venim aici! Niciunul dintre noi nu-şi doreşte altă Interdicţie. Ai fost avertizată, a spus el ridicând o mână.

Şi dintr-odată strada s-a umplut de copii de zei. Erau peste tot, majoritatea umani, dar câţiva fie renunţaseră la deghizare, fie nu-şi bătuseră capul cu ea de la bun început. Am văzut pe ici, pe colo fiinţe cu piele metalică, păr lemnos, picioare mai degrabă animalice, tentacule pe post de degete. Să tot fi fost douăzeci-treizeci de zei pe stradă sau pe borduri, ba chiar unul zbura deasupra noastră cu aripi fine de insectă.

Femeia cu chip de porţelan s-a ridicat în picioare, încă tremurând, şi a aruncat o privire spre adunarea de zei din jur.

Nu părea să fie în largul ei, dar se ţinea tare, încruntându-se spre bărbatul care-i vorbise:

— Vasăzică aşa te duelezi tu?

— Duelul s-a terminat, i-a răspuns el făcând un pas înapoi şi aplecându-se să mă ajute, spre marea mea surpriză.

Nu m-am putut abţine să nu-1 privesc mirată şi pe urmă să mă încrunt când mi-am dat seama că se pusese intenţionat în faţa mea, astfel încât să n-o mai văd pe zeiţă. Am aplecat capul pe lângă el ca s-o găsesc din priviri, fiindcă aveam senzaţia că doar ce încercase să mă omoare, dar bărbatul s-a mişcat în acelaşi timp cu mine.

— Nu, a spus, nu-i nevoie să vezi asta.

— Poftim? am întrebat. Eu...

In spatele lui s-a auzit un dangăt puternic, urmat de

o rafală de vânt violentă, apoi toţi copiii de zei din jurul nostru au dispărut. Am încercat din nou să privesc în spatele lui, şi de data asta m-a lăsat, numai că strada era pustie.

— Ai omorât-o, am zis şocată.

— Nu, bineînţeles că nu. N-am făcut decât să deschid o uşă înapoi pe tărâmul nostru. *Asta* nu voiam să vezi, a spus el zâmbind. (Am descoperit uimită cât de uman îl făcea.) De obicei încercăm să nu ne omorâm imul pe altul, fiindcă nu ne lasă părinţii.

Am pufnit în râs înainte să-mi dau seama că râdeam în faţa unui zeu. M-am oprit brusc, şi mai confuză. Am decis să tac, cu ochii pe zâmbetul lui ciudat de liniştitor.

— E totul în regulă, Eo? a întrebat-o pe femeia cu pielea verde, de care uitasem complet, ridicând vocea, dar fără să-mi întoarcă spatele.

M-am uitat la ea şi am tresărit, fiindcă zeiţa - pe care se pare că o chema Eo - îmi zâmbea la fel de tandru ca o mamă bebeluşului ei, şi nici măcar verde nu mai era, ci roz pal. Chiar şi părul îşi schimbase culoarea. M-a salutat înclinând capul, gest pe care l-a repetat şi pentru bărbatul de lângă mine, după care a plecat.

Am căscat gura, uimită şi clătinând din cap.

— Presupun că-ţi datorez viaţa.

— Fiindcă era în pericol parţial din cauza mea, cred că suntem chit, mi-a răspuns, apoi aerul a sunat ca nişte clopoţei în adierea vântului, deşi nu era vânt, ceea ce m-a făcut să privesc nedumerită în jur. Dacă simţi nevoia să sărbătoreşti viaţa, mi-ar plăcea să-ţi fac cinste cu un pahar.

Mi-am dat seama ce punea la cale şi am pufnit iarăşi în râs, surprinsă.

— Carevasăzică, încerci să agăţi toate fetele muritoare pe care aproape le omori?

— Nu, doar pe cele care n-o iau la fugă ţipând.

M-a uimit şi mai tare când m-a atins blând pe un obraz, iar eu m-am încordat, fiindcă întotdeauna se întâmpla la fel: cineva îmi observa ochii şi comenta: „Ce păcat..

Numai că în privirea lui nu exista repulsie, iar atingerea aceea nu exprima decât fascinaţie.

— Şi pe cele cu ochi frumoşi, a adăugat.

Cred că-ţi dai seama ce-a urmat. Zâmbetul, forţa prezenţei lui, felul calm în care mi-a acceptat ciudăţeniile, faptul că şi el era bizar, într-un fel. N-aveam nicio şansă să-i rezist. Ne-am sărutat la două zile după ce ne-am întâlnit şi mizerabilul s-a folosit de ocazie pentru a-mi oferi senzaţia deplină a esenţei sale, încercând să mă atragă în patul lui. N-a funcţionat pe moment - am şi eu unele principii -, dar câteva zile mai târziu m-am dus la el acasă. Stând goală în faţa lui Madding, am simţit pentru prima dată că cineva mă vede în întregime, nu doar parţial. Ochii mei i se păreau fascinanţi, dar mi-a vorbit la fel de frumos şi despre umeri. Ce mai, mă plăcea cu totul.

îmi e dor de el, pe toţi zeii, ce dor îmi e!

* * *

Ziua următoare am dormit până târziu şi m-am trezit în chinuri. Mă durea spatele şi aveam gâtul ţeapăn, fiindcă nu eram obişnuită să dorm pe burtă. Aveam în plus ochii umflaţi de

plâns şi o durere de cap ieşită din comun, aşa că înţelegi de ce nu mi-am dat imediat seama că mai era cineva în casă.

Am intrat ameţită în bucătărie, atrasă de mirosul de mâncare.

— Bună dimineaţa, am reuşit să mormăi.

— Bună dimineaţa, mi-a răspuns o voce veselă de femeie.

A fost cât pe ce să cad. Am reuşit cumva să mă prind de marginea mesei, m-am rotit şi m-am întins spre locul unde îmi ţineam cuţitele.

Două mâini mari şi calde le-au apucat pe ale mele, spe- riindu-mă la început şi făcându-mă să ţip. Abia apoi mi-am dat seama cine era.

Shiny, slavă tuturor zeilor! Am lăsat naibii cuţitele, deşi inima îmi bătea să-mi sară din piept. Shiny şi încă o femeie. Dar cine?

Mi-am adus aminte cum îmi vorbise, cu vocea aceea răguşită şi dulceagă. Era Lil, cea care îi mâncase pe Păzitorii Ordinii omorâţi de Shiny, iar acum era la mine în casă şi-mi pregătea micul dejun.

— Pe Maelstrom, ce faci aici? am întrebat-o. Şi arată-te, fir-ar să fie! Nu te ascunde de mine în casa mea.

Se pare că asta a amuzat-o.

— Credeam că nu-ţi place cum arăt.

— Nu-mi place, dar prefer să *ştiu* că nu salivezi la mine.

— Asta nu ştii nici dacă mă vezi, a comentat ea dându-mi ascultare şi apărând în forma aceea înşelător de normală.

Sau poate cealaltă formă - cea cu gura imensă - era normală pentru ea şi acum doar îmi făcea o favoare. Oricum ar fi fost, eram recunoscătoare.

— Sunt aici fiindcă ţi l-am adus acasă, a continuat arătând cu capul în spatele meu, unde îl puteam auzi pe Shiny.

— Ah - începusem să mă liniştesc -, păi, mulţumesc. Dar... ăăă... Lady Lil...

— Doar Lil, m-a întrerupt ea radiind şi revenind la cuptor. Şuncă.

»

— Poftim?

— *Şuncă.* S-a întors iar şi i s-a adresat lui Shiny: Vreau şuncă.

— Nu e şuncă în casă, a răspuns el.

— Ah, a spus ea dezamăgită, strâmbându-se aproape tragicomic, deşi în ceea ce mă priveşte de-abia am observat, atât de tare mă uluise că Shiny îi răspunsese.

L-am auzit mişcându-se în spatele meu, luând ceva din bufet şi punând pe masă.

— Came de viţel afumată.

Lil s-a înseninat imediat.

— Ah! Mai bună decât şunca. Acum putem avea şi noi un mic dejun adevărat.

S-a întors la cuptor, fredonând un cântecel.

Simţeam că mă cuprinde ameţeala, aşa că am dibuit după un scaun şi m-am aşezat cam nesigură. Shiny s-a aşezat şi el de partea cealaltă a mesei, fără să mă scape din ochi.

— Vreau să-mi cer scuze, a zis el încet.

Am tresărit.

— Vorbeşti destul de mult.

Nu a catadicsit să-mi dea vreo replică, având în vedere că răspunsul era evident.

— N-am crezut că Lil o să profite de ospitalitatea ta şi nu asta intenţionam.

Am pierdut câteva secunde gândindu-mă doar că mai vorbise şi acolo unde fusese omorâtă Role, dar că acum era prima dată când îl auzeam spunând mai mult de două-trei cuvinte. Pe toţi *zeii,* ce voce frumoasă avea, de tenor! Mă aşteptasem să fie baritonală. Şi ce voce bogată, fiecare cuvânt atent pronunţat şi reverberându-mi din cap până în picioare. O voce ca asta aş putea asculta toată ziua.

Sau *toată noaptea...* Mi-am întors gândurile din direcţia aceea periculoasă. Aveam destui zei în viaţa amoroasă.

Pe urmă mi-am dat seama că stăteam şi căscam ochii la el.

— A, păi, nu mă supăr, i-am zis în cele din urmă, atât doar că aş fi vrut să mă-ntrebi mai întâi.

— Ea a insistat.

Aici m-am blocat.

— De ce?

— Ca să-ţi transmit un avertisment, a intervenit Lil, apărută lângă masă.

A pus o farfurie în faţa mea şi una în faţa lui Shiny. Aveam doar două scaune, aşa că s-a aşezat pe masă şi a luat o farfurie pe care se pare că o pusese deoparte, pentru ea. Ochii i-au strălucit când s-a uitat la mâncare şi am întors privirea, temându-mă că-şi deschide iar gura larg.

— Un avertisment?

în ciuda a tot ceea ce se întâmplase până atunci, mâncarea mirosea bine. Se pare că Lil adăugase în omletă bucăţi de came, pe lângă ardei şi ierburi pe care nici nu mai ştiam că le am în bufet. Am gustat puţin.

— Delicios!

— Te caută cineva, a spus Lil.

La început am crezut că vorbea cu Shiny, nu cu mine, dar, când mi-am dat seama de greşeală, m-am dezmeticit şi m-am întristat, gândindu-mă la cine mă poate căuta.

— Toată lumea l-a văzut pe previt Rimam vorbind cu mine ieri, iar acum, că e... ăăă... mort, sunt convinsă că toţi prietenii lui o să vină după mine.

— Ah, dar n-a murit, a zis Lil surprinsă. Cei trei pe care i-am mâncat ieri erau doar Păzitori ai Ordinii. Tineri, sănătoşi, foarte suculenţi. A suspinat lasciv şi am lăsat furculiţa din mână, descoperind că-mi dispăruse pofta de mâncare. N-aveau niciun pic de magie care să le strice gustul, a continuat ea, dacă n-o socotesc pe cea care i-a omorât. Cred că se aflau acolo doar ca bătăuşi.

Am oftat în sinea mea. Mă gândisem că măcar atâta bine să iasă din moartea preoţilor, fiindcă Rimam era singurul care ştia ce puteri aveam şi suspecta că eu o omorâsem pe Role, aşa că acum, că-i muriseră din oameni, sigur avea să vină după mine.

Mi-am adus aminte cuvintele lui Madding, care mă sfătuia să plec din oraş, dar banii erau în continuare o problemă, ca să nu spun că nu voiam să plec. Umbra era casa mea.

— Nu la el m-am referit, mi-a întrerupt Lil gândurile.

Surprinsă, m-am întors spre ea. Trupul îi strălucea suficient cât să-i pot vedea farfuria, acum complet goală şi curată, de parcă o lustruise. Işi lingea furculiţa cu mişcări lente ce păreau obscene.

— Poftim?

S-a rotit cu faţa spre mine şi deodată mi-am dat seama că mă ţintuia cu privirea. Petele întunecate din ochii ei *se mişcau* într-un dans lent şi fără sfârşit. M-am întrebat dacă i se mişcau şi petele din păr.

— Atât de multe pofte! a şoptit ea ca un tors felin. Te înfăşoară ca un giulgiu. Furia previtului. Dorinţa lui Madding. (Am simţit că mă înroşesc.) Şi mai e una, mai puternică decât restul. Puternică. Periculoasă. (A străbătut-o un fior pe care l-am simţit şi eu.) O poftă cât să schimbe lumea dacă primeşte ce caută. Şi te caută pe *tine.*

Am făcut ochii mari, confuză şi alarmată.

— Cine e? Şi ce vrea de la mine?

— Habar n-am, a zis ea lingându-şi buzele şi privindu-mă gânditoare. Poate dacă stau lângă tine pot să-l întâlnesc şi eu.

M-am încruntat, prea şocată ca să mai comentez ceva. Ce-ar vrea de la mine o persoană cu influenţă? Eu sunt un nimeni. Chiar şi Rimam ar fi dezamăgit dacă ar afla ce magie ascund. Eu nu pot decât *să văd* câte ceva.

Deşi... m-am încruntat iar... mai erau şi tablourile. Pe acelea nu le ştia nimeni, în afară de Madding şi de Shiny. Aveau ceva magie în ele, nu cine ştie ce, dar tata mă învăţase cu mult timp în urmă că-i important să ascunzi chestii de genul ăsta.

Asta voia de la mine persoana aceea misterioasă?

Nu, nu, trăgeam concluzii pripite. Poate că individul respectiv nici măcar nu exista. La urma urmelor, nu aveam

decât cuvântul unei zeiţe căreia nu i se părea nimic în neregulă să mănânce oameni. Poate nu i se părea nimic în neregulă nici să-i mintă.

Shiny nu se mişcase, dar nici nu-1 auzeam mâncând. Mi-am umezit buzele, întrebându-mă dacă el va răspunde.

— Ştii despre ce vorbeşte? l-am întrebat.

- Nu.

Până aici, toate bune.

— Rănile tale, am început.

— N-are nimic, a intervenit Lil cu ochii pe farfuria mea încă plină. L-am omorât şi când a înviat se vindecase.

Am căscat ochii surprinsă.

— L-ai vindecat... *omorându-l?*

A ridicat din umeri.

— Şi ce să fac, să-l las până se vindecă singur, în câteva săptămâni? El nu mai e ca noi, acum e muritor.

— Exceptând la răsăritul soarelui.

— Chiar şi-aşa. Lil s-a dat jos de pe masă, uitând de farfuria ei. Nu mai e decât puţin din ceea ce a fost, bun doar să te ferească de pericole şi să-ţi ofere vreun spectacol, din când în când.

S-a apropiat, cu ochii lipiţi de farfuria mea.

Eram atât de concentrată pe ceea ce îmi zisese, încât n-am băgat de seamă imediat. Expresia de pe faţa

ei devenise... pe toţi zeii, n-am cuvinte pentru a-i descrie oroarea. Era ca şi cum celălalt chip, cel de prădător cu o gură imensă, apăruse cumva dedesubtul celui normal. Intr-adevăr n-o puteam vedea, cum spusese ea, dar îi simţeam prezenţa şi foamea nepotolită. S-a aruncat deodată nu spre farfuria mea, ci spre *mine.*

Nici măcar să ţip n-am apucat, fiindcă, brusc, mâna ei slabă şi osoasă m-a apucat de gât. Mi l-ar fi putut suci înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, dar s-a retras tremurând la doar câţiva centimetri distanţă, ţinută de o pată neagră care i se înfăşurase în jurul încheieturii. Nu puteam să-mi iau ochii de la ea. Exact ca ieri, la masă. Şi exact ca ieri, Shiny a

 devenit dintr-odată vizibil cu o lumină care pornea din interior, chipul său dur privind-o iritat pe Lil.

Lil a zâmbit mai întâi la el, apoi la mine.

— Vezi?

Mi-am retras mintea dinaintea crizei de isterie interioare şi am inspirat profund să mă potolesc. Vedeam, dar nu înţelegeam logica. M-am întors spre Shiny:

— îţi revin puterile când... când mă protejezi pe mine?

încă era vizibil, aşa că am surprins privirea dispreţuitoare pe care mi-a aruncat-o. Am tresărit. Ce făcusem să merit aşa ceva? Pe urmă mi-am adus aminte de spusele lui Madding: „El nu dă doi bani pe muritori".

Lil mi-a citit gândurile şi a rânjit:

— Orice muritor, a zis ea ţintuindu-1 pe Shiny cu privirea. „Vei colinda printre muritori ca unul dintre ei."

Am căscat ochii mari, iar Shiny s-a crispat. Nu erau cuvintele ei, nu era nici bucăţică de Lil în ele, ci doar ecouri mai întunecate.

— „Necunoscut, având doar bogăţia şi puterea dobândite cu faptele şi cuvintele. îţi vei putea folosi

puterea doar în cazurile în care este strict necesar şi numai pentru a-i ajuta pe aceşti muritori pe care îi dispreţuieşti atât de mult."

Shiny a eliberat-o din strânsoare şi s-a întors cu spatele, aşezându-se cu o expresie sumbră pe chip, deşi deja nu mai puteam vedea mare lucru fiindcă începuse să se stingă. Da, îndepărtase ameninţarea şi nu mai avea nevoie de puteri.

Am tras adânc aer în piept, ca să-mi fac curaj, şi m-am întors spre Lil.

— Mulţumesc pentru informaţii, dar te rog frumos ca de acum încolo să-mi explici *prin cuvinte.* Nu-mi plac demonstraţiile.

Lil a râs de parcă era sărită de pe fix şi mi s-a făcut părul măciucă.

— Ce mă bucur că mă poţi vedea, fată muritoare. Face lucrurile mult mai interesante. A coborât apoi privirea spre masă. Ai de gând să mănânci asta?

Mâncarea din farfurie sau mâna mea de alături? Mi-am pus cu grijă ambele mâini în poală.

— Serveşte-te.

Lil a râs din nou, încântată, şi s-a aplecat deasupra farfuriei. A urmat o mişcare mult prea rapidă ca s-o pot distinge, lăsându-mi impresia de ace care zbârnâie, şi în aer a plutit un iz fetid. O secundă mai târziu, Lil a ridicat capul, lăsând farfuria curată. Mi-a luat apoi şerveţelul ca să se şteargă la gură.

Mi-am înghiţit nodul din gât şi m-am ridicat în picioare, evitând-o cu grijă. Shiny, o umbră aproape complet invizibilă, continua să mănânce, deşi Lil începuse să se uite cu jind şi la farfuria lui. Aveam multe să-i spun, dar nimic de faţă cu ea. Fusese umilit destul seara trecută, însă noi doi aveam ceva de discutat, şi asta cât de curând.

Am spălat farfuriile încet şi Shiny a mâncat încet. Lil

se aşezase pe scaunul meu, privind când la mine, când la el, şi râdea uneori de propriile ei gânduri.

* * *

Am ieşit din casă târziu, pe la amiază, mult mai târziu decât planificasem, mai ales că de data asta trebuia să merg mai departe şi să-mi car singură toate tejghelele. Sperasem să primesc ajutor din partea lui Shiny, care însă nu dorea decât să zacă undeva după ce mâncase. Era într-o stare de spirit mai neagră decât în mod obişnuit; aproape că-mi era dor de vechea lui apatie.

Spre marea mea uşurare, Lil a plecat odată cu mine. In casa mea era îndeajuns un singur copil de zei cu probleme, înainte de a ne despărţi mi-a spus „La revedere" atât de călduros şi mi-a mulţumit atât de frumos pentru micul dejun, încât am fost gata să-mi schimb părerea despre ea. Madding îmi spusese că unii copii ai zeilor se pricep să vorbească cu noi mai bine decât alţii. Unii dintre ei erau prea deosebiţi în modul lor de a gândi sau în înfăţişare, chiar dacă încercau

din răsputeri să se facă înţeleşi, şi aveam impresia că Lil se număra printre cei prietenoşi.

Mi-am dus deci mesele şi cele mai bune mărfuri pe Promenada sudică a Parcului Porţii. Promenada din nord-vest era cea cu Aleea Artiştilor, unde se adunau cei mai multi oameni ca să admire Copacul şi alte privelişti de seamă. Promenada din sud era un loc mai degrabă banal, fără atracţii speciale sau o privelişte ieşită din comun asupra Copacului, dar în acel moment era singura opţiune care-mi rămăsese; intrarea nord-estică a parcului fusese astupată demult de o rădăcină a Copacului, în timp ce poarta de est avea o privelişte foarte frumoasă asupra porţii comerciale a Văzduhului.

Am intrat deci pe Promenada din sud, cu urechile ciulite ca să-i aud pe ceilalţi negustori deja prezenţi, încercând să-şi atragă simpatia trecătorilor. Nu era un semn bun, fiindcă însemna că veniseră atât de puţini clienţi potenţiali, încât negustorii se vedeau siliţi să intre în concurenţă directă, deci nu aveam să găsesc ajutorul prietenesc cu care mă obişnuisem pe Alee; aici, fiecare îşi vedea de interesul propriu. Se auzeau trei - ba nu, patru - alţi negustori în apropiere: unul cu voaluri decorative, altul care vindea „plăcinte de Copac" (ce-or mai fi fost şi alea; miroseau totuşi bine) şi alţi doi care vindeau cărţi si suveniruri. Pe aceştia din urmă i-am simtit uitându-se urât si m-am îngrijorat că aveau să-mi facă probleme, dar ca de obicei m-au lăsat în pace după ce m-au văzut mai bine. Există şi ocazii - deşi rare - când e de folos să fii orb!

Aşa că mi-am întins taraba şi am aşteptat. Şi am tot aşteptat. Nu ştiam zona şi nu avusesem timp s-o explorez cum trebuie. Exista posibilitatea să mă fi aşezat într-un loc fără vad, deşi se auzeau paşi prin apropiere, majoritatea pelerini comentând cât se întunecase oraşul si ce frumos era totuşi palatul Văzduh, înfăşurat în jurul Copacului cum era acum. Fără îndoială că ceilalţi negustori ocupaseră deja cele mai bune locuri, aşa că trebuia să mă descurc cum puteam.

Pe la amiază mi-a devenit totuşi clar că voi avea probleme. Produsele mele atrăseseră câţiva pelerini, majoritatea

muncitori, amni din oraşele şi ţinuturile mai sărace din jurul Umbrei. Nu m-am bucurat prea tare, fiindcă cei mai buni clienţi ai mei erau întotdeauna cei din Nordul îndepărtat şi de pe insule. In locurile acelea, credinţa în Itempas fusese mereu lipsită de profunzime, aşa că nu aveau nicio strângere de inimă în a-mi cumpăra copacii miniaturali sau statuetele de zei, dar senmiţii erau

aproape în întregime amni, iar aceştia erau întotdeauna itempani devotaţi, care nu acordau atâta atenţie Copacului şi celorlalte minunăţii eretice din Umbră.

Chestia asta nu mă deranja deloc, fiindcă, în definitiv, fiecare are dreptul la propria lui credinţă, atât doar că mi se făcuse foame. Stomacul tocmai decisese să-mi aducă aminte de asta, foarte gălăgios, certându-mă că-i permisesem lui Lil să mă facă să uit de micul dejun.

Apoi mi-a venit o idee. Am scotocit repede prin desagi, descoperind uşurată că aveam la mine cretele colorate. M-am aşezat pe vine în faţa meselor şi m-am gândit ce să desenez.

Revelaţia m-a izbit cu atâta forţă, încât m-am clătinat de-a dreptul. Cele mai bune momente de inspiraţie le aveam de regulă dimineaţa, când pictam în pivniţă. Intenţionasem să desenez nişte forme simple, doar cât să atrag atenţia trecătorilor asupra podoabelor mele ieftine, dar imaginea care-mi venise în cap nu era chiar... Mi-am umezit buzele şi m-am întrebat dacă era sigur.

Da, mi-am zis, e periculos. Pe toţi zeii, eram o *oarbă,* care n-ar trebui să vadă nimic, cu atât mai puţin să poată desena forme recognoscibile. Majoritatea celor din oraş nu şi-ar da seama de paradox, nici nu le-ar păsa, dar Păzitorii Ordinii şi toţi ceilalţi, a căror slujbă era tocmai să interzică folosirea neautorizată a magiei, ar considera totul suspect. Până la urmă, reuşisem să supravieţuiesc atâţia ani tocmai fiindcă fusesem precaută.

Dar... am luat o bucată de cretă, frecându-i între degete lungimea netedă şi onctuoasă. Mie culorile nu-mi spuneau

 mare lucru, erau doar un detaliu de fond, dar aveam oricum obiceiul să-mi botez vopselele şi cretele. Culorile depăşesc pentru mine o simplă imagine. Creta din mâna mea mirosea vag amărui - nu amar ca mâncarea, ci amar ca aerul prea rarefiat

pentru a-1 respira, ca pe vârful unui munte înalt. Am decis că era albă, perfect pentru ce aveam în minte.

— Pictez un tablou, am şoptit şi am început.

Am schiţat castronul răsturnat al unui cer, dar nu era Văzduhul nostru sau vreo parte din el, nici măcar văzduhul adevărat de deasupra Copacului, pe care nu-1 văzusem niciodată. Acesta avea să fie un firmament subţire, aproape gol, rotindu-se în straturi de culoare din ce în ce mai incandescente. Am pus o bază groasă de alb, folosind ambele bucăţi de cretă până n-a mai rămas din ele decât o fărâmă. Norocul meu. Pe urmă am completat cu puţin albastru, nu mult, fiindcă nu se potrivea cu cerul din mintea mea. Era prea vibrant şi gros, aproape unsuros între degete. Am întins albastrul cu mâna, apoi am adăugat altă culoare - un galben frumos. Da, aşa merge. încă puţin galben, apăsându-1, simţindu-1 cum creşte în intensitate şi căldură, fuzionând într-un punct de lumină din centrul compoziţiei. *Doi* sori, unul mai mare şi unul mai mic, învârtindu-se unul în jurul celuilalt într-un dans etern. Poate că...

— Hei.

— Mai lasă-mă niţel, am murmurat.

Norii de pe acest cer trebuiau să fie puternici, groşi şi întunecaţi sub greutatea ploii. Am căutat printre crete ceva care să miroasă a argintiu, dorindu-mi să fi avut mai mult albastru sau negru.

Acum păsări. Bineînţeles că sunt păsări pe acest cer gol şi strălucitor, doar că n-au pene...

- Hei!

Cineva m-a atins şi am tresărit, scăpând creta din mână şi revenind la realitate.

— Ce... ce este?

Aproape imediat m-a străbătut un fior de durere. Amorţisem rău. De cât timp desenam? Am gemut, încercând să-mi masez singură spatele.

— Mersi, s-a auzit vocea.

Un bărbat, în vârstă. Nu-1 cunoşteam, deşi mi-amintea vag de Vuroy. Pe urmă mi l-am amintit - era unul dintre vânzătorii de suveniruri, cel cu vocea cea mai puternică.

— Frumoasă şmecheria asta, a continuat el. Ai atras ceva oameni. Dar promenada se închide la apus şi poate vrei să vinzi cât mai sunt oameni pe aici, nu?

„Ceva oameni?"

Am devenit brusc conştientă de vocile adunate în jurul meu, câteva zeci, toate discutând ce desenasem. Murmurau si exclamau, comentând ceva. M-am sculat si am icnit de durerea teribilă din genunchi.

Când m-am îndreptat de spate, cei din jur au izbucnit în aplauze.

- Ce...

Dar ştiam. Mă aplaudau pe *mine.*

înainte să înţeleg cum vine asta, privitorii au început să se îmbulzească, îmbrâncindu-se în efortul de a nu-mi călca desenul în picioare, şi să mă întrebe cât costă ceea ce vând, dacă sunt pictor profesionist, cum de reuşesc să pictez lucruri atât de frumoase dacă sunt oarbă, dacă *chiar* sunt oarbă, şi alte câteva zeci de lucruri... Am fost îndeajuns de înţeleaptă să trec la tejghea şi să răspund întrebărilor celor mai delicate prin încercări slabe de umor („Nu, nu, chiar sunt oarbă! Mă bucur că vă place!"), înainte să fiu inundată de clienţi doritori să cumpere tot ce aveam, majoritatea chiar fără să se târguiască. Nu mi se mai întâmplase niciodată să vând într-o singură zi, ca să nu zic în câteva minute, tot ce aveam expus.

După ce mi-au golit mesele, cei mai mulţi clienţi s-au îndreptat spre celelalte standuri - adică, mi-am dat şi eu seama cu întârziere, exact ceea ce făceau cam de când începusem să desenez. Nici nu-i de mirare că omul de alături

venise să-mi mulţumească. Se auzeau totuşi clopotele îndepărtate ale Sălii Albe anunţând apusul; parcul avea să se închidă în curând.

— M-am gândit eu că tu erai, a spus o voce din apropiere, făcându-mă să tresar şi să mă întorc spre cel care vorbise, crezând că era alt client.

Am băgat de seamă că nu se apropiase de tarabă, ci rămăsese dincolo de desenul făcut de mine.

— Poftim?

— Erai la cealaltă promenadă, a continuat el, făcându-mă să mă încordez, alarmată, în ciuda faptului că nu avea nimic ameninţător în glas. A doua zi după ce ai găsit cadavrul zeiţei. Atunci te-am văzut şi m-am gândit că ai ceva foarte... special.

Am început să-mi strâng lucrurile, mai calmă, zicându-mi că poate era doar o încercare stângace de a intra în vorbă.

— Erai şi tu acolo? l-am întrebat. Unul dintre eretici?

— Eretici? a chicotit el. Hm. Poate că aşa mă văd cei din Ordin, dar şi eu îl slăvesc pe Stăpânul Luminii.

Sigur era imul dintre Luminile Noi; se zicea că sunt un fel de ramură ruptă din Ordinul Itempan. Sau poate era vreo sectă cu totul nouă. Nu prea băgăm în seamă chestiile astea.

— Păi, eu sunt mai degrabă o credincioasă tradiţională, i-am spus gândindu-mă să evit vreo încercare de convertire. Dar dacă credeai în Role, atunci îmi pare rău.

Mirarea înscrisă pe faţa lui era aproape sonoră.

— Un itempan ce nu-i condamnă pe cei care-i cinstesc pe alţi zei şi nu sărbătoresc moartea unui zeu străin? Nu cumva eşti şi tu un pic eretică?

Am ridicat din umeri, reuşind să bag în desagă ultima dintre cutiile mici, şi i-am zâmbit.

— Cine ştie? Să nu mă pârăşti Păzitorilor Ordinii.

El a râs şi, spre uşurarea mea, mi-a întors spatele.

— Normal că nu. Poate ne mai vedem.

S-a îndepărtat fredonând pentru sine, confirmându-mi bănuielile: era melodia fără cuvinte a Luminilor Noi.

M-am aşezat câteva secunde să mă odihnesc înainte să plec spre casă. Aveam punga plină de bani, ba chiar şi buzunarele. Madding o să fie foarte încântat, mi-am zis, şi oricum o să am nevoie de câteva zile de pauză să-mi refac stocurile, ba poate chiar mai mult, ca să mă odihnesc. Nu avusesem niciodată vacanţă, dar iată că acum mi-o puteam permite.

Din capătul celălalt al Promenadei se apropiau paşi grei. Eram încă obosită şi ameţită şi nu le-am acordat prea multă atenţie; mai erau mulţi oameni amestecându-se printre negustorii care începuseră şi ei să-şi împacheteze mărfurile. Dacă aş fi ascultat mai cu atenţie, aş fi recunoscut paşii, dar aşa, mi-am dat seama prea târziu cine era.

— Foarte bine, Oree Shoth, a spus o voce la care mă gândisem cu teamă toată ziua.

Rimam Dih. Oh, nu!

— Foarte frumos din partea ta să ne trimiţi un semnal atât de special, a continuat el, oprindu-se drept în faţa desenului meu.

în spatele lui se aflau trei persoane, toate încălţate cu aceleaşi cizme grele şi groaznic de familiare. M-am ridicat în picioare, tremurând.

— Credeam că până acum o să fii aproape de Nimaro, a continuat el. Imaginează-ţi ce surpriză pentru mine să simt aroma unei magii bine cunoscute, şi încă atât de aproape.

— Nu ştiu nimic, am reuşit să îngaim, strângând toiagul de parcă ar fi putut să mă ajute cu ceva. Nu ştiu cine a omo- rât-o pe lady Role şi n-am pic de sânge divin în mine.

— Draga mea, nu-mi pasă câtuşi de puţin despre

asta, a zis el şi mi-am dat seama după furia rece din voce că găsise ce mai lăsase Lil din oamenii lui.

Iar asta însemna că eram pierdută, complet pierdută.

— îl vreau pe prietenul tău. Pe nenorocitul ăla maronez cu păr alb. Unde e?

M-am blocat o secundă, fără să înţeleg. Shiny avea părul alb?

— El n-a făcut nimic. Pe toţi zeii, era o minciună şi Rimam era scrib; sigur îşi dădea seama. Vreau să spun că era un copil de zei, o femeie pe nume Lil. Ea...

— Ajunge! s-a răstit bărbatul la mine, întorcându-se cu spatele. Luaţi-o!

însoţitorii lui s-au apropiat şi m-au încercuit. Am încercat să mă trag înapoi, dar nu aveam unde. Ce aveau de gând? Să mă omoare în bătaie chiar acolo, din răzbunare? Sau să mă ducă la Sala Albă ca să mă poată interoga mai întâi? Mă cuprinsese panica. Ce să mă fac?

Apoi s-au întâmplat mai multe lucruri deodată.

* * *

„De ce?", îl întrebasem pe tata, cu mult timp în urmă. De ce să-mi ascund desenele de privirile oamenilor? Nu erau decât linii de vopsea. Nu tuturor le plăceau - unele erau prea ciudate -, dar nu făceau niciun rău.

„Sunt magice", îmi zicea tata. Mi-o repeta iar şi iar, dar nu-l ascultam. Nu-l credeam. „Nu există magie care să nu facă niciun rău."

* * *

Păzitorii Ordinii călcau peste desenul meu.

— Nu, am şoptit când i-am simţit apropiindu-se, vă rog, nu!

— Săraca! a spus o femeie, care mă întrebase mai devreme dacă eram pictor profesionist, ascunsă în siguranţă prin mulţime.

Acum câteva minute se prăpădeau toţi de dragul meu şi acum nu aveau nicio problemă să stea şi să caşte ochii, în timp ce Păzitorii Ordinii făceau tot ce pofteau.

— Lasă toiagul ăla jos, femeie! s-a răstit unul dintre ei.

Evident, m-am agăţat şi mai tare de el, aproape sufocându-mă. De ce-mi făceau asta? Ştiau că nu eu am omorât-o

pe Role, că nu sunt copil de zei. Aveam ceva magie, da, dar i-ar fi umflat râsul dacă ar fi aflat ce puteri fenomenale ascundeam. Nu reprezentam o ameninţare pentru nimeni.

— Vă rog, vă rog! m-am rugat de ei, aproape plângând, ca pasărea după care eram numită: *vă rog* - suspin - *vă rog.*

N-am reuşit să-i înduplec.

Am simţit o mână străină pe toiag şi în mine a ţâşnit deodată o furie ca o flacără imensă. Am închis ochii din reflex. Mă dureau, iar asta mă speria şi mai tare.

— Lasă-mă în pace! am urlat încercând să mă lupt cu el, lovind aiurea cu mâinile şi cu toiagul.

Am dat din întâmplare cu palma de pieptul cuiva...

Mâna lui Shiny pe pieptul meu, vărsându-şi furia pe martorul ruşinii sale.

Şi am *împins.*

* * *

Mi-e foarte greu să povestesc, chiar şi acum. Ai puţintică răbdare.

Undeva, în altă parte a universului, există un cer. Un

cer fierbinte şi gol, arcuindu-se deasupra ca orice alt cer, arzând cu lumina a doi sori gemeni. Cerul pe care îl desenasem - ai înţeles? Undeva există cu adevărat. Acum ştiu.

Când am început să urlu, vărsându-mi furia spre Păzitorii Ordinii, flacăra dinapoia pleoapelor mele s-a făcut lumină. Cu ochii minţii am văzut bucăţi de trup, picioarele cuiva, căzând şi rostogolindu-se în acest cer, apărând de nicăieri.

Erau doar câteva bucăţi.

* * *

Ceva s-a schimbat.

Când mi-am dat seama de asta, am clipit iute. în jurul meu, oamenii urlau şi fugeau. Cineva s-a lovit din greşeală de taraba mea şi a dărâmat-o, făcându-mă să dau un pas înapoi.

In aer pluteau mirosuri grele: sânge, excremente, vomă, frică atotstăpânitoare.

Brusc mi-a devenit clar că desenul devenise invizibil. Era tot acolo, dar eu nu-i mai vedeam decât marginea. Nu mai strălucea deloc, de parcă toată magia din el se scursese cumva şi oricum ce mai rămăsese era acoperit de trei pete mari, întunecate, care se tot lăţeau. Lichid, nu magie.

Vocea lui Rimam Dih, tulburată, aproape imposibil de înţeles din cauza ororii.

— Ce-ai făcut, curvă maroneză? *în numele Tatălui, ce-ai făcut?*

— C-ce?

Mă dureau ochii. Mă durea capul. îmi venea să vărs din cauza duhorii. Mă simţeam ciudat, dezorientată, încordată. In gură simţeam gust de vinovăţie, deşi nu-mi dădeam seama de ce.

Rimam striga să vină cineva să-l ajute. Vocea îi suna

ca şi cum se chinuia să tragă de ceva greu, care plescăia cumva... M-am cutremurat. Nu voiam să ştiu ce era.

Deodată, în stânga şi în dreapta mea au apărut două persoane, care m-au prins blând de braţe.

— E vremea să plecăm de aici, micuţo, a zis o voce bărbătească.

Slujitorul lui Madding. De unde naiba venise? Pe urmă lumea a strălucit scurt şi am ajuns altundeva, într-un loc învăluit de linişte, o atmosferă caldă şi parfumată, un sentiment verde-albăstrui de calm şi echilibru. Casa lui Madding.

Casa care ar fi trebuit să fie un sanctuar, dar care în acel moment nu mă ajuta cu nimic.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe copilul de zei de lângă mine. Spune-mi, te rog. Am făcut ceva... nu?

— Nu ştii?

Celălalt slujitor al lui Madding, femeia, de partea cealaltă. Nu mă credea.

— Nu. Nici nu voiam să ştiu; mi-am umezit buzele. Vă rog să-mi spuneţi.

— Nu ştiu cum ai făcut-o, a vorbit ea încet, pe un ton aproape... impresionat. (Cum venea asta? Era o zeiţă!) Niciodată n-am văzut asta la un muritor. Dar desenul tău...

S-a întrerupt, gânditoare. Bărbatul a spus în locul ei:

— A devenit *enarmhukdatalwasl,* deşi nu chiar *shuwao.*

Cuvintele sacre au ţâşnit luminos în aer, implântându-mi săgeţi dureroase în comee. De ce mă chinuiau aşa? Parcă mă lovise cineva drept în ochi.

— Desenul tău, a urmat el, a creat o cale peste o jumătate de miliard de stele şi timp de o secundă a făcut legătura dintre o lume şi alta. Absolut incredibil.

Enervată, m-am frecat la ochi; niciun rezultat. Durerea venea din interior.

— Nu înţeleg nimic, fir-ar să fie! Vorbeşte pe limba

muritorilor!

„Dar nu vreau să ştiu."

— Ai făcut o uşă, a continuat el, şi ai trimis Păzitorii Ordinii prin ea, dar nu în întregime. Magia ta nu era foarte stabilă şi s-a epuizat înainte ca ei să poată trece complet. înţelegi?

— Eu... „Nu!" Era doar un desen în cretă..., am şoptit.

— I-ai trimis pe jumătate în altă lume! s-a răstit femeia. Şi pe urmă ai închis uşa. *l-ai tăiat în două.* Acum ai înţeles?

Da, am înţeles.

Am început să ţip şi nu m-am oprit până când unul dintre copiii zeilor a făcut ceva şi am leşinat.

5
Familie (studiu în cărbune)

Am o amintire favorită cu tata, pe care uneori o mai văd în vis.

în vis sunt mică. De-abia am învăţat să urc pe scară. Spaţiul dintre trepte e prea mare şi nu le văd, aşa că mult timp m-am temut că o să cad. A trebuit să învăţ să nu mă mai tem, ceea ce e mai greu decât pare. Sunt foarte mândră că am reuşit.

— Tată, zic, fugind în camera micuţă din pod, care e doar *a lui.*

Mama nu vine aici nici măcar să facă curat. Oricum e curat, fiindcă tata e foarte ordonat, dar în toată camera pluteşte cumva esenţa lui imposibil de definit. O parte din această esenţă este pur şi simplu mirosul

lui, dar e mai mult de atât, şi înţeleg instinctiv asta, chiar dacă nu ştiu cuvintele necesare pentru a-l descrie.

Tatăl meu nu este precum ceilalţi oameni din sat. El merge la slujbele ţinute în Sala Albă doar atât cât e nevoie ca să nu fie pedepsit de preot, nu aduce nicio ofrandă la altarul din casă şi nu se roagă. L-am întrebat dacă crede în zei şi el spune că da, cum să nu, că doar suntem maronezi. „Dar asta nu-i totuna cu a-i cinsti", mai zice el uneori. Apoi mă atenţionează să nu spun asta nimănui, nici preoţilor, nici prietenilor mei, nici măcar mamei. O să înţeleg într-o bună zi de ce, adaugă el.

Astăzi este într-o dispoziţie specială, suficient de specială încât reuşesc chiar să-l văd: un bărbat micuţ, cu ochi negri,

reci, şi mâini mari, dar delicate. Nu e ridat, de parcă ar fi tânăr, deşi în păr are fire albe şi în privire ceva intens, care-i trădează vârsta mai presus decât orice rid. Era deja bătrân când s-a căsătorit cu mama şi n-a vrut niciodată copii, deşi mă iubeşte din toată inima.

Râd şi mă las pe genunchii lui. Stă jos, ceea ce înseamnă că-i pot pipăi faţa cu mâinile. Am aflat deja că ochii se pot înşela, dar degetele niciodată.

— Ai cântat, îi spun.

Zâmbeşte.

— Mă vezi iar? Credeam că a dispărut până acum.

— Cântă-mi ceva, tată, îl rog.

îmi plac teribil de mult culorile ţesute în aer de vocea lui.

— Nu, copilă. Mama ta e acasă.

— Dar ea n-aude! Te rog!

— I-am promis, zice el încet şi mă întristez.

îi promisese mamei mele, cu mult înainte să mă nasc, să evite cu orice preţ pericolele care ne pot ameninţa, pe mine sau pe ea, din cauza ciudăţeniei lui.

Sunt prea mică să înţeleg de unde vine pericolul, dar frica din ochii lui este suficientă ca să mă facă să tac.

Dar şi-a mai încălcat promisiunea şi altă dată, ca să mă înveţe, fiindcă altfel le-aş fi putut arăta străinilor cât sunt şi eu de ciudată, din simplă ignoranţă. Mai târziu mi-am dat seama că o făcuse şi pentru că se sufoca ştiindu-se silit să omoare o parte din el. îi era menit să fie măreţ şi, în aceste mărunte momente de intimitate alături de mine, putea fi.

Aşa că-mi vede dezamăgirea, oftează şi mă ridică pe genunchi. Şi cântă cu glas coborât, cât să-l aud doar eu.

* * *

M-am trezit încet, înconjurată de sunetul şi de mirosul apei din jur.

Era la temperatura corpului; de-abia o simţeam. Sub mine se afla un bazin de piatră dură, sculptată, la fel de caldă

ca apa; în aer plutea miros de flori. Hiras: un fel de plantă căţărătoare care provenise odinioară din Maroland. Florile ei aveau o aromă grea şi specifică. Asta mi-a spus unde mă aflam.

Aş fi fost complet dezorientată dacă n-aş mai fi fost acasă la Madding şi înainte. Avea o casă mare în imul dintre cartierele bogate din Wesha, unde venisem adesea, fiindcă el se plângea mereu că-1 doare spatele de la patul meu mic. Tot parterul casei era plin de bazine cu apă, mai mult de zece, tăiate în piatra ce alcătuia fundaţia acestei părţi a oraşului, urmând contururi frumoase şi ascunse în spatele unor perdele de plante. Era genul de idee caracteristică unui copil de zei; le stătea mintea mai degrabă la estetică şi rareori la comoditate sau decenţă. Când intrau în casă, oaspeţii lui Madding erau siliţi fie să rămână în

picioare, fie să se dezbrace şi să intre într-un bazin. Lui i se părea perfect normal.

Bazinele nu aveau nimic magic în ele, iar apa era caldă pur şi simplu fiindcă Mad angajase un geniu muritor să născocească un mecanism care să păstreze permanent apă caldă în tot sistemul. Madding nu catadicsise niciodată să afle cum funcţiona, aşa că nu putuse să-mi explice.

M-am ridicat, ascultând atentă, observând brusc că nu eram singură. De văzut nu vedeam nimic, dar respiraţia îmi părea cunoscută.

- Mad?

Silueta lui s-a conturat din întuneric. Şedea pe marginea bazinului, cu un genunchi ridicat. Avea părul lăsat liber, lipit de pielea umedă, ceea ce-1 făcea să pară foarte tânăr, şi o privire foarte serioasă.

— Cum te simţi? m-a întrebat.

Am rămas descumpănită o secundă, înainte să-mi amintesc toată oroarea.

M-am lăsat uşor pe marginea bazinului, ignorând complet vechile vânătăi şi întorcându-mă cu spatele la Mad. încă mă dureau ochii, aşa că i-am strâns cât puteam de tare, deşi nu mă ajuta cu nimic. Cum să mă simt? Ca o ucigaşă, nu?

Madding a suspinat.

— Probabil că n-are rost să-ţi spun asta, dar n-a fost vina ta.

Bineînţeles că n-avea rost. Pe deasupra era şi fals.

— Muritorii nu-şi pot controla magia, Oree. Pur şi simplu. Şi, pe lângă asta, nu ştiai de ce eşti capabilă. N-ai avut intenţia să-i omori.

— N-am avut *intenţia,* dar tot i-am omorât, i-am răspuns. Ce mai contează altceva?

— Aşa e. Şi-a lăsat şi celălalt picior în apă. Cred totuşi că ei chiar aveau intenţia să *te* omoare.

Am început să râd, ascultând ecourile demente

plutind deasupra apei vălurite.

— Las-o baltă, Mad! Te rog.

S-a aşternut tăcerea, dar după un timp, considerând probabil că mă bălăcisem destul în propria tristeţe, Madding s-a lăsat să alunece în apa până la brâu şi m-a îmbrăţişat. Nici n-aveam nevoie de mai mult. Mi-am lipit faţa de pieptul lui şi m-am lăsat moale, plângând, în timp ce el mă mângâia încet pe spate şi-mi susura blând pe limba lui. Apoi m-a ridicat şi m-a dus sus, pe scări, lăsându-mă să mă întind pe grămada de perne care-i servea drept pat. Am adormit acolo, sperând să nu mă mai trezesc niciodată.

* * *

Dar bineînţeles că m-am trezit până la urmă, deranjată de o conversaţie purtată în şoaptă prin preajmă. Am deschis ochii, căutând în jur şi descoperind cu surprindere o zeiţă necunoscută, aşezată aproape de mine. Era foarte albă, cu părul negru şi scurt încadrând o faţă frumoasă, în formă de inimă. Două lucruri m-au izbit imediat: primul, că părea suficient de normală încât să fie confundată cu unul dintre noi, ceea ce însemna că era un copil de zei care colabora frecvent cu muritorii, şi al doilea, că stătea cumva în umbră, deşi

nu exista nimic prin apropiere care să poată arunca umbră deasupra ei, iar eu oricum n-ar fi trebuit să pot vedea umbra respectivă.

S-a întrerupt din discuţia cu Madding.

— Bună, am salutat-o înclinând capul şi frecându-mă la ochi.

Ii ştiam pe toţi cei cu care lucra Mad, iar ea nu făcea parte dintre ei. Mi-a răspuns la salut şi a zâmbit.

— Deci tu eşti ucigaşa lui Mad.

M-am încordat şi Madding s-a încruntat la ea:

— Nemmer!

— N-am vrut să te insult, a zis ea ridicând din umeri cu un zâmbet. Mie-mi plac ucigaşii.

Am aruncat o privire către Madding, căutând să aflu dacă-i pot ura femeii să se ducă drept în iadurile infinite. Nu părea tensionat, asta semnificând că zeiţa respectivă nu era nici duşman, nici o ameninţare, dar nici nu era vesel. A oftat când mi-a surprins privirea.

— Nemmer a venit să mă avertizeze, Oree. Ea are o altă organizaţie în oraş...

— Mai degrabă o breaslă de profesionişti independenţi, a precizat Nemmer.

Madding i-a aruncat o privire de pură supărare fraternă, apoi s-a întors din nou spre mine.

— Ordinul lui Itempas a contactat-o şi i-a solicitat serviciile - numai pe ale ei, nu şi pe ale celorlalţi zei care lucrează pentru ea.

Am căutat o pernă mai mare şi m-am lipit de ea, mai puţin ca să-mi ascund goliciunea şi mai mult ca să-mi acopăr fiorul de nelinişte, cu toate că lui Madding nu i-a scăpat gestul meu. S-a dus imediat la dulap să-mi aducă ceva de îmbrăcat. I-am spus lui Nemmer:

— Nu c-aş şti eu ceva, dar aveam impresia că Ordinul se poate folosi de asasinii Arameri oricând e nevoie.

— Da, a zis ea, dar asta numai când Aramerii îşi dau acordul sau îi interesează subiectul. Dar există o grămadă de

chestiuni care nu sunt de nasul familiei Arameri şi de care Ordinul preferă să se ocupe singur.

— Să înţeleg că eşti zeiţa... morţii?

— Ah, nu, ăsta-i domeniul Doamnei noastre. Eu sunt doar zeiţa camuflărilor, secretelor, poate şi a infiltrărilor. Ştii, genul de lucruri care se întâmplă sub pelerina Domnului Nopţii.

M-am holbat la ea. Titlul era folosit pentru unul dintre zeii cei noi, Stăpânul Umbrelor, dar aşa cum îl rostise femeia, semăna prea tare cu *Stăpânul Nopţii.* Bineînţeles că era complet imposibil, având în vedere că el era în totalitate sub stăpânirea familiei Arameri.

— Nu mă deranjează să mai elimin pe cineva din când în când, a continuat Nemmer, dar nu ca ocupaţie principală. A strâns din umeri şi a aruncat o privire spre Madding. Deşi, la cât oferă Ordinul, poate mă răzgândesc. Se pare că există o cerere incredibilă când vine vorba de eliminarea copiilor de zei care i-au enervat pe muritori.

M-am întors şocată către Mad, care tocmai îmi aducea un halat şi mă privea cu o sprânceană ridicată, foarte calm. Nemmer a pufnit în râs şi s-a întins să-mi tragă un ghiont prietenesc în genunchi, făcându-mă să tresar.

— Cine ştie, poate simt aici pentru *tine.*

— Nu, i-am spus încet; Madding se putea descurca singur, n-avea niciun rost să mă îngrijorez pentru el. Nimeni nu trimite un zeu să mă omoare pe mine. E mai simplu să-i dea douăzeci de *meri* unui cerşetor şi să mintă că a fost un jaf soldat cu moartea victimei. Nu c-ar avea cine ştie ce nevoie să se ascundă, fiindcă, la urma urmelor, ei dictează.

— Ah, dar ai uitat, a zis Nemmer. Ai folosit magie ca să-i omori pe Păzitorii din parc, iar Ordinul crede că tot tu i-ai omorât şi pe ceilalţi trei care aveau misiunea de a disciplina un bărbat maronez, care cică ţi-e verişor, fiindcă atacase un previt. Cadavrele lor sunt de negăsit, dar încep să umble zvonuri despre cum funcţionează magia ta.

Pe toţi zeii! Madding a îngenuncheat lângă mine, acope- rindu-mă cu un halat de mătase. M-am lăsat iarăşi pe spate.

— Rimam, i-am spus, credea că sunt fiică de zeu.

— Şi nu angajezi un muritor s-o ucidă pe fiica unui zeu, fie ea şi zeiţa desenelor în cretă, a completat Nemmer făcându-mi cu ochiul. A continuat pe un ton mai serios: Te vor pe tine, dar sunt convinşi că nu tu eşti de vină pentru moartea lui Role. Frăţioare, şi-a îndreptat apoi atenţia spre Mad, n-ai fost prea discret. Toţi vecinii ei ştiu că are ca iubit un copil de zei. A aflat jumătate de oraş. Puteai fi în măsură să n-o implici în toate astea.

— Ştiu, a recunoscut Mad cu o voce care exprima regret cât pentru o mie de ani.

— Stai aşa, am zis eu încruntându-mă la femeie. Ordinul crede că Madding a omorât-o pe Role? Ştiu că trebuie să fi fost un copil de zei, dar…

— Madding vinde sânge de zeu, m-a întrerupt Nemmer. Deşi tonul vocii ei era neutru, am distins dezaprobarea, precum şi oftatul lui Madding. Şi am auzit că-i merge bine. Nu pare chiar aşa de ciudat să te gândeşti că poate vrea să-şi dezvolte afacerea, că poate deodată vrea o cantitate mai mare de sânge zeiesc.

— Lucru care ar suna chiar logic, a spus Madding, dacă Role ar fi fost golită de sânge, dar era mai mult decât destul şi în ea, şi pe lângă ea…

— Iar tu ai luat-o de acolo, în faţa atâtor martori.

— Am dus-o la Yeine! Voiam să văd dacă exista vreo speranţă s-o readucă la viaţă, dar sufletul ei deja plecase. Mad a clătinat din cap, suspinând. Pe iadurile infinite, dacă-i voiam sângele, de ce aş fi omorât-o, apoi aş fi aruncat-o pe o străduţă oarecare, pentru a mă *întoarce s-o iau de acolo?*

— Poate că nu asta intenţionai, a zis Nemmer. Poate nu aveai nevoie de *tot* sângele. Unii dintre cei care au fost acolo erau suficient de aproape încât să vadă ce lipsea, Mad.

L-am simţit pe Madding încordându-se şi i-am atins mâinile, uimită, neînţelegând.

— Ce lipsea?

— Inima, a spus Nemmer.

S-a lăsat tăcerea. M-am cutremurat. Pe urmă mi-am amintit de ziua aceea, pe alee, când atinsesem trupul lui Role şi degetele mi se umpluseră de sânge.

Madding a înjurat, s-a ridicat şi, furios, a început să străbată camera în lung şi-n lat, cu paşi repezi şi apăsaţi. Nemmer l-a privit o secundă, a oftat şi s-a întors spre mine.

— Ordinul crede că a fost un fel de comision mai neobişnuit. Un client bogat care dorea un tip de sânge zeiesc mai deosebit. Dacă lichidul din venele noastre este suficient să le dea puteri magice chiar şi muritorilor, atunci ce poate face oare sângele inimii? Cine ştie, poate că-i destul ca să-i ofere unei femei maroneze oarbe - cunoscute tocmai ca iubita copilului de zei în cauză - puterea de a omorî trei Păzitori ai Ordinii.

Mi-a căzut falca.

— Asta-i o tâmpenie! Niciun copil de zei nu l-ar omorî pe altul pentru un asemenea motiv!

Nemmer a arcuit sprâncenele.

— Da, şi lucrul ăsta îi este clar oricui ne cunoaşte. Nouă, celor din Umbră, ni se pare amuzant să ne jucăm cu averile muritorilor, dar niciunuia nu-i este de trebuinţă cu adevărat şi nici nu ne-am sinchisi să omorâm pe cineva pentru asta. Dar Ordinul nu s-a prins încă, altfel n-ar fi încercat să mă angajeze pe mine şi mai ales nu l-ar mai suspecta pe Madding - sau măcar nu din motivul ăsta. Ei urmează totuşi crezul Strălucirii: orice element care strică ordinea societăţii trebuie eliminat, indiferent dacă elementul respectiv este sau nu *cauza.* Ai zice că s-or fi săturat şi ei să repete ca maimuţele după Itempas şi-or fi început să gândească cu mintea lor, după două mii de ani, a încheiat dând ochii peste cap.

Mi-am strâns genunchii la piept şi mi-am coborât

capul. Coşmarul lua amploare zi după zi, oricât mă dădeam de ceasul morţii să-l opresc.

— Vrei să spui, am şoptit, că-1 suspectează pe Madding din cauza mea.

— Nu! a strigat Madding, încă mergând de colo până colo. Mă suspectează pe mine din cauza nenorocitului ăluia care doarme la tine.

Mi-am dat seama că avea dreptate. Chiar dacă previt Rimam îmi vedea magia, nu însemna mare lucru. Existau destui muritori cu puteri magice; doar de acolo proveneau scribii ca el. Singurul lucru ilegal era *folosirea* acestor puteri şi, fără să-mi vadă tablourile, Rimam n-ar fi avut nicio dovadă în acest sens. Dacă ar fi apucat să mă chestioneze în ziua aceea şi dacă eu aş fi reuşit să nu mă pierd cu firea, şi-ar fi dat seama că nu aveam cum să fi fost eu cea care o omorâse pe Role. In cel mai rău caz, ajungeam să fiu recrutată de Ordin.

însă tocmai atunci intervenise Shiny. Chiar dacă Lil mâncase cadavrele din Rădăcina de Sud, Rimam ştia că pe strada aceea intraseră patru oameni, dar de ieşit ieşise doar unul, cumva neatins. Numai zeii ştiau câţi martori se găseau în Rădăcina de Sud care să capete chef de vorbă după o monedă sau două de aur. Existau chiar şanse ca Rimam să fi simţit explozia fierbinte de putere cu care Shiny îi omorâse pe cei trei, tocmai din partea cealaltă a oraşului. Dacă ţii cont de asta şi de ceea ce le făcusem eu Păzitorilor Ordinii cu desenul, parcă nu mai era o concluzie atât de trasă de păr: o zeiţă moartă, un zeu care profită de pe urma morţii ei, plus muri- toarea care are legături strânse cu cel din urmă şi care manifestă dintr-odată puteri ciudate. Desigur că nimic din toate astea nu reprezenta vreo dovadă reală, dar ei erau itempani. Pentru ei, dezordinea e crimă şi gata.

— Păi, nu mai am nimic de adăugat, a spus Nemmer

ridi- cându-se şi întinzându-se bine.

Am priceput atunci ce ascundea postura ei de mai devreme: era toată numai muşchi bine lucraţi şi graţie de acrobat. Ca aspect, părea mult prea simplă pentru a fi spion şi asasin, dar ocupaţia era evidentă din mişcări.

— Ai grijă de tine, frăţioare! A făcut o pauză şi a continuat: Si tu la fel, surioară.

— Stai puţin! am izbucnit eu, surprinzându-i pe amândoi. Ce-o să le zici celor din Ordin?

— Ce le-am spus de/a, a răspuns ea apăsat, şi anume că ar fi bine să nu mai încerce niciodată să ucidă un copil de zei. Ei nu înţeleg că acum nu mai au de-a face cu Itempas. Nu ştim ce are de gând să facă acest nou Crepuscul şi nimeni cât de cât sănătos la cap nu vrea să afle. Şi doar Maelstromul mai poate ajuta tărâmul muritorilor dacă ei atrag mânia întunericului.

Am tăcut, confuză, fără să înţeleg despre ce vorbea. De *Crepuscul* mai auzisem, era un alt nume acordat Doamnei. Atunci *întunericul...* era cumva Stăpânul Umbrelor? Şi ce înţeles avea „Acum nu mai au de-a face cu Itempas"?

— Işi pierd timpul cu prostia asta, s-a înfuriat Madding, se agaţă de cele mai mici tâmpenii în loc să-l caute pe ucigaşul surorii noastre! îmi vine să-i omor.

— Ei, hai, a zâmbit Nemmer, doar ştii regulile. De altfel, în douăzeci şi opt de zile n-o să mai conteze.

M-am întrebat ce mai voia să zică şi cu asta, dar mi-am adus aminte de cuvintele zeiţei tăcute din ziua aceea fatidică, în Rădăcina de Sud: „Aveţi treizeci de zile".

Ce avea să se întâmple după treizeci de zile?

Nemmer a redevenit serioasă.

— Oricum... e mai rău decât crezi, frăţioare. O să auzi şi tu cât de curând, aşa că mai bine vă spun eu acum: au mai dispărut doi fraţi de-ai noştri.

Madding şi cu mine am tresărit. Nemmer chiar avea surse bune dacă aflase asta înaintea slujitorilor lui Mad şi de apariţia bârfelor.

— Cine? a întrebat el şocat.

— Ina şi Oboro.

De ultimul auzisem, era un fel de zeu războinic ce se remarcase prin cluburile ilegale de lupte de prin oraş.

Oamenii îl plăceau fiindcă lupta corect, chiar dacă pierdea uneori. Ina era un personaj nou pentru mine.

— Au murit? am întrebat-o.

— Nu s-a găsit niciun cadavru şi nimeni nu i-a simţit murind, deşi putem zice acelaşi lucru şi despre Role.

S-a lăsat tăcerea în conul ei de umbră şi mi-am dat seama că Nemmer era furioasă. Felul vesel de a fi îi ascundea bine mânia, dar în realitate era la fel de înfuriată ca Madding. Era însă de înţeles: discutam despre fraţii şi despre surorile ei, dispăruţi şi probabil morţi. M-aş fi simţit la fel dacă aş fi fost în locul ei.

Apoi, cu întârziere, am înţeles că de fapt chiar eram în locul ei. Dacă cineva îi căuta pe copiii zeilor ca să-i omoare, atunci fiecare copil de zei din oraş se afla în pericol - inclusiv Madding. Şi, dacă mai conta, Shiny.

M-am ridicat şi m-am dus lângă Mad, fiindcă acum stătea locului, luându-i mâinile într-ale mele şi strângându-i-le puternic, ceea ce l-a surprins. M-am întors apoi către Nemmer şi i-am spus, fără a-mi putea controla frica din voce:

— Lady Nemmer, îţi mulţumesc pentru tot. Ne permiţi, mie şi lui Madding, să discutăm singuri?

Rugămintea mea a surprins-o pe Nemmer, care a rânjit la mine.

— Ah, îmi place de ea, Mad. Păcat că-i muritoare. Şi, da, domnişoară Shoth, cu plăcere vă las singuri acum, cu o condiţie însă: să nu-mi mai zici niciodată „Lady Nemmer". S-a prefăcut că se scutură, oripilată: Mă face să mă simt bătrână.

— Da, L... M-am întrerupt la timp. Da.

Mi-a făcut cu ochiul, l-a salutat pe Madding şi a dispărut.

M-am întors imediat spre Mad.

— Vreau să pled din Umbră.

M-a privit uluit.

— Ce să *fac*[1]*?*

— Cineva îi omoară pe copiii de zei care sunt aid. O să fii în siguranţă pe tărâmul zeilor.

S-a uitat la mine, fără cuvinte, timp de câteva secunde.

— Nici nu ştiu dacă să râd sau să te dau afară. Chiar mă subestimezi... Chiar crezi că-i mai bine să fug decât să-i caut pe nenorociţii care...

— Nu-mi pasă de mândria ta! I-am strâns iar mâinile, încercând să-l fac să asculte. Ştiu că nu eşti las; ştiu că vrei să-l găseşti pe cel care ţi-a omorât sora. Dar dacă cineva omoară copii de zei şi niciunul dintre voi nu ştie cum să-1 *oprească...* Mad, nu ştii că fuga e sănătoasă? Mie asta mi-ai spus ca să scap de Ordin, nu? Ai petrecut nu ştiu cât timp pe tărâmul zeilor şi doar zece ani pe acesta. De ce ar trebui să-ţi pese de tot ce se întâmplă aici?

— De ce să-mi... Mi-a dat drumul la mâini şi m-a apucat în schimb de umeri, furios. Ai înnebunit? Stai aici, în fata mea, şi mă-ntrebi de ce nu plec şi nu te las să te descurci singură cu Păzitorii Ordinii şi cine ştie ce altceva! Dacă tu crezi...

— Dar *pe tine* te vor! Dacă pleci, eu mă predau şi le spun că te-ai întors pe tărâmul zeilor. N-au decât să tragă ce concluzii vor. Pe urmă...

— Pe urmă te vor ucide, m-a întrerupt el. Ce credeai, Oree? Ţapii ispăşitori la asta sunt buni, la restaurarea ordinii, nu? Toată lumea e supărată pentru moartea lui Role; muritorilor nu le place să creadă că le pot muri

zeii şi vor să-i vadă ucigaşul pedepsit. Ordinul trebuie să arate că pedepseşte pe *cineva,* chiar dacă nu-i cine trebuie. Fără mine, nu ai nicio şansă.

Avea dreptate, da; simţeam asta în fiecare celulă din trupul meu. Şi da, mi-era frică. Dar...

— Nu pot accepta să mori, i-am zis încet, evitându-i privirea. Era aproape acelaşi lucru pe care mi-1 spusese şi el, cu câteva luni în urmă, şi mă durea să rostesc cuvintele astea la fel de tare cât mă duruse atunci să le aud. E altceva să ştiu că te pierd când mor eu. Aşa e... corect, natural. Aşa e în firea lucrurilor. Dar...

Şi fără să mă pot abţine, mi-am imaginat trupul *lui* întins fără viaţă pe aleea aceea, mirosul lui verde-albăstrui

stingându-se în aer, căldura lui disipându-se, sângele lui pe degetele mele, şi doar un gol imens acolo unde trebuia să fie chipul lui.

Nu. Mai degrabă mor decât să îngădui aşa ceva.

— Accept consecinţele, i-am zis. Am omorât trei oameni. A fost un accident, dar faptul rămâne. Aveau şi ei visuri, familii... Tu ştii cum este cu datoriile neplătite, Mad. Nu-i corect să le plătesc? Numai să fii tu bine.

A rostit un cuvânt care a ţâşnit în aer, plin de furie, frică şi clopoţei ruginiţi, ca un fulger acvamarin şi rece, forţându-mă să tac, apoi s-a îndepărtat. Mi-am dat seama prea târziu că dorinţa de a-mi da viaţa pentru el îi făcea rău. Natura lui era îndatorirea, iar altruismul îi era antiteză.

— Să nu-mi faci una ca asta, a spus cu furie rece în voce, deşi mie mi s-a părut că desluşesc frică. Să nu care cumva să-ţi iroseşti viaţa doar fiindcă ai avut ghinionul să te afli prin preajmă când nişte idioţi au început să facă tâmpeniile alea de „investigaţii" sau din cauza egoistului ăluia care locuieşte cu tine. Incleştându-şi pumnii, a continuat: Niciodată, absolut

niciodată, să nu te mai oferi să mori pentru mine.

Am oftat. Nu voiam să-i fac rău, dar n-avea niciun rost ca el să rămână pe tărâmul muritorilor şi să rabde orânduirile noastre meschine, nici măcar pentru mine. Trebuia să-l fac să înţeleagă.

— Ai zis-o chiar tu, i-am reamintit. O să mor şi eu într-o bună zi, nu-i altă cale. Ce contează dacă se întâmplă acum sau peste cincizeci de ani? Eu...

— *Ba contează!* a mârâit el întorcându-se spre mine.

Din doi paşi, a traversat spaţiul dintre noi şi m-a prins iar de umeri. Cumva, din cauza emoţiilor intense, timp de o secundă şi-a pierdut forma de muritor şi a scânteiat ca o flacără albastră, apoi a revenit la normal, transpirat şi cu mâinile tremurânde. Indura şi să-i fie rău numai ca să mă convingă.

— Să nu îndrăzneşti să spui că nu contează! a şuierat.

Ştiam ce să spun, ce să fac. Mai văzusem asta - nevoia stringentă, periculoasă şi extremă care-l împingea să mă

iubească indiferent ce preţ plătea. Avea dreptate; lui chiar îi trebuia o zeiţă, nu o fată muritoare şi fragilă care poate fi omorâtă într-o clipită. Despărţirea noastră fusese cea mai isteaţă decizie pe care-o luase vreodată, chiar dacă acceptarea faptului fusese cea mai grea alegere pe care o făcusem eu vreodată.

Deci ar fi trebuit să-l resping. Să rostesc ceva oribil, care să-i frângă inima. Asta era cel mai bine şi trebuia să găsesc cumva puterea în mine.

N-am fost însă niciodată atât de puternică pe cât mi-aş fi dorit.

Madding m-a sărutat. Pe toţi zeii, cât de dulce... De data asta i-am simţit esenţa specifică, rece, şi fluidă, cu toate defectele şi ambiţia care-l defineau. Tot ce refuzase să împărtăşească în urmă cu două nopţi. S-a revărsat cu totul spre mine, prin mine, în clinchet de

clopoţei, şi când s-a tras înapoi, m-am agăţat de el, incapabilă să suport distanţa. Şi-a lipit fruntea de a mea, tremurând secunde lungi; şi el ştia ce trebuie să facă. Apoi m-a ridicat în braţe şi m-a dus înapoi la grămada de perne.

Mai făcusem dragoste cu el, chiar de multe ori. Nu era niciodată perfect, şi nici nu putea fi, având în vedere că eu sunt doar muritoare, dar era mereu foarte plăcut. Cel mai bine mă simţeam în momentele în care Mad era aşa de plin de dorinţă ca acum, când îşi pierdea controlul şi uita că eu sunt muritoare şi trebuie să se abţină. (Nu mă refer la puterea lui fizică, deşi era şi asta, ci la faptul că uneori mă ducea în locuri necunoscute sau îmi arăta viziuni. Există lucruri pe care muritorii nu trebuie să le vadă, iar când se abandona, le vedeam şi eu.)

Mi-a făcut plăcere să simt că-şi pierduse controlul, cu tot pericolul implicat. Mi-a făcut plăcere simplul fapt că-i puteam oferi atâta voluptate. Era unul dintre copiii de zei mai tineri, dar chiar şi aşa avea câteva milenii în plus faţă de mine şi uneori mă îngrijoram că nu pot fi tot ce are el nevoie.

Dar în nopţi ca asta, când suspina, cu lacrimile brăzdându-i chipul, şi mă cuprindea cu înflăcărare, strălucind ca un diamant în momentul apogeului, mi-era clar că-i o frică prostească. Bineînţeles că eram tot ce-şi dorea, fiindcă mă iubea si nimic altceva nu mai conta.

* * *

După aceea am rămas îmbrăţişaţi, obosiţi şi trândăvind în răcoarea tăcută a nopţii. Uneori se auzea mişcare prin casă, din preajmă şi de la etajul de deasupra, servitorii muritori ai lui Madding, unii dintre

zeii care lucrau cu el, poate un client mai special care avea privilegiul rar de a cumpăra marfă direct de la sursă. In casa lui nu existau uşi, fiindcă tuturor copiilor de zei li se păreau mai degrabă o bătaie de cap inutilă, aşa că probabil ne auziseră toţi. Nouă nu ne păsa.

— Te-am rănit?

întotdeauna mă întreba asta.

— Normal că nu. îi răspundeam mereu la fel şi el ofta uşurat. Stăteam întinsă pe burtă, relaxată, dar încă foarte trează. Dar eu *pe tine?*

De obicei pufnea în râs, însă de data asta a tăcut, amin- tindu-mi de cearta de mai devreme, aşa că n-am zis nici eu nimic.

— O să trebuiască să pleci din oraş, a spus în cele din urmă.

Am continuat să tac, pentru că nu exista un răspuns. Mad nu avea de gând să abandoneze tărâmul muritorilor, fiindcă era prea riscant pentru mine. Chiar şi să plec din oraş era periculos, deşi nu în aceeaşi măsură. Depindea de cât de mult îşi dorea previt Rimam să mă găsească. Madding nu mai avea atâta influenţă în afara oraşului şi-i era mai greu să mă protejeze; Doamna Gri decretase că fiii zeilor nu au voie să părăsească oraşul sub nicio formă, temându-se de haosul pe care l-ar putea crea în restul lumii. Dar Ordinul lui Itempas

avea câte o Sală Albă în fiecare oraş mare şi mii de preoţi şi acoliţi în toată lumea. Dacă Rimam era hotărât să pună mâna pe mine, avea să-mi fie foarte greu să mă ascund.

In orice caz, Madding era convins că lui Rimam nu-i păsa de fapt de persoana mea. Sigur că eram o pradă uşoară, dar nu chiar prada pe care şi-o dorea.

— Am câteva cunoştinţe în afara oraşului, a

continuat Mad. O să-i pun să pregătească tot ce-ţi trebuie. O casă undeva într-un orăşel, cineva care să se asigure că eşti bine. N-o să-ţi lipsească nimic. O să am grijă de asta.

— Şi lucrurile mele de aici?

A privit o secundă în altă parte.

— L-am trimis pe unul dintre fraţii mei să aibă grijă de toate în seara asta. Deocamdată lasă-le aici. O să ţi le trimitem mai târziu, prin magie. Vecinii tăi nici măcar n-o să te vadă când pleci.

Şi iată-mi viaţa distrusă atât de simplu şi de rapid.

M-am întors pe burtă şi mi-am sprijinit capul pe braţe, încercând să nu mă gândesc la nimic. O secundă mai târziu, Mad s-a ridicat, s-a aplecat peste mormanul de perne şi a deschis un dulăpior încastrat în podea, căutând ceva înăuntru. Nu ştiu ce a luat de acolo, dar a folosit obiectul respectiv ca să-şi înţepe un deget. M-am strâmbat la el.

— N-am chef, i-am spus.

— O să te simţi mai bine. Ceea ce va face să mă simt şi eu mai bine.

— Nu te deranjează să vinzi sânge zeiesc, acum, când toată lumea crede că eşti capabil să omori pentru asta?

— Nu, a zis el, deşi mai tăios decât de regulă, fiindcă *nu* simt capabil să omor pentru asta şi nu-mi pasă ce crede lumea. Mi-a întins degetul, pe care se afla o singură picătură de sânge, ca o nestemată micuţă şi roşie. Vezi, e deja vărsat. Nu-i păcat?

Am suspinat, dar până la urmă m-am aplecat spre el şi am supt picătura aceea. Am simţit un gust efemer de sare

şi de metal, pe lângă alte arome străine pentru care nu aveam nume. Poate gustul altor tărâmuri. Dar, orice-ar fi fost, i-am simţit coborârea în stomac, gâdilându-mă.

I-am lins degetul înainte să-i dau drumul. Bineînţeles că rana se închisese deja, dar voiam să-l sâcâi un pic. Mad a oftat uşor.

— De aceea a apărut Interdicţia, a spus el lungindu-se înapoi lângă mine.

Descria cerculeţe pe spatele meu cu vârful unui deget; de obicei, asta însemna că se gândea iar la sex. Nemernic lacom.

- Hm?

Am închis ochii, lăsându-mă străbătută de un fior: sângele zeiesc îşi răspândea puterea în mine. Mai demult, Madding îmi dăduse o picătură din sângele lui şi mă ridicasem în aer, plutind la cincisprezece centimetri deasupra podelei. Rămăsesem aşa câteva ore bune şi Madding nu fusese de niciun ajutor, fiindcă se prăpădea de râs. Din fericire, *în mod obişnuit* simţeam doar o senzaţie de relaxare plăcută, ca o beţie uşoară, lipsită de mahmureală. Uneori aveam viziuni, dar fără nimic terifiant în ele.

— Ce zici?

— Despre tine vorbesc. Mi-a atins uşor urechea cu buzele, înfiorându-mă pe şira spinării. A băgat de seamă şi a trasat fiorul cu degetele până când m-am arcuit cu un geamăt către el. Voi, muritorii, şi nebunia voastră îmbătătoare. Atât de mulţi dintre noi s-au lăsat seduşi de muritori, Oree... Chiar şi Cei Trei, cu mult timp în urmă. Fusesem convins că oricine se îndrăgosteşte de un muritor e nebun de legat.

— Şi acum presupun că ţi-ai dat seama unde ai greşit, nu?

- O, nu.

S-a aşezat peste mine, mi-a desfăcut picioarele şi s-a întins ca să ajungă să-mi mângâie sânii. Am oftat uşor, apoi n-am putut să nu chicotesc când m-a gâdilat pe ceafă.

— Aveam dreptate, a murmurat el, chiar e nebunie. Voi ne faceţi să ne dorim lucruri la care nu avem

dreptul.

Mi-a dispărut zâmbetul.

— Cum ar fi eternitatea.

— Da. A încremenit o secundă: Şi mult mai multe.

— Ce altceva?

— Copii, de exemplu.

M-am ridicat.

— Spune-mi că glumeşti.

Cu multă vreme în urmă îmi promisese că alături de el nu eram silită să iau aceleaşi măsuri de siguranţă ca pentru un muritor oarecare.

— Şşşt! a făcut împingându-mă înapoi. Bineînţeles că glumesc. Dar *aş putea* să-ţi dau un copil dacă aş vrea. Dacă ai vrea şi tu. Şi mai ales dacă aş vrea să încalc singura lege pe care Cei Trei ne-au impus-o vreodată.

— Ah! M-am lăsat iar pe perne, relaxându-mă şi permiţându-i să-şi reia mângâierile lente. Vorbeşti despre demoni. Copiii care se nasc dintr-un muritor şi un nemuritor. Monştri.

— Nu erau monştri. S-a întâmplat înainte de Războiul Zeilor, înainte să mă nasc, dar din câte am auzit, erau la fel ca noi - ca fiii zeilor, adică. Puteau dansa printre stele la fel ca noi, fiindcă aveau aceeaşi magie, dar îmbătrâneau şi mureau, oricât de puternici ar fi fost. Era foarte ciudat, dar asta nu-i făcea monştri. A oftat. E interzis să faci alţi demoni, dar, Oree, ce copii frumoşi ai face tu...

— Mmm...

începeam să nu mai ascult ce zicea. Lui Madding îi plăcea să vorbească şi în acelaşi timp să facă nişte lucruri faine cu mâinile, chestii care transcend cuvintele. îşi strecurase o mână printre picioarele mele în timpul ultimului discurs. Chestii minunate.

— Deci Celor Trei, am zis, le era teamă că o să... ăăă... vă-ndrăgostiţi toţi de muritori şi o să apară multi

demoni mici, periculoşi.

— Nu toţi Trei se tem de asta. In cele din urmă, numai Itempas ne-a poruncit să nu ne apropiem de tărâmul

 muritorilor, iar el nu acceptă nesupunerea, aşa că i-am dat ascultare. M-a sărutat pe un umăr, apoi şi-a lipit faţa de tâmpla mea. Până să te cunosc pe tine nu mi-am dat seama câtă barbarie exista în ordinul acela.

Am zâmbit răutăcioasă şi mi-am întins un braţ la spate, apucând şi strângând umflătura caldă şi tare care stătea lipită de mine, mângâind-o aşa cum ştiam că-i place. Străbătut de un fior, Mad a început să respire mai repede.

— O, daaa, i-am spus, câtă cruzime.

— Oree, m-a implorat el tensionat.

Am suspinat şi mi-am ridicat puţin şoldurile, lăsându-1 să mă pătrundă ca şi cum îmi aparţinea definitiv.

La un moment dat, în ceaţa delicioasă a plăcerii care a urmat, mi-am dat seama că cineva ne privea. La început nu i-am acordat nido atenţie. Fraţii lui Madding păreau fascinaţi de relaţia noastră, aşa că, dacă le era de folos să ne privească atunci când se hotărau să încerce iubirea unui muritor, eu n-aveam nimic împotrivă. Dar în această privire era ceva diferit, am realizat ceva mai târziu, când zăceam epuizată şi aproape adormită. îi lipsea aerul cu care mă obişnuisem, de curiozitate sau de aţâţare, fiind în schimb apăsătoare şi dezaprobatoare. Şi mai ales îmi era cunoscută.

Desigur. Madding trimisese pe cineva să-mi aducă toate lucrurile de acasă, ceea ce, bineînţeles, venise la pachet cu Shiny: animăluţul meu de companie, deprimat, arogant şi egoist. N-aveam nicio idee de ce relaţia mea cu Madding îl deranja şi nici că-mi păsa. Mă săturasem de toanele lui şi de tot, aşa că l-am ignorat şi am adormit.

* * *

Când m-am trezit, Madding plecase. M-am ridicat, confuză, ascultând sunetele din jurul meu, încercând să-mi dau seama ce se întâmplă. De la parter urcau spre mine picura- tul neîncetat al apei şi aroma florilor de hiras. Un etaj mai

sus, cineva păşea prin cameră, fiindcă se auzeau podelele scârţâind. Eram convinsă că-i foarte târziu în noapte, dar majoritatea celor care lucrau cu Madding erau copii de zei şi n-aveau nevoie de somn. Am auzit, de undeva de la acelaşi etaj, o femeie râzând şi doi bărbaţi vorbind.

Am căscat şi mi-am lăsat capul în jos, ascultând fără voie.

— ...nu ţi-am zis eu...

— .. .treaba ta, fir-ar să fie! N-ai niciun...

A durat câteva secunde să înţeleg că era Shiny. Discuta cu Madding? Nu conta. Nu-mi păsa.

— Nu asculţi nimic, a spus Madding, acum pe un ton jos, dar apăsat. Ţi-a dat cu adevărat o şansă şi tu o arunci la gunoi. De ce? Am avut atâţia fraţi care s-au luptat pentru tine şi au murit... S-a înecat şi a tăcut o secundă, apoi a revenit: Nu te gândeşti niciodată la alţii, numai la tine! Ai idee prin ce-a trecut Oree din cauza ta?

Am deschis ochii.

Shiny a murmurat un răspuns neinteligibil, iar Madding i-a replicat aproape urlând:

— O distrugi! Nu-i destul că ţi-ai distrus propria familie? De ce trebuie să omori şi ce iubesc *eu?*

M-am ridicat. Toiagul era lângă mine, fiindcă Mad avea mereu grijă să mi-1 lase aproape, iar halatul rămăsese printre perne. L-am scuturat şi l-am pus pe mine.

— ...îţi zic acum...

Mad se controla mai bine, dar furia încă nu-i trecuse. Shiny tăcea chitic, în schimb Madding continua să vorbească, deşi nu mai desluşeam niciun cuvânt.

M-am oprit la intrarea în cameră, gândindu-mă că nu-mi mai pasă. Viaţa mea era complet distrusă. Vina îi aparţinea lui Shiny, dar *lui* puţin îi păsa. Ce mai conta ce-şi spuneau între ei? Ce rost avea să mă chinuiesc să-l înţeleg?

— .. .el te-ar putea iubi iar, l-am auzit pe Madding zicând. Dacă vrei, te poţi preface că nu-ţi pasă, tată. Dar eu ştiu...

Tată. M-am blocat. *Tată?*

— .. .în ciuda a tot ce s-a întâmplat. Poţi să crezi sau nu, tu alegi.

Cuvintele aveau un aer decisiv, însemnând că discuţia se terminase, indiferent ce părere avea celălalt.

M-am lipit de peretele dormitorului, dându-mă la o parte din drum, deşi oricum Madding m-ar fi văzut dacă avea de gând să se întoarcă aici, numai că el a ieşit din încăperea în care se aflau şi s-a îndreptat cu paşi grei spre scări, nu către camera lui.

Eu, în schimb, am rămas lipită de perete, gândindu-mă la ceea ce auzisem. Shiny a ieşit la rândul lui şi a trecut prin faţa camerei lui Mad. M-am încordat, aşteptând să observe că nu mai eram în pat şi să vină după mine, dar a trecut mai departe şi a urcat la etaj.

După care dintre ei să mă duc? Un moment nu m-am putut hotărî, apoi am decis să-l urmez pe Madding. Măcar ştiam că el are să discute cu mine.

L-am găsit în picioare lângă cel mai mare dintre bazine, strălucind atât de puternic, încât lumina toată încăperea. M-am oprit în spatele lui, savurând jocul

luminilor peste faţetele lui, mişcările de acvamarin lichid ale trupului său, pâlpâitul eratic de pe pereţi. Avea mâinile împreunate şi fruntea aplecată de parcă se ruga. Cine ştie, poate chiar se ruga. Mai presus de copiii zeilor erau zeii, iar mai presus de zei era Maelstromul, care nu putea fi cunoscut. Poate şi el se ruga la ceva. în cele din urmă, nu avem toţi nevoie să ne rugăm la cineva din când în când?

Aşa că m-am aşezat şi am aşteptat cuminte, fără să-l întrerup, până când Madding şi-a lăsat mâinile în jos şi s-a întors spre mine.

— lartă-mă că am ridicat vocea, a spus el blând, printre şoapte de clopoţei.

Am zâmbit, strângându-mi genunchii la piept.

— Şi mie-mi vine mereu să ţip la el.

A oftat.

— Păcat că nu l-ai putut vedea înainte de război. Se acoperise de glorie. Toţi îl îndrăgeam, am fi făcut orice pentru iubirea lui şi ne bucuram când ne acorda atenţie. Şi el ne iubea în felul lui tăcut şi ferm. Cât de mult s-a schimbat...

Cu o ultimă flacără lichidă, trupul lui Mad a revenit la silueta solidă, tipic umană, pe care ajunsesem s-o iubesc la fel de mult. Era tot gol, cu părul lăsat liber, pe jumătate în apă. In ochi avea amintiri şi tristeţi prea vechi pentru a trece drept simplu muritor. Nu va reuşi niciodată să arate ca un muritor de rând, oricât ar încerca.

— Aşadar, e tatăl tău.

Vorbeam încet, fiindcă nu voiam să dezvălui bănuiala care-mi încolţise în minte; nici măcar mie nu-mi venea s-o cred. Existau zeci, poate sute de copii ai zeilor, iar înainte de Războiul Zeilor fuseseră şi mai multi, şi nu toţi erau copiii Celor Trei.

Nu toţi, dar majoritatea.

Madding a zâmbit, citindu-mi gândurile. Niciodată

nu-i putusem ascunde ceva.

— N-au mai rămas mulţi care să nu-1 fi negat.

Mi-am umezit buzele.

— Credeam că-i un copil de zei. Adică *doar* un copil de zei, nu... Am arătat vag în sus, spre cer.

— Nu-i doar un copil al zeilor.

Confirmare, dezamăgitor de simplă.

— Credeam că Cei Trei sunt... altfel.

— Sunt altfel.

— Dar Shiny...

— Shiny e un caz special. Starea lui actuală e temporară. Probabil.

Nimic din ceea ce trăisem până atunci nu mă pregătise pentru asta. Mi-era clar că nu ştiam mare lucru despre lumea zeilor, în ciuda relaţiei pe care o aveam cu unii dintre ei. Ştiam şi eu, ca toată lumea, că preoţii ne povesteau numai ce voiau şi nu neapărat ce era adevărat. Şi că uneori, deşi spuneau adevărul, se înşelau.

Madding s-a apropiat şi s-a aşezat lângă mine, privind în depărtare, trist.

Aveam nevoie să înţeleg.

— Ce-a făcut?

Aceeaşi întrebare pe care i-o pusesem lui Sieh.

— Ceva teribil. Zâmbetul lui Mad a dispărut în faţa tăcerii mele uluite. Părea încordat, aproape furios. Ceva ce mulţi dintre noi n-o să poată ierta. O perioadă chiar i-a mers bine, dar acum e vremea să-şi plătească datoria, iar asta îi va lua mult timp.

Alteori se înşelau teribil.

— Nu înţeleg, am şoptit.

M-a mângâiat cu dosul palmei pe un obraz, dând la o parte o şuviţă de păr cârlionţat.

— Chiar a avut mare noroc să te găsească, a zis el. Să ştii că am fost puţin gelos. Mai are ceva din ceea ce a fost şi înţeleg de ce te simţi atrasă de el.

— Dar nu-i adevărat. Iar el nici măcar nu mă înghite.

— Ştiu, a confirmat Madding lăsând mâna în jos. Nici măcar nu cred că-i în stare să tină cu adevărat la altcineva, nu acum. Lui niciodată nu i-a fost uşor să se schimbe, să se adapteze. Iar când a cedat, ne-a afectat pe toţi.

A tăcut, vibrând de durere, iar mie mi-a devenit limpede că, spre deosebire de Sieh, Mad continua să-l iubească pe Shiny. Sau pe cine fusese Shiny, indiferent cum se numise el înainte.

Am refuzat conştient să spun numele ce-mi răsărise în gând.

I-am căutat mâna şi mi-am împletit degetele cu ale lui, iar Madding a privit în jos, apoi iarăşi în sus, în ochii mei, şi a zâmbit. Părea atât de trist, încât nu m-am putut abţine şi l-am sărutat, iar el s-a lăsat moale, a oftat şi şi-a lipit fruntea de a mea.

— Nu mai vreau să vorbesc despre el, a zis.

— Bine. Atunci despre ce să vorbim?

Deşi cred că ştiu la ce se gândea.

— Rămâi cu mine, a murmurat.

— Nu eu am fost cea care a plecat, i-am răspuns căutând un ton aproape vesel şi nereuşind să-l găsesc.

A închis ochii.

— înainte era altfel. Acum ştiu c-o să te pierd oriceaş face. Ori pleci din oraş, ori îmbătrâneşti şi mori. Pe când, dacă rămâi aici, o să petrec mai mult timp cu tine. Mi-a căutat orbeşte cealaltă mână, neîndemânatic, neobişnuit să facă ceva fără să se uite, ca mine. Am nevoie de tine, Oree.

Mi-am umezit buzele.

— Nu vreau să te pun în pericol, Mad. Şi dacă rămân…

Orice aş mânca sau aş purta, de la el ar fi totul. Oare aş putea răbda aşa ceva? Străbătusem întregul continent, îmi abandonasem şi mama, şi ţara, luptasem

din răsputeri, mâzgălind tablouri, numai ca să pot trăi aşa cum îmi doream. Dacă rămâneam în Umbră, vânată de Ordin şi chinuită de amintirea oamenilor ucişi, aş mai putea ieşi vreodată din casa lui Madding? Libertate în singurătate sau izolare împreună cu cel pe care-l iubeam. Două opţiuni groaznice.

Ştia şi Mad toate astea. L-am simţit tremurând alături de mine şi aproape m-am lăsat convinsă.

— Te rog!

Aproape am cedat.

— Lasă-mă să mă gândesc. Trebuie să... nu pot să gândesc aşa, Mad.

A deschis ochii. Stăteam atât de aproape, încât i-am simţit fizic speranţa murind. Când s-a tras înapoi, eliberându-mi mâna, am ştiut că începuse să-şi tragă şi inima înapoi, oţelind-o pentru respingerea mea.

— Bine, a spus. Ai tot timpul să te gândeşti.

Ar fi fost atât de uşor dacă s-ar fi enervat...

Am deschis gura, dar el îmi întorsese deja spatele. Până la urmă, ce puteam să adaug? Nimic ce putea vindeca durerea pe care tocmai i-o provocasem. Asta numai timpul o putea face.

Aşa că am suspinat, m-am ridicat şi m-am dus la etaj.

* * *

Madding avea o casă imensă. La al doilea nivel îşi amenajase dormitorul, dar şi camerele în care lucra alături de fraţii săi, înţepându-se şi adunându-şi sângele în mici flacoane pe care le vindeau muritorilor. Adunase o grămadă de bani din activitatea asta şi din altele; copiii de zei aveau multe însuşiri speciale, pentru care unii muritori erau dispuşi să plătească bine. Numai că, în ciuda tuturor acestor lucruri, el tot copil de zei era şi, oricât de bine îi mersese, tot nu luase în calcul să-şi deschidă un sediu; îi fusese suficient să se asigure că are o casă suficient de mare şi să-şi invite toţi servitorii să locuiască alături de el.

De fapt, majoritatea chiar acceptaseră, astfel încât la al treilea etaj se aflau camerele acelor copii de zei cărora le făcea plăcere să aibă un pat, plus câţiva scribi care reuşiseră să se sustragă Ordinului şi o mână de muritori cu alte talente utile - contabilitate, sticlărie, vânzări. Deasupra lor se afla acoperişul şi într-acolo mă îndreptam eu.

La piciorul scării ce ducea către terasă am dat peste doi copii de zei: locţiitorul şi în acelaşi timp garda de corp a lui Madding, cel cu pete maronii pe piele, şi un zeu care-şi asumase forma unui bărbat frumos, cu o atitudine superioară, din rasa ken şi de vârstă mijlocie. Acesta din urmă, emanând în egală măsură bun-simţ şi lipsă de interes, nici nu m-a băgat în seamă. Primul, în schimb, mi-a făcut cu ochiul şi s-a tras mai aproape de celălalt ca să-mi facă loc să trec.

— O gură de aer proaspăt? m-a întrebat el.

Am încuviinţat din cap.

— De acolo simt cel mai bine oraşul.

— Vrei să-ţi iei la revedere?

îmi citea expresiile ca pe o carte. Am reuşit să zâmbesc uşor, evitând să zic ceva ca să nu izbucnesc în plâns. Pe chip i-a apărut o expresie de milă.

— E tare păcat că pleci.

— I-am făcut destule probleme.

— Nu-i pasă.

— Ştiu. Dar dacă mai continui aşa, o să ajung să-i datorez sufletul meu sau mai rău.

— Când e vorba de tine, nu ţine cont de nimic, Oree.

Nu-mi mai spusese niciodată pe nume, ceea ce totuşi n-ar fi trebuit să mă surprindă, având în vedere că era cu Madding de mai mult timp decât mine. Poate chiar veniseră împreună în lumea muritorilor, ca doi tineri hotărâti să rămână holtei pentru eternitate, căutând să se distreze prin mizeria şi gloria oraşului. La acest gând mi-a venit să zâmbesc, iar el mi-a răspuns

imediat.

— Nici nu ştii cât ţine la tine.

Eu însă îi văzusem ochii lui Mad când îmi ceruse să rămân cu el.

— Ba ştiu, i-am răspuns în şoaptă, descoperind că trebuie să mă opresc şi să respir adânc. Vorbim mai târziu...

Am făcut o pauză. Nu ştiam cum îl cheamă. M-am înroşit, jenată, dar el a părut amuzat:

— Paitya. Partenerul meu - e o femeie, da? - se numeşte Kitr, dar să nu-i zici că ai aflat de la mine.

Am încuviinţat din cap, abţinându-mă greu să privesc spre celălalt copil de zei. Unora, ca Paitya, Madding sau Lil, nu le păsa nici cât negru sub unghie dacă muritorii îi venerau sau nu, dar aflasem între timp că alţii ne considerau creaturi cu totul inferioare. In orice caz, acest copil de zei părea destul de iritat de faptul că-i întrerupsesem relaxarea. Mai bine să-l las în pace.

— N-o să fii singură, mi-a spus Paitya.

Am trecut de el şi m-am oprit o secundă, dându-mi seama la cine se referea.

Dar, considerând ce inimă grea aveam, se potrivea de minune. Fusesem crescută în spiritul credinţei în Itempas, deşi o lăsasem mai moale de atunci şi oricum nici în copilărie nu-mi păsase prea mult. Cu toate acestea, mă mai rugam la el uneori, iar acum chiar aveam nevoie să mă rog, aşa că m-am

îndreptat spre scară, am urcat, m-am luptat cu uşa grea de metal ce dădea pe acoperiş şi am păşit afară.

După ce s-au stins ecourile metalice ale uşii închizându-se, mi-am dat seama că de undeva mai departe, aproape de nivelul podelei, se auzea o respiraţie. Cred că se aşezase pe jos, probabil pe unul dintre stâlpii de susţinere ai rezervorului de apă care domina terasa.

Nu-i simţeam privirea aţintită asupra mea, dar cu siguranţă mă auzise urcând. S-a aşternut tăcerea.

Acum, fiind lângă el şi ştiind cine era, am crezut că aveam să mă simt altfel. Poate respectuoasă, sau nervoasă, sau fără cuvinte. Dar mintea mea nu putea să împace între ele cele două concepte atât de diferite unul de altul: Strălucitorul Stăpân al Ordinii şi omul pe care îl găsisem aruncat la gunoi. Itempas şi Shiny; divinitate şi om; în sinea mea nu păreau deloc a fi aceeaşi persoană.

Şi dintre toate miile de întrebări pe care puteam să i le pun, numai la una îmi stătea gândul:

— Ai locuit alături de mine atâta timp şi n-ai vorbit niciodată. De ce?

La început nici n-am crezut că-mi va răspunde, dar după o vreme am auzit o mişcare uşoară a pietrişului ce acoperea terasa şi i-am simţit privirea grea aţintită asupra mea.

— Erai complet irelevantă, mi-a răspuns Shiny. O muritoare oarecare.

Mi-am dat seama cu amar că începusem să mă obişnuiesc cu felul lui de a fi, fiindcă aproape că nu m-am simţit rănită.

Pipăind în jur ca să mă asigur că n-am în cale nici băltoace, nici gunoaie, clătinând din cap ca să-mi alung ideile acestea, am căutat alt stâlp de susţinere a rezervorului şi m-am aşezat. Acolo sus, pe acoperiş, nu exista ceea ce noi numim în mod normal linişte; aerul nopţii era plin de sunetele oraşului, dar cumva asta mi-a adus pacea. Prezenţa lui Shiny, furia pe care mi-o trezea, toate împreună îmi îndepărtau gândurile de la Madding, de la moartea Păzitorilor Ordinii sau de la sfârşitul

vieţii pentru care luptasem, aici, în Umbră. Iată deci cum, în modul lui insuportabil, zeul meu îmi adusese

mângâiere.

— Şi de fapt ce naiba cauţi aici sus? l-am întrebat, incapabilă de respect. Te rogi la tine însuţi?

— E lună nouă în seara asta.

— Aşa, şi?

Nu mi-a răspuns, dar nici că mi-a păsat. M-am întors către licărirea slabă a frunzelor Copacului Lumii, imagi- nându-mi că erau stelele de care auzisem vorbindu-se toată viaţa. Uneori, printre mişcările de-abia percepute ale coroanei apărea câte o scânteiere mai puternică. Poate o floare mai grăbită; Copacului îi venea în curând vremea să înflorească. In oraş erau oameni care-şi câştigau banii pe un an întreg căţărându-se pe crengile de jos ale Copacului, sfidând atâtea pericole, numai pentru a culege florile argintii, mari cât o mână de om, şi a le vinde celor cu stare.

— Tot ce se întâmplă în întuneric, el vede şi aude, a zis Shiny. îmi doream doar să tacă din gură, dar a continuat: întotdeauna mă aude în nopţile fără lună, chiar dacă nu vrea să-mi răspundă.

— Cine?

— Nahadoth.

Am uitat şi de furia provocată de Shiny, şi de tristeţea pentru Madding, şi de vina simţită pentru moartea Păzitorilor. Am uitat totul, cu excepţia acelui nume.

Nahadoth.

* * *

Noi nu-i uitasem niciodată numele.

Lumea are acum numai două continente mari, dar în vremurile de demult fuseseră trei: Nordul îndepărtat, Senm şi Maroland. Maro era cel mai mic, dar şi cel mai frumos, cu copaci care se ridicau la peste trei sute de metri în văzduh, flori şi păsări care nu se mai găseau nicăieri altundeva şi

cascade atât de înalte, încât se spunea că le simţeai stropii de apă tocmai din partea cealaltă a lumii.

Cele o sută de clanuri care alcătuiau poporul meu - ni se zicea pe atunci „maro", nu „maronezi" - erau puternice şi bogate. După Războiul Zeilor, cei care îl adoraseră mai presus de toţi pe Strălucitorul Itempas i-au câştigat favoarea. Printre ei se număra poporul amn, un neam care acum nu mai există printre noi, numit ginij, şi noi. Poporul amn era condus de familia Arameri. Deşi erau de origine din Senm, la invitaţia noastră şi-au construit fortăreaţa pe continentul nostru. Ne-am considerat mai deştepţi decât ginijii, dar am plătit un preţ greu pentru asta.

Apoi s-a iscat o răscoală. De pe tot continentul Maroland s-a ridicat o armată formidabilă, cu scopul de a înlătura jugul Aramerilor. O mare tâmpenie, ştiu, dar aşa se întâmplau lucrurile pe atunci. Ar fi trebuit să fi fost doar un alt masacru, ceva care să rămână cumva numai în notele de subsol ale istoriei, dacă Aramerii n-ar fi pierdut controlul asupra celei mai formidabile arme care a existat vreodată.

Era vorba despre Stăpânul Nopţii, fratele şi eternul duşman al Strălucitorului Itempas. Chiar şi înlănţuit şi slăbit, puterea lui depăşea orice imaginaţie. A izbit pământul, provocând cutremure şi tsunamiuri care au sfâşiat întreg Maroland, scufundându-1 în mare şi omorându-i aproape toată populaţia.

Puţinii dintre noi care au supravieţuit au ocupat o mică peninsulă de pe continentul Senm, acordată de Arameri drept consolare pentru pierderea suferită. De atunci ne-am spus maronezi, adică „cei care plâng pentru Maro" în limba comună pe care o vorbeam cândva. Fiicelor noastre le-am dat nume ce exprimau tristeţe, iar fiilor, nume ce exprimau mânie; am dezbătut dacă are vreun rost să ne refacem rasa. I-am

mulţumit lui Itempas că-i salvase chiar şi pe acei câţiva care rămăseseră şi i-am urât pe Arameri pentru că a trebuit să facem asta.

Şi deşi restul lumii l-a uitat, dacă nu ţinem cont, desigur, de cultele eretice şi de poveştile de speriat copiii, noi am ţinut minte numele celui care ne-a distrus.

Nahadoth.

* * *

— încerc de ceva vreme, a spus Shiny, să-mi exprim remuscările fată de el.

Alt şoc.

— *Poftim?*

Shiny s-a ridicat. I-am auzit paşii, îndreptându-se probabil spre zidul scund ce mărginea acoperişul. Deasupra vocii lui pluteau zgomotele vântului şi ale oraşului adormit, dar eu îl auzeam fără probleme. Pronunţa cuvintele precis, fără accent, pe un ton perfect, ca un nobil instruit să ţină discursuri.

— Ai vrut să ştii ce am făcut ca să fiu pedepsit cu mortalitatea, a zis el. L-ai întrebat pe Sieh.

Am reuşit să-mi adun gândurile, înecându-mi nesfârşita litanie: „Nahadoth, Nahadoth, Nahadoth..."

— Păi... da.

— Mi-am ucis sora.

M-am încruntat. Ştiam asta. Enefa, zeiţa Pământului şi a vieţii, conspirase împotriva lui Itempas alături de fratele lor, Nahadoth, Stăpânul Nopţii. Itempas o omorâse pentru trădare şi-l dăduse pe Nahadoth sclav familiei Arameri. Toată lumea cunoştea povestea.

Doar dacă nu cumva...

Mi-am umezit buzele.

— Vrei să spui că ea... a făcut ceva să te provoace?

Vântul şi-a schimbat un moment direcţia, iar vocea lui Shiny, urmând toanele vântului, a venit spre mine, s-a îndepărtat şi a revenit, ca un cântec monoton.

— Ea mi l-a luat.

- Ea...

M-am blocat.

Refuzam să înţeleg. Bineînţeles că Itempas se iubise cu Enefa înainte de faimoasa ceartă; aveam ca dovadă existenţa copiilor de zei. Dar Nahadoth era monstrul din întuneric, duşmanul a tot ce exista bun în lume. Nu voiam să mă gândesc la el nici măcar ca fiind *fratele* Stăpânului Luminii, darămite...

Atât doar că petrecusem deja prea mult timp printre copiii zeilor. Ii văzusem de atâtea ori, la fel de plini de dorinţă şi de furie ca orice muritor, la fel de plini de durere ca orice muritor, incapabili să se înţeleagă, certându-se din motive ţinând mai mult de sentimente şi de ranchiună ieftină, mai ales *omorându-se unul pe altul din dragoste, ca orice muritor.*

M-am ridicat, tremurând toată.

— Adică *tu* ai pornit Războiul Zeilor, m-am pomenit zicând. Adică Stăpânul Nopţii a fost iubitul tău şi încă-l iubeşti. Adică *el e acum liber şi el ţi-a făcut asta.*

— Da, a răspuns Shiny. Apoi, spre surprinderea mea, a râs cu atâta amărăciune, încât i-a tremurat vocea. Exact aşa s-a întâmplat.

Am strâns toiagul în mână, până am simţit că mă dor palmele, şi m-am lăsat în jos fără vlagă, sprijinindu-mă de el ca să nu cad, lăsându-mi fruntea pe lemnul bătrân.

— Nu te cred, am şoptit.

Pur şi simplu *nu puteam* să-l cred. Nu aveam cum să mă înşel atât de rău, despre lume, despre zei, despre tot. Nu avea cum să se înşele atât de rău toată lumea.

Nu?

Am auzit pietrişul trosnind sub tălpile lui Shiny când s-a întors spre mine.

— îl iubeşti pe Madding? m-a întrebat.

Era atât de neaşteptată această întrebare, atât de ruptă de restul discuţiei, încât mi-au trebuit câteva secunde să scot un sunet.

— Da. Pe toţi zeii, da. De ce mă-ntrebi acum?

Pietrişul a protestat din nou, ritmic, sub paşii lui, care se apropiau. I-am simţit palmele calde peste ale mele, deasupra toiagului, ceea ce m-a surprins atât de mult, încât l-am lăsat să mă tragă în picioare. Câteva momente n-a făcut nimic, doar m-a privit, şi cu întârziere mi-am dat seama că nu purtam decât un halat de mătase. Iama fusese blândă şi primăvara se anunţa deja, dar aerul nopţii era rece. Mi s-a făcut pielea ca de găină şi mi s-au întărit sfârcurile, vizibile acum prin mătasea subţire. Când eram acasă, cam tot aşa mă îmbrăcam... poate chiar mai puţin. Nuditatea nu însemna nimic pentru mine, iar Shiny nu arătase nici cea mai vagă urmă de interes. Acum însă îi simţeam privirea aţintită asupra mea şi mă deranja. Nu mai trecusem niciodată prin aşa ceva în preajma lui.

S-a tras mai aproape, plimbându-şi degetele pe braţele mele, cu o atingere caldă şi aproape mângâietoare. Până nu i-am simţit buzele pe ale mele, nu mi-am dat seama ce intenţiona să facă. Am tresărit şi am vrut să fac un pas în spate, dar m-a strâns - nu tare, nu să doară, ci doar ca un mic avertisment. Am încremenit. S-a apropiat şi m-a sărutat iarăşi.

Nu ştiam ce să cred. M-a făcut să-mi deschid gura cu o îndemânare pe care nu ştiam că o are, plimbându-şi limba peste buzele mele, şi m-am relaxat fără voie, sprijinindu-mă de el. M-aş fi împotrivit dacă ar fi încercat să mă sărute cu forţa, dar nu mă aşteptam să fie atât de blând, de tandru. Sărutul lui nu avea niciun

gust, lucru ciudat şi care cumva îi sublinia lipsa de umanitate. Nu avea nimic în comun cu sărutările lui Madding, nu regăseam acolo nimic din esenţa lui Shiny. Dar când mi-a atins limba nu m-am putut împiedica să nu tresar, fiindcă era foarte plăcut, şi la asta nu mă aşteptasem. Mâinile i-au alunecat spre talie, apoi spre şolduri, trăgându-mă mai aproape, simţindu-i mirosul aparte, de mirodenii iuţi. Căldura şi forţa trupului său erau complet diferite faţă de ale lui Madding. Ce tulburător! Ce interesant!

Mi-a cuprins uşor cu dinţii buza de jos şi m-a trecut un fior, însă nu de frică.

Nu-şi închisese ochii. îl simţeam privindu-mă, evaluându-mă, rece în ciuda căldurii fiinţei sale.

S-a tras înapoi, a inspirat adânc, a expirat uşor şi a zis cu o voce blândă şi teribilă:

— Nu-1 iubeşti pe Madding.

M-am crispat.

— Chiar şi acum, mă doreşti pe mine.

Avea atâta dispreţ în voce, încât îi picura venin din fiecare cuvânt. Niciodată nu mai auzisem aşa o emoţie din partea lui, atâta ură nedisimulată.

— Te atrage puterea lui, a urmat el. Prestigiul ideii de a fi iubita unui zeu. Poate chiar îi eşti devotată în felul tău meschin - deşi nu prea cred, fiindcă-mi pare că orice zeu îţi place. A oftat încet. Ştiu bine ce periculos e să am încredere în cei ca tine. Mi-am avertizat toţi copiii, i-am ţinut departe de voi cât am putut, dar Madding e încăpăţânat. Deplâng durerea pe care o va simţi când îşi va da în sfârşit seama că nu-i meriţi iubirea absolut deloc.

îl ascultam, amorţită, încremenită, crezând tot ce rostea. Shiny fusese - şi încă era, chiar şi în starea asta - zeul pe care îl adorasem întreaga mea viaţă. Desigur că avea dreptate, nu ezitasem eu să accept oferta lui

Madding? Zeul meu mi-a cântărit sufletul în cumpănă şi l-a găsit uşor, şi asta a durut.

Apoi mi-a revenit uzul raţiunii şi, odată cu el, furia pură, încă eram sprijinită de stâlpul rezervorului de apă, ceea ce mi-a dat destulă forţă să-mi înfig mâinile în pieptul lui Shiny şi să-1 împing tare. A făcut un pas poticnit în spate, surprins, iar eu am păşit înainte, toată frica şi confuzia de mai devreme dispărând sub un val de mânie fierbinte.

— *Asta* e dovada ta? I-am găsit pieptul şi l-am împins iar, cu toată puterea, savurând satisfacţia de a-1 auzi expirând sonor. *Asta* îţi spune ţie că nu-1 iubesc pe Mad? Săruţi al naibii de bine, Shiny, dar tu crezi pe bune că te poţi compara cu

Madding în inima mea? Am izbucnit în râs, un hohot plin de ecouri aspre în urechile mele. Pe toţi zeii, Mad a avut dreptate! Tu chiar nu ştii nimic despre iubire.

M-am întors, mormăind încă, şi m-am îndreptat spre uşă.

— Stai, a zis Shiny.

L-am ignorat, vrând să-1 îndepărtez de mine cu împunsături scurte şi furioase ale toiagului. M-a prins totuşi de mână şi am încercat să mă smulg din strânsoare, înjurându-1.

— *Stai!* a repetat el fără să-mi dea drumul, ignorându-mi furia şi întorcându-se cu spatele la mine. E cineva aici.

— Ce naiba... Apoi am sesizat şi eu acelaşi lucru şi am încremenit.

Paşi pe pietriş, în dreptul uşii.

— Oree Shoth? am auzit o voce de bărbat, rece şi întunecată ca o noapte de iarnă.

Aproape cunoscută, deşi nu ştiam de unde.

— D-da, i-am răspuns, întrebându-mă dacă era vreun client de-ai lui Madding, şi dacă da, ce căuta pe acoperiş. Şi cum de-mi ştia numele? Poate auzise bârfe

de la unii oameni. Pe mine mă cauţi?

— Da. Deşi speram să te găsesc singură.

Shiny a făcut o mişcare bruscă, trecând în faţa mea, şi m-am pomenit încercând fără succes să-1 văd pe omul acela, ascunsă după trupul masiv al lui Shiny. Am deschis gura să ţip la el, prea furioasă pentru a mai ţine cont de politeţe sau de respect, însă m-am oprit brusc.

Era slab, de-abia se vedea, dar Shiny începuse să strălucească.

— Oree, a spus el, calm ca întotdeauna, treci în casă.

Frica mă împiedica să vorbesc.

— E... e între mine şi uşă.

— Scap eu de el.

— Nu te-aş sfătui, a replicat necunoscutul, fără să se lase impresionat. Nu eşti copil de zei.

Shiny a oftat. In orice altă situaţie, supărarea lui m-ar fi amuzat.

— Nu! s-a răstit el. Nu sunt.

A dispărut înainte să apuc să zic ceva, lăsând spaţiul din faţa mea rece şi gol. O mică licărire de magie - mascată de strălucirea tulbure a lui Shiny urmată de mişcări bruşte, zgomot de haine sfâşiate, came izbind came. Un strop de umezeală pe faţa mea, făcându-mă să tresar.

Apoi tăcere.

Câteva secunde am fost incapabilă să mă mişc, ciulind urechile, aşteptând sunetul pe care îl aşteptam cu groază, cel al trupurilor izbindu-se de caldarâmul aflat la trei etaje mai jos, dar neauzind decât propria mea respiraţie şi tăcerea aceea groaznică.

Apoi m-am pus în mişcare, fugind către uşa acoperişului, trăgând de ea să se deschidă şi aproape aruncându-mă în jos pe scară, urlând.

6
Se deschide o fereastră (cretă pe beton)

Există lucruri pe care mi le-a spus chiar el. Bineînţeles că nu totul - sunt chestii pe care le-am auzit de la alţi zei sau pe care le ştiu din poveştile de pe vremea copilăriei, dar în majoritatea cazurilor mi le-a zis chiar el. Nu-i stătea în fire să mintă.

Pe vremea Celor Trei, lumea era altfel. Existau multe temple, dar aproape nicio scriere sacră, iar cei cu păreri diferite de ale majorităţii îşi vedeau de treaba lor. Muritorii adorau ce zeu doreau - uneori mai mulţi deodată - şi nimănui nu i se părea că ar fi vreo erezie. Dacă apăreau cumva dispute despre cine ştie ce legendă sau vrajă, era suficient să chemi un copil de zei aflat prin preajmă şi să-l întrebi. N-avea niciun rost să devii obsedat de un singur zeu, când erau destui pentru toată lumea.

în această perioadă au apărut primii demoni: copiii născuţi din uniunea dintre oamenii muritori şi zeii nemuritori, care nu erau nici una, nici cealaltă, dar aveau darurile ambilor părinţi. Unul dintre aceste daruri era caracterul muritor - cred că nu-i un lucru foarte vesel, însă se pare că oamenii vedeau altfel lumea pe atunci. In orice caz, toţi demonii îl aveau.

Haide să analizăm ce înseamnă asta: *toţi demonii au murit.* Ceva nu se leagă, nu? Prea rar copiii moştenesc trăsăturile unui singur părinte. De ce nici măcar un singur demon n-a moştenit nemurirea? Magie aveau, cât cuprinde, şi ne-au

 transmis-o şi nouă când s-au împerecheat cu noi - căci aşa au apărut scribii şi doftorii de oase şi profeţiile şi cititorii în umbre, toate astea de la demoni le avem. Dar chiar şi când îşi găseau iubiţi printre zei şi făceau copii cu ei, progeniturile îmbătrâneau şi mureau la fel ca noi.

Pentru noi, moştenirea divină era, aşadar, o binecuvântare. Pentru zei, o singură picătură de sânge de muritor le condamna copiii la moarte.

Aparent, pentru o perioadă foarte lungă de timp, nimeni nu şi-a dat seama ce înseamnă asta.

* * *

Am coborât mult prea repede decât ar fi trebuit, ţinând cont că nu avusesem timp să memorez dispunerea treptelor. In spatele meu veneau Paitya, copilul de zei de vârstă mijlocie Kitr, care apăruse din neant la strigătul meu şi acum se făcuse vizibilă, şi Madding. In sala bazinelor ni s-au alăturat o femeie înaltă, om ca mine, dar tatuată cu cuvinte sacre aproape ca previt Rimam, şi un ogar subţire care strălucea cu o aură albă. Până să ajung la uşa din faţă se auzeau deja strigăte de la etajele superioare - se pare că reuşisem să trezesc întreaga casă.

Poate că mi-ar fi părut rău dacă aş fi fost capabilă să mă gândesc la altceva decât la tăcerea aceea groaznică.

— Oree! Cineva m-a prins de o mână înainte să fac mai mult de trei paşi în afara casei, cu toată împotrivirea mea. O umbră albăstruie s-a solidificat înaintea mea - Mad. Nu-i bine să ieşi din casă, ştii doar.

— N-am de ales, i-am spus încercând să trec de el. El...

— Care el? Oree... Madding s-a întrerupt brusc. De ce ai sânge pe faţă?

Asta m-a făcut să mă opresc, deşi încă tremuram din toate încheieturile când mi-am dus mâna la faţă. Pe

acoperiş mă stropise ceva; uitasem.

— Şefu'! a zis Paitya, care se lăsase pe vine să se uite la ceva de pe jos. Nu vedeam la ce se uita, dar expresia întunecată de pe faţa lui îmi era cunoscută. E mult sânge aici.

Mad s-a întors să vadă despre ce era vorba, a holbat ochii, apoi a revenit spre mine:

— Ce s-a-ntâmplat? Te-ai dus pe terasă? Apoi s-a înnegurat brusc. Ce ţi-a făcut tata? In numele tuturor zeilor...

Kitr, care până atunci stătuse de pază, se uita la noi cu o privire tăioasă.

— I-ai spus tot?

Madding a ignorat-o, deşi oarecum consternat, apoi s-a asigurat că nu eram rănită.

— N-am nimic, i-am zis ţinându-mi toiagul la piept şi cal- mându-mă. *Eu* n-am nimic. Da, am fost pe acoperiş cu... cu Shiny. Pe urmă a venit cineva, un bărbat. Nu-l vedeam deloc, cred că era muritor. îmi ştia numele şi a spus că mă căuta...

Paitya a tras o înjurătură şi s-a ridicat încruntat.

— De când vin Păzitorii Ordinii la noi, folosind nenorocitul ăla de acoperiş? De obicei au atâta minte să ne lase în pace.

Madding a mormăit ceva în limba zeilor, probabil un blestem.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Shiny s-a luptat cu el. Cineva *a* folosit magie... M-am agăţat strâns de mâneca hainei lui Madding. Omul ăla l-a lovit cumva cu magie, cred că de-asta a curs sânge, şi pesemne că Shiny l-a apucat şi s-a aruncat cu el de pe terasă, *dar nu i-am auzit izbindu-se de pământ...*

Mad începuse deja să le dea ordine celor care-l însoţeau, să caute în jurul casei şi pe străzile din

apropiere. Kitr şi Paitya au rămas lângă mine. Madding nu avea nevoie de paznici, dar eu da, şi poate îi ordonase unuia dintre ei să mă ducă departe dacă se ajungea la lupte.

— N-o să mai rămână piatră pe piatră din Sala Albă, a mârâit el, pierzându-şi momentan conturul uman şi împin- gându-mă înapoi pe uşă. Dacă-ndrăznesc să m-atace în propria mea casă...

— Dar nu pe Shiny îl căuta, mi-am dat eu seama cu întârziere. M-am oprit şi l-am tras de braţ ca să fie atent. Mad, pe omul ăla nu-1 interesa Shiny! Dacă era unul dintre Păzitorii Ordinii, l-ar fi căutat pe el, nu-i aşa? Doar ştiu că Shiny i-a omorât pe ai lor în Rădăcina de Sud. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât era mai evident. Nu cred că era Păzitor al Ordinii.

L-am văzut pe Madding tresărind şi schimbând o privire tăcută cu Kitr, care părea la fel de alarmată ca el. Femeia s-a întors spre unul dintre muritori, scribul, care a încuviinţat din cap şi a îngenuncheat scoţând din haină o foaie de hârtie şi un condei.

— Mă duc şi eu să văd, a zis copilul de zei de vârstă mijlocie, dispărând complet.

Madding m-a tras lângă el, punând un braţ în jurul meu, ca să aibă o mână liberă pentru orice eventualitate. Am încercat din răsputeri să mă conving că sunt în siguranţă în îmbrăţişarea unui zeu şi sub protecţia altora, dar eram prea agitată şi încă speriată. Nu reuşeam să-mi îndepărtez sentimentul că ceva nu era deloc, dar deloc, aşa cum trebuie, că eram urmăriţi, că ceva rău avea să se întâmple. Simţeam asta cu fiecare fibră a fiinţei mele.

— Nu găsesc pe nimeni, nici mort, nici viu, a spus Paitya venind spre noi. In spatele lui, copiii zeilor apăreau şi dispăreau pe stradă, la ferestre, pe acoperişuri. E atâta sânge, încât sigur a murit cineva, dar nu găsesc nimic. Nici măcar... ăăă... bucăţi.

— Este...

Mi-era greu să mă fac auzită, dat fiind că Madding mă strivea la pieptul lui.

— E al lui, a zis Paitya privind spre ogar, care acum adulmeca pata de sânge; câinele i-a întors privirea, confirmând solemn. Fără îndoială. Sângele s-a împrăştiat pe jos, dar el n-a mai apucat să *aterizeze.*

Madding a spus ceva în limba lui nativă, apoi în senmită, ca să înţeleg şi eu.

— Probabil a folosit o armă. Sau magie, cum zici tu. S-a uitat în jos spre mine, încruntat şi iritat. Acum nu mai are nicio putere. Sigur ştia că nu se poate pune cu un scrib, dacă asta era omul acela. Pe acoperişul unei case pline de copii de zei... de ce n-a chemat pe nimeni în ajutor? Ce încăpăţânat!

Am închis ochii si m-am lăsat moale, simtindu-mă dintr-odată enorm de obosită. Mi-am dat seama cu întârziere că şi eu aş fi putut chema pe cineva în ajutor, deşi la momentul respectiv fusesem prea speriată să mă mai gândesc şi la asta. Shiny, măcar, fusese cât se poate de calm. Nu chemase pe nimeni, fiindcă nu voia să se lase ajutat. Aceeaşi problemă - se aruncase cu capul înainte într-o situaţie periculoasă, îşi dăduse viaţa de parcă era o monedă, numai ca să se mai simtă un pic puternic, ca pe vremuri. E adevărat că de data asta o făcuse pentru mine, dar ce conta? Copiii zeilor respectau viaţa, inclusiv propria lor viaţă, şi, cu toate că erau nemuritori, încercau să se apere sau să evite loviturile atunci când erau atacaţi, şi să nu omoare pe nimeni, în timp ce Shiny nu avea nicio problemă să ucidă, chiar şi pe cei asemenea lui.

— Păcat că Stăpânul Nopţii nu l-a ucis pur şi simplu, i-am spus plină de amărăciune. Madding m-a privit surprins, dar am clătinat din cap. E ceva în neregulă cu el. Bănuiam de mult timp, dar în seara asta...

Mi-am amintit cum îi tremurase vocea când recunoscuse ce rol jucase în Războiul Zeilor. Un singur moment de instabilitate, ca o fisură în temelia lui de stoicism. Dar era o fisură adâncă, nu? Indiferenţa cu care îşi trata propriul trup... şi *cum* ajunsese până la urmă să zacă mort în lada mea de gunoi, cu atâtea luni în urmă? Sărutul acela răutăcios. Cuvintele urâte pe care mi le aruncase, învinuindu-mă pe mine pentru toată duplicitatea umană.

Era - sau fusese - zeul ordinii, întruchiparea stabilităţii, păcii şi raţiunii. Omul care devenise aici, pe tărâmul muritorilor, nu mai avea pic de logică. Nu-1 asociam pe Shiny

cu Itempas, fiindcă Shiny *nu era* Itempas, şi nimic din toată educaţia maro primită nu-mi permitea să accept asta.

— Nahadoth chiar a vrut să-l ucidă, Oree, la fel ca mulţi dintre fraţii mei, după ceea ce a făcut, a zis Madding oftând. Cei Trei simt creatorii acestui univers, iar dacă unul dintre ei moare, totul se sfârşeşte. Aşa că a fost trimis aici, unde nu poate să facă rău nimănui. Şi poate... S-a oprit, a vorbit iarăşi cu tonul acela de dor în voce, de speranţă care încă nu murise: Poate, cumva, o să-şi revină. Nu ştiu, poate o să înţeleagă cât de mult a greşit.

— Când eram pe acoperiş, mi-a mărturisit că a încercat să-şi ceară scuze. Să-şi ceară scuze de la... de la...

M-am cutremurat. Nu-i uitasem niciodată numele, dar, dacă puteam, nici nu i-1 rosteam vreodată cu voce tare.

— De la Stăpânul Nopţii, am reuşit să spun.

Madding m-a privit surprins.

— Aşa a zis? Nu-1 credeam în stare. Mă îndoiesc însă că va ajuta la ceva. A *omorât-o pe mama,* Oree. A

otrăvit-o şi a mutilat-o, pe urmă a petrecut câteva milenii omorându-i sau întemniţându-i pe aceia dintre noi care au îndrăznit să protesteze. E nevoie de ceva mai mult decât să-şi ceară scuze pentru a răscumpăra asemenea fapte.

Mi-am ridicat o mână spre chipul lui, încercând să-i citesc expresia cu degetele. Aşa mi-a devenit clar ceva nou:

— încă eşti furios din cauza asta.

S-a încruntat.

— Bineînţeles. O iubeam mult! Dar, şi a suspinat adânc, lăsându-şi fruntea pe a mea, şi pe el l-am iubit cândva.

I-am mângâiat obrajii, neştiind cum să-i alin durerea. Era o chestiune de familie, între tată şi fiu. Era problema lui Shiny, dacă mai reuşeam să dăm vreodată de el.

Exista totuşi ceva ce puteam face pentru Mad.

— O să rămân cu tine, i-am zis.

A tresărit şi s-a uitat uimit la mine. Desigur că înţelesese imediat despre ce vorbeam. După câteva clipe a spus:

— Eşti sigură?

Mi-a venit să râd. încă tremuram, deşi nu doar din cauza fricii.

— Nu, şi nu cred că o să fiu vreodată sigură. Numai că acum ştiu ce-i mai important.

Am izbucnit în râs, fiindcă mi-am dat seama că Shiny era cel care mă ajutase să iau această hotărâre, cu sărutul lui oribil şi cuvintele lui provocatoare. îl iubeam cu adevărat pe Madding şi voiam să fiu cu el, chiar dacă asta însemna sfârşitul vieţii pentru care făcusem atâtea sacrificii, sfârşitul independenţei mele. La urma urmelor, dragostea este un compromis... şi nu cred că Shiny înţelesese asta.

Mad mi-a acceptat decizia cu o expresie solemnă, fără urmă de zâmbet. Mi-a plăcut. Cred că pricepuse ce implica pentru mine alegerea pe care o făcusem.

După un moment a oftat şi s-a întors spre Kitr, care evitase cu mare grijă să privească spre noi cât ţinuse strada sub observaţie.

— Să vină toată lumea înapoi, a zis Madding. Nu-mi place ce se-ntâmplă. Niciun scrib n-ar trebui să fie capabil să se ascundă de noi. A întors capul în direcţia petelor de sânge. Şi nu-1 simt pe tata nicăieri, ceea ce-mi place şi mai puţin.

— Nici eu nu-1 simt, a spus Kitr. Unii dintre noi au puterea să-1 ascundă, dar de ce-ar face-o? Dacă nu cumva... S-a uitat spre mine, cântărind şi refuzând implicaţiile dintr-o singură privire. Crezi că are de-a face cu Role? Muritoarea ta este cea care i-a găsit trupul, dar ce legătură are?

— Nu ştiu, dar...

— Staţi. Am găsit ceva..., s-a auzit o voce de pe partea cealaltă a străzii, aparţinându-i scribului credincios lui Madding, fiindcă-i puteam zări conturul trupului, iluminat de sigilii.

Stătea în picioare, cu ochii aţintiţi asupra clădirilor din preajmă, ţinând în mână o foaie de hârtie, pe care desenase trei rânduri de cuvinte sacre la mijloc şi o serie de sigilii răzleţe în colţuri. Am observat că unul dintre cuvinte şi

sigiliul din colţul din dreapta sus străluceau mai puternic. Se pare că bărbatul a înţeles imediat ce înseamnă asta, fiindcă a scos un sunet înfundat şi a făcut câţiva paşi în spate. Nu-i vedeam faţa, fiindcă nu avea niciun cuvânt sacru tatuat acolo, dar vocea îi era plină de teroare.

— Oh, pe toţi zeii, ştiam eu! Atenţie! Toată lumea, ate...

Şi deodată peste tot au apărut iaduri.

Nu, nu iaduri. *Găuri.*

Se deschiseseră în jurul nostru cu un sunet de hârtie sfâşiată, ca nişte cercuri perfecte de beznă. Unele erau de-a lungul străzii, altele pe ziduri, iar unele atârnau pur şi simplu în aer. Una se ivise chiar sub picioarele scribului, care a dispărut complet înainte să-şi termine fraza sau să ţipe. Alta a surprins-o pe Kitr, care încercase să i se alăture lui Madding. Se deschisese sub ea exact când făcea un pas spre noi, şi dintr-odată în locul acela nu mai era nimeni. Ogarul a înjurat în mekatish şi a reuşit să evite prima gaură care i se căscase sub labe, dar a doua a apărut direct deasupra lui. I-am văzut blana scurtă ridicându-se brusc, apoi a fost tras în sus. A scheunat şi a fost înghiţit şi el.

Până să-mi dau seama ce se întâmplă, Madding m-a împins violent spre uşa casei. M-am împiedicat de prag şi m-am întors, la timp să văd gaura deschizându-i-se la picioare. Mă trăgea şi pe mine cu atâta forţă, încât am făcut, fără să vreau, un pas spre ea.

„Nu!" M-am prins cu o mână de mânerul sculptat al uşii şi cu cealaltă am întins toiagul spre Madding, sperând că-1 poate apuca. S-a întins spre mine făcând ochii mari şi strângând din dinţi. Gaura îi absorbea clinchetul clopoţeilor, care abia se auzeau.

A zis ceva, dar n-am înţeles nimic, asa că mi-a vorbit direct în gând, aşa cum fac zeii: *INTRĂ-N CASĂ!*

Pe urmă, ca şi cum o mână imensă l-ar fi prins de mijloc, a fost absorbit cu putere, gaura dispărând odată cu el.

Respirând accelerat, cu palmele ude de transpiraţie, m-am chinuit să deschid uşa, scăpând toiagul. Pe stradă nu meii era

nimeni; rămăsesem singură. In jurul meu încă pluteau câteva găuri, mai întunecate decât noaptea orbirii mele.

Am reuşit să deschid uşa şi să intru în casa unde trona un întuneric simplu şi curat, în care, deşi eram oarbă, ştiam cu ce mă confrunt.

Nu am făcut decât trei paşi înainte ca aerul să se învolbu- reze în spatele meu, trăgându-mă violent înapoi, cu un sunet de metal ce vibrează.

7
Fată în întuneric (acuarelă)

In ultima vreme, visele mi-au fost mai intense. Mi se spusese că mă pot aştepta la asta, dar... Oricum, mi-am amintit ceva.

In vis, pictez un tablou. In timp ce mă abandonez cu totul culorilor, văzduhului, munţilor şi ciupercilor mai înalte decât ei - pe lumea asta există viaţă, o floră ciudată şi ciuperci nemăsurate; mai că pot simţi mirosul atmosferei ei străine -, se deschide uşa camerei şi intră mama.

— Ce faci? mă întreabă ea.

Şi deşi încă sunt pierdută printre munţi şi ciuperci, n-am de ales şi mă retrag în lumea mea, unde sunt doar o fată oarbă, ţinută la adăpost, a cărei mamă nu-i vrea decât binele, chiar dacă eu şi ea nu cădem de acord în privinţa binelui ăstuia.

— Pictez, îi zic, deşi este evident.

Abdomenul mi s-a încordat într-un gest reflex de apărare; îmi este teamă că urmează să mă dojenească.

Dar ea oftează, vine lângă mine şi-şi pune mâna pe a mea ca să ştiu unde este. Tace îndelung. Oare se uită la tablou? îmi muşc buzele şi nu îndrăznesc să sper că încearcă să înţeleagă de ce fac ceea ce fac. Nu mi-a cerut niciodată să mă opresc, dar îi simt dezaprobarea, acră şi neplăcută ca gustul strugurilor mucegăiţi. Uneori mi-a arătat-o prin vorbe. „Desenează şi tu ceva util, ceva frumos." Ceva care să nu fascineze privitorii timp de ore întregi. Ceva care să nu atragă atenţia neabătută a preoţilor. Ceva ce să nu implice riscuri.

Dar de data asta nu spune nimic şi numai îmi mângâie cozile împletite. într-un târziu, îmi dau seama

că nu se gândeşte nici la mine, nici la tablourile mele.

— Ce s-a întâmplat, mamă?

— Nimic, zice ea încet, şi înţeleg că mă minte pentru prima dată în viaţă.

Mă trec fiori de groază. Nu ştiu de ce. Poate din cauza fricii pe care o simt emanând de la ea, sau a tristeţii subiacente, sau poate din simplul motiv că mama mea, de obicei atât de veselă şi plină de viaţă, este acum atât de tăcută.

Aşa că mă lipesc de ea şi-mi petrec mâinile în jurul mijlocului ei. O simt tremurând, incapabilă să-mi ofere alinarea pe care o doresc. Iau ce pot şi încerc să-i ofer şi eu ceva.

Tata moare câteva săptămâni mai târziu.

* * *

Pluteam în vid, amorţită şi urlând fără să mă aud. Mi-am încleştat palmele, mi-am înfipt unghiile în came - nimic. Am deschis gura şi am încercat să trag aer ca să ţip iarăşi, dar am descoperit că aveam aceeaşi problemă: nu simţeam nimic. *Ştiu* că am făcut-o. Le-am ordonat muşchilor să se mişte şi am crezut că m-au ascultat, dar de simţit, n-am simţit nimic.

Numai un frig teribil, suficient de tăios încât probabil m-ar fi durut dacă aş fi simţit durerea. Cred că mi s-ar fi tăiat genunchii şi aş fi căzut, tremurând de frig, asta presupunând, bineînţeles, că aş fi putut sta în picioare. Că ar fi existat măcar ceva pe care să mă sprijin.

Mintea unui muritor nu poate concepe aşa ceva. Nu simţeam lipsa vederii, dar lipsa totală a oricărei senzaţii - atingere, sunete, mirosuri? Eram învăţată cu ele. Aveam *nevoie* de ele. Oare aşa simt ceilalţi când se gândesc la cum e să fii orb? Nu-i de mirare că se tem.

Sigur o să înnebunesc.

* * *

— Ree, copilă, spune tata, luându-mi mâinile, nu te încrede în magia ta. Ştiu, este ispititor. îţi place să vezi ce e în jurul tău, nu ?

încuviinţez din cap, iar el zâmbeşte, apoi continuă:

— Dar puterea aceasta vine din tine. îmi deschide o palmă şi atinge uşor liniile şerpuite de pe degetele mele mici. Mă gâdilă şi mă face să râd. Dacă o foloseşti prea mult, o să oboseşti. Dacă o foloseşti pe toată... Copilă, dacă o foloseşti pe toată, mori.

Mă încrunt la el, neînţelegând.

— E doar magie. Lumină, culoare. Magia e ca un cântec frumos - îţi place, dar nu ai nevoie de el. Nu e ca apa, sau mâncarea, sau somnul, sau sângele.

— Da. Dar face parte din tine, şi încă mult.

îmi zâmbeşte şi văd pentru prima dată cât de adâncă îi este astăzi tristeţea. îmi pare foarte singur.

— Trebuie să înţelegi că noi nu suntem ca alţii.

* * *

Am strigat cât puteam de tare, şi cu vocea, şi în gând. Dacă un muritor se concentrează suficient, zeii pot auzi şi gândurile, că doar aşa ascultă rugăciunile, dar n-am primit niciun răspuns, nici de la Madding, nici de la altcineva. Am bâjbâit în jurul meu, însă nu simţeam nimic. Deşi, chiar presupunând că ar fi fost cineva chiar lângă mine, aş fi ştiut măcar? Habar n-aveam. îmi era foarte teamă.

* * *

— Pipăie asta, zice tata, conducându-mi mâna în care ţin o pensulă din păr de cal înmuiată în vopsele cu miros de oţet. Simte mirosul. Ascultă zgomotul făcut de pensulă şi crede din toată inima.

— Ce să cred?

— Ce vrei să se întâmple. Ce vrei să fie. Dacă n-o controlezi tu pe ea, te va controla ea pe tine, copila mea. Să nu uiţi niciodată asta.

* * *

De ce n-am rămas în casă, de ce n-am plecat din oraş, de ce nu l-am văzut pe previt, de ce nu l-am lăsat pe Shiny în gunoi, acolo unde l-am găsit, de ce-am plecat din Nimaro?

Regatele sfărâmate /143

* * *

— Vopseaua ecao uşă, spune tata.

* * *

Mi-am întins mâinile în faţă, imaginându-mi că tremură.

* * *

— O uşă? întreb eu.

— Da. Puterea este ascunsă în tine, dar vopseaua este cea care ghidează această putere şi te lasă s-o aduci la vedere, s-o pui pe pânză. Sau unde vrei tu s-o pui. Pe măsură ce creşti, o să găseşti noi moduri de a deschide uşa asta. Pictura este, pur şi simplu, primul mod pe care l-ai găsit.

— Aha. Stau şi mă gândesc îndelung. Asta înseamnă c-o să pot cânta cântece magice, ca tine?

— Poate. îţi place să cânţi?

— Da, dar mai mult să pictez. Şi vocea mea nu sună la fel de frumos ca a ta.

Râde.

— Mie-mi place vocea ta.

— Ţie-ţi place tot ce fac eu, tati. Dar în sinea mea

gândurile nu-mi dau pace, iar ideea mă fascinează. Pot face şi altceva, nu doar să pictez? Cum ar fi...

Imaginaţia mea de copil nu poate lua în calcul toate posibilităţile oferite de magie. încă nu există în lume copii de zei ca să ne arate ce se poate face.

— . ..Cum ar fi să transform un iepuraş într-o albină? Sau să fac florile să înflorească?

Tace şi îl simt şovăind. De minţit nu m-a minţit niciodată, nici măcar atunci când pun întrebări la care preferă să nu răspundă.

— Nu ştiu, îmi răspunde într-un târziu. Uneori, când cânt, dacă într-adevăr cred *ceva, atunci acel ceva se întâmplă. Iar uneori - aici şovăie din nou, pare dintr-odată tulburat -, când nu cânt,*

 se întâmplă ceva. Cântecul este poarta pentru mine, dar credinţa este cheia.

îi pipăi faţa, încercând să înţeleg ce-l tulbură.

— Cum adică, tati?

îmi ia mâinile şi le sărută şi zâmbeşte, dar eu ştiu deja: îi este puţin frică.

— Păi, ia gândeşte-te. Dacă iei un om şi crezi *din toată inima că este de fapt o piatră? Sau dacă iei ceva viu şi* crezi *din toată inima că este mort?*

încerc să înţeleg, dar sunt prea mică. Mie mi se pare interesant. Tata oftează şi renunţă.

* * ♦

Mi-am întins mâinile în faţă, am închis ochii şi am *crezut* din toată inima că în jurul meu este o lume întreagă.

Mâinile mele îşi doreau să simtă ceva, aşa că mi-am imaginat pentru ele un pământ gras şi argilos. Picioarele mele îşi doreau să se sprijine de ceva, aşa că am pus sub ele pământul acesta, solid, plin de aer şi de viaţă. Plămânii mei îşi doreau să respire, aşa că am pus în jurul meu aer, răcoros şi un pic umed. L-am tras în

piept şi l-am dat afară, bucurându-mă de aburii respiraţiei mele calde, pe care nu-i puteam vedea, dar de a căror existenţă eram convinsă cu desăvârşire. Eram convinsă şi că în jurul meu este lumină, exact aşa cum o descrisese mama, cândva: lumina ceţoasă a unei dimineţi de primăvară.

Numai întunericul nu se dădea dus.

Soare. *Soare.* SOARE.

Căldură tremurând în valuri pe piele, alungând frigul. Eram în genunchi şi m-am lăsat pe spate, inspirând şi expirând adânc, savurând mirosul pământului răscolit şi senzaţia luminii calde pe pleoapele mele închise. Aveam nevoie să aud ceva, aşa că am hotărât să fie vânt. Un vânticel slab de dimineaţă, care să alunge leneş ceaţa. Când a venit,

unduindu-mi uşor părul şi gâdilându-mă pe gât, nu mi-am dat voie să simt uimire, fiindcă uimirea semnifică îndoiala, iar lumea din jurul meu era fragilă şi-şi dorea din răsputeri să fie *altceva.* Să fie întuneric rece şi nesfârşit...

— Nu, am rostit repede, încântată să-mi aud propria voce în aer. Aer cald de *primăvară. O* grădină care aşteaptă să fie plantată. Rămâi aici.

Şi lumea a rămas. Aşa că am deschis ochii.

Puteam să văd.

De necrezut, dar locul îmi era bine cunoscut. Stăteam în genunchi în grădina terasată din satul meu natal, unde fusesem mereu oarbă. In Nimaro nu există prea multă magie. Singura dată când văzusem satul era...

.. .în ziua în care murise tata. Ziua în care se născuse Doamna Gri. In ziua aceea văzusem tot satul.

Iar acum recreasem tocmai acea zi fatidică, revenind la amintirea singurului moment de magie pe care-1

întrezărisem. In aer tremurau fuioare de ceaţă argintie. Mi-am amintit că forma aceea mare şi pătrată aflată în partea opusă a grădinii era o *casă,* dar nu-mi puteam da seama dacă era a noastră sau a vecinilor, nu fără a o mirosi sau a număra paşii până acolo. Lângă picioarele mele, ceva dansa în vânt şi mă gâdila: *iarbă.* Reconstruisem fiecare detaliu.

Absolut fiecare detaliu, mai puţin oamenii. M-am ridicat în picioare, ascultând atentă. Cu toate că trăisem atâţia ani în acel sătuc, nu-1 auzisem niciodată atât de tăcut. Erau mereu zgomote în jur: păsări, capre behăind prin curţile oamenilor, câte un prunc plângând. Aici, nimic.

Spaţiul din jurul meu a început să tremure, ca vălurelele pe suprafaţa unui lac.

— Sunt acasă, mi-am zis. Sunt acasă. Numai că-i prea devreme şi nu s-a trezit încă nimeni. Este perfect adevărat.

Vălurelele au dispărut.

Adevărat, dar incredibil de fragil. Tot în locul acela întunecat mă aflam, atât doar că reuşisem să creez o bulă de spaţiu

 numai pentru mine, suficient cât să nu-mi pierd minţile. Dacă vreau s-o păstrez intactă în jurul meu, voi fi silită să-i afirm permanent realitatea.

M-am lăsat în genunchi tremurând, înfigându-mi degetele în pământul umed. Da, aşa e mai bine. Să mă concentrez pe lucrurile mărunte, lumeşti. Am dus la nas o mână de pământ şi-am inspirat. In ochi nu puteam avea încredere, dar în restul, da. Pe asta mă puteam baza.

Am descoperit dintr-odată că eram mult mai obosită decât ar fi trebuit. Cu pământul gras strâns în palmă, mi-am simţit capul aplecându-se, pleoapele grele. E adevărat că nu dor- misem suficient, dar asta nu explica starea de oboseală. Mă aflam într-un loc ciudat, speriată de moarte, şi ar fi trebuit, în mod normal, să

fiu mult încordată ca să aţipesc.

înainte de a înţelege acest nou mister, lumea a tremurat din nou în jurul meu, apoi agonia mi-a şuierat în spatele pleoapelor. Am ţipat, lăsându-mă pe spate şi ducându-mi palmele murdare la faţă, incapabilă să mă mai concentrez şi simţind cum mica mea bulă de Nimaro se topeşte în întunericul hâd şi gol.

Apoi…

Am aterizat greu pe ceva dur şi pentru câteva secunde mi s-a tăiat respiraţia.

— Ei bine, iată-te, a spus o voce rece de bărbat.

O mai auzisem, dar nu-mi aminteam unde. Cineva m-a întors cu faţa în sus şi mi-a îndepărtat părul de pe faţă. Am încercat să mă feresc, dar am reuşit doar să-mi zdruncin capul mai tare. Eram atât de obosită, încât nici să ţip nu mai eram în stare.

— S-o fi rănit? a întrebat o voce de femeie, aflată undeva în spatele bărbatului.

— Nu-mi dau seama.

Vorbele săreau prin aer şi mă loveau cu forţa unor cuvinte sacre. Mi-am dus mâinile la urechi şi am suspinat, dorindu-mi din răsputeri să tacă toţi.

— Asta nu-i dezorientarea obişnuită.

— Hm, chiar nu e. Cred că-i un efect al magiei pe care a folosit-o ca să se protejeze de mine. Fascinant! S-a întors cu spatele la mine, dar i-am simţit îngâmfarea. Poftim, asta-i dovada.

— Să ştii că da.

Femeia părea, de asemenea, foarte mulţumită.

Mi-am pierdut cunoştinţa.

8
Lumina revelează
(pictură encaustică pe pânză)

M-am trezit încet, plină de durere.

Zăceam întinsă, acoperită de pături grele, din in moale şi lână rugoasă. Câtva timp n-am făcut nicio mişcare, ascultând doar. Mă aflam într-o cameră destul de micuţă; zgomotul respiraţiei nu se întindea nici prea departe, nici prea aproape. In aer plutea miros de ceară de lumânări, praf şi Copacul Lumii.

Mireasma Copacului era incredibil de înţepătoare, mai puternică decât o simţisem vreodată. Aerul era saturat de mirosul de răşină. Copacul nu-şi pierdea niciodată frunzişul, nici măcar toamna - lucru pentru care noi, cei ce locuiam sub el, eram foarte recunoscători -, dar uneori avea frunze ofilite care cădeau şi pe care le înlocuia înainte să-i apară florile de primăvară. In acea perioadă mirosea de obicei mai intens, dar ca parfumul să fie *atât* de pătrunzător trebuia să mă aflu mult mai aproape decât în mod obişnuit.

Iar ăsta nu era singurul lucru anormal. M-am ridicat încet, descoperind cu neplăcere că mă durea toată mâna stângă. Aveam vânătăi proaspete atât pe braţ, cât şi pe şold şi pe gleznă. Gâtul mă înţepa îngrozitor, devenind de-a dreptul dureros când am încercat să tuşesc, şi simţeam o durere superficială începând din creştetul capului şi coborând spre ochi...

Şi-atunci mi-am amintit. Locul acela gol. Falsul meu Nimaro. Cioburi, trupul meu căzând, voci. *Madding.*

Unde naiba mă aflam?

Camera era răcoroasă, deşi simţeam căldura slabă a soarelui venind din stânga. M-a trecut un fior când m-am ridicat din pat, abandonând culcuşul cald, deşi eram îmbrăcată: o bluză simplă, fără mâneci, pantaloni largi legaţi cu sfoară. Comozi, deşi cam largi. Lângă pat erau papuci, pe care i-am lăsat deocamdată acolo; îmi era mai uşor să simt podeaua cu tălpile goale.

Am explorat camera, descoperind că eram încuiată.

Pentru o închisoare era chiar drăguţă, cu un pat moale si confortabil, o masă mică cu scaune, foarte bine făcute, si covoare groase acoperind aproape toată podeaua. O odăiţă adiacentă conţinea o toaletă şi o chiuvetă. Singura uşă spre exterior pe care am găsit-o era bine încuiată şi din interior nu exista nicio gaură de cheie. Fereastra nu avea gratii, dar era ferm închisă, iar geamurile erau groase; nu mi-ar fi fost uşor să le sparg, şi în orice caz nu fără să fac zgomot.

Şi aerul părea ciudat, nu la fel de umed cum eram obişnuită, ci mai uscat şi mai rarefiat. Sunetele se auzeau un pic mai slab. Am bătut din palme, de probă, dar ecourile erau ciudate.

Apoi uşa s-a descuiat, făcându-mă să tresar. Mă aflam chiar lângă fereastră, ceea ce mi-a permis să mă sprijin de ea, recunoscătoare că era atât de solidă.

— Ah, văd că te-ai trezit, în sfârşit, a zis o voce de bărbat pe care n-o mai auzisem niciodată. Exact când am venit eu să văd ce mai faci, în loc să trimit pe cineva. Bună ziua.

Senmit, dar fără un accent pe care să-l pot localiza. De fapt, vorbea precum cineva sus-pus, pronunţând cuvintele corect şi cu o gramatică perfectă. Mai mult nu puteam să-mi dau seama, eu nea vând oameni bogaţi în anturaj.

— Bună ziua, am încercat să răspund.

Am reuşit să scot numai un sunet ruginit, strâmbându-mă de durere. Da, mă ustura gâtul, fiindcă ţipasem în neştire în locul acela gol.

— Mai bine nu vorbi. Uşa s-a închis, încuiată din afară, făcându-mă să tresar din nou. Te rog, Eru Shoth, nu-ţi vreau

 răul. Cred că pot să-ţi ghicesc majoritatea întrebărilor, aşa că ia loc şi o să-ţi explic.

Eru Shoth? Nu mai auzisem acest titlu de atâta vreme, încât la început nici nu l-am recunoscut. Era un termen maro de respect pentru o fată tânără şi, deşi eram oarecum trecută pentru asta (se folosea în general pentru fetele sub douăzeci de ani), am remarcat că nu mă deranjează; poate avea intenţia de a mă flata. Oricum ar fi fost, nu părea să fie el însusi maro. ♦

A aşteptat răbdător fără să se mişte, până am cedat şi m-am aşezat pe un scaun.

— Aşa-i mai bine, a spus bărbatul trecând pe lângă mine.

Paşi măsuraţi, fermi, dar graţioşi. Un individ înalt, deşi nu cât Shiny. Suficient de în vârstă ca să-şi cunoască bine trupul. Mirosea a hârtie, pânză fină şi piele.

— Bun. Pe mine mă cheamă Hado. Simt responsabil cu toţi nou-veniţii aici, asta însemnând, pe moment, doar tu şi prietenii tăi. *Aici,* dacă te întrebi, este Casa Soarelui-Răsare. Ai auzit de ea?

M-am încruntat. Soarele la răsărit era unul dintre simbolurile Tatălui Luminii, dar nu prea se mai folosea, fiindcă era uşor de confundat cu soarele în zori al Doamnei Gri. Din copilăria mea în Nimaro nu mai auzisem pe nimeni vorbind despre soarele la răsărit. L-am întrebat, răguşită:

— Sala Albă?

— Nu, nu chiar, deşi avem acelaşi scop votiv. Şi noi îl venerăm pe Stăpânul Luminii, deşi nu în acelaşi mod ca Ordinul lui Itempas. Cred că ai auzit termenul folosit pentru noi: ni se mai zice Luminile Noi.

De ăştia auzisem, dar nu-mi era clar ce putea să-şi dorească de la mine o sectă eretică.

Afirmase că-mi poate ghici întrebările, dar se pare că pe aceea n-a ghicit-o, sau a preferat să tacă.

— Tu şi prietenii tăi ne sunteţi oaspeţi, Eru Shoth. Pot să-ţi spun Oree?

„Sigur că da, oaspeţi." Am strâns din buze şi am aşteptat să termine ce avea de zis, dar tăcerea mea a părut să-l amuze. S-a sprijinit de masă.

— Intr-adevăr, am hotărât să vă primim printre noi ca iniţiaţi. Aşa le spunem celor nou-veniţi. Vă vom prezenta doctrina, obiceiurile şi modul nostru de viaţă. Nu vă vom ascunde nimic. Sperăm din toată inima că vă veţi găsi iluminarea alături de noi şi că veţi rămâne printre noi în calitate de adevăraţi credincioşi.

De data asta m-am întors cu faţa către el. învăţasem că, printre văzători, gestul pare să sublinieze importanţa vorbelor unui om.

- Nu.

A oftat încet, fără să se necăjească.

— Bineînţeles că vei avea nevoie de timp pentru a te obişnui cu ideea.

— *Nu.* Mi-am încleştat pumnii, forţându-mă să pronunţ inteligibil, în ciuda durerii: Unde simt prietenii mei?

A urmat o pauză.

— Muritorii care au fost aduşi aici alături de tine sunt şi ei prezentaţi organizaţiei noastre. Nu şi zeii, desigur.

Am înghiţit în sec, atât ca să-mi umezesc gâtul uscat, cât şi ca să-mi stăpânesc sentimentul de frică ce ameninţa să mă cotropească. N-aveau nicio şansă să-l ţină pe Madding şi pe fraţii săi aici, împotriva voinţei lor. Nicio şansă.

— Ce-aţi făcut cu ei?

O altă pauză elocventă.

— Soarta le va fi decisă de conducătorii noştri.

Am încercat să-mi dau seama dacă minte. Erau copii de zei, până la urmă, nu muritori, iar eu nu auzisem să existe vreo putere de muritor care să-l poată ţine prizonier pe un copil al zeilor.

Şi totuşi Madding nu venise să mă scoată de aici, iar asta însemna că nu putea, indiferent de motiv. Eu *auzisem* însă că, uneori, unii copii ai zeilor se foloseau de muritori pentru a-şi ascunde propriile intrigi. Poate asta se întâmpla aici: un rival

de-ai lui Madding care intenţiona să preia negoţul cu sânge de zeu. Sau cine ştie, un alt copil de zei preluase însărcinarea refuzată de lady Nemmer.

Dar dacă vreuna dintre aceste supoziţii era adevărată, de ce fusese atacată toată echipa lui Madding, şi nu doar el?

Tocmai atunci podeaua de sub picioarele mele a vibrat uşor, iar freamătul s-a întins spre pereţi, mai degrabă palpabil decât acustic, ca şi cum toată camera se cutremurase de frig. Unul dintre geamuri a zăngănit.

— Unde suntem? am întrebat răguşită.

— Casa este ataşată de trunchiul Copacului Lumii, care se leagănă uşor din când în când. Nu ai de ce să te temi.

Pe toţi zeii...

Auzisem lumea zicând că oamenii mai cu stare din oraş, starostii diferitelor bresle de neguţători, nobilii şi alţii ca ei, îşi construiau case pe trunchiul Copacului, care cu siguranţă costau o mică avere, în parte fiindcă Aramerii emiseseră câteva regulamente foarte stricte din punct de vedere estetic, cât şi al siguranţei şi sănătăţii Copacului, în parte fiindcă nimeni care avea tupeul să construiască ceva direct pe trunchiul imens nu s-ar fi deranjat să ridice o căsuţă.

Faptul că un grup de eretici avea la dispoziţie

asemenea resurse era absolut incredibil. Faptul că avea puterea de a captura - şi ţine prizonieri - şase copii ai zeilor, împotriva voinţei lor, era de-a dreptul imposibil.

„Ăştia nu-s din tagma mea", mi-am spus tremurând. „La mijloc nu-s doar banii; e vorba şi despre putere. Putere magică, politică - totul la un loc."

Singurii oameni din lume cu asemenea putere sunt Aramerii.

— Bun, este evident că încă nu te simţi suficient de bine, oricum, nu destul cât să porţi o conversaţie.

Hado s-a ridicat şi s-a apropiat de mine. Când i-am simţit degetele pe tâmplă, am încercat să mă eschivez, băgând de seamă cu surprindere că aveam şi acolo o vânătaie.

— E mai bine, a zis el, dar cred că voi recomanda să ţi se mai acorde o zi de odihnă. O să pun pe cineva să-ţi aducă cina şi apoi să te ducă să faci baie. Când te simţi mai bine, nypri al nostru ar vrea să te vadă.

Da, mi-am amintit. După distrugerea falsului meu Nimaro, fusesem scoasă cumva din locul acela gol şi căzusem lovindu-mă rău de podea. Dar durerea din ochi, aceea îmi era mult mai bine cunoscută, fiindcă o simţisem şi acasă la Madding, după ce mă folosisem de magie ca să-i omor pe Păzitorii Ordinii în parc.

Pe urmă am priceput ce spusese Hado.

— Nypri? Sunase ca un titlu. Conducătorul vostru?

— Unul dintre ei, da. Numai că rolul lui este specializat, fiind un scrib foarte bun, şi îl interesează foarte mult puterile tale magice. Mai mult ca sigur că o să-ţi ceară o demonstraţie.

Sângele mi s-a scurs din faţă. Ştiau ce puteam face. Dar cum? Deşi asta nu conta; ştiau şi gata.

— Nu vreau, am reuşit să-i zic, deşi abia puteam pronunţa cuvintele, şi nu doar din cauza durerii.

Hado, care încă nu-şi lăsase palma jos, m-a bătut

uşurel, superior, pe obraz, un pic prea tare pentru a fi încurajator, ca un avertisment implicit.

— Nu fi prostuţă, a spus el blând. Tu eşti o fată maroneză foarte cuminte, nu? Noi toţi suntem buni itempani, Oree. Ce motive ai avea să nu ni te alături?

Aramerii conduseseră lumea mii de ani, folosindu-se de puterea lor pentru a impune domnia zeului strălucitor asupra tuturor continentelor şi regatelor, a tuturor raselor. Cei care adorau alţi zei primeau un singur ordin: *Convertiţi-vă!* Cine nu se supunea era asasinat, iar numele şi munca lui, date uitării. Itempanii adevăraţi îşi arată credinţa într-un singur mod - în modul *lor.*

„Exact ca Shiny", mi-a şoptit un gând mic şi amar, pe care l-am suprimat rapid.

Hado a râs iar, satisfăcut de tăcerea mea, şi mi-a mângâiat aprobator obrazul. Tot nu-mi plăcea.

— O să-ţi meargă bine aici, a pus el capăt discuţiei, apoi s-a dus la uşă şi *a* ciocănit.

Uşa s-a deschis şi s-a închis la loc, încuiată, în spatele lui, iar eu am rămas nemişcată timp îndelungat, cu mâna uitată pe obraz.

* * *

In ziua următoare, cineva a intrat în camera mea, fără să-mi adreseze vreun cuvânt, mai întâi să-mi aducă un mic dejun uşor, după tipicul amnesc, şi o supă la prânz. Pe al doilea care a venit l-am întrebat unde erau Madding şi ceilalţi - gâtul nu mă mai durea aşa tare -, dar n-am primit niciun răspuns. Intre cele două vizite, n-a mai trecut nimeni, aşa că o vreme am ascultat la uşă, încercând să-mi dau seama dacă au postat gărzi sau dacă pot discerne vreun ritm aparte în mişcările de afară. Aşa singură cum eram, fără măcar un toiag să-mi găsesc drumul, aveam prea puţine şanse să scap dintr-

o casă plină de credincioşi fanatici, însă tot trebuia să încerc.

Mă luptam cu geamul gros, când am auzit uşa deschi- zându-se şi intrând o persoană mică de înălţime. M-am întors liniştită, fără să mă simt vinovată. Nu erau proşti, iar un itempan adevărat era cât se poate de raţional - sigur se aşteptau să încerc să evadez, măcar în primele zile.

— Eu mă numesc Jont, s-a prezentat fata care intrase, surprinzându-mă; după voce, părea mai tânără decât mine, probabil adolescentă, şi foarte inocentă, sau poate entuziastă. Tu eşti Oree.

— Aşa este, i-am răspuns. Nici ea, nici Hado, cu o seară înainte, nu-şi dezvăluiseră numele de familie, aşa că nu i-am zis nid eu nimic; o victorie mică. îmi face plăcere să te cunosc.

Slavă tuturor zeilor că nu mă mai durea gâtul aşa tare! Se pare că atitudinea mea politicoasă a încântat-o pe Jont.

— Maestrul Iniţiaţilor - lordul Hado, pe care l-ai cunoscut - mi-a spus să-ţi dau tot ce ai nevoie. Poţi merge chiar acum să faci baie. Ţi-am adus haine curate. Am desluşit zgomotul uşor al unor haine puse jos. Nimic special, să ştii, noi trăim foarte simplu aici.

— Am înţeles. Şi tu eşti... iniţiată?

— Da. S-a apropiat, probabil ca să se uite mai bine la ochii mei. Ai ghicit, sau ai simţit cumva? Am auzit că orbii dispun de o capacitate de percepere pe care oamenii normali nu o au.

Am încercat din răsputeri să nu oftez.

— Am ghicit.

— Ah! Părea dezamăgită, dar s-a recules repede. Văd că te simţi mai bine. Ai dormit două zile neîntoarsă după ce te-au scos din Vid.

— Două zile? Dar altceva mi-a atras atenţia. Din Vid?

— Locul unde îi pune nypri pe cei care-1 hulesc prea tare pe Stăpânul Luminii, a zis Jont pe un ton scăzut, plin de groază. E chiar aşa de teribil cum se povesteşte?

— Vrei să spui locul acela din spatele găurilor... A fost groaznic, i-am răspuns, aproape în şoaptă, amintindu-mi cum era să nu pot respira sau urla.

— Atunci mă bucur că nypri te-a iertat. Ce-ai făcut?

— Cum adică ce-am făcut?

— Pentru a-1 face să te arunce acolo.

Am simţit cum mă cuprinde furia.

— N-am făcut nimic. Eram alături de prietenii mei când ne-a atacat nypri al vostru, care m-a *răpit* şi m-a adus aici împotriva voinţei mele. Cât despre prietenii mei... M-am înecat de groază: Din câte ştiu, sunt tot acolo.

Spre surprinderea mea, Jont m-a mângâiat pe mână, compătimitor:

— Nu te îngrijora. Dacă n-au hulit, o să-i scoată el înainte să le facă prea rău. Bun. Mergem să faci baie?

M-a luat de braţ şi m-a condus încet, fiindcă nu aveam toiag ca să pipăi după obstacole pe drum, lăsându-mi timp

să rumeg informaţiile pe care mi le dăduse. Deşi noilor membri le ziceau iniţiaţi, nu Păzitori ai Ordinii, deşi foloseau o magie ciudată, aceste Lumini Noi semănau teribil de mult cu Ordinul lui Itempas, până şi în superioritatea lor enervantă.

Ceea ce m-a făcut să mă întreb de ce Ordinul nu-i desfiinţase încă. Una e să permiţi adorarea copiilor de zei - destul de pragmatic, aş spune -, alta să accepţi încă o credinţă dedicată Strălucitorului Itempas. Iată o situaţie problematică, cu potenţial derutant pentru oamenii simpli. Ce te faci dacă Luminile încep să-şi construiască propriile Săli Albe, să aibă pretenţia de a li se aduce ofrande, să trimită pe străzi propriii Păzitori

ai Ordinii? Asta ar încălca toate principiile învăţăturilor Strălucirii. însăşi existenţa Luminilor putea crea haos.

Şi mai puţin logic era faptul că situaţia era acceptată de clanul Arameri. Fondatoarea sa, Shahar Arameri, fusese cândva preoteasa Lui favorită, iar Ordinul devenise purtătorul lor de cuvânt. Cum de permiteau existenţa unei voci rivale?

Apoi m-am gândit: „Poate că Aramerii nu ştiu nimic".

M-am întrerupt la intrarea într-o sală deschisă, cu atmosfera caldă şi umedă. Sala de baie.

— Te speli mai întâi? m-a întrebat Jont, ducându-mă spre o zonă de spălat, unde se simţea miros de săpun. Nu ştiu nimic despre obiceiurile maro.

— Nu-s foarte diferite de obiceiurile amneşti, i-am răspuns, întrebându-mă de ce-i pasă.

Am dibuit în jur până am dat de o poliţă pe care se aflau un săpun, mai multi bureţi noi şi un vas mare cu apă fierbinte. Minunat! Mi-am dat jos hainele şi le-am agăţat de cuierul pe care l-am găsit la marginea poliţei, după care m-am aşezat şi m-am apucat să mă spăl.

— Şi noi suntem senmiţi, până la urmă.

— De când Stăpânul Nopţii a distrus Maroland, a zis fata, întrerupându-se brusc: Of, în numele întunericului, îmi pare rău.

— De ce? am întrebat-o calmă, punând buretele jos. Nu-i ca şi cum o să se repete dacă vorbeşti despre asta.

Am găsit lângă mine o sticlă pe care am deschis-o şi am mirosit-o. Şampon. Astringent, nu prea bun pentru părul maronezilor, dar nu aveam încotro.

— Păi, da, dar... nu-i frumos să vă reamintim de ceva atât de teribil...

— Li s-a întâmplat străbunilor mei, nu mie. E adevărat că n-am uitat, nu putem uita, dar a fi maronez înseamnă mai mult decât o tragedie de demult. M-am

clătit cu apa din vas şi am suspinat, întorcându-mă spre ea: Unde este cada?

Jont m-a luat iar de mână şi m-a dus la o cadă imensă de lemn. Partea de jos era din metal, sub care ardea focul, şi pe lateral avea trepte pe care a trebuit să le urc. Era mai rece decât îmi plăcea mie şi câtuşi de puţin parfumată, deşi măcar mirosea a apă curată. Bazinele din casa lui Madding aveau întotdeauna exact temperatura care...

„Ajunge!", mi-am spus tăios, simţind că ameninţă să mă podidească lacrimile. „Nu-1 ajuţi cu nimic dacă nu găseşti o cale de a ieşi de aici."

Tânăra a venit lângă mine şi s-a sprijinit de cadă. Mi-ar fi plăcut mai degrabă să mă lase singură, dar presupun că avea ordin să mă păzească, nu doar să mă îndrume.

— Maronezii l-au slăvit întotdeauna pe Itempas mai presus de ceilalţi, la fel ca noi, a zis ea. Voi nu-1 slăviţi pe niciunul dintre zeii mai mici, nu?

Felul în care îşi formulase întrebarea a venit ca un avertisment. Mai întâlnisem oameni ca ea: nu toţi muritorii apreciau sosirea copiilor de zei. Nu-i înţelesesem niciodată, fiindcă până de curând eram convinsă că Strălucitorul Itempas se răzgândise pur şi simplu, anulându-şi Interdicţia şi permiţându-le copiilor săi accesul pe tărâmul muritorilor. Bineînţeles, itempanii devotaţi ar fi observat mai repede contradicţia în termeni din această idee: Stăpânul Luminii nu se răzgândea niciodată.

— Să-i venerez pe fiii de zei? m-am minunat, refuzând să-i accept exprimarea. Sigur că nu. Dar pe unii dintre ei i-am întâlnit de-adevăratelea, iar alţii îmi sunt prieteni.

Madding. Paitya. Nemmer, poate. Kitr... deşi nu, ei nu i-a plăcut de mine. Categoric nu Lil.

Shiny? Da, cândva îl crezusem prieten, deşi zeiţa tăcută avusese dreptate: el nu mă vedea la fel.

Mi s-a părut că Jont s-a strâmbat uluită.

— Bine, dar ei... nu sunt oameni.

A spus-o pe un ton cu care cineva ar descrie o insectă sau un animal.

— Şi ce importanţă are asta?

— Nu sunt ca noi. Nu ne înţeleg. Sunt periculoşi.

M-am sprijinit de marginea căzii şi m-am apucat să-mi împletesc părul ud.

— Ai vorbit vreodată cu vreunul dintre ei?

— Bineînţeles că nu! a spus oripilată de idee.

Am deschis gura să mai zic ceva, însă m-am oprit. Dacă pe zei nu-i considera oameni - având în vedere că nici *pe mine* nu mă considera o persoană cu toate drepturile -, atunci nimic din ce-aş fi putut spune n-ar fi făcut-o să se răzgândească. Oricum, am înţeles altceva.

— Dar nypri al vostru are aceeaşi părere despre fiii de zei? De asta mi-a dus prietenii în locul acela gol?

— Prietenii tăi sunt *fii de zei?* Jont s-a blocat un moment, dar şi-a revenit şi a rostit ferm: Atunci, da, din cauza asta. Şi *pe ei* nypri n-o să-i lase să iasă prea curând.

Mi-am înghiţit toate replicile, revoltată. După câtva timp, Jont a oftat:

— N-am vrut să te supăr. Zi-mi, te rog, ai stat îndeajuns? Avem multe de făcut.

— Nu cred că vreau să fac nimic din ce ai tu de gând, i-am răspuns pe cel mai rece ton cu putinţă.

A pus o mână pe umărul meu şi a rostit calm:

— Ba o s-o faci.

Replica primită m-a făcut să n-o mai pot considera niciodată inocentă.

Am ieşit din cadă şi m-am şters bine, tremurând nu doar din cauza aerului rece. Apoi m-am înfăşurat într-

un halat gros şi m-am lăsat condusă în camera mea, unde mi-am pus hainele pe care mi le adusese Jont: o cămaşă simplă şi o fustă lungă ce flutura plăcut în jurul gleznelor. Lenjeria de corp era clasică şi un pic lărguţă. Aveam şi încălţări, nişte papuci moi de casă, nu care cumva să uit că nu avea nimeni de gând să mă lase să plec.

— E mai bine aşa, a spus Jont pe un ton mulţumit când am terminat de îmbrăcat. Acum parcă eşti de-ale noastre.

Am atins poala cămăşii.

— Cred că simt albe.

— Bej. Noi nu purtăm alb. Alb este culoarea falsei purităţi şi-i induce în eroare pe cei care caută Lumina.

Toate acestea, rostite pe un ton recitativ, m-au făcut să cred că Jont le memorase pe de rost, deşi nu semăna cu niciuna dintre poeziile şcolăreşti pe care le auzisem în Sala Albă sau oriunde altundeva.

Imediat după aceea, în casa în care mă aflam a răsunat un clopot mare, pe un ton rezonant absolut superb, făcându-mă să închid ochii de plăcere.

— E timpul să mâncăm, a zis Jont. Am terminat la ţanc. Conducătorii noştri vor să li te alături la cină.

M-a apucat groaza.

— Crezi că aş putea refuza? încă sunt obosită.

Dar Jont m-a luat iar de mână:

— îmi pare rău. Nu-i departe.

Aşa că am urmat-o printr-un labirint nesfârşit de holuri, trecând pe lângă alţi membri ai Luminilor (Jont i-a salutat fără să se oprească să mă prezinte lor), pe care eu i-am ignorat complet, reţinând numai că organizaţia era mult mai mare decât crezusem la început. Numai pe coridorul din faţa camerei mele se aflau mai bine de zece oameni. In loc

 să ascult ce vorbeau, m-am concentrat pe număratul paşilor, ca să regăsesc uşor drumul în eventualitatea în care aveam să reuşesc să

evadez. Am traversat un coridor în care plutea miros de mosc, apoi altul care mi-a făcut impresia că avea ferestre deschise pe toată lungimea, lăsând să pătrundă aerul unei după-amiezi târzii. Două rânduri de trepte (douăzeci şi patru de paşi), un colţ (la dreapta), un spaţiu deschis (drept în faţă, în unghi de treizeci de grade de la colţ), şi iată-ne într-un spaţiu închis, mult mai mare, în care pluteau vocile foarte multor oameni, numai că cele mai multe dintre ele păreau să vină de sub nivelul umerilor, deci probabil cei care discutau erau aşezaţi. Simţeam miros de mâncare, amestecat cu fum de felinare, de oameni şi aroma omniprezentă de verde a Copacului. Părea deci să fie o sală de mese imensă.

— Jont.

O voce de femeie mai în vârstă decât însoţitoarea mea, fină şi obişnuită să fie ascultată, în jurul căreia plutea o aromă de flori de hiras, care mi-a atras atenţia fiindcă-mi amintea de casa lui Madding. Ne-am oprit.

— De aici o preiau eu. Eru Shoth? Vrei să vii cu mine?

— Lady Serymn! a exclamat Jont, agitată, alarmată şi încântată în acelaşi timp. D-da, bineînţeles.

Mi-a dat drumul, numai ca să simt altă mână pe a mea.

— Te aşteptam, a spus femeia. Avem un salon privat pe aici. Te avertizez eu dacă sunt trepte.

— Mulţumesc, i-am răspuns recunoscătoare, fiindcă Jont nu făcuse asta şi mă lovisem deja de două ori.

Pe drum, m-am folosit de ocazie pentru a mă gândi serios la acest nou mister.

Jont îi zisese *lady* Serymn. Precis nu era copil de zei. Nici n-avea cum să fie, având în vedere că se afla într-un grup care-i ura, deci singura opţiune rămasă era să fie nobilă. Numai că avea un nume specific amnesc, una dintre combinaţiile acelea de consoane specifice lor, care-ţi încâlcesc limba; iar singurii nobili amni sunt... Dar nu, asta e imposibil.

O uşă largă, apoi un spaţiu mai mic, mai liniştit, şi deodată o mulţime de alte lucruri mi-au distras atenţia, mai ales mirosul puternic de mâncare. Pui la grătar, ceva fructe de mare, legume şi usturoi, sos de vin, altele pe care nu le ştiam. Mâncare de oameni bogaţi. Serymn m-a dus la masa pe care zăceau toate aceste bunătăţi şi cu întârziere mi-am dat seama că erau şi alte persoane acolo, într-atât de fascinante erau toate acele arome.

M-am aşezat deci printre toţi aceşti străini, la masa lor somptuoasă, încercând din răsputeri să mă controlez şi să nu le arăt cât eram de agitată.

Un servitor a venit lângă mine şi mi-a pus ceva în farfurie.

— Doriţi să gustaţi din raţă, lady Oree?

— Da, am răspuns politicos, înainte să-mi dau seama cum mi se adresase. Dar spune-mi Oree, nu lady.

— Te subevaluezi, mi-a răspuns Serymn, care stătea undeva la dreapta, perpendicular pe direcţia mea.

La masă mai erau cel puţin şapte persoane, pe care le puteam auzi vorbindu-şi în şoaptă, iar masa era fie dreptunghiulară, fie ovală, cu Serymn aşezată la locul de onoare şi altcineva aşezat în partea opusă ei.

— Aşa este corect, a continuat Serymn. Permite-ne această curtoazie.

— Dar nu simt lady, am protestat perplexă. N-am nicio picătură de sânge nobil. In Nimaro nu există familii nobile; au fost nimicite împreună cu continentul.

— Cred că este ocazia perfectă să-ţi explicăm de ce te-am adus aici, a zis Serymn. Sunt convinsă că ţi-ai pus deja întrebarea asta.

— Cam aşa ceva, i-am răspuns enervată. Hado... Am ezitat puţin, apoi am continuat: *Maestrul* Hado mi-a spus câte ceva, dar nu prea mult.

In jurul mesei au răsunat câteva chicoteli şi m-am înroşit când mi-am dat seama că la celălalt capăt al mesei se aflau doi bărbaţi, din care unul era însuşi

Şi Serymn părea amuzată.

— Aici nu îţi preţuim averea sau nobleţea, lady Oree, ci descendenţa.

— Care este exact ca mine - absolut comună, m-am răstit. Tata a fost tâmplar, mama creştea şi vindea ierburi medicinale, iar părinţii lor au fost fermieri. Cred că n-am nimic în familie mai demn de stimă în afara vreunui contrabandist.

— Dă-mi voie să-ţi explic, a zis ea oprindu-se pentru a lua o gură de vin.

Când s-a aplecat în faţă am simţit dintr-odată o sclipire scurtă venind din direcţia ei, dar care a dispărut rapid.

— Curios..., a intervenit cineva de la masă. In general, pare o femeie oarbă obişnuită, dar adineauri mi s-a părut că te-a văzut de-a binelea, Serymn.

îmi venea să-mi dau palme. Era probabil inutil să încerc să mă ascund, dar tot mă enerva ideea că le dădusem informaţii fără să vreau.

— Aşa e, a spus Serymn. Dateh a pomenit că pare să perceapă magia.

A făcut ceva şi deodată am putut vedea limpede strălucirea de mai devreme. Era im cerc mic, solid şi auriu, strălucind cu puterea magiei care-1 susţinea. De fapt, nu avea nimic solid în el. Fără să mă pot împiedica, m-am aplecat în faţă, încercând să-1 văd mai bine. Cercul era format din zeci de sigilii micuţe, suprapuse, în limba specială a zeilor. Cuvinte sacre. Propoziţii întregi, practic un tom miniatural, dispuse în spirală şi suprapunându-se într-atât încât de la distanţă cercul părea solid.

In momentul acela mi-a devenit clar la ce mă uitam şi m-am tras înapoi, şocată.

Serymn a executat iar o mişcare şi cercul a dispărut,

probabil acoperit de păr. Sigur că da, mai mult ca sigur era pe fruntea ei.

„Dar asta e imposibil. N-are nicio logică. Nu pot să cred." Numai că-l văzusem cu ochii mei.

Aşa că mi-am umezit buzele, dintr-odată uscate, mi-am strâns în poală mâinile tremurânde şi mi-am adunat tot curajul:

— Ce legătură poate exista între un nobil Arameri de rasă pură şi o mică sectă eretică, lady Serymn?

Hohotele de râs care au izbucnit în jurul meu nu erau deloc reacţia la care mă aşteptasem. Am rămas nemişcată, tăcută şi tulburată, până când s-a lăsat din nou liniştea. Serymn mi-a răspuns amuzată:

— Te rog, lady Oree, mănâncă ceva. Nu ne împiedică nimic să purtăm o conversaţie plăcută şi în acelaşi timp să savurăm o mâncare gustoasă, nu?

Am luat câteva îmbucături, m-am şters la gură cât puteam de elegant şi m-am ridicat în picioare, aşteptând politicos, dar ferm, un răspuns la întrebare.

Serymn a oftat şi s-a şters şi ea la gură.

— Prea bine. M-am alăturat acestei „mici secte eretice", cum îi zici tu, fiindcă am un scop de îndeplinit, iar prezenţa mea aid este un pas înainte spre îndeplinirea sa. Ţin totuşi să te informez că Luminile Noi nu este nid mică, nid eretică şi nid măcar o sedă.

— Mi s-a dat de înţeles că orice altă formă de adorare cu excepţia celei recunoscute de Ordin este eretică.

— Complet fals, lady Oree. Conform legii Strălucirii - care a fost stipulată de propria mea familie -, eretică este numai adorarea *altor zei în afară de Itempas.* Modul în care alegem să-l venerăm nu are importanţă. Este adevărat, Ordinul ar prefera ca aceste două concepte - supunere faţă de Stăpânul Luminii şi supunere faţă de Ordin - să fie sinonime (la auzul

cuvântului acela, comesenii au chicotit), dar, dacă îmi permiţi să fiu sinceră, Ordinul este autoritatea muritorilor, nu a zeilor. Singura diferenţă este că noi acceptăm existenţa acestei distincţii.

— Ded consideraţi că forma de venerare pe care aţi ales-o este mai bună decât a Ordinului?

— Da. Credinţele organizaţiei noastre sunt fundamental similare cu cele ale Ordinului lui Itempas. De altfel mulţi dintre membrii noştri sunt foşti preoţi, dar există şi câteva diferenţe semnificative.

— Cum ar fi?

— Eşti sigură că o discuţie despre doctrină este ce-ţi doreşti în acest moment, lady Oree? Ca oricărui iniţiat, în zilele următoare îţi vom expune şi ţie filosofia noastră. Eram convinsă că vei avea întrebări mult mai fundamentale.

Chiar aveam, dar mă cuprinsese senzaţia, intensă de altfel, că trebuia cu tot dinadinsul s-o înţeleg pe această femeie, pe această *Arameri,* pentru a putea înţelege toată adunătura asta de nebuni. Nobilii de rasă pură erau cei mai însemnaţi membri ai unei familii atât de dedicate ordinii, încât până şi propria importanţă în cadrul intern şi-o judecau după gradul de înrudire cu Prima Preoteasă Shahar. Ei deţineau puterea supremă şi luau toate deciziile importante, însă uneori, prin forţa zeilor ţinuţi sclavi, distrugeau naţiuni întregi.

Numai că toate astea fuseseră adevărate până în urmă cu zece ani, înaintea acelei zile nemaipomenite în care crescuse din pământ Copacul Lumii, iar copiii de zei reveniseră printre noi. Zvonuri existaseră încă de la început, dar eu ştiam acum tot adevărul, şi încă direct de la Shiny. Sclavii Arameri îşi rupseseră lanţurile; Stăpânul Nopţii şi Doamna Gri între- rupseseră domnia Strălucitorului Itempas. Ca urmare, membrii clanului Arameri îşi pierduseră dintr-o lovitură atât cele mai

puternice arme, cât şi zeul care îi proteja, cu toate că erau departe de a fi complet lipsiţi de apărare.

Ce se întâmpla când oamenii care avuseseră cândva puterea absolută o pierdeau brusc?

— Fie, am răspuns cu grijă. întrebări fundamentale. Ce cauţi tu aici si ce caut eu?

» ♦

— Ce ştii despre cele întâmplate acum zece ani, lady Oree?

Am ezitat. Ce era mai sigur, să mă prefac că nu ştiu nimic, sau să arăt tot ce ştiu? Oare această femeie Arameri m-ar »

omorî dacă le-aş spune tuturor secretul familiei sale? Sau doar mă supunea unui test, să vadă dacă mint?

Am rupt o bucată de pâine, mai mult de agitaţie decât de foame.

— Ştiu că sunt iarăşi trei zei. Ştiu că Strălucitorul Itempas nu mai este unicul conducător.

— Mai degrabă nu mai conduce deloc, lady Oree, mi-a întors-o Serymn. Dar asta ai ghicit deja, nu? Orice credincios dedicat lui Itempas şi-ar da seama imediat că El nu ar fi permis niciodată schimbările apărute în ultimii ani.

Am încuviinţat din cap, gândul zburându-mi fără să vreau la Madding, la noi doi făcând dragoste şi la Shiny privindu-ne dezaprobator.

— Aşa e, i-am răspuns cu un zâmbet amar.

— Apoi sunt de luat în calcul fraţii săi, aceşti zei noi...

Unul dintre meseni a izbucnit în râs.

— Zei noi? Nici chiar aşa, lady Serymn; noi nu suntem aşa uşor de prostit ca oamenii din popor. S-a uitat spre mine şi a adăugat pe un ton siropos: In orice caz, majoritatea dintre noi.

Am strâns din dinţi, refuzând să muşc momeala, mirându-mă că Serymn acceptase situaţia cu nepăsare; nu m-aş fi aşteptat ca un Arameri să permită asemenea

batjocuri, fie şi la adresa altcuiva.

— Intr-adevăr, „Stăpânul Umbrelor" a fost o încercare slabă de diversiune, a răspuns ea, după care s-a întors iarăşi către mine. Dar familia mea s-a dedicat în întregime efortului de a împiedica răspândirea panicii, lady Oree. In definitiv, am petrecut secole întregi făcându-i pe muritori să se cutremure la gândul că Stăpânul Nopţii ar putea fi eliberat şi asmuţit asupra lor. Mai bine să-l ţinem înlănţuit decât să-l lăsăm liber ca să se răzbune pe întreaga lume; aşa ştiu toţi. Iar acum au mai rămas câteva minciuni prăpădite care împiedică lumea să-şi dea seama că am putea avea *toţi* destinul maronezilor.

Vorbea despre distrugerea poporului meu, pentru care era vinovată chiar familia ei, fără ranchiună şi fără ruşine, lucru care m-a enervat peste măsură. Dar aşa erau toţi Aramerii: nu acordau nicio importanţă greşelilor făcute de ei înşişi, asta presupunând că puteau fi convinşi să şi le recunoască.

— E furios, i-am spus, fără să ridic vocea ca să-mi trădez propria mânie. Stăpânul Nopţii e furios. Ştiai, nu? Le-a dat tuturor din clanul Arameri şi copiilor de zei o dată-limită până la care să se afle cine i-a omorât copiii.

— Da, a zis Serymn. Mi s-a adus la cunoştinţă că acest mesaj i-a fost comunicat lordului Arameri în urmă cu câteva zile. O lună începând din ziua în care a murit Role, ceea ce înseamnă că mai avem cam trei săptămâni.

Vorbise de parcă furia unui zeu nu reprezenta nimic. Mi-am încleştat pumnii în poală.

— Stăpânul Nopţii era doar *plictisit* când a distrus Maroland şi nid măcar nu dispunea de toată puterea lui. Poţi să-ţi imaginezi ce ar putea să facă acum?

— Mai bine decât tine, lady Oree, mi-a răspuns

blând Serymn. Nu uita că am crescut alături de el.

La masă s-a lăsat tăcerea, întreruptă doar de un ceas care număra tare secundele. Erau poveşti nespuse, dar intuite de toţi cei prezenţi, în tonul lipsit de inflexiuni al femeii. Desigur, cea mai oribilă dintre toate, plutind aproape de suprafaţă ca un monstru marin, era următoarea: *ce se putuse întâmpla astfel încât o asemenea femeie, cu atâta putere şi aparent fără nicio teamă, să-şi abandoneze locul din Văzduh?* Iar eu, cu capul plin de poveşti de groază în liniştea nefirească din jurul meu, m-am întrebat înfiorându-mă: „Pe toate iadurile, ce i-o fi făcut Stăpânul Nopţii?"

— Din fericire, a spart Serymn liniştea apăsătoare, făcându-mă să respir uşurată, furia lui se încadrează de minune în planurile noastre.

A izbucnit în râs la expresia mea confuză, deşi sunetul părea oarecum forţat.

— Gândeşte-te, lady Oree, că am fost deja salvaţi o dată de al treilea zeu. Gândeşte-te ce semnifică asta, ce simbolizează prezenţa ei. Nu te-ai întrebat niciodată? Enefa a Crepusculului, sora Strălucitorului Itempas, e moartă de două mii de ani. Atunci cine este această Doamnă Gri? Ai cunoscut mai mulţi dintre copiii de zei din oraş. Ţi-a explicat vreunul ceva despre ea?

întrebarea ei m-a luat prin surprindere, fiindcă Madding păstrase tăcerea asupra acestui subiect. Vorbise îndurerat despre moartea mamei sale, dar şi despre ambii săi părinţi, la plural şi la prezent. Era pur şi simplu una dintre contradicţiile zeieşti pe care nu poţi decât să le accepţi. La momentul respectiv nu mă deranjase, fiindcă n-o considerasem importantă. Deşi, dacă mă gândesc bine, până de curând fusesem convinsă că ştiam bine ierarhia zeilor.

— Nu, i-am răspuns. El... ei nu mi-au explicat niciodată.

— Hm. Atunci o să-ţi dezvălui un mare secret, lady Oree. Cu zece ani în urmă, o femeie muritoare şi-a trădat zeul şi umanitatea, uneltind pentru a-şi elibera iubitul - pe Stăpânul Nopţii. A reuşit, iar pentru eforturile ei a fost răsplătită cu puterea pierdută a Enefei. A devenit, practic, o *nouă* Enefă, o zeiţă în toată puterea cuvântului.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Nu crezusem niciodată că un muritor putea deveni zeu, dar asta explica multe. Toate restricţiile aplicate copiilor de zei, împiedicându-i să iasă din oraş; felul în care se vegheau cu grijă unul pe altul, ca să împiedice distrugerile în masă. O zeiţă care fusese ea însăşi muritoare nu va privi cu bunăvoinţă uciderea fără discernământ a altor muritori.

— Pentru noi, a continuat Serymn, Doamna Gri nu prezintă nicio importanţă, dincolo de faptul că ei îi datorăm această perioadă de pace. S-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi coatele de masă. De fapt, ne bazăm pe intervenţia ei. Enefa - care este, în esenţă, copiată de această nouă zeiţă - a luptat dintotdeauna pentru viaţă. Aceasta este natura ei; spre

deosebire de cei doi fraţi, care sunt amândoi două extreme, capabili să judece şi să semene distrugerea într-o clipită, ea *păstrează.* Se adaptează schimbării, în mijlocul căreia caută stabilitate. De fapt, de la crearea vieţii încoace, Războiul Zeilor n-a fost prima luptă dintre Itempas şi Nahadoth, ci numai prima luptă la care a lipsit Enefa, ca să menţină echilibrul dintre ei.

Am clătinat din cap.

— Adică aveţi încredere că această nouă Enefă ne va feri de distrugere? Glumeşti? Chiar dacă a fost cândva om, acum nu mai e şi gândeşte ca orice alt zeu. Mi-a fugit gândul la Lil. Iar unii dintre ei sunt nebuni de legat.

— Dacă ne dorea moartea tuturor, o putea face

singură de nenumărate ori. Masa s-a mişcat uşor, sub un gest nevăzut al lui Serymn. Este atât zeiţa morţii, cât şi a vieţii. Şi nu uita că înainte a fost o Arameri, iar noi suntem predictibili. I-am auzit zâmbetul din voce. Sunt de părere că va încerca să dirijeze furia Stăpânului Nopţii în cel mai eficient mod cu putinţă, fiindcă, la urma urmelor, nu-i nevoie să distrugă lumea întreagă doar pentru a-şi răzbuna copiii. O singură parte este suficientă. Un oraş, de exemplu.

Mi-am lăsat mâinile în poală, uitând de foame.

Părinţii maronezi nu le spun copiilor povestioare drăguţe şi liniştitoare. Le pun nume care întruchipează durerea şi furia şi le îndrugă basme aducătoare de coşmaruri care-i trezesc plângând noaptea. Ideea este ca ei să se teamă şi să nu uite niciodată, să fie pregătiţi dacă mai vine vreodată Stăpânul Nopţii.

Si în curând avea să vină în Umbră.

— Dar de ce Ordinul lui Itempas... Aici m-am oprit, căutând să nu-i jignesc pe toţi cei de faţă, care fuseseră membri ai Ordinului. Stăpânul Nopţii. De ce să-1 venerăm, numai fiindcă e liber? Oricum el ne urăşte deja. Doar nu-şi închipuie că o asemenea ipocrizie ar fi suficientă ca să câştige iertarea unui zeu furios, nu?

— Nu pe zei încearcă ei să-i oprească, lady Oree, a intervenit bărbatul aflat la capătul opus al mesei, făcându-mă să încremenesc, ci pe *noi.*

„Recunosc vocea asta." O mai auzisem de trei ori. Pe Promenada din sud, când îi omorâsem pe Păzitorii Ordinii. Pe acoperişul lui Madding, înainte să erupă tot haosul. Şi ceva mai târziu, când tremuram şi-mi era rău după ce abia ieşisem din Vid.

Era aşezat la celălalt capăt al mesei, în faţa lui Serymn, radiind aceeaşi aură de certitudine ca ea. Desigur, el era nypri.

In timp ce mă cutremuram de furie şi de frică,

Serymn a chicotit.

— Sincer ca întotdeauna, Dateh.

— Am zis adevărul, a răspuns el uşor amuzat.

— Hm. Ce vrea să spună soţul meu, lady Oree, este că Ordinul, şi prin el clanul Arameri, se dă de ceasul morţii să-i convingă pe toţi muritorii că lumea este exact aşa cum trebuie să fie şi că, în ciuda prezenţei tuturor acestor zei noi, nicio altă schimbare nu mai este necesară, din punct de vedere politic, desigur. Că ar trebui să ne simţim toţi fericiţi, mulţumiţi şi în siguranţă.

Soţul ei. Un Arameri de rasă pură căsătorit cu un credincios eretic?

— Dar n-are nicio logică, le-am zis eu concentrându-mă asupra furculiţei pe care o ţineam în mână şi a trosnetelor lemnelor din şemineu ca să pot rămâne calmă. Vorbeşti despre Arameri de parcă n-ai fi una dintre ei.

— Evident. Hai să spunem că activităţile mele nu sunt sancţionate de restul familiei.

Nypri a părut amuzat:

— Ba cred că le-ar aproba dacă ar şti.

Atât Serymn, cât şi alte persoane au izbucnit în râs.

— Chiar crezi asta? Eşti mult mai optimist decât mine, dragule.

Au continuat să se tachineze, în timp ce eu, pierdută, speriată şi prea departe de casă, încercam din răsputeri să înţeleg ceva din povestea asta cu nobili şi conspiraţii şi o mie de alte lucruri cu care nu mă confruntasem niciodată în viaţa mea de maronez oarecare, de artistă de stradă amărâtă.

— Dar nu înţeleg, am zis într-un sfârşit, întrerupându-i. M-aţi răpit şi m-aţi adus aici. Vreţi să mă forţaţi să mă alătur vouă. Dar ce au toate astea - Stăpânul Nopţii, Ordinul, Aramerii - de-a face cu *mine?*

— Mai mult decât crezi, a răspuns nypri. In acest moment, lumea întreagă e în pericol, şi nu numai din cauza mâniei Stăpânului Nopţii. Hai să spunem aşa: pentru prima dată după multe secole, clanul Arameri este vulnerabil. Desigur că deţine încă o putere politică şi financiară imensă, iar acum îşi formează o armată impresionantă. Dar *acum poate fi învins.* Ştii ce înseamnă asta?

— Că într-o zi am putea fi conduşi de un alt grup de tirani?

încercasem din răsputeri să fiu politicoasă, dar începeau să mă calce pe nervi. îmi dădeau numai răspunsuri criptice şi evitau orice explicaţii.

Iar lui Serymn nu părea să-i pese.

— Poate - dar cine vor fi ei? Absolut *toate* clanurile, consiliile şi miniştrii aleşi vor dori să aibă şansa de a stăpâni Cele O Sută de Mii de Regate. Şi dacă toţi fac asta în acelaşi timp, ştii ce se va întâmpla?

— Vor fi mai multe scandaluri, intrigi, asasinate şi toate celelalte chestii cu care vă distraţi voi în mod normal, i-am răspuns.

Măcar lady Nemmer avea să fie încântată.

— Da. Şi multe atacuri violente prin care nobilii mai slabi vor fi înlocuiţi de alţii mai puternici sau mai ambiţioşi. Şi răscoale în toate regatele, atunci când facţiunile aflate în minoritate vor începe să se bată pentru putere. Şi noi alianţe când regatele mai mici se vor uni pentru a fi mai puternice

împreună. Şi trădări, fiindcă asta e soarta fiecărei alianţe. Serymn a oftat prelung. Război, lady Oree. Toate astea simbolizează războiul.

Nu fusesem niciodată o bună itempană, dar la vorbele ei m-a trecut un fior. Războiul era anatemă pentru Strălucitorul Itempas. Auzisem şi eu poveşti despre epoca dinaintea Erei Strălucirii, când Aramerii

încă nu făcuseră legi care să reglementeze cu stricteţe violenţa şi conflictele. Pe atunci, în fiecare bătălie se murea cu miile. Armatele invadatoare dădeau naştere unui val de distrugeri în urma căruia oraşele erau rase de pe suprafaţa pământului, iar populaţia era decimată.

— U-unde? am întrebat-o.

— *Peste tot.*

Asta nu-mi puteam imagina. Pur şi simplu nu puteam. Aşa ceva e nebunie curată. Haos.

Pe urmă mi-am amintit. Nahadoth, Stăpânul Nopţii, era şi zeul haosului. Ce altă răzbunare mai potrivită şi-ar fi putut imagina?

— Dacă domnia Aramerilor se încheie şi Era Strălucirii se sfârşeşte, vor fi iar războaie, a continuat Serymn. Ordinul lui Itempas se teme de această posibilitate mai mult decât de orice zeu, fiindcă este de departe cel mai mare pericol, nu doar pentru un singur oraş, ci şi pentru toată civilizaţia. Au început deja să apară zvonuri legate de răscoale în Nordul îndepărtat şi pe insulele care au fost convertite prin forţă după Războiul Zeilor. Locuitorii lor n-au uitat şi n-au iertat niciodată ce le-am făcut.

— Nordul îndepărtat..., a intervenit altcineva de la masă, pe un ton dispreţuitor. Barbari smintiţi! Au trecut două mii de ani, şi ei tot nu s-au potolit.

— Da, sunt barbari si sunt furiosi, a zis Hado, de care uitasem. Dar nu ne-am simţit şi noi la fel când ni s-a spus să-l adorăm pe Stăpânul Nopţii?

Şoapte de încuviinţare au făcut înconjurul mesei.

— Ba da, a consimţit nypri. Aşadar, Ordinul permite erezia şi întoarce capul când credincioşii lui Itempas îşi ignoră

îndatoririle, în speranţa că toate aceste noi religii îi vor ţine pe oameni ocupaţi şi-i vor da clanului Arameri timp să se pregătească pentru ce va veni.

— Numai că n-are niciun rost, a zis Serymn cu furie

reţinută în voce. Tvril, care este acum lordul Arameri, speră să poată pune capăt războiului cât mai iute, numai că tot gândindu-se la treburile pământeşti a uitat de cele cereşti.

Am suspinat epuizată.

— E foarte frumos din partea ta că te gândeşti la asta, dar Stăpânul Nopţii este o forţă a naturii, am spus eu ridicând din umeri neputincioasă. N-ar fi mai bine să ne rugăm toţi la această Doamnă Gri dacă tot zici că doar ea îl mai poate controla? Sau să ne alegem deja în ce rai preferăm să ne ducem după moarte?

Serymn m-a mustrat pe un ton blând:

— Noi preferăm să luăm iniţiativa, lady Oree. O fi doar firea mea Arameri, dar nu-mi place ideea de a lăsa o ameninţare cunoscută să scape de sub control. Mai bine lovim noi primii.

— Lovim? am râs eu, convinsă că n-am înţeles bine. Ce, *un zeu?* Asta nu se poate.

— Ba se poate, lady Oree. N-ar fi prima oară.

Am încremenit şi zâmbetul mi-a dispărut de pe faţă.

— Role. Zeiţa. *Voi* aţi omorât-o.

Serymn a râs, fără să confirme nimic.

— De fapt, mă refeream la Războiul Zeilor. Itempas, Tatăl Cerului, a omorât-o pe Enefa, deci dacă unul dintre Cei Trei poate muri, atunci toţi pot.

Am tăcut tulburată şi n-am mai râs. Serymn nu era proastă. Nu credeam că un Arameri ar aminti despre uciderea unei zeiţe dacă nu ar avea şi puterea s-o facă.

— Acesta este deci motivul pentru care te-am răpit pe tine, a continuat Serymn, toastând cu un slab zgomot cristalin, care a răsunat ca un clopot în tăcerea lăsată peste masă.

Toţi ceilalţi o ascultau cu sufletul la gură şi i-au răspuns ridicându-şi paharele în cinstea ei.

— Pentru ca Era Strălucirii să revină în lume! a zis nypri.

— Şi pentru Domnul Alb! a spus femeia care comentase despre vederea magiei de către mine.

— Până întunericul se va sfârşi! a adăugat Hado.

Fiecare persoană de la masă a făcut câte un adagiu asemănător, ca un ritual solemn în care jurau toţi să se angajeze în ceva nemaipomenit de nebunesc.

Apoi, în tăcerea care se lăsase, cu inima grea de şoc şi neîncredere, am zis:

— Vreţi de fapt să-l omorâţi pe Stăpânul Nopţii!

— Da, a răspuns Serymn, făcând o mică pauză la apropierea unui servitor, pe care l-am auzit ridicând capacul de pe un vas. Şi tu ne vei ajuta. Vrei desert?

9
Seducţie (cărbune)

După cină nu s-a mai discutat nimic despre zei sau idei nebuneşti. Eu eram mult prea uluită pentru a mai pune întrebări, iar Serymn lăsase clar de înţeles că terminase tot ce avea de zis.

— Cred că-i destul pentru seara asta, a spus, adăugând cu râsul ei frumos şi perfect controlat: îmi pari cam palidă, draga mea.

Aşa că m-au dus înapoi în cameră, unde Jont mi-a lăsat haine de noapte şi vin cu mirodenii să beau înainte de rugăciunea de seară, aşa cum se obişnuieşte în Maro. Probabil citise asta undeva. Oricum, bănuind că sunt ţinută sub observaţie, am băut un pahar şi m-am rugat pentru prima dată după mulţi ani, deşi nu la Strălucitorul Itempas.

M-am concentrat cu toată forţa spre Madding, care îmi spusese mai demult că zeii pot auzi rugăciunile celor cu totul devotaţi credinţei lor, indiferent de distanţă sau de locul în care se află, cu condiţia să se roage suficient de puternic. Eu nu eram chiar ceea ce-aş numi un credincios devotat, dar speram să compensez prin forţa brută a disperării.

„Ştiu unde eşti", i-am zis în gând, ca să nu pot fi auzită. „Nu ştiu cum să te scot de acolo, dar încerc din răsputeri. Mă poţi auzi?"

Dar, cu toate rugăciunile mele repetate - cred că am stat în genunchi aproape o oră, aşteptând -, n-am primit niciun răspuns.

Ştiam că Mad era captiv în locul acela întunecat şi fără senzaţii - în Vid dar habar n-aveam unde era asta. Din câte ştiam, numai Luminile puteau deschide şi închide calea către el, sau poate numai acest nypri al lor, cu educaţia lui primită de la scribi. Deci asta avea să fie următoarea mea sarcină.

In dimineaţa următoare m-am trezit devreme, fiindcă nu dormisem bine. Casa fremăta deja: peste tot erau oameni care se duceau de colo colo, făceau curăţenie sau vorbeau. Trebuia să-mi fi dat seama că o organizaţie de itempani îşi va începe ziua înainte de răsăritul soarelui. Undeva în depărtare, purtate în ecouri pe coridoare, se auzeau cântecele fără cuvinte ale Luminilor, un imn mult mai domol şi mai înălţător decât se dovediseră a fi oamenii în sine. Or fi avut cine ştie ce ceremonie matinală, caz în care era doar o chestiune de timp până să vină cineva şi la mine. M-am îmbrăcat în hainele pe care mi le dăduseră şi am aşteptat, încercând să-mi stăpânesc neliniştea.

Nu a trecut mult timp şi am auzit cum cineva descuie uşa camerei.

— Jont? am întrebat eu.

— Nu, sunt Hado.

Mi s-a părut că se prăbuşeşte cerul pe mine, deşi am încercat din răsputeri să n-o arăt. Nu ştiu de ce, dar persoana lui mă făcea să mă simt inconfortabil, şi nu doar fiindcă participase la răpirea şi la introducerea mea forţată în sectă sau din cauza ameninţărilor voalate de aseară. Uneori mi se părea că-l pot vedea ca o umbră mai întunecată decât întunericul din ochii mei, dar cred că era mai mult din pricina sentimentului constant, dar imposibil de dovedit, că faţa pe care mi-o arăta era doar o mască din spatele căreia îşi bătea joc de mine.

— îmi pare rău să te dezamăgesc. (Da, îşi dăduse seama că nu-mi făcea plăcere prezenţa lui şi se amuza.) Dimineaţa, Jont are datoria de a face curăţenie. I te vei alătura şi tu în cele din urmă.

— Cum adică în cele din urmă?

— Tradiţia dictează ca un nou iniţiat să li se alăture echipelor de muncitori, dar încă nu ne-am hotărât pentru un loc potrivit, având în vedere nevoile tale unice.

M-am înfoiat ca un arici.

— Te referi la faptul că sunt oarbă? Pot să fac şi eu curat, mai ales dacă-mi daţi un toiag.

Spre tristeţea mea, toiagul pe care îl avusesem rămăsese pe stradă, în faţa casei lui Madding. îi simţeam lipsa ca pe a unui prieten drag.

— Nu, Eru Shoth, mă refer la faptul că o să încerci să fugi cu prima ocazie. Am tresărit şi el a râs înfundat la reacţia mea. Noi nu prea avem obiceiul să ne păzim lucrătorii, dar fiindcă deocamdată nu avem încredere în tine... înţelegi, ar fi o prostie să te lăsăm nesupravegheată.

Am tras adânc aer în piept:

— Dacă aşa obişnuiţi să vă câştigaţi noi iniţiaţi, nu-mi vine să cred că nu aveţi proceduri pentru recruţi ca mine.

— N-ai decât să nu mă crezi, dar majoritatea iniţiaţilor noştri sunt voluntari.

L-am auzit cum trece pe lângă mine, inspectând camera şi luând o lumânare dintr-o aplică, observând probabil că o stinsesem mai devreme. Nu aveam nevoie de lumină şi nu mi-a plăcut niciodată ideea să mor în somn într-un incendiu. A reluat:

— Am găsit destui noi recruţi din anumite grupuri, în special printre credincioşii laici ai lui Itempas, care dezaprobă schimbările recente suferite de Ordin. Când ne vom lărgi sfera de activitate, nu cred că vom avea

probleme să găsim oameni noi în Nimaro.

— Chiar şi în Nimaro, Maestre Hado, există oameni care nu simt nevoia să-l venereze pe Itempas la fel ca toată lumea. Nu-i forţează nimeni să facă ce nu vor.

— Nu-i adevărat, mi-a răspuns el, continuând la vederea feţei mele încruntate: In urmă cu zece ani, toţi muritorii din Cele O Sută de Mii de Regate îl venerau pe Itempas în exact acelaşi mod. Ofrande săptămânale şi slujbe la Sala Albă, ore

de serviciu comunitar lunare, şcoală pentru toţi copiii cu vârste între trei şi cincisprezece ani. Toate zilele de sărbătoare erau la fel în lumea întreagă, cu aceleaşi ritualuri şi cu aceleaşi rugăciuni. Cât despre cei care aveau alte păreri... S-a întors spre mine, radiind acea senzaţie de amuzament rece pe care o uram. Ei bine, spune-mi tu ce s-a întâmplat cu ei dacă erau atât de multi disidenţi în ţara ta.

Nu am mai zis nimic, consternată, fiindcă vorbele lui erau concepute tocmai ca să mă înţepe pe mine, o maroneză care fugise din Nimaro cu prima ocazie. Ba chiar avea dreptate. Tata urâse Sălile Albe, cu ritualurile şi tradiţiile lor neschimbate. îmi povestise cândva că noi, cu mult, mult timp în urmă, avusesem propriile noastre tradiţii de venerare a Strălucitorului Itempas - forme poetice speciale, o carte sacră şi preoţi care jucau rol de istorici-războinici, nu de supraveghetori. Mai mult, vorbiserăm propria noastră limbă, dar totul dispăruse când clanul Arameri preluase puterea.

— Cred că ai înţeles, a spus Hado. (îmi citea reacţiile cu precizie, ceea ce m-a făcut să-l urăsc şi mai tare.) Itempas preferă ordinea, nu libertatea alegerii. Acestea fiind zise, a adăugat luându-mă de mână şi făcându-mă să mă ridic, evident că nu ar fi foarte practic să căutăm multi ca tine, numai că tu eşti

importantă pentru cauza noastră.

Nu suna bine.

— Ce vrea să însemne asta?

— Că, în loc să urmăm procesul normal de iniţiere, ziua de astăzi ţi-o vei petrece cu lady Serymn şi cea de mâine cu nypri, iar după aceea hotărăsc ei.

M-a atins iar pe mână, făcându-mă să-mi amintesc de uşoarele lovituri de avertizare din seara trecută. Da, şi acesta era un avertisment. Oare ce se întâmplă dacă nu-i mulţumesc cumva pe conducătorii lor? Nu puteam ghici, având în vedere că nici măcar nu ştiam de ce mă doresc atât de mult. Am strâns din dinţi, furioasă şi un pic speriată. Oamenii ăştia erau puternici şi nebuni în acelaşi timp, iar asta nu-i niciodată o combinaţie de bun augur.

Hado a ieşit cu mine din cameră şi m-a ghidat fără grabă pe toate coridoarele labirintice. Am încercat să ţin seama pe unde merg şi să-mi număr paşii, dar erau prea multe cotituri în Casa Soarelui-Răsare; în curând am lăsat-o baltă. Toate coridoarele erau uşor curbate, probabil din cauză că structura era lipită în întregime de trunchiul Copacului. Oricum, dat fiind că niciun arhitect din lume nu putea construi ceva care să iasă mult în afara punctului de sprijin, lucru care până şi mie îmi era clar ca bună ziua, casa era mai degrabă îngustă şi înaltă, cu multe niveluri şi secţiuni cu scări între ele, astfel încât rezultatul dădea senzaţia de dezmembrare, fără a reflecta câtuşi de puţin ordinea atât de îndrăgită de Stăpânul Luminii.

Deşi poate şi asta era doar o mască, la fel ca masca inofensivă pe care Luminile o purtau cu mare grijă. Ordinul lui Itempas nu vedea în ei decât altă sectă eretică. Oare ar mai fi de aceeaşi părere dacă ar şti că au suficientă putere pentru a-i provoca pe zei?

Hado se scufundase în tăcere, iar eu i-am urmat exemplul, preocupată. După o vreme, estimându-i

dispoziţia, mi-am luat inima-n dinţi şi am îndrăznit să pun o întrebare:

— Ştii cumva ce sunt acele... găuri?

— Care găuri?

— Magia pe care au folosit-o ca să mă aducă aici. M-am înfiorat. Vidul.

— Ah, am înţeles. Nu ştiu cu exactitate, dar când era încă în Ordinul lui Itempas, nypri era scrib onorific. Asta e cel mai înalt rang. A ridicat din umeri şi i-am simţit mişcarea cu mâna care stătea pe braţul lui. Am înţeles că fusese chiar candidat pentru funcţia de prim-scrib pentru clanul Arameri, deşi, bineînţeles, a pierdut totul când a plecat.

M-a pufnit râsul fără să vreau.

— Aşa că s-a căsătorit cu un membru Arameri de rasă pură şi şi-a creat propria religie pentru a nu uita ce-a avut şi ce-a pierdut?

A râs şi Hado.

— Nu chiar, dar am înţeles că tocmai din cauza asta au început să lucreze împreună. îmi imaginez că de la scopuri comune la respect nu-i decât un pas, iar de acolo la dragoste e un drum scurt.

Ce interesant - mai ales dacă fericitul cuplu nu m-ar fi răpit, torturat şi închis într-o închisoare, atât pe mine, cât şi pe prietenii mei.

— Ce frumos, am spus cât am putut de sec, dar din ce ştiu eu despre scribi, nu există niciunul care să poată face asta. Nu cred că ar putea dovedi nici măcar un singur copil de zei, darămite mai mulţi.

— Zeii nu sunt invincibili, lady Oree. Cât despre prietenii tăi, cel puţin cei care locuiesc aici în oraş, să ştii că sunt dintre zeii mai tineri şi mai slabi. A ridicat din nou din umeri, ignorându-mi surpriza; nu-mi dădusem niciodată seama de asta. Nypri n-a făcut decât să găsească un mod în care să le exploateze slăbiciunile.

M-am scufundat iar în tăcere, gândindu-mă la ce-mi zisese. In cele din urmă, am ajuns într-o încăpere mai mică, pe a cărei podea erau întinse covoare groase. In aer plutea bine cunoscuta aromă a florilor de hiras şi miros de mâncare, fiindcă era timpul pentru micul dejun.

— îţi mulţumesc pentru că ai venit, a spus Serymn apropiindu-se.

Hado mi-a dat drumul la mână, iar Serymn, îmbrăţişân- du-mă ca pe o soră, m-a sărutat pe obraz. Am reuşit, cu greu, să nu mă trag înapoi, dar fără să-mi pot ascunde reacţia.

— lartă-mă, lady. Nu m-am gândit că oamenii străzii nu se salută astfel.

— N-am cum să ştiu, i-am răspuns încruntată, fără să-mi pot ascunde reacţia. Eu nu sunt un „om al străzii", orice o mai fi şi asta.

— Iar eu tocmai te-am jignit, a zis ea oftând. Te rog să mă ierţi. N-am experienţă cu oamenii de rând. îţi mulţumesc, frate întru strălucire.

Hado a plecat şi Serymn m-a condus către un fotoliu mare şi pufos.

— Pregăteşte o farfurie, i-a ordonat cuiva în partea cealaltă a camerei.

S-a aşezat în faţa mea şi m-a examinat în tăcere, adu- cându-mi oarecum aminte de Shinv, fiindcă si ei îi simţeam privirea ca atingerea aripilor unei molii.

— Te-ai odihnit bine?

— Da, i-am răspuns. Vă apreciez ospitalitatea, deşi există limite.

— Limitele respective fiind soarta ta şi a prietenilor tăi zei, desigur. E de înţeles.

Serymn a făcut o pauză la apropierea servitorului, care mi-a pus o farfurie în mâini. M-am relaxat: de data asta, fără servire oficială.

— Şi chiar soarta ta, am spus eu. Am îndoieli în

privinţa faptului că Madding şi ceilalţi vor fi foarte iertători când vor scăpa de acolo. Sunt nemuritori; n-aveţi cum să-i ţineţi închişi pentru *totdeauna.*

Totuşi, dacă aveau cumva puterea de a-i omorî, tot argumentul meu devenea nul...

— Asa este. Si că tot ai adus vorba, să ştii că acesta e moţi- vul pentru care avem acum probleme.

Am făcut o pauză, înţelegând că nu despre Madding şi ceilalţi vorbea Serymn, ci despre celălalt grup de zei captivi.

— Te referi la zeii Arameri. Stăpânul Nopţii.

Adică tocmai acel zeu pe care îl vizau, oricât de incredibil părea asta.

— Nu doar Stăpânul Nopţii, ci şi Sieh Păcăliciul. (Cu greu m-am abţinut să nu tresar). Kurue cea înţeleaptă şi Zhakkam cea Sângeroasă. Era inevitabil ca ei să se elibereze în cele din urmă. Pentru ei, poate că mileniile petrecute în temniţă nici măcar nu par o lungă perioadă de timp. Zeii noştri sunt tare răbdători, dar de uitat, nu uită niciodată şi nici nu lasă nepedepsite faptele rele.

— îi învinovăţeşti? Dacă eu aş avea putere şi cineva mi-ar face rău, aş proceda la fel.

— Şi eu. De fapt, am şi făcut-o, nu doar o dată. Am auzit-o schimbându-şi poziţia, picior peste picior. Numai că orice persoană pe care încerc să mă răzbun are tot dreptul să încerce să se apere. Asta facem noi aici, lady Oree. Ne apărăm.

— împotriva *unuia dintre Cei Trei.* Clătinând din cap, am încercat să-i explic sincer. lartă-mă, dar dacă încerci să mă convingi apelând la această logică... a străzii, sau cum crezi tu că gândim noi ăştia, amărâţii, atunci faci o mare greşeală. Viaţa m-a învăţat că dacă cineva puternic e supărat pe tine nu te lupţi cu el, ci îţi

ceri scuze sau fugi şi nu te mai întorci niciodată, iar între timp te rogi să nu-şi verse năduful pe oamenii pe care-i iubeşti.

— Aramerii nu se ascund, lady Oree, şi nici nu-şi cer iertare, mai ales dacă ştiu că nu au greşit cu nimic. Până la urmă, asta e calea Strălucitorului Itempas, nu?

„Da, şi uite ce bine i-a făcut", mi-a venit să-i zic. Habar n-aveam pe unde era Shiny acum sau dacă păţise ceva. In cazul în care reuşise cumva să scape, nu aveam mari speranţe că s-ar chinui din calea-afară să vină să ne salveze, dar dacă prin cine ştie ce minune încerca, nu voiam să-i avertizez câtuşi de puţin.

— Vreau să ştii că nu mă consider un adorator fervent al lui Itempas.

Serymn a tăcut câteva secunde.

— Chiar mă gândeam la asta. Ai plecat de acasă când aveai şaisprezece ani, după ce a murit tatăl tău, nu? La câteva săptămâni după înălţarea Doamnei Gri.

Am încremenit.

— Pe toţi zeii, de unde ştii asta?

— Am căutat să aflăm totul despre tine, de când ni s-a adus la cunoştinţă că exişti. N-a fost deloc greu. Nu sunt multe aşezări în rezervaţia Nimaro şi faptul că eşti oarbă te

face uşor de reţinut. Preotul din satul tău ne-a povestit că, atunci când erai copil, îţi plăcea să te cerţi cu el în timpul lecţiilor. A chicotit. Nu prea mă surprinde asta, ştii?

Frica mi s-a lăsat grea în stomac şi mi-a venit să vomit. Deci s-au dus la mine în sat? Au vorbit cu preotul? Ce-o să facă acum, o s-o ameninţe pe mama?

— Iartă-mă, lady Oree. N-am vrut să te sperii. Nu vrem să-ţi facem rău, nici ţie, nici familiei tale.

Am auzit clinchetul unui ceainic şi sunetul lichidului curgând.

— Sper că ţi-e clar că nu prea-mi vine să cred, i-am

spus, găsind pe pipăite o masă în apropiere şi punându-mi farfuria pe ea.

— Este totuşi adevărat, a zis ea aplecându-se în faţă şi punându-mi ceva în mâini - o cană mică de ceai, pe care am strâns-o tare, ca să nu se vadă că-mi tremurau degetele. Preotul tău crede că ai plecat din Nimaro fiindcă ţi-ai pierdut credinţa. Aşa-i?

— Era preotul *maică-mii,* lady, al meu n-a fost niciodată, şi oricum niciunul dintre ei nu mă cunoştea prea bine. Mi-am dat seama că furia mă făcea să vorbesc puţin cam tare pentru ceea ce ar fi trebuit să fie o conversaţie politicoasă, aşa că am tras adânc aer în piept şi am încercat să mă liniştesc, imitându-i felul calm şi cultivat de a vorbi. Nu poţi să pierzi o credinţă pe care n-ai avut-o niciodată, nu?

— Ah! Deci nu ai crezut niciodată în Strălucire?

— Ba da, bineînţeles că da. Chiar şi acum cred, chiar dacă doar din principiu, dar atunci când aveam şaisprezece ani, vedeam numai ipocrizie în toate învăţăturile preotului. Sună frumos că în lume sunt preţuite raţiunea, compasiunea şi dreptatea, dar faptele arată că astea sunt numai cuvinte fără sens.

— De la Războiul Zeilor încoace, am avut toţi parte numai de pace şi de prosperitate.

— Poporul meu a fost cândva la fel de prosper şi de puternic precum neamul amnilor, lady Serymn, iar acum suntem refugiaţi fără patrie, la mila clanului Arameri.

— E adevărat că au existat şi pierderi, dar eu personal consider că avantajele sunt mult mai mari.

Am simţit dintr-odată cum mă cuprinde furia. Aceleaşi argumente le mai auzisem cândva de la mama, de la preot, de la prietenii de familie, într-un cuvânt, de la toţi oamenii pe care-i iubeam şi-i respectam, aşa că învăţasem să-mi ascund furia ca să nu-i supăr. Numai că în adâncul sufletului meu nu înţelesesem niciodată

cum puteau să fie atât de... de...

Atât de orbi.

— Câte naţiuni şi rase au fost şterse de pe faţa pământului de Arameri? am întrebat. Câţi eretici au fost executaţi, câte familii măcelărite? Câţi săraci au fost omorâţi în bătaie de Păzitorii Ordinii pentru crima de a nu fi fost suficient de umili? Am simţit câteva picături fierbinţi de ceai arzându-mă pe degete. Strălucirea înseamnă pace numai pentru voi. Prosperitate numai pentru voi. Pentru nimeni altcineva.

— Mda, a spus Serymn întrerupându-mi tirada furioasă. Nu ţi-ai pierdut credinţa, ci ţi-a fost *zdrobită.* Religia noastră te-a dezamăgit, aşa că o respingi.

M-a cuprins furia faţă de tonul ei superior şi atotcunoscător.

— Nu ştii nimic despre asta!

— Ştiu cum a murit tatăl tău.

Am înlemnit.

Serymn a continuat să vorbească, fără să vadă cât mă şocaseră cuvintele acelea.

— Cu zece ani în urmă - se pare că astăzi sărbătorim aniversarea acestui eveniment, când puterea Doamnei Gri s-a făcut cunoscută întregii lumi -, tatăl tău se afla în piaţă. Toată lumea a simţit *ceva* atunci, fiindcă nu-ţi trebuiau abilităţi magice ca să-ţi dai seama că se întâmplă ceva ieşit din comun.

A făcut o pauză, de parcă aştepta să-i dau vreo replică, dar, când a văzut că nu obţine nicio reacţie, a zis:

— Numai că, dintre toţi oamenii aflaţi atunci în piaţă, doar tatăl tău a căzut în genunchi, plângând şi cântând de bucurie.

Am stat, tremurând, ascultând-o pe această *Arameri* care mi-a spus pe im ton rece povestea morţii tatei.

* * *

Nu din cauza cântecului l-au omorât, fiindcă magia din vocea lui o ştiam doar eu. Poate un scrib să fi fost în stare s-o vadă, dar satul meu era prea mic şi prea sărac pentru a-şi permite unul, aşa că tata a fost omorât pur şi simplu din cauza fricii.

A fricii şi a religiei.

* * *

— Consătenii tăi erau deja speriaţi, a zis Serymn, acum pe un ton blând, deşi nu cred că de milă. îşi dăduse seama că nu-i nevoie să ridice vocea. După toate furtunile şi cutremurele acelea ciudate cu care se confruntaseră de dimineaţă, au crezut probabil că venise sfârşitul lumii. Au mai fost şi alte incidente atunci, în alte oraşe mai mici sau mai mari din toată lumea, dar cred că cel care l-a implicat pe tatăl tău a fost cel mai tragic. Umblau deja vorbe despre el, din câte mi s-a spus mie, dar asta nu-i o scuză.

A oftat, iar părerea de rău din glasul ei mi-a stins furia. Cu toată duplicitatea, era suficient pentru a sparge vraja în care mă cufundasem.

M-am ridicat de pe scaun, ştiind că, dacă mai stau acolo, o să încep să ţip. Am pus ceaşca jos şi m-am îndepărtat cât puteam de Serymn, căutând un loc cu aer mai proaspăt, unde să nu mă sufoc. Nu departe, am dat de un perete şi urmându-1, de o fereastră, unde am reuşit să mă mai calmez în lumina soarelui. In spatele meu, Serymn aştepta tăcută şi pentru asta i-am fost recunoscătoare.

* * *

M-am întrebat întotdeauna cine o fi aruncat prima piatră. Preotul n-a vrut să-mi zică, oricât l-am pisat la cap, iar din sat nu ştia nimeni, fiindcă totul se întâmplase prea repede.

Tata era ciudat. Frumuseţea şi magia lui, adică tocmai ce iubeam mai tare la el, erau uşor de perceput, deşi numai eu le vedeam. Dar chiar şi fără a înţelege, ceilalţi simţeau totuşi *ceva.* Puterea sa îl înconjura ca o aură specială, precum căldura unui cuptor. La fel ca lumina lui Shiny şi clopoţeii lui Madding. Poate că noi, muritorii, avem mai mult de cinci simţuri şi, pe lângă gust, miros şi celelalte, mai există imul prin care *percepem lucrurile ieşite din comun.* Eu le văd cu ochii, dar alţii au alte moduri.

Aşa se face că, în acea zi îndepărtată, când puterea care a transformat lumea s-a lăsat simţită de absolut toţi, de la bătrâni senili la copilaşi, fiecare individ şi-a descoperit acest simţ ascuns. Apoi, văzându-1 pe tata, au înţeles, în sfârşit, ce era el.

Numai că măreţia pe care o reprezentase dintotdeauna tata pentru mine se transformase în oroare pentru ei.

* * *

Serymn a aşteptat un timp, apoi a venit în spatele meu.

— învinovăţeşti credinţa noastră pentru ceea ce i s-a întâmplat tatălui tău.

— Nu, i-am răspuns în şoaptă. îi învinovăţesc pe oamenii care l-au omorât.

— Cum spui tu, mi-a răspuns, încercând să vadă în ce ape mă scald. Dar te-ai gândit vreodată că există o cauză pentru nebunia care a cuprins satul vostru în ziua aceea? O cauză mai înaltă?

Am pufnit în râs, fără pic de amuzament.

— Zici că-i vina zeilor, nu?

— Nu a tuturor.

— E vina Doamnei Gri, aşadar? Şi pe ea vrei s-o

omori?

— Este adevărat că Doamna Gri a devenit zeiţă chiar în acel moment, dar să nu uităm ce altceva s-a mai întâmplat atunci, Oree.

Deci de data asta doar Oree, fără niciun titlu de politeţe. De parcă eram prieteni vechi, eu, o artistă de stradă amărâtă, şi ea, o nobilă Arameri de rasă pură. Am zâmbit şi am detestat-o din tot sufletul.

Serymn a continuat:

— Stăpânul Nopţii şi-a recăpătat libertatea. Crezi că asta nu ne-a afectat deloc?

Mă înţepa inima de atâta politeţe.

— Lady, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

A mai făcut un pas spre mine.

— Ba să-ţi pese. în esenţă, Nahadoth nu este doar întuneric, ci şi impulsuri sălbatice, abandonul oricărei forme de raţiune. A făcut o pauză, aşteptând probabil să vadă dacă înţeleg unde bate. Furia unei mulţimi necontrolate.

In tăcerea care s-a lăsat, am simţit cum mă trece un fior.

Nu mă gândisem niciodată la asta. Ce rost avea să dai vina pe zei, când pietrele fuseseră aruncate de mâini de muritori? Dar dacă mâinile acelea fuseseră sub influenţa unei puteri imposibil de controlat...

Nu ştiu ce a văzut Serymn pe faţa mea, dar, evident, i-a făcut plăcere.

— Copiii zeilor, a spus ea, cei pe care îi consideri prieteni. Intreabă-te câţi muritori au omorât de-a lungul anilor nesfârşiţi ai vieţii lor. îţi zic eu: mult mai mulţi decât toţi Aramerii la un loc; numai Războiul Zeilor a distrus aproape orice fiinţă vie de pe acest tărâm. S-a mai apropiat puţin de mine; acum era atât de aproape, încât îi puteam simţi căldura ca o presiune

în spatele meu. Ei trăiesc o veşnicie, n-au nevoie de mâncare sau de odihnă, n-au o formă definitivă. A ridicat din umeri. Cum ar putea înţelege asemenea creaturi valoarea unei singure vieţi de muritor?

Mi l-am imaginat pe Madding cu ochii minţii, o fiinţă de lumină verde-albăstruie complet nepământeană. Mi l-am imaginat în forma lui de pământean, zâmbindu-mi cu ochii blânzi şi plini de dorinţă. I-am simţit parfumul acela

răcoros, specific numai lui, am auzit clinchetul clopoţeilor care-1 însoţeau întotdeauna, i-am auzit vocea torcându-mi numele ca o pisică.

Şedea la o masă în casa lui, aşa cum făcuse adesea pe timpul cât fusesem împreună, râzând alături de fraţii lui în vreme ce-şi trăgeau sânge în fiole pe care să le vândă mai târziu.

Era o parte din viaţa lui la care avusesem grijă să nu mă gândesc profund. De sângele zeiesc nu deveneai dependent şi nu provoca moarte sau boală; n-a murit nimeni, niciodată, fiindcă a băut prea mult şi s-a otrăvit. Cât despre favorurile pe care le acorda Mad oamenilor din cartier, adică acelora dintre noi mult prea mici pentru a merita ajutor de la Ordin sau de la nobili, Madding şi ai lui erau adesea singurii care se uitau la noi.

Numai că favorurile nu erau niciodată gratuite. Nu pot spune niciodată că el cir fi fost crud. Le cerea oamenilor numai ce puteau da, avertizându-i clar. Dacă cineva avea o datorie la el, ştia fără îndoială consecinţele dacă nu şi-o plăteşte. Madding era copil de zei; asta era pur şi simplu natura lui.

Oare ce le făcea celor care refuzau să plătească?

Mi-am amintit de privirea de copil a lui Sieh Păcăliciul, rece ca ochii unui prădător la vânătoare. De scrâşnetul dinţilor lui Lil.

Şi din cel mai întunecat colţ al fiinţei mele a răsărit îndoiala pe care nu-mi îngăduisem s-o privesc în faţă din ziua în care Madding îmi frânsese inima.

„Oare m-a iubit vreodată? Sau dragostea mea a fost doar o altă distracţie pentru el?"

— Cât te urăsc, i-am şoptit lui Serymn.

— Deocamdată, mi-a răspuns cu o teribilă compasiune. O să înveţi să mă iubeşti.

Apoi m-a luat de mână şi m-a dus înapoi în cameră, lăsându-mă singură cu suferinţa mea.

10

îndoctrinare (studiu în cărbune)

în după-amiaza aceea, Hado m-a pus să muncesc alături de un grup de oameni care făceau curat în sala mare de mese. Erau nouă persoane, şi bărbaţi, şi femei, câteva mai în vârstă decât mine, dar majoritatea mai tinere, din câte puteam să-mi dau seama după voce. Sub privirile lor curioase, Hado le-a explicat tot ce aveau nevoie să ştie despre mine, mai puţin faptul că nu mă alăturasem de bunăvoie sectei.

— Se descurcă singură, o să vedeţi, dar bineînţeles că sunt şi lucruri pe care nu le poate face, a zis el. Ştiam precis ce urmează. Din acest motiv, câţiva initiati mai vechi se vor alătura grupului vostru, în caz că are nevoie de ajutor. Sper că nu vă deranjează.

S-au grăbit să-l asigure că n-au nicio problemă, cu atâta dorinţă de a-i face plăcere, încât m-am pomenit că-i dispreţuiesc profund pe toţi, ceea ce nu m-a împiedicat totuşi să mă duc direct la conducătorul

desemnat al grupului, o tânără din Ken pe nume S'miya, imediat după plecarea lui Hado.

— Lasă-mă pe mine să dau cu mopul, am rugat-o. Azi am chef să fac treabă.

Aşa că mi-a dat găleata. In mâinile mele, mânerul mopu- lui semăna atât de tare cu vechiul meu toiag, încât nu mi-am putut stăvili sentimentul de siguranţă şi control care m-a cuprins pentru prima oară de când venisem în casa asta. Bineînţeles că era doar o iluzie, dar chiar şi aşa, aveam nevoie de ea. Sala de mese era imensă, însă m-am apucat de treabă

cu toată forţa, ignorând picăturile de sudoare ce-mi curgeau pe faţă şi-mi lipeau rochia de trup. Când, în cele din urmă, S'miya m-a atins pe braţ ca să-mi spună că terminaserăm curăţenia, m-am pomenit surprinsă şi dezamăgită că trebuia să plecăm.

— Domnul nostru este mândru de efortul pe care l-ai depus astăzi, a zis S'miya cu admiraţie.

Am încercat să-mi îndrept spinarea, gândindu-mă la Shiny.

— Mă îndoiesc, i-am spus.

Au tăcut miraţi, apoi uluiţi când am început să râd.

Treaba fiind gata, unul dintre iniţiaţii mai vechi m-a dus la baie, unde m-am liniştit o vreme în apa caldă, sperând să scap măcar în parte de durerile ce aveau să vină a doua zi. Pe urmă m-au dus înapoi în cameră, unde am descoperit că pe masă mă aştepta o farfurie cu mâncare caldă. Deşi uşa era tot încuiată şi pentru mâncat îmi dăduseră numai o furculiţă, nici pomeneală de cuţit, nu-mi ieşea din cap cât de uşor te poţi obişnui cu o asemenea captivitate: simplitatea unei munci cinstite, într-o casă în care răsună peste tot imnurile lor ostoitoare, pat, masă şi haine gratis. Dintotdeauna mă minunasem ce motive ar avea cineva să se alăture Ordinului, iar acum aflasem. Prin comparaţie cu lumea exterioară, aici era mai uşor şi pentru minte, şi pentru

trup.

Din păcate, după baie şi masă s-a lăsat tăcerea. Stăteam tristă pe scaunul din dreptul ferestrei, cu capul sprijinit de geam de parcă asta ar fi putut să-mi mai aline durerea, când Hado a intrat însoţit de o femeie pe care n-o cunoşteam.

— Pleacă de-aici! m-am răstit la el.

S-au oprit amândoi şi Hado a comentat:

— Bag de seamă că avem chef de ceartă. Care-i problema? Am izbucnit într-un râs sec.

— Zeii noştri ne urăsc. In afară de asta, nimic important.

— Aha. Avem chef de *filosofie,* a zis el postându-se undeva în faţa mea. Femeia, care se dăduse cu prea mult parfum, a rămas lângă uşă. îi urăşti pe zei?

— Sunt zei. Nu contează dacă-i urâm.

— Nu-i aşa. Ura poate fi un sentiment foarte puternic. In fond şi la urma urmei, lumea noastră este aşa cum este din cauza urii unei singure femei.

Ah, iarăşi predici de convertire! N-aveam chef să discut cu el, să stau încuiată în cameră nici atât, aşa că i-am răspuns:

— Adică muritoarea care a devenit Doamna Gri?

— De fapt, una dintre strămoaşele ei: fondatoarea clanului Arameri, preoteasa itempană Shahar. Ai auzit de ea?

Am oftat.

— O fi Nimaro un capăt de ţară, Maestre Hado, dar am trecut şi eu pe la şcoală.

— Dar lady Oree, lecţiile din Sala Albă nu vă oferă detalii, şi asta e mare păcat, fiindcă sunt nişte detalii delicioase. Ştiai de exemplu că a fost iubita lui Itempas?

Detalii delicioase, ce să spun! Am încercat să mi-1 imaginez pe Shiny, aşa rece şi superior cum era el, dedicându-se unei poveşti de iubire cu un muritor. Sau

şi mai simplu, doar dedicându-se unei poveşti de iubire. Pe toate iadurile, nici măcar nu mi-1 puteam închipui făcând sex!

— Habar n-am avut, dar nu-s convinsă că *tu* ştiai.

A izbucnit în râs.

— Haide să presupunem pentru moment că este adevărat, ce zici? Deci femeia asta a fost iubita lui, de altfel singurul muritor pe care l-a putut accepta. Iar ea l-a iubit cu adevărat, fiindcă atunci când Itempas s-a luptat cu fraţii lui divini, ea i s-a alăturat în ura faţă de ei. Cam tot ce a făcut clanul Arameri după război - când şi-a impus religia asupra tuturor raselor şi a persecutat pe oricine care îndrăznea să-i slăvească pe Nahadoth şi pe Enefa - este urmarea acestei uri. A făcut o pauză. Unul dintre zeii care ne este acum prizonier e iubitul tău, nu?

Am reuşit, nu fără efort, să n-am nicio reacţie şi să tac.

— Se pare că tu şi lordul Madding vă iubeaţi mult. Se spune că v-aţi despărţit, dar mie mi se pare interesant că tocmai la el ai fugit când ai început să ai probleme.

Femeia care rămăsese în partea opusă a camerei a pufnit dezgustată. Aproape că uitasem de ea.

— Ce simţi acum, că l-a atacat cineva? a întrebat Hado cu o voce blândă, plină de compasiune, aproape seducătoare. Ai zis că zeii ne urăsc. Acum probabil îi urăşti şi tu, măcar un pic, dar nu prea-mi vine să cred că ţi s-au schimbat atât de tare sentimentele faţă de cel pe care l-ai primit în patul tău.

Am întors capul în altă parte, conştientă că nu voiam să mă gândesc la asta. Mai bine spus, nu voiam să mă *gândesc* la absolut nimic. Oricum, de ce venise Hado cu femeia aceea? Un maestru al iniţiaţilor nu avea nimic mai bun de făcut?

Hado s-a aplecat spre mine.

— Dacă ai putea, te-ai lupta cu noi ca să-ţi salvezi iubitul? Ti-ai risca viata să-l eliberezi?

„Da", mi-am zis imediat, dându-mi seama că-mi dispăruseră brusc toate îndoielile care mă bântuiau de la discuţia cu Serymn.

Intr-o bună zi, când eu şi Madding vom scăpa de aici, o să-l întreb cum se comportă cu ceilalţi muritori. O să-l întreb ce rol a avut în Războiul Zeilor. O să aflu ce le face oamenilor care nu-şi plătesc datoriile. Ignorasem până acum toate astea, dar ar schimba ceva? Madding trăise mii de ani; nici nu se compara cu mine. Avusese timp suficient să facă lucruri oribile, fără doar şi poate, dar oare l-aş iubi mai puţin dacă le-aş şti?

— Târfă, a spus femeia.

Am înlemnit.

— Poftim?

Hado a pufnit, deranjat de intervenţia celei cu care venise.

— Erad, Soră întru Strălucire, te rog să taci.

— Atunci mişcă-te mai repede! s-a răstit ea. El vrea mostra cât mai curând.

Eram deja încordată şi pe punctul de a-i vorbi urât sau de a deveni violentă, dar ultimele cuvinte mi-au atras atenţia.

— Ce mostră?

Hado *a* suspinat îndelung, încercând vizibil să-şi înghită propriile înjurături.

— Nypri a cerut o mostră din sângele tău, a zis el în cele din urmă.

— *Poftim?*

— E scrib, lady Oree, iar tu ai abilităţi magice cum n-a mai văzut nimeni până acum. Cred că vrea să te examineze în profunzime.

Mi-am strâns pumnii, furioasă.

— Şi dacă eu nu vreau?

— Lady Oree, ştii prea bine răspunsul, a spus Hado, fără urmă din atitudinea răbdătoare de la început.

Iniţial m-am gândit să mă opun, doar ca să văd dacă erau dispuşi să folosească şi forţa fizică, numai că ideea în sine era proastă: ei erau doi, iar eu una, şi oricum puteau chema cu uşurinţă câte ajutoare doreau. N-aveau decât să deschidă uşa.

— Bine, i-am răspuns aşezându-mă.

După un moment, şi probabil o privire de avertisment de la Hado, Erad s-a apropiat şi mi-a ridicat mâna stângă.

— Ţine tu vasul, a zis ea către Hado, iar o clipă mai târziu am icnit când ceva m-a înţepat în încheietură

— Demoni! am ţipat fără să vreau, încercând să scap.

Fără nicio şansă însă: Erad mă strângea bine, ca şi cum se aşteptase la o aşa reacţie. Hado m-a prins de celălalt umăr.

— N-o să dureze mult, a spus el, cu condiţia să nu te zbaţi.

A fost singurul motiv pentru care am încetat să mă împotrivesc.

— Pe toţi zeii, ce faci? am întrebat, tresărind când Erad m-a înţepat din nou.

Auzeam clar cum sângele meu se scurgea într-un fel de recipient. Reuşise să-mi înfigă ceva în mână, deschizându-mi şi mai mult rana pentru ca sângele să nu se oprească, şi durea ca tortura din iadurile infinite.

— Lordul Dateh a cerut cam două sute de dramuri, a murmurat ea, oftând satisfăcută. Cred că ajunge.

Hado mi-a dat drumul şi s-a tras într-o parte, în timp ce Erad mi-a scos din braţ chestia dureroasă şi m-a bandajat fără blândeţe. Mi-am smucit mâna de îndată

ce a slăbit strânsoa- rea, făcând-o să pufnească dispreţuitoare.

— O să-ţi aducem imediat ceva de mâncare, a zis Hado în timp ce se îndreptau amândoi spre uşă. Să mănânci şi să te odihneşti bine la noapte, lady Oree, ca să te întremezi.

Apoi a închis uşa în urma lor.

Eu am rămas unde mă lăsaseră, ţinându-mi pe piept braţul care mă durea şi încă sângera; o picătură s-a infiltrat prin bandaj şi a început să-şi croiască drum pe antebraţ. I-am urmărit cu mintea scurgerea până s-a prelins pe podea. Mi-am imaginat-o împroşcând. Căldura ei, răcindu-se. Mirosul ei.

Culoarea ei.

Şi am înţeles că exista o modalitate de a evada din Casa Soarelui-Răsare, periculoasă, desigur, poate chiar mortală. Dar oare n-ar fi mai bine decât să stau aici şi să mă las în voia lor?

M-am lungit în pat, ţinându-mi braţul la piept, mult prea obosită pentru a face vreo încercare. Aveam nevoie de multă putere. Mâine-dimineaţă, Luminile vor fi ocupaţi cu ritualurile şi treburile lor. Va fi timp destul înainte să vină după mine.

Am adormit cu gânduri negre ca sângele învârtindu-mi-se prin minte.

11
Posesiune (acuarelă)

Carevasăzică, a fost cândva o fată.

Din câte îmi dădeam seama, şi toate cărţile de istorie par să fie de acord cu mine, fata asta a avut

ghinionul să fie fiica unui bărbat crud, care o bătea şi pe ea, şi pe mama ei, şi le chinuia şi-n alte feluri. Strălucitorul Itempas, fiind, printre altele, zeul dreptăţii, i-a răspuns când fata a intrat furioasă în templul lui.

— Vreau să moară, a spus ea (aşa-mi imaginez eu). Te implor, Stăpâne, fă-1 să moară.

Ştii acum adevărul despre Itempas. E zeul căldurii şi al luminii, lucruri pe care noi le considerăm bune şi blânde. Şi eu am crezut la fel cândva. Dar fără protecţie, căldura arde, iar lumina intensă poate să rănească până şi ochii mei lipsiţi de vedere. Trebuia să-mi fi dat seama, şi nu doar eu. Itempas n-a fost niciodată ce credeam noi că era.

Aşadar, când fetiţa l-a implorat să-i omoare tatăl, Stăpânul Luminii i-a zis:

— Fă-o tu.

Şi i-a dat un pumnal micuţ, perfect pentru mânuţele ei de copil, iar ea l-a luat, l-a dus acasă şi l-a folosit chiar în seara aceea. A doua zi s-a întors la Stăpânul Luminii, cu pete roşii pe suflet şi pe mâini, dar fericită pentru prima oară în scurta ei viată.

— O să te iubesc pentru totdeauna, i-a declarat fetiţa, iar Itempas, ca niciodată până atunci, s-a simţit impresionat de voinţa unui simplu muritor.

Aşa-mi imaginez eu că s-a întâmplat.

Copila era nebună de legat, desigur, după cum s-a văzut neîndoielnic mai târziu. Dar mie mi se pare logic că Stăpânul Luminii s-a simţit atras mai degrabă de nebunia ei, nu de devotamentul religios, fiindcă i-a oferit o dragoste necondiţionată, neatinsă de considerente meschine precum conştiinţa sau îndoielile. Mi se pare tipic pentru el să admire o astfel de puritate - deşi prea multă iubire nu-i niciodată bună, asemenea căldurii sau luminii.

* * ♦

M-am trezit cu o oră înainte de răsărit şi m-am dus imediat la uşă ca să trag cu urechea. Pe holuri răsunau paşi şi prindeam frânturi din cântecele fără cuvinte pe care i le închinau lui Itempas. Ritualurile matinale. Dacă lucrurile îşi urmau firul din dimineaţa anterioară, aveam la dispoziţie cel puţin o oră.

M-am apucat repede de treabă. Am dat masa la o parte, cât se poate de încet, şi am strâns covorul. Sub el, podeaua de lemn era netedă şi un pic prăfuită, fără nimic care să mi-amintească de o pânză.

Dar tot aşa fuseseră şi dalele de pe Promenada sudică în ziua în care-i omorâsem pe Păzitorii Ordinii.

Am cotrobăit apoi prin cameră, cu inima cât un purice, adunând tot ce pusesem deoparte sau ascunsesem cu gândul că mi-ar putea fi util. O bucată de brânză şi un ardei nami. Ceară rămasă de la lumânări. Un rest de săpun. Din nefericire, nu aveam nimic care să pară sau măcar să aibă miros de negru, ceea ce era al naibii de enervant. Aveam senzaţia că-mi trebuie neapărat negru.

Am îngenuncheat pe podea şi am tras adânc aer în piept. In mână ţineam brânza.

Kitr şi Paitya îmi spuseseră că desenul meu era ca o uşă. Oare dacă desenez un loc pe care-1 cunosc şi deschid uşa, o

 să pot trece dincolo? Sau o să păţesc la fel ca Păzitorii Ordinii, sfâşiată în două?

Am scuturat din cap ca să-mi alung îndoielile.

M-am apucat să desenez, cu mişcări stângace, Aleea Artiştilor. Brânza era bună mai degrabă pentru textură, nu pentru culoare, fiindcă mi-amintea de caldarâmul pe care călcasem în ultimii zece ani. îmi ardeau degetele după negru pentru conturul pavelelor din caldarâm, dar m-am forţat să-mi iau mintea de la asta. Am epuizat mai întâi ceara, fiindcă era prea moale, însă alături de

săpun s-a dovedit suficientă pentru a schiţa o tarabă şi încă una în spatele ei. După aceea s-a terminat ardeiul, care mi-a pătat degetele în încercarea de a desena verdeaţa Copacului. Ultima s-a fărâmiţat brânza, deşi folosisem salivă şi sânge pentru a o întinde cât mai mult cu putinţă, ca să-mi ajungă pentru caldarâm. (Pentru sânge fusesem nevoită să scobesc în rana din seara trecută, fiindcă, din păcate, nu eram la menstruaţie.)

La sfârşit m-am lăsat pe spate ca să-mi admir opera, strâmbându-mă la durerea de spate, umeri şi genunchi. Era un desen grosolan şi micuţ, cam de două palme lăţime, fiindcă nu avusesem mai multă materie primă. Mai impresionist decât mi-ar fi plăcut, deşi mai făcusem asemenea desene şi aveau în ele tot atâta magie ca restul. Cel mai mult conta ce-mi trezea în suflet, nu cum arăta efectiv. Aşa simplu cum era, prinsese atât de bine esenţa Aleii Artiştilor, încât mă durea sufletul privindu-1.

Dar cum să fac să fie real? Şi cum să trec prin el?

Fără prea mare încredere, mi-am pus degetele pe marginea desenului şi am spus cu voce tare:

— Deschide-te!

Nu, nu era bine. Pe Promenada din sud eram prea îngrozită ca să rostesc vreun cuvânt, aşa că am închis ochii şi am ordonat în gând: „Deschide-te!"

Tot nimic. Nici nu era de mirare.

Cândva îl întrebasem pe Madding cum se simţea când folosea magia. La momentul respectiv, înghiţisem puţin

sânge zeiesc şi mă simţeam neliniştită şi visătoare; tot ce resimţisem fusese un cântec distant şi atonal. (Nu-i uitasem niciodată linia melodică, deşi nici nu-1 fredonasem cu voce tare. Fiecare instinct mă avertiza să nu fac aşa ceva.) Rămăsesem dezamăgită atunci, fiindcă sperasem la ceva mai grandios. După aceea mă

întrebasem cum este *să fii* magic în întregime, nu doar să experimentezi din când în când câte puţin.

Mad strânsese din umeri, amuzat.

— La fel cum te simţi tu când mergi pe stradă. Tu cum crezi?

— Mersul pe stradă, îi răspunsesem eu invidioasă, n-are nimic de-a face cu a zbura printre stele, cu a străbate o mie de kilometri dintr-un singur pas sau cu a te transforma într-o stâncă albastră când te enervezi.

— Dar este exact la fel. Când mergi pe stradă, încordezi muşchii picioarelor, nu? îţi croieşti drum cu toiagul. Ciuleşti urechile, să te asiguri că nu-ţi stă nimeni în cale. Pe urmă, intenţia de a te deplasa pune corpul în mişcare. Eşti convinsă că se va întâmpla, deci se întâmplă. Aşa funcţionează magia pentru noi.

„Porunceşte-i uşii să se deschidă şi ea se va deschide. Crede şi aşa va fi."

Am atins iar desenul, muşcându-mi buzele.

De data asta, am încercat să văd Aleea Artiştilor cu ochii minţii, aşa cum făceam cu toate peisajele mele, adunând amintirile miilor de dimineţi. Acum era aglomerată, plină de negustorii, muncitorii, fermierii şi fierarii care-şi începeau ziua de lucru. în unele dintre clădirile aflate în spatele zonei pe care o desenasem, curtezanele şi restaurantele îşi deschideau uşile pentru clienţii care doreau să facă rezervări pentru diseară. Pelerinii sosiţi să se roage dis-de-dimineaţă se retrăgeau pentru a le face loc barzilor care cântă pentru bani. Am mormăit un cântecel Yuuf care-mi plăcuse mult. Zidari transpiraţi, contabili zăpăciţi; le auzeam paşii grăbiţi şi respiraţia grea; le simţeam energia.

La început, schimbarea a fost atât de subtilă, încât nici n-am fost conştientă că se produce.

Mireasma Arborelui mă însoţise de când fusesem adusă în Casa Soarelui-Răsare, dar încet, subtil, s-a

schimbat, devenind parfumul mai slab şi mai îndepărtat cu care eram obişnuită. Apoi s-a amestecat cu mirosurile de pe Promenadă, de balegă de cal, de canalizare, de ierburi şi de parfu- muri. A urmat un zgomot confuz de voci, pe care nu le-am băgat în seamă... deşi nu veneau din Casă.

Nu am observat nimic special până când desenul s-a deschis sub mâinile mele şi aproape am căzut înăuntru.

M-am tras înapoi speriată şi am încremenit. Mi-am revenit însă repede, m-am apropiat şi am rămas uimită.

Pânza de pe cea mai apropiată masă *se mişcase.* Oameni nu se vedeau - poate fiindcă nu desenasem pe nimeni -, dar se auzeau clar vocile mulţimii, paşi grăbiţi, roţi huruind. O briză răzleaţă a măturat de pe Promenadă câteva frunze de-ale Copacului şi mi-a înfoiat uşor părul.

— Fascinant! l-am auzit pe nypri în spatele meu.

Am ţipat, încercând în acelaşi timp să sar în picioare şi să mă îndepărtez de sursa vocii, reuşind doar să mă împiedic de covor şi să cad. Străduindu-mă să mă scol, mi-am dat seama cu întârziere că-1 auzisem intrând, dar îl ignorasem. Stătuse deci o vreme în spatele meu.

S-a apropiat, mi-a luat mâna şi m-a ajutat să mă ridic, dar i-am dat drumul de cum m-am săltat în picioare. Am observat cu tristeţe că în spatele lui poarta din desen se închisese şi magia se scursese complet.

— E nevoie de multă concentrare pentru a forţa magia să ia forma pe care o doreşti, a zis el. Impresionant, mai ales având în vedere lipsa ta de educaţie. Şi faptul că n-ai avut la dispoziţie decât mâncare şi ceară. Pur şi simplu incredibil. Desigur, de acum încolo vom avea grijă ce-ţi dăm să mănânci şi-ţi vom căuta bine prin cameră, să nu ai ceva cu care să desenezi.

„Fir-ar!" Am strâns pumnii înainte să mă pot controla.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat, mult mai arţăgos decât se cuvenea, dar incapabilă să-mi stăpânesc furia la ideea că-mi ratasem şansa.

— Am venit, ca să vezi ironia sorţii, să te rog să-ţi demonstrezi abilităţile magice. Am rămas scrib, chiar dacă nu mai fac parte din Ordin. Am studiat mult timp manifestările unice ale magiei moştenite. S-a aşezat pe un scaun, ignorându-mi furia. Vezi tu, n-ai fi avut nicio şansă să scapi prin portal. Casa Soarelui-Răsare este înconjurată de o barieră care nu permite intrarea sau ieşirea niciunui fragment de magie. De fapt, e doar o variantă a vrăjii Vidului. A lovit încet cu talpa pantofului în podea. Dacă ai fi încercat... hm... nu sunt sigur ce s-ar fi întâmplat, dar n-ai fi ajuns prea departe, indiferent în ce formă.

„Trupuri sfâşiate, urlete..Mă simţeam rău şi înfrântă.

— Oricum nu era destul de mare ca să trec prin ea, am mormăit eu, lăsându-mă fără vlagă pe pat.

— Aşa este. Dar cu mult exerciţiu - şi mai multă vopsea - sunt convins că ai putea trece.

Asta mi-a atras atentia.

— Poftim?

— Magia ta seamănă cu a mea, a spus el, făcându-mă să mă gândesc la găurile negre cu care ne venise de hac, mie, lui Madding şi celorlalţi. Ambele sunt variante ale unei tehnici speciale ce permite teleportarea instantanee printr-o poartă, care la rândul ei este doar o aproximare a capacităţii zeilor de a traversa spaţiul şi timpul după dorinţă, numai că la tine talentul se manifestă prin extroversiune, în timp ce la mine prin introversiune.

Am oftat.

— Inchipuie-ţi că nu mi-am petrecut toată viaţa studiind pergamente mucegăite pline de cuvinte fiţoase.

— Ah! Te rog să mă ierţi. Hai să încercăm cu o analogie. Imaginează-ţi că ţii în mână un bulgăre de aur, care în forma

lui pură este mai degrabă moale; dacă apeşi suficient de tare, l-ai putea literalmente modela cu mâna goală. Poţi face multe lucruri din el: monede, brăţări, potire, dar nu orice. De exemplu, o sabie din aur s-ar îndoi uşor şi ar fi prea grea, aşa că vom folosi un alt metal - fierul, în acest caz.

Un foşnet de îmbrăcăminte, si Dateh mi-a luat mâna si a întors-o cu palma în sus. Şi-a trecut degetele uscate, cu pielea groasă şi tăbăcită pe burice, peste bătăturile pe care mi le făcusem cioplind bucăţi de lemn şi tăind puieţii de copac în forma lor specială. Aveam şi pete de la vopselurile improvizate. Nu-mi plăcea senzaţia pe care mi-o dădea atingerea lui, dar am reuşit cumva, împotriva tuturor instinctelor, să nu-mi trag mâna.

— Magia din tine este ca aurul, a continuat el. Ai aflat cum să faci câteva lucruri cu ea, dar există şi alte posibilităţi. Probabil că în timp, cu suficientă experienţă, vei găsi mai multe moduri de a te sluji de ea. în schimb, magia din mine este ca fierul: o pot modela şi utiliza în maniere asemănătoare, dar proprietăţile şi caracteristicile ei sunt cu totul diferite. In plus, spre deosebire de tine, eu am învăţat multe feluri de a o folosi. Acum ai înţeles?

Am înţeles. Găurile pe care le crea, portalurile sau cum le mai zicea, erau ca uşile mele. Le forma după dorinţă, având probabil propria-i metodă pentru a le invoca, similară cu desenele mele. Dar acolo unde magia lui deschidea un spaţiu rece şi întunecat, complet vid, magia mea deschidea calea către spaţii deja existente... sau proiecta spaţii noi din nimic.

Tot gândindu-mă la asta, şi fără să-mi dau seama, m-

am frecat la ochi cu mâna liberă. Mă dureau, deşi nu la fel de rău ca în ocaziile anterioare în care îmi folosisem magia. Probabil că nu mă forţasem atât de tare.

— Şi ochii tăi, a spus Dateh. (Am coborât mâna, iritată. Chiar nu rata nimic?) Ochii tăi sunt şi mai speciali. Ai observat sigiliul regal al lui Serymn. Poţi să vezi alte forme de magie?

Iniţial, am vrut să-1 mint, dar am lăsat curiozitatea să mă biruie.

— Da, i-am zis, de orice fel.

S-a gândit câteva secunde:

— Dar pe mine mă vezi?

— Nu. Nu ai cuvinte sacre sau le ascunzi cumva.

— Poftim?

Am arătat cu mâna vag în direcţia lui, folosind scuza pentru a mă îndepărta im pic.

— La majoritatea scribilor văd cuvintele sacre pe care şi le-au scris pe piele. Strălucesc. Pielea în sine n-o văd, dar văd cuvintele.

— Fascinant! Ştii, majoritatea scribilor fac asta când au ajuns să stăpânească bine un nou sigiliu sau concept. E o tradiţie. îşi scriu sigiliile pe piele pentru a simboliza că le-au înţeles. Cerneala dispare, dar înţeleg că există reziduuri.

— Tu nu le vezi?

— Nu, lady Oree. Ochii tăi sunt foarte speciali; eu n-am nimic asemănător, deşi...

Dintr-odată Dateh a devenit vizibil. In primele secunde nu mi-am putut desprinde ochii de la felul cum arăta. Nu avea nimic amn în el, n-avea cum. Nu cu părul atât de drept şi de moale de parcă era pictat pe piele. II tăiase scurt, probabil fiindcă moda după care îl purtau preoţii, lung şi legat în coadă la spate, i s-ar fi părut ridicolă. Avea pielea mai albă decât a lui Madding, dar existau şi alte indicii care să-i arate moştenirea corcită: era mai scund decât mine, cu ochii

maroniu-închis care s-ar fi potrivit de minune la mine acasă, în Maroland, sau undeva în Nordul îndepărtat.

Pe toţi zeii, cum ajunsese un Arameri - cei mai mândri din rasa amn şi bine cunoscuţi pentru ura cu care atacau orice nu era de rasă pură - să se mărite cu un scrib rebel *non-amn?*

După ce mi-a trecut primul şoc, m-a izbit altceva: îl puteam vedea.

îl puteam vedea *cu totul,* adică, nu doar urmele lăsate de cuvintele sacre pe pielea lui. De fapt, nu avea nici urmă

de cuvânt sacru pe el, dar devenise complet vizibil, exact ca un copil de zei.

Numai că Luminile îi urau pe copiii zeilor...

— Pe toate iadurile, ce eşti? am şoptit.

— Aha, deci *mă vezi.* Chiar mă miram. Se pare totuşi că merge numai când folosesc magia.

— Când ce...?

A arătat cu degetul undeva deasupra noastră, într-un colţ, deşi acolo nu era nimic.

Ia stai aşa! M-am uitat cu atenţie şi da, se distingea totuşi ceva pe fundalul întunecat al vederii mele... Ceva mic, cam cât o monedă de zece *meri* sau cât sigiliul lui Serymn. Ceva care plutea ameninţător, înconjurat de o radiaţie imposibil de neagră care licărea uşor; numai aşa am putut s-o deosebesc de bezna care mă înconjura în mod normal. Ceva asemănător cu...

Am înghiţit un nod. Da, *asta* era. O versiune aproape insesizabilă a găurilor care ne atacaseră acasă la Madding.

— O pot mări cum vreau eu, a spus Dateh când a devenit clar că o văzusem, dar de obicei folosesc portaluri de dimensiunea asta pentru supraveghere.

Am înţeles atunci de ce mă comparase cu aurul şi pe el însuşi cu fierul: magia mea era mai frumoasă, dar a

lui era o armă mai eficientă.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, am zis.

— Adică ce simt eu? a întrebat amuzat. Sunt la fel ca tine.

— N-ai cum. Tu eşti scrib. Oi avea eu ceva înclinaţii magice, dar sunt multi ca mine...

— Eşti departe de a avea „ceva înclinaţii magice", lady Oree. Vezi asta? a arătat Dateh spre desenul de pe podea. Numai un scrib cu mulţi ani de pregătire şi de experienţă ar putea face aşa ceva. Ca să nu spun că ar avea nevoie de multe ore de desenat şi de cine ştie câte scripturi de protecţie în caz că activarea îi face probleme - ori se pare că tu n-ai nevoie de nimic din toate astea. A zâmbit uşor. Sincer, nici

eu. Eram considerat un fenomen printre scribi. Dacă erai descoperită şi instruită corect de mică, probabil ai fi avut parte de aceeaşi apreciere.

Mi-am încleştat pumnii.

— *Spune-mi ce eşti!*

— Sunt un demon. La fel ca tine.

Mi-am înghiţit cuvintele, mai mult confuză decât şocată. Pentru şoc era timp mai târziu.

— Demonii nu există, am reuşit să îngaim. Zeii i-au omorât pe toţi, cu foarte mult timp în urmă. Au mai rămas doar poveştile de speriat copiii.

Dateh m-a atins stângaci pe mână. La început am crezut că era o încercare stângace de a mă linişti; gestul mi se păruse neîndemânatic şi forţat. Apoi am înţeles că nici lui nu-i făcea plăcere să mă atingă.

— Ordinul lui Itempas pedepseşte orice folosire neautorizată a magiei, a spus el. Te-ai întrebat vreodată de ce?

Nu, nu mă întrebasem. Crezusem că-i pur şi simplu un alt mod prin care Ordinul controlează cine poate avea putere şi cine nu, dar cu voce tare am zis doar ce

învăţasem de la preoţi:

— Este o chestiune de siguranţă publică. Mulţi *pot* folosi magia, dar numai scribilor *le este permis,* fiindcă ei sunt învăţaţi cum s-o practice în siguranţă. Dacă greşeşti un singur rând dintr-un sigiliu, se poate crăpa pământul, poţi fi lovit de fulger, cine ştie ce se poate întâmpla...

— Da, numai că nu-i singurul motiv. De fapt, edictul împotriva magiei necontrolate precedă arta scrierii.

Mă fixa cu ochii, semănând în privinţa asta cu Shiny sau cu Serymn; îi simţeam privirea. Atâţia oameni puternici în jurul meu, şi toţi periculoşi...

— Războiul Zeilor nu a fost *primul* război dintre zei, nu? a zis el. Cu mult înainte să se lupte între ei, Cei Trei s-au unit împotriva propriilor lor copii - adică împotriva corciturilor născute din uniunea dintre zei şi muritori.

Inexplicabil, primul meu gând s-a dus spre tata. I-am auzit vocea în urechi şi i-am văzut undele aurii ale cântecelor, învârtindu-se lent în aer.

Serymn zicând: „Umblau deja vorbe despre el".

— Demonii au pierdut războiul, a continuat Dateh. Vorbea încetişor şi am apreciat asta, fiindcă mă treceau fiorii, tremurând, de parcă în cameră se făcuse frig. Fusese o prostie încă de la început, dacă te gândeşti la puterea zeilor, aşa că-i de aşteptat că unii demoni, care au înţeles bine asta, au ales să se ascundă.

Am închis ochii, lăsându-mă iar în voia durerii pentru tata.

— Demonii aceia au supravieţuit, am rostit cu voce tre- murândă. Asta vrei să spui. Nu multi, dar destui.

Tata. De asemenea, tatăl lui, îmi spusese el mai demult. Bunica lui, un unchi şi alţii... Generaţii întregi în Maroland, ascunşi la vedere printre oameni. Ascunşi printre cei mai dedicaţi adoratori ai Stăpânului

Luminii.

— Da, a spus Dateh. Unii au supravieţuit. Iar unii dintre ei, probabil pentru a se proteja, s-au ascuns printre muritorii cu sânge zeiesc moştenit de undeva din trecutul îndepărtat, muritori care se chinuiau din greu să folosească magia şi se vedeau siliţi să recurgă la limbajul sacru pentru a facilita chiar şi cele mai simple sarcini. Moştenirea zeilor a fost cheia ce a descuiat uşa magiei pentru toată lumea, dar în cei mai multi muritori această uşă este abia întredeschisă. Există însă şi aceia dintre noi care sunt născuţi cu abilităţi extraordinare, pentru care uşa este *larg deschisă.* Nouă nu ne trebuie sigilii sau ani lungi de studii, fiindcă magia este întipărită în fiecare celulă din fiinţa noastră. Mi-a atins faţa, sub un ochi, şi am tresărit. Să ne spunem arhaici dacă vrei. La fel ca strămunii noştri, masacrati, noi suntem tot ce e mai bun din omenire şi deci chintesenţa temerilor zeilor noştri.

Mi-a cuprins iar mâinile, de data asta posesiv, fără urmă de stângăcie.

— N-o să mă lăsaţi niciodată să plec, nu? am întrebat încet. Dateh a tăcut o clipă

— Nu, lady Oree, a zâmbit el, niciodată.

12
Distrugere (cărbune şi sânge, schiţă)

— Vreau să-ţi cer ceva, i-am zis lui nypri când l-am auzit ridicându-se să plece. Prietenii mei, Madding şi ceilalţi. Vreau să ştiu ce ai de gând să faci cu ei.

— Nu ai *nevoie* să ştii asta, lady Oree, a spus Dateh pe un ton de dojană.

M-am încăpăţânat.

— Credeam că vrei să mă alătur vouă de bunăvoie.

A tăcut un timp, gândindu-se la momeala pe care i-o întinsesem. Asta m-a bucurat, fiindcă jucasem la cacealma. Nu aveam nici cea mai mică idee ce voia de la mine, lăsând la o parte faptul că eram amândoi demoni. Poate-şi imagina că aş putea învăţa să fac ce face el, sau poate demonii aveau cine ştie ce valoare simbolică pentru Luminile Noi, dar oricare ar fi fost motivul, mi-era clar că pot folosi asta în favoarea mea.

In cele din urmă a zis:

— Soţia mea e de părere că poţi fi reabilitată, convinsă. A aruncat o privire spre desenul de pe podea. Eu cred că eşti prea periculoasă să meriţi atâta efort.

Mi-am muşcat buza inferioară.

— N-o să mai încerc.

— Suntem amândoi itempani, lady Oree. O să încerci dacă o să ţi se pară că ai o şansă. Şi dacă nu eşti suficient de speriată. Şi-a încrucişat braţele pe piept, gânditor. Hm... Mă tot gândeam ce să facem cu el...

— Cu cine?

— Cu prietenul tău maronez.

— Prietenul meu..am tresărit. Te referi la Shiny.

Deci nu reuşise să scape. Fir-ar!

— Da, oricare ar fi numele lui. Dateh părea uşor enervat. La început am crezut că-i tot copil de zei, având în vedere felul în care învie de fiecare dată, dar îl ţin de câteva zile în Vid şi nu dă niciun semn de rezistenţă, nici magică, nici de orice alt fel. Nu face decât să moară.

Mi s-a făcut pielea ca de găină şi aproape că m-am pomenit spunându-i: „Ala pe care-1 torturezi e zeul tău, neno- rocitule!", dar am reuşit să mă opresc la timp. Ce-ar face oare Dateh dacă ar şti că-1 are prizonier pe însuşi Stăpânul Luminii? M-ar crede? Sau l-ar lua la întrebări şi ar afla şocat, asemenea mie, că Shiny îl iubise din toată inima pe Stăpânul Nopţii şi tare i-ar mai displăcea să-l vadă ameninţat? Ce-ar face nebunii ăştia atunci?

— Poate e... ca noi, am zis în cele din urmă. Un... demon.

Ce greu îmi venea să rostesc cuvântul acela...

— Nu. L-am testat. Sângele celor ca noi are proprietăţi distincte. Cu excepţia uluitoarei lui abilităţi, din câte îmi pot da seama, nu pare să fie decât un muritor obişnuit. A oftat, fără să mă vadă tresărind când am înţeles de ce-mi luase sânge. De-a lungul anilor, Ordinul a descoperit nenumărate mici variaţiuni magice. Asta o fi. Dateh a făcut o pauză suficient de lungă ca să-mi dea emoţii. Din câte am înţeles, omul ăsta a trăit la tine în casă, nu? De omorât, nu-1 pot omorî, dar nu-i nevoie să-ţi spun în câte moduri îi pot face viaţa foarte neplăcută. Pentru mine, *tu* eşti importantă, nu *el.* Ai înţeles?

Am înghiţit un nod.

— Da, lord Dateh. Te-am înţeles perfect.

— Excelent. O să pun pe cineva să ţi-1 aducă mai târziu. Dar te avertizez că, după timpul petrecut în Vid, va avea nevoie de ajutor.

Mi-am strâns pumnii pe genunchi, furioasă, în timp ce el bătea în uşă ca să i se deschidă.

Insă când a făcut-o, ceva s-a schimbat.

Licărul a fost atât de scurt, încât la început am crezut că imaginaţia îmi joacă feste. Mi s-a părut că trupul lui Dateh arăta complet diferit. Braţul dinspre mine, cu care se sprijinea de cadrul uşii, părea dublu. Două braţe în loc de imul. Două mâini atingând lemnul neted.

Până să apuc să clipesc, imaginea a dispărut. Apoi uşa s-a deschis şi Dateh a ieşit.

Am adormit fără să vreau, epuizată de încercarea magică. Când am deschis ochii, lumina palidă a asfinţitului îmi încălzea pielea. Dormisem atât de adânc, încât nu simţisem nimic, deşi în general mă trezesc la cel mai mic zgomot. Vizitatorii mei fuseseră puşi pe treabă. Mobila era aşezată iar la locul ei şi pe masă se afla o tavă cu mâncare. Lumânările dispăruseră, înlocuite cu un singur opaiţ pe care l-am sucit în mâini, confuză, până mi-am dat seama că era doar un fitil care ardea încet, îmbibat cu ulei, fără vreo rezervă pe care s-o pot folosi. Unele obiecte dispăruseră şi altele fuseseră adăugate, probabil ca să se asigure că n-am la îndemână nimic care să poată fi folosit ca pigment. Mâncarea era un fel de terci, pe care se străduiseră să-l facă fad şi totuşi comestibil. Iar aerul mirosea a soluţie de curăţat podele. M-am întristat la gândul pierderii desenului de mai devreme, aşa simplu cum fusese.

Am mâncat şi m-am dus la geam, întrebându-mă dacă o să reuşesc vreodată să scap de aici. Probabil trecuseră cinci-şase zile de când mă ţineau închisă. în curând va fi Gebre, echinocţiul de primăvară. In toată lumea, oamenii vor împodobi Sălile Albe cu panglici festive şi cu *encanda,* lămpile cu combustibil special, ca să ardă cu flacără albă, nu roşie sau aurie. Uşile le vor

fi deschise tuturor, pentru a sărbători apropierea lungilor zile de vară, şi vor fi cu siguranţă mii de oameni… deşi sunt mulţi cei care şovăie în credinţa lor. In acelaşi timp, peste tot vor avea loc ceremonii dedicate Stăpânului Nopţii şi Doamnei Gri, ceea ce mie încă mi se părea ciudat.

După o oră, uşa temniţei mele s-a deschis din nou şi trei oameni au intrat, ţinând ceva greu în braţe. Purtau de fapt

două obiecte, fiindcă i-am auzit clar mormăind şi gâfâind ca să mute masa şi scaunele şi să pună pe podea ceva greu, care scârţâia uşor: un pat ca acela pe care dormeam eu.

Al doilea obiect pe care l-au lăsat jos, sau mai precis l-au aruncat pe pat, era Shiny, care a gemut şi apoi a rămas nemişcat.

— Un cadou de la nypri, a spus imul dintre bărbaţi.

Ceilalţi au pufnit în râs şi au plecat, iar eu m-am repezit la Shiny.

Era rece ca un cadavru. Nu-1 văzusem niciodată aşa, fiindcă nu rămânea mort suficient cât să se răcească, dar pe pipăite am descoperit că pulsul îi bătea foarte tare şi respira rapid şi greoi. Măcar îl spălaseră; era îmbrăcat în cămaşa albă fără mâneci şi pantalonii pe care îi dădeau tuturor iniţiaţilor. Dar cu ce îl spălaseră, cu gheaţă?

— Shiny?

Uitasem complet cum îl chema de fapt şi m-am chinuit să-l întorc pe spate şi să trag o pătură peste el. Când i-am atins faţa, s-a smucit gemând ca un animal bătut.

— Sunt eu, Oree. Oree.

— Oree.

Avea vocea răguşită, aşa cum fusese şi a mea la momentul respectiv şi probabil din acelaşi motiv, dar nu s-a mai agitat şi nu s-a mai ferit de mine.

Dateh zisese că era muritor, dar eu ştiam adevărul. Sub învelişul de muritor se ascundea zeul luminii, care tocmai petrecuse cinci zile prizonier într-un iad întunecat. M-am repezit la opaiţul pe care mi-1 lăsaseră, bucuroasă că nu-1 stinsesem, dar nesigură dacă o luminiţă atât de mică l-ar putea ajuta cât de cât pe Shiny. L-am pus pe poliţa de la capul lui. Avea ochii închişi şi tremura ca o frunză în vânt. Nu se încălzise aproape deloc.

Fiindcă nu vedeam nicio altă opţiune, m-am băgat lângă el sub pătură, încercând să-1 încălzesc cu corpul meu. Cam greu: patul era îngust şi Shiny îl ocupa aproape complet,

lăsând liberi doar câţiva centimetri. Până la urmă mi-a venit ideea să mă sui peste el şi să-mi pun capul pe pieptul lui. Era o poziţie prea intimă şi care nu-mi făcea plăcere, dar nu ştiam ce altceva să fac.

Spre surprinderea mea, Shiny m-a luat deodată în braţe şi s-a răsucit, punându-mi un braţ în jurul mijlocului, ţinându-mi cu o mână capul lipit de umărul lui şi trecându-şi un picior peste mine. Libertatea mea de mişcare era acum sever limitată, dar nu mi-a trecut prin cap să mă zbat. Mă uluise complet gestul lui de afecţiune, dacă de afecţiune era vorba.

Pe Shiny a părut să-1 liniştească faptul că nu mă împotrivisem şi treptat s-a calmat, s-a relaxat şi *a* început să respire mai normal. După o vreme ne-am încălzit amândoi şi, cu toate că dormisem toată ziua, am aţipit din nou.

Cred că era foarte târziu în noapte când m-am trezit. Undeva în jur de miezul nopţii, probabil. Eram încă somnoroasă, dar aveam o nevoie teribilă să urinez, ceea ce s-a dovedit a fi o problemă având în vedere că Shiny tot nu-mi dăduse drumul. Respira adânc şi lent, şi probabil dormea profund. Cred că avea nevoie de

asta, având în vedere prin ce iad trecuse.

Mişcându-mă încet şi cu atenţie, am reuşit să mă eliberez din strânsoarea lui şi să mă ridic în şezut, apoi să mă caţăr peste el şi să cobor din pat. Am încercat să mă grăbesc, fiindcă deja mă trecea tare, când deodată o mână m-a prins de încheietură, speriindu-mă.

— Unde te duci? a spus Shiny răguşit.

Am tras adânc aer în piept ca să mă liniştesc şi i-am răspuns:

— La baie.

Am aşteptat, fâţâindu-mă de pe un picior pe altul şi simţind că nu mai rezist, dar când el n-a dat niciun semn că mi-ar da drumul, i-am zis:

— Dacă nu-mi dai drumul, o să ud podeaua cât de curând.

— încerc, a şoptit el.

Habar n-aveam ce voia să spună, însă pe urmă am observat că-mi strângea şi slăbea încheietura de parcă nu reuşea să-şi descleştеze palma.

Am întins o mână spre chipul lui. Era încruntat. A tras adânc aer în piept, a strâns din dinţi şi, brusc, mi-a dat drumul, cu o mişcare spasmodică şi deliberată.

Câteva secunde am rămas locului, întrebându-mă care era problema, dar natura mă împingea serios de la spate, aşa că am tulit-o la baie, urmată de privirea lui Shiny.

Când am ieşit, în cameră se simţea mai puţină tensiune. M-am dus la Shiny şi am descoperit că stătea cu umerii aduşi în faţă şi fruntea aplecată, gâfâind de parcă alergase într-o cursă teribil de lungă şi de epuizantă.

M-am aşezat lângă el.

— îmi zici şi mie ce s-a întâmplat?

- Nu.

Am oftat.

— Cred că merit o explicaţie, fie şi numai ca să-mi pot planifica vizitele la toaletă.

în mod previzibil, a tăcut.

Ultima fărâmă de veneraţie pe care o aveam pentru el a dispărut. Eram sătulă. Luni la rând îi îndurasem toate hachiţele, tăcerile, nervii şi insultele. Din cauza lui îmi pierdusem viaţa pe care mi-o creasem în Umbră. In momentele cele mai negre îmi spuneam că sunt unde sunt numai din vina lui. Dateh mă găsise doar fiindcă îi omorâsem pe Păzitorii Ordinii, iar asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu-i enerva Shiny.

— Bine, i-am zis, dând să mă întorc în patul meu.

Dar m-a prins de mână şi mai strâns, înainte să apuc să fac vreun pas.

— Stai aici!

Am încercat să-mi smulg mâna.

— Dă-mi drumul!

— Stai! s-a răstit el. îţi poruncesc să stai!

Mi-am rotit braţul pentru a scăpa de el şi m-am îndepărtat rapid, având grijă să pun masa între noi.

— Mie *nu-mi poţi porunci,* i-am spus tremurând de furie. Nu mai eşti zeu, da? Eşti doar un muritor amărât, la fel ca noi ăştilalţi.

— Cum îndrăzneşti? s-a înfuriat Shiny ridicându-se în picioare.

— Uite că îndrăznesc! i-am răspuns strângând atât de tare masa, încât au început să mă doară degetele. Ce te-a apucat? Crezi că-i suficient să porunceşti ceva şi eu să mă supun? Ce-mi faci, mă omori dacă nu te ascult? Crezi că asta îţi dă *drepturi?* Pe toţi zeii, dacă gândeşti aşa, nici nu-i de mirare că Stăpânul Nopţii te urăşte!

S-a lăsat tăcerea. Nu mai aveam ce arde pe tăciunii furiei, aşa că am aşteptat tăcută să se aprindă focul în el şi să i-1 arunc înapoi în faţă. Numai că el n-a zis

nimic şi după un timp s-a aşezat înapoi pe pat.

— *Te rog,* stai, a spus într-un târziu.

— Poftim?

Dar îl auzisem clar. Un moment am vrut să-i întorc oricum spatele, atât de sătulă eram, dar furia mi se stinsese încet în tăcerea de pe urmă şi mi-am dat seama cât îl costase o rugăminte atât de simplă. Strălucitorul nu avea obiceiul să *roage* când dorea ceva.

Aşa că m-am dus la el, trăgându-mă însă înapoi când mi-a atins mâna:

— Un schimb corect, am spus. Ai luat ceva de la mine. Dă-mi şi tu *ceva* înapoi.

A suspinat adânc şi mi-a atins iar mâna, de data asta tremurând.

— Mai târziu, Oree, a zis el încet.

Am întins nedumerită cealaltă mână să-i ating părul acela atât de diferit de al meu; stătea tot cu fruntea plecată.

— O să-ţi spun tot, a urmat el, dar nu acum. Te rog, stai cu mine.

Nu a fost o decizie luată conştient. încă eram furioasă, nici pomeneală să mă calmez, dar de data asta m-am lăsat moale când m-a tras spre el. S-a întins pe pat şi m-am lungit lângă el, pe o parte, în timp ce m-a luat în braţe şi s-a lipit de mine. De data asta a avut grijă să nu mă strângă tare, ca să mă pot ridica dacă am nevoie, şi şi-a băgat faţa în părul meu. Am reuşit să rămân nemişcată. ♦ »

De dormit n-am mai dormit deloc în noaptea aceea. Cred că nici Shiny.

* * *

— Ar putea exista o cale să scăpăm de aici, a zis Shiny a doua zi.

Era deja ora prânzului. Unul dintre iniţiaţi tocmai

ieşise din cameră după ce ne adusese de mâncare şi se asigurase că am mâncat totul, apoi scotocise prin cameră să vadă dacă nu dosisem ceva sub pătură sau covor. De data asta, totul se petrecuse în tăcere, fără vreun efort de a ne converti, şi nici nu venise nimeni să mă ducă să muncesc sau să mă înveţe ceva. Ciudat, mă simţeam chiar neglijată.

— Cum? am apucat să întreb, înainte să-mi dau singură răspunsul. Magia ta. Vine când mă protejezi.

- Da.

Mi-am umezit buzele.

— Dar sunt în pericol acum, încă de când m-au prins ăştia.

Nu se vedea pic de magie în el.

— Poate e o chestiune de intensitate. Sau poate este necesară o ameninţare fizică.

Am oftat, dorindu-mi să sper.

— Sunt mai multe incertitudini decât îmi place. Nu cred că ţi-a explicat cineva cum funcţionează toată... treaba... asta, nu?

- Nu.

— Atunci ce propui? Să mă cert cu Serymn şi, când se enervează şi mă plesneşte, distrugi Casa şi ne omori pe toţi?

Pauză. Cred că-1 scosese din fire frivolitatea cu care tratasem subiectul.

— In esenţă, da. Deşi n-ar avea nicio logică să te omor tocmai *pe tine,* deci voi avea grijă să nu folosesc prea multă forţă.

— îţi mulţumesc pentru asta, zău, Shiny.

Restul zilei a trecut dureros de lent, într-o aşteptare fără speranţă. Cu toate promisiunile lui de ieri, Shiny nu mai făcuse niciun comentariu despre comportamentul acela straniu. Mi-era clar că nu-şi revenise încă din chinurile la care fusese supus în Vid,

fiindcă dormise profund chiar şi la venirea zorilor, ceea ce nu mai făcuse niciodată, chiar dacă strălucise ca de obicei. Asta şi faptul că stătusem alături de el îl făcuseră să revină la normal. Cu alte cuvinte, se scufundase în tăcere, cum îi stătea în obicei, de când se trezise.

Dar în ziua aceea am simţit că mă urmăreşte cu privirea mai mult decât în mod obişnuit si o dată a întins mâna să mă atingă. Mă ridicasem şi făceam paşi prin cameră, plină de energie, fără vreun rost anume. Shiny m-a atins în trecere. In mod normal, dacă n-ar fi fost seara dinainte, aş fi considerat că-mi lucra imaginaţia. Se pare deci că avea nevoie să atingă pe cineva din când în când şi asta nu mi-o puteam explica. Deşi, dacă stau să mă gândesc bine, ce-mi puteam eu explica din comportamentul lui Shiny?

Dar revelaţia lui Dateh, cum că eu însămi aş fi demon, îmi ocupa toate gândurile, aşa că nu-mi ardea de întrebări. Nu mi se părea că aş fi vreun monstru, însă tot nu-mi venea să deschid o asemenea discuţie cu Shiny, care-mi ucisese strămoşii şi le interzisese tuturor copiilor lui să mai creeze fiinţe ca mine.

Aşa că pe moment m-am mulţumit cu tăcerea.

Spre seară am fost aproape uşurată când cineva a bătut la uşă şi a intrat o altă iniţiată. M-am ridicat s-o urmez pe fată, descoperind apoi că Shiny se ridicase pur şi simplu în picioare şi mi se alăturase. Tânăra a mormăit şi s-a bâlbâit la început, prinsă pe picior greşit, dar până la urmă s-a resemnat şi ne-a acceptat pe amândoi.

Am ajuns toţi trei în sala mică de mese, unde ne aşteptau Serymn şi Dateh. De data asta nu mai era nimeni, doar câţiva servitori care pregăteau locul şi nişte paznici. Dacă pe Serymn o deranjase prezenţa lui Shiny, n-a spus nimic în privinţa asta.

— Bine-ai venit, lady Oree, a zis ea în vreme ce noi

ne aşezam.

M-am întors cu faţa către strălucirea slabă a sigiliului Arameri de pe fruntea ei, gândindu-mă că aşa e politicos, deşi începea să mă enerveze că-mi spunea „Lady Oree", acum, că ştiam ce înseamnă. Demonii de demult fuseseră şi ei odraslele zeilor, probabil la fel de demni de respect ca fiii de zei - şi, mai ales, non-umani, iar la asta nu aveam deloc chef să mă gândesc.

— Bună seara, lady Serymn, i-am zis. Şi lord Dateh.

Pe el nu-l vedeam, dar îi simţeam prezenţa ca lumina rece a lunii.

— Lady Oree, a spus Dateh, apoi, pe un ton subtil diferit, pe care aproape nu l-am simţit de la început, i s-a adresat lui Shiny: Şi bună seara şi însoţitorului tău. Astăzi o să ne spui cum te cheamă?

Shiny a tăcut, bineînţeles, şi Dateh a suspinat exasperat. De-abia m-am abţinut să nu pufnesc în râs, fiindcă era teribil de amuzant să-l văd măcar o dată pe Shiny făcând pe cineva să-şi piardă calmul. Oricum, nu-mi venea să cred cât de repede îşi pierduse cumpătul Dateh, care se pare că decisese din prima secundă că nu-l poate suferi.

— Nici mie nu-mi vorbeşte, am intervenit eu pe un ton vesel. Câte un cuvânt uneori.

— Hm, a făcut Dateh.

Mă aşteptam să mă piseze cu întrebări despre Shiny, dar el a preferat să tacă, plin de ostilitate.

— Interesant, a zis Serymn, ceea ce m-a iritat *pe mine* acum, fiindcă exact asta îmi spusesem în gând. In orice caz, lady Oree, sper că ai petrecut o zi plăcută.

— M-am plictisit la culme, de fapt, i-am răspuns eu. Aş fi preferat să fiu într-o altă echipă de lucru, aşa măcar mai ieşeam din cameră.

— Te cred, a spus Serymn. îmi pari genul de femeie care preferă o viaţă spontană şi plină de energie.

— Da, cum să nu.

A dat din cap aprobator, deşi eu nu vedeam decât sigiliul mişcându-se în întuneric.

— Poate n-o să-ţi fie uşor să ne crezi, lady Oree, dar toate aceste chinuri la care te-am supus au fost necesare ca să te convingem să ni te alături. Aşa cum ai descoperit chiar tu astăzi, când nu mai ai nicio altă opţiune, munca manuală devine foarte interesantă. Când distrugi un ataşament, apar altele care sunt mai viabile. E într-adevăr o metodă cam dură, dar e atât de eficientă, încât a fost folosită timp de secole şi de Ordin, şi de familia Arameri.

M-am abţinut să spun ce credeam cu adevărat despre toate astea şi am reuşit să-mi ascund furia luând o gură de vin.

— Credeam că nu sunteti de acord cu metodele Ordinului.

— Ah, nu, doar cu cea mai recentă modificare a doctrinei. Altfel, metodele lor şi-au dovedit utilitatea, aşa că le folosim cu drag. în cele din urmă, suntem în continuare devotaţi Tatălui Luminii.

Trebuia să-mi dau seama ce urmări vor avea cuvintele ei.

— în ce fel, a intervenit Shiny, aproape făcându-mă să mă înec cu vinul, îl slujiţi pe Itempas când îi atacaţi copiii?

In jurul mesei s-a lăsat tăcerea. Şi eu, şi Serymn eram prea uluite ca să mai zicem ceva, cât despre Dateh... Pe el nu-1 puteam citi, dar l-am auzit când şi-a lăsat jos furculiţa.

— Părerea noastră, a zis el cu furia străbătându-i în voce, este că fiii de zei nu au ce căuta pe tărâmul muritorilor şi că prezenţa lor aici încalcă dorinţa Tatălui. Ştim toţi că au dispărut de aici după Războiul Zeilor, când Itempas a preluat controlul exclusiv asupra cerurilor. Acum, când se pare că...

hm... situaţia s-a schimbat, fiii de zei, ca nişte copii neascultători, s-au grăbit să profite. Atât timp cât noi avem capacitatea de a corecta această problemă... Am auzit foşnet de ţesătură; ridicase din umeri. La ce altceva s-ar putea aştepta de la credincioşii lui?

— Să-i ia copiii prizonieri, a spus Shiny şi oricine îi putea auzi furia din voce. Si... să-i omoare?

Serymn a râs, deşi cam forţat.

— Consideră că *noi* suntem cei care...

— Şi de ce nu? a întrerupt-o Dateh la fel de mânios şi am auzit servitorii foindu-se speriaţi în spatele nostru. In Războiul Zeilor, neamul lor ne-a folosit lumea pe post de câmp de bătălie. Au omorât oraşe întregi şi nu le-a păsat de vieţile de muritori pierdute.

Aici mi-a sărit mie ţandăra.

— Deci asta e? Vreţi să vă răzbunaţi? De-aia îi ţineţi pe Madding şi pe ceilalţi...

— Ei nu contează! a izbucnit Dateh. Sunt came de tun. Momeală. Cu ei prindem peştii mai mari.

— Ah, da. Am pufnit în râs. Era să uit. Voi chiar credeţi că-1 puteţi omorî pe Stăpânul Nopţii!

L-am auzit pe Shiny trăgând brusc aer în piept, surprins, dar nu i-am dat importanţă.

— Chiar aşa, a răspuns Dateh pe un ton rece, chemând apoi im servitor căruia i-a şoptit ceva, după care slujitorul a plecat. Şi ţi-o voi dovedi, lady Oree.

— Dateh, a zis Serymn.

Părea... îngrijorată? Enervată? Nu-mi dădeam seama. Era totuşi Arameri; poate că furia lui Dateh strica un plan bine pus la punct.

Dar el a ignorat-o.

— Ai uitat, lady Oree, că există destule precedente pentru ce avem de gând să facem. Sau poate nu ai habar cum a început Războiul Zeilor. N-am crezut să nu ştii tocmai tu, care te iubeai cu unul dintre ei...

Am devenit teribil de conştientă de Shiny, care încremenise complet; cred că nici nu mai respira. Mi se părea ridicol că mi se făcuse milă de el tocmai acum, având în vedere că îşi omorâse sora, îşi înrobise fratele, îşi torturase copiii timp de două mii de ani, şi în general îi păsa atât de puţin de orice avea suflare, nu mai zic de viaţa mea sau chiar de a lui, încât alte câteva morţi n-ar fi trebuit să însemne mare lucru.

Şi totuşi…

în ziua comemorării lui Role, îi atinsesem mâna. Auzisem cum îi tremura vocea, el, care se stăpânea mereu atât de bine, când vorbea despre Stăpânul Nopţii. Orice probleme avea, oricât de urât se comportase, Shiny încă avea iubire în suflet. Madding se înşelase.

Şi cum s-ar simţi orice tată dacă ar afla că i-a fost ucisă fiica, fiindcă el însuşi făcuse aşa în trecut?

— Ba… am auzit ceva, i-am răspuns nesigură.

Shiny continua să tacă.

— Atunci înţelegi, a spus Dateh. Strălucitorul Itempas n-a avut nicio problemă să ucidă ca să obţină ce dorea. Noi de ce n-am putea face la fel?

— Da, dar Strălucitorul Itempas întruchipează ordinea, am zis eu repede, încercând să schimb subiectul. Dacă toată lumea s-ar apuca să ucidă ca să obţină ce-şi doreşte, atunci am avea parte de anarhie.

— Nu-i aşa, a negat Dateh. Ce zici tu s-a întâmplat *deja.* Cei care deţin frâiele puterii, adică familia Arameri, şi într-o măsură mai mică nobilimea şi preoţimea, omoară când şi cum au chef. Nimeni altcineva nu poate face asta fără permisiunea lor. Ca urmare, *dreptul de a ucide* a devenit cel mai dorit privilegiu al puterii, atât aici, cât şi în ceruri. Pe El îl venerăm nu pentru că ar fi cel mai bun dintre zei, ci fiindcă este, sau era, cel mai mare ucigaş dintre ei.

Uşa salonului s-a deschis şi s-au auzit murmure. Servitorul se întorsese. Am văzut ceva pâlpâind, şi în

faţa mea a apărut un obiect licărind argintiu. Oricât m-am străduit,

n-am reuşit să desluşesc decât că era micuţ, cam de trei-patru centimetri, cu o formă ciudată, ca vârful unui cuţit, doar că mult prea scurt.

— Aha, deci îl *poţi* vedea, a spus Dateh satisfăcut. Ce avem noi aici, lady Oree, este un vârf de săgeată, un vârf cât se poate de special. îl recunoşti?

M-am încruntat la el.

— Nu prea m-am jucat cu arcurile, lord Dateh.

S-a înveselit şi a izbucnit în râs.

— Recunoşti puterea ascunsă în el? Nu? Ar trebui. Acest vârf de săgeată are în compoziţie sângele tău.

Am rămas uluită, holbându-mă la lucrul acela care strălucea, de parcă era făcut din sânge zeiesc, deşi nu chiar la fel de strălucitor şi mult mai ciudat: era im vârtej de magie în mişcare permanentă, dar inconstantă.

Cum putea sângele meu să fie atât de special, când eu nu eram decât o simplă muritoare?

— Dar de ce te-ai chinuit să faci ceva din sângele meu?

— Fiindcă sângele nostru s-a subţiat de-a lungul veacurilor, a zis Dateh, punând obiectul pe masă în faţa lui. Am auzit că lui Itempas i-au trebuit doar câteva picături ca s-o omoare pe Enefa, dar astăzi cantitatea necesară este mult mai mare, aşa că suntem nevoiţi să-l distilăm pentru a obţine o sursă de putere concentrată, într-o formă uşor de utilizat.

înainte să spun ceva, s-a auzit un zgomot de lemn căzând pe podea şi masa s-a zguduit puternic.

— *Demon,* a zis Shiny, în picioare, cu mâinile pe masă, tremurând de furie. Cum îndrăzneşti să ameninţi...

— Paza! a strigat Serymn, furioasă şi alarmată în

acelaşi timp. Domnule, staţi jos, vă rog...

Nu ştiu ce a vrut să spună, fiindcă Shiny a sărit brusc în faţă, răstumând masa cu tot ce era pe ea şi lovindu-mă violent în coaste. Am făcut un pas în spate, bâjbâind după toiag, mai mult surprinsă decât lovită. Numai că lângă mine nu se afla desigur niciun toiag, aşa că m-am împiedicat de

 covorul gros şi m-am întins cât eram de lungă pe jos, cât pe ce să cad în şemineu. Se auzeau urlete, Serymn ţipa, lovituri, apoi paşii altor oameni, alăturându-se altercaţiei. Pe mine mă ignorau toţi.

Am încercat să mă ridic şi să mă îndepărtez de foc, împingându-mă cu mâinile pe piatra fină cu care era decorat şemineul, când am simţit sub palme ceva cald şi nisipos. Cenuşă.

In spatele meu parcă izbucnise al Doilea Război al Zeilor. Shiny a icnit când cineva l-a lovit, dar o clipă mai târziu adversarul lui a zburat prin aer. Se auzeau oameni respirând întretăiat, gemete de efort, farfurii zdrobindu-se pe podea. Dar nu exista magie, ceea ce m-a îngrijorat. Cu excepţia licăritului palid al vârfului de săgeată, acum căzut pe jos, şi a sigiliului lui Serymn (fugise la uşă să cheme ajutoare), nu mai vedeam nimic altceva. Toată forţa lui Shiny era alimentată în acest moment de furie pură, nu şi de dorinţa de a mă apăra, aşa că avea forţa unui om. N-avea cum să nu fie doborât în curând.

Cenuşa! Am început să pipăi peste tot în jurul meu, căutând focul, dar gata să-mi trag mâna înapoi dacă se dovedea că ajunsesem prea aproape. Am dat peste ceva tare şi cald, însă nu fierbinte, care mi s-a sfărâmat sub degete. O bucată de lemn care se făcuse tăciune, probabil de câteva zile.

Culoarea negru.

In spatele meu, Dateh reuşise cumva să scape de Shiny şi acum gâfâia şi-şi pierduse vocea. Lângă el, Serymn îl întreba îngrijorată dacă păţise ceva. In

spatele lor, lovituri şi strigăte, oameni care li se alăturau.

Inspiraţia m-a izbit cu o forţă aproape fizică. M-am retras fără să scap cărbunele din mână, am dat covorul la o parte şi am început să fac cercuri-cercuri pe podea. Cercuri şi iar cercuri...

Cineva a strigat să se aducă o funie, iar Serymn a urlat să nu mai piardă timpul să-l lege pe Shiny, ci să-l omoare...

.. .cercuri şi iar cercuri...

— Lady Oree? a strigat Dateh, răguşit şi confuz.

.. .cercuri şi iar cercuri, uitând de orice altceva, picăturile de sudoare de pe frunte scurgându-se peste beznă, picăturile de sânge de pe mâinile mele zgâriate alăturându-se, într-un cerc adânc şi întunecos ca o groapă care nu duce nicăieri, rece, tăcută, groaznică şi *goală.* Şi undeva în nimicul acela, ceva verde-albăstrui şi strălucitor, cald, blând şi ireverenţios...

— In numele zeilor, opriţi-o! *Opriţi-o!*

îi ştiam bine textura sufletului. îi ştiam sunetul de clopoţei. Ştiam că le rămăsese dator lui Dateh şi Luminilor Noi cu » »
sânge şi cu durere. Doream din toată fiinţa să-şi plătească datoria.

Sub degetele mele, sub ochii mei s-a format o gaură cu marginile neregulate acolo unde cărbunele se frânsese când apăsasem prea tare. Am strigat după el:

— *Madding!*

Iar Mad a venit.

Din gaura neagră a ţâşnit o lumină ca un nor de furtună, un vârtej verde-albăstrui care a tremurat o secundă şi s-a transformat în silueta pe care o cunoşteam atât de bine: un bărbat sculptat dintr-un acvamarin imposibil, care a rămas câtva timp acolo unde fusese norul, rotindu-se încet, probabil dezorientat după lunga şedere în Vid. L-a zărit pe

Dateh, alături de Serymn şi de ceilalţi, şi furia a luat locul confuziei, iar clopoţeii au sunat dur şi metalic, ca mânia cuiva care are în minte un scop groaznic.

Străjerii ţipau speriaţi, iar Dateh urla încercând să-i acopere, cerându-le ceva. Am văzut un licărit slab din direcţia lui, aproape înecat de strălucirea lui Madding, care a scos un răcnet inuman, zguduitor, şi s-a năpustit spre ei...

...doar ca să se prăbuşească scurt la pământ, de parcă fusese lovit. Mă aşteptam să se ridice, şi mai furios, fiindcă muritorii aveau puterea să-i enerveze pe zei, dar niciodată să-i oprească, însă Madding a icnit şi lumina multiplelor sale faţete acvamarin s-a stins. Nu s-a mai ridicat.

Slab, prin vălul de şoc din mintea mea, a străbătut strigătul plin de durere al lui Shiny.

N-ar fi trebuit să-mi fie teamă, dar, când am reuşit în cele din urmă să mă ridic, gura mi s-a umplut de un gust amar şi mi-am călcat desenul în picioare în graba de a ajunge la el. Oricum nu mai era decât cărbune. M-am poticnit de covor, am reuşit să rămân în picioare, m-am împiedicat de un scaun răsturnat şi de data asta am căzut, aşa că am renunţat la orice încercare de mers biped şi m-am mulţumit să mă târăsc cât mai repede până la Madding, care zăcea pe-o parte.

încă strălucea, deşi mai slab decât îl văzusem vreodată, numai în zona abdomenului era beznă. Se ţinea cu mâinile de pântece şi i-am urmat mâinile pentru a găsi o rană din care ieşea ceva lung şi subţire, din lemn. O săgeată de arbaletă. Am apucat-o cu ambele mâini şi am tras-o afară. Madding a ţipat de durere şi s-a arcuit, iar pata de beznă din mijlocul fiinţei lui s-a întins.

Acum vedeam vârful săgeţii. Era cel pe care mi-1 arătase Dateh, cel făcut din sângele meu. Nu mai

rămăsese mare lucru din el, iar când l-am atins s-a sfărâmat precum creta.

Madding se stingea ca flacăra unei lumânări şi toate faţetele lui de acvamarin deveniseră came simplă şi păr încălcit. *Dar tot nu puteam să văd nicio parte din el.* Am căutat pe pipăite până am dat de sânge şi de o rană adâncă, ce refuza să se vindece.

Sângele meu. In el. Sângele meu răspândindu-se prin corpul lui ca o otravă, stingându-i flacăra magiei.

Nu. Nu doar flacăra magiei.

Am aruncat săgeata într-o parte şi i-am căutat chipul cu degete tremurânde.

— Mad? Eu... nu-nţeleg nimic, ce prostie mai e şi asta? E sângele meu, dar...

Madding a inspirat tremurat şi a tuşit. Pe buze avea sânge, sânge zeiesc, care trebuia să strălucească, dar acum era negru şi îl ascundea vederii mele. Dar chiar şi aşa, de-abia

mai vedeam ce mai rămăsese din el. Săgeata aceea îl omora pe Madding al meu.

Nu. El este un zeu, zeii nu mor.

Numai că Role murise, şi Enefa murise, şi...

Madding s-a înecat, a înghiţit, a privit spre mine şi a început să râdă.

— Am ştiut dintotdeauna că eşti deosebită, Oree, a zis el. Un demon! O legendă. Pe toţi zeii! Am ştiut dintotdeauna. A clătinat din cap. Nu mai vedeam nimic din cauza lacrimilor şi a faptului că dispărea uşor. Credeam c-o să mori *înaintea* mea.

— Nu. Nu pot. Nu se poate. Nu.

Clătinam din cap şi bolboroseam. Madding m-a prins de mână. A lui era plină de sânge.

— Nu-1 lăsa să te folosească, Oree. A ridicat capul, ca să se asigure că-1 aud. Deşi abia îi mai puteam vedea chipul, totuşi i-1 simţeam, cald şi înfierbântat. Ei

n-au înţeles niciodată... prea se grăbesc să te judece. Tu nu eşti arma nimănui. S-a cutremurat, şi-a lăsat capul pe spate şi a închis ochii. Te-aş fi iubit... până...

A dispărut. îl simţeam încă sub mâinile mele, dar nu mai vedeam nimic.

— Nu te ascunde de mine, i-am spus, abia auzit.

Dar el trebuia să mă audă. Trebuia să mă asculte.

De undeva au apărut mâini care m-au tras în sus, însă eu atârnam moale ca o cârpă, încercând să transpun în realitate: „Vreau să te văd".

— Mi-ai forţat mâna, lady Oree.

Dateh era vizibil acum; folosise magie în timpul încăierării. îşi masa gâtul şi avea chipul plin de sânge şi de vânătăi, iar cineva îi rupsese hainele. Părea al naibii de furios.

Dar pe el îl vedeam, nu şi pe Madding, ceea ce m-a umplut de ură.

— Un portal spre Vidul meu. A hohotit lipsit de veselie, apoi a făcut o grimasă fiindcă îl durea gâtul. Splendid! Ia zi, voi aţi plănuit asta, tu şi prietenul tău fără nume? Prost

 am fost să am încredere într-o femeie care s-a putut dărui unuia dintre *ei.*

L-am auzit scuipând, probabil spre cadavrul lui Madding.

„Nu spre Madding. Nu-i nimic acolo. Ala nu-i el."

Dateh s-a întors şi i-a strigat unui străjer să vină la el.

— Adu-ţi şi sabia, a adăugat.

Atunci m-am rugat. Nu ştiu dacă Shiny mă putea auzi sau măcar dacă-i păsa, dar pentru mine nu conta. „Tată al Luminii, fă, te rog, ca omul ăsta să mă omoare."

— Serios? a zis Serymn dispreţuitoare. încă o poţi convinge să ni se alăture.

— Ştii bine că trebuie făcut în primele momente după moarte. Nu vreau să las mizeria asta să se

risipească.

A luat sabia străjerului pe care îl chemase, apoi s-a întors spre mine cu o privire rece ca vântul de iarnă în crengile de sus ale Copacului. Eram complet amorţită.

— Când Strălucitorul Itempas a omorât-o pe Enefa, a spus el, a sfâşiat-o şi a luat bucata de came ce conţinea toată puterea, fiindcă altfel tot universul ar fi luat sfârşit. Am avea aceeaşi problemă dacă reuşim să-1 omorâm pe Stăpânul Nopţii, aşa că am petrecut ani întregi căutând unde se află sufletul unui zeu când se întrupează.

A ridicat sabia cu ambele mâini, dar atât de repede, încât o secundă am văzut şase braţe şi trei guri strâmbându-se din cauza efortului.

Apoi foşnetul aerului tăiat în două şi o adiere pe chipul meu. Sabia nu m-a lovit pe mine, deşi i-am auzit spintecătura sângeroasă în came.

Cu toată amorţeala care pusese stăpânire pe mine, m-am încruntat, oripilată. Madding.

Dateh a aruncat sabia şi a chemat pe altcineva lângă el. S-au aplecat amândoi. In aer se ridica miros de sânge zeiesc, greu şi siropos, bine cunoscut, dar la fel de searbăd şi de ireal ca atunci când o găsisem pe Role zăcând. Şi sunetele... pe toţi zeii! Sunete pe care nu le auzi decât într-unul dintre iadurile nesfârşite. Came sfâşiată. Oase şi zgârciuri rupându-se.

Apoi Dateh s-a ridicat în picioare, cu ceva negru în mână. Pe robă avea pete, iar în ochi o privire pe care n-o puteam înţelege fără să-i pipăi chipul, dar îmi imaginam că însemna repulsie, resemnare, dar şi acceptare. Dorinţă carnală demnă de un zeu.

A dus la gură inima lui Madding şi a muşcat...

Iar eu mi-am pierdut cunoştinţa.

13
Exploatare (sculptură în ceară)

Cheia întregii poveşti este sângele. Sângele tău, sângele meu. Tot.

Nimeni nu ştie cum s-a descoperit cât e de îmbătător sângele zeiesc pentru muritori. Când au venit pe tărâmul nostru, fiii de zei ştiau deja; toată lumea ştiuse înainte de Interdicţie. Probabil că, într-o bună zi, cineva decisese pur şi simplu să încerce. Zeii încercaseră şi ei să bea sânge de muritor, dar, spre norocul nostru, cei cărora le plăcuse gustul erau prea puţini.

Dar a venit şi clipa în care un zeu, nu ştim care, a decis să încerce sângele unui demon. Şi de-abia atunci s-a revelat cel mai mare paradox dintre toate: ce e muritor *nu* se amestecă cu ce e nemuritor.

Cum s-au mai cutremurat cerurile la moartea acelui zeu! Până la el, fiii zeilor se temuseră numai de cei ca ei şi de mânia Celor Trei, iar Cei Trei nu se temuseră de nimeni. Apoi, dintr-odată, iată că pericolul pândea de peste tot, în fiecare picătură de sânge otrăvitor din fiecare trup muritor de copil născut din împreunarea dintre zei şi oameni.

Aşa că nu exista decât un singur mod - un mod teribil! - pentru ca zeii să nu se mai teamă de nimic.

Numai că demonii au avut parte de răzbunare de dincolo de moarte. Măcelul a zguduit definitiv armonia care odinioară domnise neştirbită între zei şi fiii zeilor, muritori şi nemuritori. Aceia dintre oameni care pierduseră demoni prieteni şi demoni iubiţi s-au întors împotriva celor care îi ajutaseră pe zei; triburi şi

convulsiile ce au urmat. Fiii de zei au ridicat spre părinţii lor priviri înfricoşate, conştienţi acum ce li se poate întâmpla dacă *ei* ar deveni vreodată o ameninţare.

Cât despre Cei Trei, cine poate şti cât de mult i-a rănit, i-a îngrozit când totul s-a terminat şi ceaţa s-a risipit şi s-au trezit înconjuraţi de cadavrele fiilor şi fiicelor lor?

Iată ce cred eu.

Războiul Zeilor avusese loc cu mii de ani după holocaustul demonilor, dar zeii trăiesc o eternitate şi nu ştiu dacă sunt capabili de uitare. Oare ce influenţă avusese măcelul demonilor asupra războiului? Oare acesta ar meii fi avut loc dacă Nahadoth, Itempas şi Enefa nu şi-ar fi pătat deja iubirea cu durere şi neîncredere?

Iată, deci, o întrebare pentru toate veacurile ce vor urma.

* * *

Nu-mi mai păsa de nimic. De Lumini, de faptul că eram prizoniera lor, de Madding, de Shiny. De nimic. Timpul trecea.

M-au dus în cameră şi m-au legat de pat, lăsându-mi un braţ liber. Ca măsură de precauţie suplimentară, au luat orice au considerat că aş putea folosi pentru a-mi face rău: lumânări, cearşafuri, cine ştie ce alte obiecte. In jurul meu, voci, atingeri. Durere în braţ. Sângele meu picurând iar, pic, pic, pic, într-un castron. Perioade îndelungate de tăcere. La un moment dat, am simţit nevoia să urinez şi i-am dat drumul, îngrijitoarea care a venit la mine după aceea a simţit miros de urină şi a înjurat ca un cerşetor din Wesha, apoi a ieşit

valvârtej să cheme câteva femei care să mă spele şi să-mi pună scutece.

Am zăcut în continuare în bezna aceea care este lumea fără magie.

Timpul trecea. Uneori dormeam, alteori nu. Mi-au luat iar sânge. Câteodată recunoşteam vocile din jur.

Hado, de exemplu:

— N-ar fi mai bine să o lăsăm să-şi revină din şoc?

Serymn:

— Am consultat doftori de oase şi naturişti. N-o să păţească nimic.

Hado:

— I-auzi! Acum nypri nu mai trebuie să sufere pentru scopurile noastre.

Serymn:

— Hado, ai grijă să mănânce şi mai taci din gură.

Cineva m-a hrănit, punându-mi mâncare în gură. Am mestecat şi am înghiţit din instinct. Mi s-a făcut sete şi am băut când mi s-a dus cana la gură, deşi o mare parte s-a scurs pe cămaşă. Cămaşa s-a uscat. Iar timpul trecea.

Uneori veneau femei să mă spele cu bureţi. Erad s-a întors şi, după ce s-a consultat cu Hado, mi-a înfipt ceva în braţ care a rămas acolo ca o durere constantă. Când mi-au luat din nou sânge, procesul a fost mai rapid, fiindcă nu trebuia decât să desfacă un tub metalic subţire.

Dacă aş fi avut voinţa de a vorbi, le-aş fi zis să-l lase să se scurgă tot, dar nu eram capabilă să scot nici măcar un cuvânt, aşa că nu l-au lăsat să se scurgă.

Iar timpul trecea.

Pe urmă l-au adus înapoi pe Shiny.

* * *

Am auzit oameni icnind, cărând ceva cu mare efort, şi lângă ei era Hado.

— Pe toţi zeii, dar greu e! Mai bine aşteptam să învie.

Cineva s-a lovit de un scaun care s-a răsturnat zgomotos pe podea.

— Hai toţi odată, *a* spus altcineva, apoi, cu un geamăt colectiv, au trântit ceva greu în celălalt pat.

Hado s-a apropiat de mine, obosit şi enervat.

— Ei bine, lady Oree, se pare că vei avea iar companie.

— Mult bine o să-i facă, a zis unul dintre bărbaţi.

Ceilalţi au pufnit în râs. Hado le-a cerut să tacă.

Eu nu le-am dat atenţie şi după un timp au plecat. S-a lăsat din nou tăcerea. Apoi, pentru prima dată după mult timp, undeva a apărut o licărire.

Nu am întors capul. Din aceeaşi direcţie s-a auzit un icnet brusc, apoi cineva respirând, la început greu, apoi normal. Patul a scârţâit. Tăcere. Alt scârţâit, mai puternic. De parcă cel care şedea în el se ridicase în capul oaselor. Iar tăcere, timp îndelungat. Pentru asta eram recunoscătoare.

In cele din urmă, cineva s-a ridicat de pe pat şi a venit spre mine.

— Tu l-ai omorât.

Altă voce cunoscută, însă de data asta ceva din mine s-a schimbat, pentru prima dată după o eternitate. Mi-am amintit ceva. Vocea aceea vorbise încet, fără inflexiuni, dar în amintirea mea strigase cu mai multă emoţie decât putea duce o voce de om. Refuz. Furie. Durere.

Ah, da. In ziua aceea uriaşe pentru fiul lui.

Ce zi?

Nu conta.

Când Shiny s-a aşezat lângă mine, patul s-a lăsat sub

greutatea lui.

— Ştiu cum e să fii pustiit, a spus. Când am înţeles ce făcusem...

Soarele apunea şi în cameră se lăsase frigul. M-am gândit la pături, dar fără să-mi şi doresc cu adevărat căldura lor.

O mână mi-a atins faţa, o mână caldă, mirosind a piele, sânge uscat şi soare îndepărtat.

— Sigur că m-am luptat cu el când a venit, a continuat. Aşa e firea mea. Dar l-aş fi lăsat să-nvingă. *Voiam* să-nvingă. Când a pierdut, m-am înfuriat. I-am... făcut rău. Mâna tremura. Dar de urât, mi-am urât numai propria slăbiciune.

Nu conta.

Mi-a acoperit gura cu palma, însă respiram pe nas şi nu era nicio problemă.

— O să te omor, Oree.

Ar fi trebuit să mă tem, dar nu simţeam nimic.

— Niciun demon nu are voie să trăiască. Şi totuşi...

Mi-a mângâiat încet obrazul cu degetul mare. Ciudat. Era plăcut.

— Ştiu cum doare când îl omori pe cel pe care îl iubeşti. Ai fost deşteaptă şi curajoasă... Destoinică pentru un muritor...

Ceva s-a mişcat în adâncurile scufundate în beznă din inima mea.

Palma mi-a acoperit şi nasul.

— Vreau să te scutesc de suferinţă.

Nu-mi păsa de cuvintele lui, ci doar să respir. Când am încercat să-mi întorc capul într-o parte, şi-a strâns mâna peste nas, aproape blând.

Cu un efort, am încercat să deschid gura şi să-mi amintesc numele.

- Shiny...

Cuvântul a ieşit stâlcit şi surd din cauza mâinii lui.

Am ridicat braţul stâng, care fusese lăsat liber, descoperind cât de tare durea. Zona din jurul tubului metalic era fierbinte şi inflamată. O secundă, ceva s-a opus mişcării, apoi tubul s-a smuls cu un fulger alb de durere. Asta m-a scos din starea de imobilitate mentală şi m-a făcut să mă încovoi, zbătându-mă şi prinzând din reflex mâna lui Shiny, în timp ce sângele mi se prelingea pe cot.

Intr-o clipită, norul apatiei s-a risipit şi mi-am adus aminte tot ce se întâmplase. „Madding a murit."

Madding murise, iar eu trăiam.

Madding murise şi acum Shiny, tatăl lui, care uriaşe şi se zbătuse de durere privindu-1 cum se duce, încerca să mă omoare pe mine.

Mai întâi, deci, amintirile, iar în urma lor *mânia.*

Am încercat din nou să-mi mişc capul, de data asta sperând să-i desprind palma lui Shiny, dar nici nu s-a clintit.

Din instinct, i-am înfipt unghiile în came, încercând iraţional să-i rup tendoanele ca să scap, numai că el a ridicat puţin palma - am avut astfel posibilitatea să respir - şi cu mâna liberă a îndepărtat-o pe a mea, zădămicindu-mi lesne orice încercare de eliberare.

Cumva, o picătură de sânge mi-a picat în ochi, umplându-mi gândurile cu roşu. Roşu, pentru durere şi sânge. Roşu, pentru furie. Roşu, pentru culoarea inimii lui Madding.

Mi-am pus palma pe pieptul lui Shiny. „Fac un desen, fiu de demon ce eşti!"

Shiny a tresărit o singură dată şi mâna i s-a lăsat moale; m-am folosit de ocazie pentru a trage repede aer în piept, încordându-mă ca să mă împotrivesc unei noi încercări de a mă sufoca. Dar Shiny n-a mai mişcat.

Dintr-odată mi-am dat seama că-mi vedeam mâna.

La început nici nu mi s-a părut că ar fi fost a *mea,* fiindcă de fapt n-o văzusem niciodată. Era prea mică,

lungă şi subţire, mai zbârcită decât aş fi crezut. Aveam cărbune sub unghii. Pe degetul mare era o cicatrice veche, lungă de vreo doi centimetri. Mi-o făcusem singură anul trecut, când mă tăiasem adânc cu o sulă.

Mi-am tras mâna înapoi, rotind-o ca să mă pot uita şi la palmă, şi am văzut că era complet acoperită de sânge.

Shiny a căzut pe podea cu o bufnitură înfundată.

Câteva secunde am rămas nemişcată, savurând doar senzaţia de victorie amară, apoi am început să trag de legăturile ce mă ţineau la pat. Am descoperit rapid că aveam nevoie de ambele mâini pentru a desface cataramele, iar cealaltă mână era încă bine legată de o curea de piele cu ceva moale pe interior, ca să nu-mi facă răni. Iniţial, asta m-a blocat, până când mi-a trecut prin minte să mă folosesc de sângele cu care era acoperită cealaltă mână. L-am frecat pe piele şi mi-am sucit mâna într-o parte şi alta, profitând că era aşa subţire, până când, în cele din urmă, pielea curelei s-a înmuiat şi am reuşit să mă eliberez. După aceea a fost uşor să desfac şi restul cataramelor şi să mă ridic.

Numai că n-am putut să stau dreaptă mai mult de câteva secunde. Toată camera se învârtea cu mine şi aveam capul greu. M-am sprijinit de perete, gâfâind şi încercând să alung petele sclipitoare ce-mi apăruseră în faţa ochilor, între- bându-mă ce naiba îmi făcuseră Luminile. Intr-un târziu mi-am dat seama că-mi luaseră deja sânge de patru ori. In câte zile? Se scursese deja ceva timp, dar aparent nu destul. N-aveam forţă nici să mă mişc, darămite să merg.

Iar asta era o problemă, şi încă una mare, fiindcă trebuia să fug cât mai curând din Casa Soarelui-Răsare. Acum nu mai exista altă opţiune.

Pe când zăceam pe pat, încercând din răsputeri să nu leşin, pe podea a strălucit o lumină. Shiny a tras

adânc aer în piept şi s-a ridicat încet în picioare. îi simţeam privirea furioasă ca o greutate din plumb.

— Să nu pui mâna pe mine! m-am răstit la el înainte să facă vreo mişcare. Să nu care cumva să pui mâna pe mine!

Mi-a răspuns cu o tăcere ameninţătoare, încremenit.

Am pufnit în râs. Nu era nimic amuzant, ci simţeam doar amărăciune, numai că râsul era la fel de bun ca orice altceva.

— Nemernicule, i-am zis, încercând din răsputeri să mă ridic.

Degeaba însă. Trebuia să mă forţez ca să rămân conştientă şi să vorbesc, deşi capul îmi cădea într-o parte ca la beţivi. Nu conta, aveam multe de spus.

— Minunatul stăpân al luminii, cel plin de milă şi de blândeţe. O dată să mai pui mâna pe mine, şi următoarea gaură ţi-o fac în cap. Pe urmă te-mproşc cu sânge. Am încercat să-mi ridic mâna, dar n-am reuşit decât s-o mişc un pic. Mi-ar plăcea să văd dacă mai am destul cât să-l omor pe unul dintre Cei Trei.

Ceea ce era o cacealma, fiindcă nu mai aveam forţă nici măcar să respir, numai că Shiny rămăsese înlemnit, înconjurat de o aură de furie ca un roi de insecte iritate.

— Nu ţi se poate permite să trăieşti, mi-a zis impasibil. (Pe toţi zeii, cât de bine se putea stăpâni!) Existenţa ta ameninţă întregul univers.

L-am înjurat în toate limbile pe care le cunoşteam. Nu prea multe: senmită; câteva epitete în maroneza veche, fiindcă oricum nu ştiam mai mult; şi câteva cuvinte mai colorate din kenti pe care le învăţasem de la Ru. La sfârşit abia mai vorbeam. Eram pe punctul de a-mi pierde cunoştinţa şi am reuşit să rămân trează doar cu preţul unui efort imens.

— Mă doare-n cot de univers, am continuat. Pe tine nu te-a interesat când ai provocat Războiul Zeilor. Nu-ţi pasă de *nimic,* nici măcar de tine însuţi. Am reuşit să fac un gest vag cu mâna. Vrei să m-omori? Asta-i un drept pe care trebuie mai întâi să-l câştigi. Ajută-mă să scap de aici. *Apoi* viaţa mea îţi aparţine.

A rămas complet nemişcat. Da, mă gândisem eu că aşa o să-i atrag atenţia.

— Facem o învoială. înţelegi ce-nseamnă asta, nu? Ceva corect şi *bine stabilit,* pe care m-aştept să-l respecţi. Tu m-ajuţi pe mine şi eu te-ajut pe tine.

— Vrei să te ajut să scapi de aici.

— Da, fir-ai tu să fii!

Glasul mi-a reverberat din pereţi. Mi-am dat seama cu întârziere că dincolo de uşă erau paznici. Am coborât vocea şi am continuat:

— Ajută-mă să scap de aici *şi să-i opresc pe ăştia.*

— Dacă te omor, nu vor mai putea să-ţi ia sânge.

Cât de dulce îmi vorbea dragul de Shiny... Am pufnit iar în râs, spre consternarea lui.

— îl au pe Dateh, i-am spus când am reuşit să mă potolesc.

începusem iar să obosesc şi mi se făcuse somn. Dar nu, nu încă. Dacă nu făceam târgul ăsta acum, n-apucam să mă mai trezesc.

— Sângele lui le-a fost de ajuns s-o ucidă pe Role şi cu puterea lui i-au luat pe alţii prizonieri. De patru ori, Shiny!

De patru ori mi-au luat sânge. Cine ştie câţi alţi fii ţi-au mai omorât?

I s-a tăiat respiraţia. Aha, aici îl nimerisem la fix. îi găsisem punctul vulnerabil. Chiar şi slăbit, batjocorit şi lipsit de căldură umană, tot îşi iubea familia, aşa că mi-am pregătit ultima săgeată, ştiind cât avea să-l doară.

— Poate c-o să-mi folosească sângele ca să-l omoare

pe Nahadoth.

— Imposibil, a zis Shiny. (Dar eu îl cunoşteam deja şi i-am auzit frica din glas.) Nahadoth e în stare să distrugă toată lumea asta într-o clipită.

— Dacă va fi distras, nu o va face. Mi se închideau ochii. Abia îi mai ţineam deschişi. De-aia omoară fiii de zei, ca să-l atragă aici, în lumea muritorilor. Dateh îi ucide. îi *mănâncă.*

Sângele lui Madding, curgând în şiroaie negre pe barba lui Dateh, care muşca din inima iubitului meu ca dintr-un măr. Mi-a venit să vărs şi am respins imaginea.

— Aşa le ia puterile magice. Nu ştiu cum. Cum a putut să... Am înghiţit un nod şi am revenit. *Stăpânul Nopţii.* Nu ştiu cum are de gând s-o facă. Poate o săgeată înfiptă în spate. Cine naiba ştie dacă merge, dar... vrei să-ncerce? Dacă există măcar o şansă, el ar putea... reuşi...

Exageram. Era prea mult. Aveam nevoie să mă odihnesc fără să-ncerce cineva să mă omoare. Oare Shiny îmi va da pace?

„Intr-un singur mod pot afla", mi-am spus şi mi-am pierdut cunoştinţa.

* * *

Mi-am revenit puţin, însă eram tot aproape de hotarul nopţii eterne.

Căldură de zi. Mai multe voci.

— .. .infecţie, a zis una dintre ele.

Bărbătească. O voce frumoasă şi aspră, ca a lui Vuroy. Vai, ce dor îmi era de Vuroy! Alte cuvinte, liniştitoare. Ceva despre spasme, pierdere de sânge, spiţer.

— .. .necesar. Sunt semne...

Serymn. Venise să mă vadă. Ce drăguţ, nu? îi păsa

de mine.

— .. .trebuie să ne grăbim.

Glasul aspru s-a făcut din nou auzit, iar din tot ce a spus a ieşit în evidenţă atât:

— *...să moară.*

Serymn a oftat îndelung.

— Facem o pauză o zi sau două.

Alte şoapte. Confuze. Eram obosită, aşa că am adormit imediat.

* * *

Iar noapte. Răcoare în cameră. Am deschis ochii. O respiraţie grea şi întretăiată în patul celălalt. Shiny. A continuat o vreme, apoi a încetinit, s-a oprit o secundă, a revenit, s-a oprit iar. Linişte.

In cameră mirosea a sânge proaspăt. Luaseră iar de la mine? Mă simţeam totuşi mai bine, nu mai rău.

Am adormit înainte ca Shiny să învie şi să-mi povestească ce-i mai făcuseră Luminile.

* * *

Mai târziu. Tot noapte, dar târziu.

O lumină a izbucnit brusc lângă mine şi am deschis larg ochii. Am întors capul către Shiny. Zăcea pe pat, ghemuit pe o parte.

Am încercat să mă mişc şi am descoperit că nu mai eram atât de moleşită. înfăşurată strâns cu un strat gros de bandaje, mâna încă mă durea, dar măcar o puteam mişca. Curelele erau iar la locul lor, strânse bine peste piept, şolduri şi picioare, însă cealaltă mână nu era aproape deloc legată şi mi-am eliberat-o cu uşurinţă.

Shiny făcuse asta? Ded îmi acceptase târgul.

Mi-am desfăcut legăturile şi m-am ridicat încet. O

secundă, camera s-a învârtit cu mine, dar mi-am revenit înainte să pic în nas. Am rămas pe marginea patului, respirând adânc şi căutând să văd ce mi se mai întâmplase. îmi tremurau picioarele. Purtam un scutec, din fericire curat. Spatele şi gâtul îmi erau înţepenite. Am ridicat capul. Starea de ameţeală dispăruse. M-am dat jos din pat cu grijă.

Cei trei paşi până la patul lui Shiny s-au dovedit epuizanţi. M-am aşezat pe podea şi mi-am pus capul pe picioarele lui. Nu a făcut nicio mişcare, deşi îi auzeam clar respiraţia. Chiar şi adormit, avea o expresie încruntată, riduri noi şi ochii adânciţi în orbite. Trăia, dar ceva îşi lăsase amprenta asupra lui, fiindcă de obicei se trezea imediat ce învia. Ciudat!

Am atins cu mâna ceva umed şi rece şi am tresărit. Am pipăit şi am descoperit o pată mare de sânge aproape uscat pe abdomenul lui. Am tras de cămaşă. Rana se vindecase, dar cred că fusese foarte urâtă.

Atingerile mele l-au trezit. Strălucirea lui Shiny a dispărut rapid, însă nu înainte de a-1 vedea cum deschide ochii şi se încruntă la mine. A suspinat şi s-a ridicat în şezut. O vreme, niciunul n-a spus nimic.

— Am o idee, am întrerupt eu tăcerea. Cum să scăpăm de aici. Zi-mi dacă crezi că vom reuşi să evadăm.

I-am spus ce aveam de gând şi Shiny m-a ascultat cu atenţie.

— Nu, a răspuns el.

Am zâmbit.

— Nu, nu va merge? Sau nu, mai degrabă mă omori tu dinadins, nu din greşeală?

S-a ridicat brusc şi s-a îndepărtat de mine. Când s-a oprit în dreptul ferestrei, încă îi vedeam conturul neclar. Avea pumnii încleştaţi şi umerii încordaţi.

— Nu, nu cred că vom avea sorţi de izbândă. Şi chiar dacă am avea...

L-a trecut un fior şi am înţeles. Deşi simţeam că mă înfurii iar, am preferat doar să râd.

— Vai, uitasem de ziua aceea din parc. Când ai declanşat toată povestea asta fiindcă l-ai atacat pe previt Rimarn. Mi-am încleştat pumnii, ignorând fiorul de durere din mâna rănită. Ţin minte ce expresie aveai. Eu eram în pericol şi nu mai puteam de frică să nu păţeşti ceva, şi în tot timpul ăsta singurul lucru care te preocupa era să mai simţi puţin gustul puterii.

Nu a zis nimic, dar nici nu trebuia, fiindcă îl văzusem cum zâmbise atunci.

— Cred că-ţi e destul de greu, Shiny. Să fii iarăşi tu însuţi, dar numai cât clipeşti, şi pe urmă să dispari uşor-uşor, până nu mai rămâne din tine decât... *asta.*

Am arătat cu mâna spre strălucirea lui tot mai palidă, fără să-mi ascund lehamitea. Nu-mi mai păsa ce părere are despre mine şi nici măcar de el nu-mi mai păsa cine ştie ce.

— Probabil e tare dureros să ti se reamintească în fiecare dimineaţă ce ai pierdut, nu? Poate că ţi-ar fi mai uşor fără asta.

S-a ţinut tare o clipă, devenind din ursuz furios, aşa cum făcea mereu. Cât de predictibil! Şi cât de satisfăcător.

Apoi, dintr-odată, a lăsat capul jos.

— Da, a spus el.

M-am întrerupt mirată, apoi m-am înfuriat.

— Eşti laş. Ţi-e teamă că planul meu va funcţiona şi că după ce-1 vom duce la îndeplinire vei fi prea slab şi incapabil să te aperi. Inutil.

A cedat iarăşi, inexplicabil.

— Da, a şoptit.

Am strâns din dinţi, frustrată, reuşind doar să mă ridic în picioare şi să mă uit urât la el. Nu voiam să capituleze, ci să... nu ştiu... Dar nu asta.

— Uită-te la mine! m-am răstit.

S-a întors şi a zis încet:

— Madding...
— Ce-i cu el?

Nu a continuat. Am strâns pumnii, primind bucuroasă durerea unghiilor care-mi străpungeau carnea.

— *Ce,* fir-ai tu să fii?

Tăcere. Ah...

Aş fi aruncat cu ceva în el dacă aş fi putut, dar fiindcă nu aveam decât cuvinte, mi le-am ascuţit bine.

— Hai să vorbim despre Madding, da? Madding, fiul tău, care a murit de mâna unor muritori care *i-au smuls inima şi i-au mâncat-o.* Madding, care încă te iubea în pofida a tot...

— Taci! s-a răstit.

— Sau ce, Stăpâne al Luminii? Vei încerca iar să mă omori? Am râs atât de tare, încât mi-am pierdut suflul, chi- nuindu-mă să rostesc următoarele cuvinte. Crezi... că-mi mai *pasă...* dacă mor?

Aici am fost silită să mă opresc şi să mă aşez, încercând din răsputeri să nu plâng şi sperând să-mi treacă ameţeala ce mă cuprinsese iarăşi. A dispărut, din fericire, dar prea încet.

— Inutil, a spus Shiny, aşa de încet, aproape în şoaptă, că abia l-am auzit peste sunetul propriei mele respiraţii. Da. Am încercat să invoc puterea. M-am luptat *pentru el,* nu pentru mine. Dar nu mi-am redobândit magia.

M-am încruntat, descoperind că-mi trecuse furia şi că în urma ei se căscase un gol. Am rămas amândoi tăcuţi vreme îndelungată, până când lui Shiny i-a dispărut şi ultima licărire.

Intr-un târziu, am oftat şi m-am întins pe patul lui, cu ochii închişi.

— Madding nu era muritor, am zis eu. De aceea puterea ta n-a funcţionat pentru el.

— Da. îşi recăpătase controlul şi vorbea iarăşi cu glasul lui impasibil, cu o dicţie perfectă. Acum ştiu. Dar planul tău e un risc prostesc.

— Aşa o fi, am spus eu, aproape adormită. Oricum nu-i ca şi cum m-ai putea opri, aşa că măcar ajută-mă.

S-a apropiat de pat şi a rămas nemişcat până am adormit. Ar fi putut să mă omoare. Să-mi pună perna pe faţă, să mă lovească, să mă sugrume; avea o gamă largă de posibilităţi.

Dar el m-a ridicat în braţe, trezindu-mă doar pe jumătate. In braţele lui simţeam că plutesc, era ca într-un vis. Mi s-a părut că drumul între paturile noastre a fost mult prea lung. Cât era de cald!

M-a pus jos şi m-a legat cu curelele, lăsându-mi o mână liberă ca să mă pot elibera.

— Mâine, a zis.

La sunetul vocii lui m-am trezit.

— Nu. Poate-mi vor lua iar sânge. Ar trebui să plecăm acum.

— Trebuie să fii mai puternică. A rămas nerostit faptul că nu aş putea conta pe puterea lui. Noaptea n-am puterea nici măcar să te protejez.

— Ah! am exclamat eu, simţindu-mă ca o idioată. Aşa e...

— E mai bine după-amiază, când soarele n-o să mai fie ascuns după Copac, ceea ce ne poate oferi un mic avantaj. Până atunci o să fac tot ce pot să-i conving să te lase în pace.

Am întins mâna către faţa lui, apoi am lăsat-o în jos spre pata urâtă de pe cămaşă.

— Ai murit iarăşi în seara asta.

— Am murit de multe ori în ultimele zile. Pe Dateh îl fascinează capacitatea mea de a învia.

M-am încruntat.

- Ce...

De fapt îmi puteam imagina cu uşurinţă ce-i făcuse Dateh. De la moartea lui Madding încoace aveam doar amintiri scufundate în ceaţă, dar mi-am dat seama că asta nu era prima dată când Shiny fusese adus în cameră mort, pe moarte sau plin de sânge. Nu-i de mirare că nu reacţionase nimeni când făcusem chiar eu o gaură în el.

Erau atâtea lucruri la care trebuia să mă gândesc, atâtea întrebări fără răspuns... Până la urmă, *cum* îl omorâsem de

fapt pe Shiny? In momentul acela nu avusesem deloc vopsea, nici măcar cărbune. Paitya şi ceilalţi mai trăiau? (Madding, o, Madding al meu! Nu, nu, la el nu puteam să mă gândesc.) Dacă îmi reuşea planul, puteam încerca să mă duc la Nemmer, zeiţa furtişagurilor. Ea ne-ar fi ajutat.

îmi pusesem în minte să-i opresc chiar şi cu preţul vieţii mele pe cei care-1 omorâseră pe Madding.

— Atunci trezeşte-mă după-amiază, i-am spus lăsându-mă în voia somnului.

In aer (pictură encaustică, desen în cărbune şi înscrisuri pe metal)

Evident, au apărut complicaţii.

Din fericire, m-am trezit încet, fără să atrag atenţia asupra mea. înainte să mă ridic din pat, cineva a vorbit şi mi-am dat seama că nu eram singură cu Shiny.

— Dă-mi drumul.

Am îngheţat. *Hado.* în aer plutea o tensiune aparte, care-mi gâdila şi pişcă pielea într-un fel ciudat, deşi nu reuşeam s-o înţeleg. Furie? Nu.

— *Dă-mi drumul* sau chem paznicii. Sunt chiar aici la uşă.

O mişcare rapidă, foşnet de haine.

— Cine eşti? a întrebat Shiny, deşi abia i-am recunoscut vocea care tremura undeva între necesitate şi confuzie.

— Nu cine crezi tu.

— Dar...

— *Eu sunt eu,* a zis Hado cu atâta ardoare, că aproape am tresărit. Pentru tine sunt doar alt muritor.

— Da... da. Shiny părea normal acum, uitându-şi emoţiile de mai devreme. Am înţeles.

Hado a inspirat adânc, tremurat, la fel de intens ca Shiny mai devreme, şi tensiunea a dispărut. Iar foşnet de haine şi Hado s-a apropiat de pat, aplecându-se peste mine.

— I-a fost mai bine astăzi? A vorbit?

— Nu şi nu.

Mai rigid ca de obicei, chiar şi pentru Shiny.

nu poate minţi, dar iată că putea, spre uşurarea mea, chiar dacă îi venea peste mână.

— Acum totul s-a schimbat. O să-i ia sânge în seara asta. Să sperăm că-i suficient de puternică.

— Eu cred că mai degrabă o s-o omoare.

— Ia uită-te afară. Au trecut două săptămâni de când a murit Role şi au mai rămas două din câte ne-a acordat Stăpânul Nopţii - aşa cum tocmai el a decis să ne reamintească, într-un mod atât de dramatic.

A râs uşor şi fără chef. M-am întrebat ce voia să spună cu asta.

— De când l-a văzut, urmă el, Dateh a devenit obsedat. Nu mai am nicio speranţă să-l descurajez.

Hado m-a mângâiat pe faţă şi mi-a dat părul la o parte. Gestul lui blând m-a surprins. Nu mi-a lăsat impresia că ar fi capabil de sensibilitate.

— De fapt, a continuat el oftând, dacă nu-şi revine, sau, pe toate iadurile, chiar şi dacă îşi revine, mă tem că o să-i ia *tot* sângele rămas, ba chiar şi inima.

Mi s-a făcut pielea ca de găină şi m-am rugat ca el să nu observe.

A atins cu degetele cureaua care mă ţinea legată peste mijloc, pierdut acum în propriile gânduri şi nedând vreun semn că ar vrea să plece. Am început să-mi fac griji. Lumina soarelui se simţea ciudat pe pielea mea, de parcă ar fi fost *rarefiată.* Adică se făcuse deja târziu? Dacă Hado nu pleca mai repede, soarele avea să apună, luând cu el toate puterile lui Shiny. Şi noi aveam nevoie de magia lui.

— Nu eşti în apele tale, a zis Shiny deodată. A mai rămas ceva din el.

Lângă mine, Hado a încremenit.

— Nu partea aceea căreia îi pasă de tine, s-a răstit el la Shiny, ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă. încă un cuvânt despre asta şi te omor cu mâna mea.

Apoi a ieşit trântind uşa. Imediat după aceea, Shiny s-a repezit spre mine şi a început să tragă de curele atât de tare, încât am scâncit.

— Aici a fost haos toată ziua, a spus el. Toţi străjerii sunt nervoşi şi ne verifică mereu. La fiecare oră se întâmplă ceva: fie servitori care ne aduc de mâncare sau se uită la mâna ta, fie vizita ăstuia.

Am înţeles că se referea la Hado. I-am dat mâinile la o parte şi mi-am desfăcut singură cureaua care mă ţinea, lui făcându-i semn să treacă la curelele de la picioare.

— De ce s-au supărat toţi aşa de rău?

— Soarele era negru când a răsărit.

Am înlemnit. Shiny a continuat să desfacă legăturile.

— Un avertisment?

Mi-am amintit cuvintele rostite de zeiţa tăcută, odată, în Rădăcina de Sud. „îi cunoşti toanele mai bine decât mine." Dar nu se referise de fapt la Itempas, aşa cum crezusem la început. Cu atâţia copii morţi sau dispăruţi, Stăpânul Nopţii era cel de a cărui furie trebuia să ne temem. Oare avea de gând să aştepte o lună întreagă, aşa cum promisese?

— Da. Deşi se pare că Yeine a reuşit cumva să-1 mai calmeze. Restul lumii nu are probleme. Numai din acest oraş soarele se vede negru.

Deci Serymn avusese dreptate. Simţeam totuşi căldura soarelui pe piele, deşi foarte slab. Ceva lumină tot mai era, fiindcă altfel Shiny n-ar fi încercat să mă elibereze. Poate era o eclipsă. Auzisem că se vedea ca şi cum soarele devenea negru, dar o eclipsă care să dureze toată ziua şi să însoţească soarele pe cer? Nu-i

de mirare că Luminile erau ca un muşuroi de furnici agitate. Şi probabil toată lumea din oraş tremura de frică.

— Cât mai e până la apus? l-am întrebat pe Shiny.

— Foarte puţin.

Pe toţi zeii!

— Crezi că poţi sparge geamul? E destul de gros...

Nu reuşeam să-mi mişc mâinile pe cât de repede aş fi vrut. Nu-mi revenisem complet, dar măcar nu mai eram atât de istovită.

— Picioarele patului sunt din metal şi am reuşit să slăbesc unul ca să-l folosesc pe post de bâtă.

Shiny a vorbit ca şi cum ar fi răspuns la întrebarea mea. M-am ridicat în picioare de cum mi-am desfăcut toate curelele, mulţumită că nu mai eram ametită, deşi tot mă clătinam. Shiny s-a întors cu spatele şi l-am auzit mutând masa în faţa uşii, ca să-i întârzie pe paznici când va sparge geamul. Fiecare secundă avea să conteze.

A scos cu un icnet piciorul de pat pe care îl slăbise şi a împins patul în dreptul uşii, încercând, pe cât posibil, să nu facă zgomot, apoi ne-am apropiat amândoi de fereastră. încă simţeam pe piele căldura soarelui, deşi se răcea tot mai mult. Se apropia asfinţitul.

— Nu ştiu cât durează până îmi recapăt puterile magice, a zis Shiny.

Sau dacă le voi recăpăta, dar n-a spus-o cu voce tare, deşi ştiam că la asta se gândea. Ca şi mine, de altfel.

— Deci o să cad, am spus eu. E mult până jos.

— Uneori frica este suficientă să le vină de hac muritorilor.

Se prea poate, dar furia care mă cuprinsese de la moartea lui Madding nu dispăruse, ci se ascunsese mai adânc. Am lăsat-o să se ridice din nou la suprafaţă, cu un zâmbet.

— Atunci n-o să-mi fie frică.

A ezitat o secundă, apoi a ridicat piciorul patului.

Prima lovitură a creat fisuri înstelate în sticla groasă, rezonând tare în camera aproape goală. Voci alarmate s-au făcut imediat auzite de afară şi cineva s-a grăbit să deschidă uşa.

Shiny s-a dat înapoi şi a izbit iar sticla, gâfâind puternic din cauza efortului. Atât de tare lovise, că am simţit cum mi se zburleşte părul. Geamul s-a spart în câteva bucăţi mari, lăsând să intre un vânt neaşteptat de rece care m-a făcut imediat să tremur.

Paznicii au reuşit să descuie uşa şi doar s-o deschidă parţial, căci era blocată cu masa şi cu patul. Urlau la noi, chemau ajutoare şi împingeau cât puteau. Shiny a aruncat bâta improvizată şi a lovit cu piciorul bucăţile de sticlă rămase, apoi m-a luat de mâini şi m-a ghidat spre fereastră. S-a dezbrăcat de cămaşă, cu care a acoperit marginile zimţate de pe pervaz.

— Când sari, încearcă să te îndepărtezi cât poţi de Copac, a zis el calm, de parcă toată viaţa nu făcuse altceva decât să le spună femeilor cum să facă saltul spre moarte.

Am încuviinţat din cap şi m-am aplecat deasupra hăului, încercând să-mi închipui cum să mă arunc mai bine. De jos a venit un vânticel care mi-a fluturat prin păr şi am avut un moment de şovăială. Sunt om, până la urmă - sau măcar muritoare dacă nu cu totul fiinţă umană.

M-am gândit la chipul lui Madding în ultimele clipe. Ştiuse că moare, ştiuse că din cauza mea, dar în expresia feţei lui nu văzusem nici ură, nici repulsie. încă mă iubea.

Mi-a trecut frica şi m-am îndepărtat de fereastră.

Shiny mi-a vorbit agitat, acoperind strigătele paznicilor: — Oree, trebuie să...

— Taci, i-am şoptit, luându-mi avânt şi sărind cu

braţele întinse lateral.

Nu auzeam decât vuietul vântului. Hainele fluturau în jurul meu, înţepându-mi pielea. îmi prinsesem părul încercând să-l ţin cât de cât sub control, dar acum se desprinsese şi fâlfâia liber în spate. Deasupra. Eram în cădere liberă, dar mă simţeam ca şi cum aş fi plutit pe un ocean de aer, fără nicio senzaţie de pericol sau de teamă. M-am relaxat, sperând să mai dureze.

Am simţit o mână atingându-mă pe picior, ceea ce m-a făcut să ies din starea aceea de extaz. M-am întors cu graţie pe spate. Era Shiny? Nu vedeam nimic. Deci tot planul se dusese pe pustiu şi aveam să murim amândoi, striviţi de pământ, numai că, spre deosebire de mine, el avea să învie.

M-am întins şi am căutat să-l ating, iar el m-a prins de mâini, m-a scăpat, m-a prins iar, m-a tras aproape şi m-a cuprins cu braţele. Mângâiată de vânt, m-am liniştit în îmbrăţişarea lui caldă. Bun. Măcar n-o să mor singură.

Fiindcă aveam urechea lipită de pieptul lui, l-am simţit imediat când s-a crispat. Inima i-a bătut o dată, tare, apoi...

Lumină.

Pe Cei Trei, cât de strălucitoare era! Mă înconjura complet şi era atât de puternică, încât îi puteam vedea forma chiar şi cu ochii închişi, diluând bezna orbirii mele, şi o simţeam pe piele, ca arşiţa razelor de soare. Vâjâiam spre pământ ca un meteorit, ca o cometă aprinsă, ca toate acele lucruri imposibile pe care le visasem, dar nu le văzusem niciodată.

Căderea a încetinit şi urletul vântului a devenit o şoaptă. Atracţia gravitaţiei părea că slăbise, iar noi zburam sau pluteam. Cât căzusem deja şi cât mai aveam până jos? Cât mai era până la apusul soarelui şi...

Shiny a început să strige şi deodată lumina a dispărut, laolaltă cu forţa ce ne ţinuse plutind în aer. Cădeam iar, fără nicio speranţă, fără nimic care să ne mai poată opri.

Tot nu-mi era frică.

Doar că lui Shiny îi venise o idee şi ne întorcea în aer, gâfâind fie din cauza efortului, fie a magiei pe care o folosise.

Apoi ne-am lovit de pământ.

15

Rugăciune către zei îndoielnici (acuarelă)

Cineva ţipa tare şi fără întrerupere, incredibil de iritant. Fir-ar să fie, încercam să dorm! M-am întors pe o parte, încercând să-mi feresc urechile.

In clipa aceea m-a izbit un val de greaţă cum nu mai pomenisem. De-abia am avut timp să trag o gură de aer, şuierând, şi am început să vomit fiere. Se vede treaba că nu mai mâncasem de ceva vreme.

Chiar şi aşa, stomacul meu era pornit să icnească în sec, fără să ţină cont că aveam nevoie să respir. M-am luptat din răsputeri să trag aer în piept, simţind că-mi dau lacrimile, că mă doare capul şi-mi vâjâie urechile, până când am reuşit în cele din urmă o amărâtă de inspiraţie întretăiată, dar bine-venită. Senzaţia de vomă a dispărut şi am putut să respir mai bine, deşi eram convinsă că era doar o chestiune de timp până să revină - îmi simţeam muşchii tremurând şi contractaţi.

Acum, că puteam să gândesc, am ridicat capul, încercând să-mi dau seama unde eram şi ce se întâmplase. Ţiuitul din urechi - care mi se păruse a fi ţipătul - era puternic şi continuu. Mă înnebunea. Ultimul lucru pe care îl ţineam minte era... m-am încruntat încercând să rememorez. Capul mă durea şi mai tare. Cădeam. Da. Sărisem de la o fereastră din Casa Soarelui-Răsare, hotărâtă ori să scap, ori să mor. Shiny mă prinsese şi...

Mi s-a tăiat respiraţia. *Shiny.*

Sub mine.

Am încercat să mă ridic de pe el, dar m-am pomenit urlând incontrolabil când m-am lăsat pe braţul stâng, chi- nuindu-mă să nu vomit din nou. Luptându-mă cu valurile de durere şi de greaţă, am reuşit să mă târăsc de pe el spriji- nindu-mă pe braţul care durea din cauza infecţiei şi a tubului prin care Luminile îmi luaseră sânge. Oricum, durerea era slabă în comparaţie cu agonia din braţul drept, pântecele încordat, durerea înţepătoare din coaste şi de cap. O vreme n-am fost în stare de nimic altceva decât să zac neajutorată, plângând înăbuşit.

Intr-un târziu, când durerea a mai slăbit puţin, cât să mă lase să chibzuiesc, am reuşit, cu chiu, cu vai, să mă ridic în genunchi şi să încerc să-mi dau seama unde ne aflam. Braţul drept nu-mi era de niciun ajutor, aşa că am încercat să dau de Shiny folosindu-mă de stângul.

Era acolo. Trăia, respira şi avea ochii deschişi, astfel că genele mi-au gâdilat vârfurile degetelor când l-am pipăit pe faţă. Oare refuza iarăşi să-mi vorbească?

Atunci mi-am dat seama că genunchii mei erau foarte uzi. Am căutat pe dibuite şi am găsit un sol pietruit şi murdar, dar acoperit de ceva rece şi ud care se încălzea pe măsură ce mă apropiam de Shiny. Ceva ca...

Pe toţi zeii!

Era în viaţă. Magia lui ne salvase - nu complet, dar măcar ne încetinise căderea, dându-i timp să ne rotească în aer astfel încât să se lovească el primul de pământ. Supravieţuiserăm amândoi, dar dacă eu eram atât de lovită, atunci...

I-am găsit ceafa cu mâna şi şocul m-a făcut să-mi trag degetele înapoi. O zei, o zei, o zei!

Pe toate iadurile, unde ne aflam? De când zăceam

acolo? Era o idee bună să strig? Am căutat în jurul meu, cu urechile ciulite. Simţeam răcoarea şi negura nopţii. Picături mari de apă îmi cădeau din când în când pe piele cu blândeţea specifică a ploii în Umbră. Se auzea foarte clar zgomotul făcut

de picături în jurul nostru, dar nimic altceva, şi aerul era plin de mirosuri grele: gunoaie, urină, metal ruginit. O altă alee? Nu, spaţiul din jurul nostru era mai mare, însă, oriunde ne-am fi aflat, era o zonă izolată; dacă ne-ar fi văzut cineva căzând, sigur ar fi venit să vadă ce se întâmplă, fie şi numai din pură curiozitate.

Shiny respira chinuit şi neregulat. Când am trecut cu mâna peste pieptul lui, care era gol - îşi dăduse cămaşa jos înainte de a sări pe fereastra Casei -, m-am speriat observând cât de ciudat de *plat* era. Totuşi inima îi bătea regulat, în contrast cu respiraţia bolborosită şi întretăiată. In felul ăsta urma să agonizeze o perioadă lungă de timp înainte să moară.

Trebuia deci să-1 ucid eu.

M-a cuprins panica, deşi poate era la mijloc şi o senzaţie de sensibilitate exagerată, care mi se părea prostească. Nu era ca şi cum n-ar fi înviat la loc, şi oricum, asta l-ar fi ajutat. Aşa cum spusese Lil, era cel mai simplu mod de a-1 „vindeca". Nici n-ar fi fost prima oară.

Dar una e să omori din furie, alta s-o faci cu sânge rece.

Nici măcar nu credeam că *pot,* având în vedere că braţul meu drept era complet inutilizabil, fie dislocat, fie rupt, deşi, din fericire, părea că amorţeşte. Eram străbătută de dureri în tot trupul, fiindcă, deşi nu căzusem atât de rău ca Shiny, tot mă lovisem. Mi-ar fi trebuit măcar două braţe tefere ca să-i rup gâtul.

Atunci mi-am dat seama în ce situaţie mă aflam: într-o parte din Umbră pe care n-o cunoşteam, neajutorată, alături de cineva aflat pe moarte, aşteptând apariţia

inevitabilă a Luminilor, care ştiau că măcar pe Shiny îl vor găsi în viaţă. Cât despre mine, eram bolnavă, rănită şi slăbită, cât se poate de speriată, şi mai ales oarbă, fir-ar ea să fie de treabă!

— De ce trebuie să fie totul aşa *greu* cu tine? i-am zis lui Shiny, furioasă până la lacrimi. Mori odată!

In apropiere s-a auzit un zgomot.

Am tresărit, cu inima ticăind în piept, şi m-am ridicat în genunchi, ciulind urechile şi uitându-mi complet furia.

Zgomotul venise din dreapta, de undeva de sus. Ceva metalic. Apă scurgându-se pe un burlan? Sau cineva care ne căuta şi reacţionase la auzul vocii mele?

Am început să pipăi iute în jur. In stânga, la vreun metru depărtare, am dat de un obiect din lemn, vechi şi plin de aşchii. Un butoi cu doagele ruginite şi o parte complet spartă. Deasupra lui altul, apoi ceva ce păreau a fi nişte şindrile sprijinite de cele două butoaie. Lângă ele, o ladă putrezită.

Era o groapă de gunoi, iar singura din apropierea Copacului era Shustocks, în Wesha, unde toţi fierarii şi căruţaşii din zonă îşi aruncau deşeurile şi căruţele inutilizabile.

Şindrilele formau un soi de adăpost cu un spaţiu îngust dedesubt. Le-am împins încet, rugându-mă să nu fie nimic sprijinit pe ele care să cadă şi să ne trădeze sau să ne strivească. Când am văzut că nu se întâmplă nimic, m-am târât dedesubt ca să inspectez locul.

Mic, dar suficient.

M-am tras înapoi. Când m-am ridicat în picioare, m-a cuprins un alt val de greaţă, atât de puternică devenise durerea de cap. Probabil că mă lovisem când căzusem, nu destul cât să-mi sparg capul, dar suficient cât să-i zguduie serios interiorul.

Alt sunet din aceeaşi direcţie, ceva lovindu-se de

lemn, apoi tăcere.

Gâfâind de durere, m-am întors la Shiny. Mi-am înfipt mâna bună în turul pantalonilor lui, m-am lăsat pe spate şi am tras tare, împingând cu picioarele şi scâncind înfundat. Nu mai eram bună de nimic după ce am reuşit, până la urmă, să-1 târăsc în mica ascunzătoare, şi oricum nu intrase tot - picioarele îi ieşeau afară. M-am târât lângă el, gâfâind şi ciulind urechile, sperând ca ploaia să spele balta de sânge pe care o lăsase.

Shiny a gemut brusc, făcându-mă să tresar şi să mă uit la el consternată. Probabil îi făcusem si mai rău târându-1. Acum ♦
nu mai aveam de ales: dacă nu-1 omoram, ne dădea de gol.

Cu un nod în gât, am încercat să-i fac ce-mi făcuse el în Casa Soarelui-Răsare: să-i astup gura şi nasul cu mâna.

Timp de cinci respiraţii - mi le număram pe ale mele a părut că are să funcţioneze, fiindcă pieptul i s-a ridicat o dată, apoi a rămas nemişcat. Dintr-odată însă, Shiny a început să se zbată, luptându-se cu mine. Deşi mă chinuiam, era mai puternic, chiar şi rănit. Când a reuşit să se elibereze, a tras zgomotos aer în piept, speriindu-mă. „Pe toţi demonii, o să ne omoare pe amândoi!"

Demoni. Mi-am încleştat pumnul sub povara amintirilor.

Aveam la dispoziţie destul sânge pe post de vopsea, aşa că am dat cu mâna pe sub ceafa lui Shiny, murdărindu-mă bine. Mi-am lăsat încet palma pe pieptul lui, tremurând. Mai înainte îmi imaginasem că pictez şi pe urmă crezusem cu tărie că imaginea creată este adevărată. Am mişcat încet mâna, mâzgălind sângele în cerc. O să fac altă gaură, aşa cum mai făcusem când îl omorâsem pe Shiny prima dată sau

când străpunsesem Vidul lui Dateh. Nu un cerc desenat cu vopsea de sânge. O gaură.

Pieptul lui Shiny s-a ridicat şi a coborât sub mâna mea, stricându-mi imaginea mentală. M-am încruntat şi am ridicat palma, ca să nu-1 mai simt respirând.

O gaură. Prin came şi os, ca un mormânt în pământul moale, cu marginile săpate drept de o lopată invizibilă. Perfect rotundă.

O gaură.

Mâna mi-a apărut înaintea ochilor, strălucind în întuneric, cu degetele răsfirate şi tremurând de efort.

O *gaură.*

In comparaţie cu durerea de cap, fiorul care mi-a străbătut ochii era aproape plăcut. Ori mă obişnuisem eu, ori aveam deja atâta durere în mine, încât nu mai conta una în plus. Cert e că am observat imediat când Shiny a încetat să respire.

Cu inima bătând tare, mi-am lăsat palma acolo unde ar fi trebuit să dau de pieptul lui. Nimic la început; apoi, mai

într-o parte, came şi os, tăiate drept, parcă cu un cuţit. Mi-am tras repede mâna, simţind că-mi vine iar să vomit.

— Ciudat! am auzit în spatele meu o voce puternică.

M-am abţinut greu să ţip, mai mult din cauza durerii din piept, dar m-am rotit brusc, încercând să mă trag înapoi şi bineînţeles lovindu-mă tare la braţ.

Creatura de la picioarele lui Shiny nu era umană. Avea structura unui om, însă era incredibil de îndesată, aproape la fel de lată pe cât era de înaltă - adică scundă. Poate cam cât un copil, asta dacă puteai găsi pe undeva un copil cu umeri lăţi şi puternici şi braţe lungi şi musculoase. Nici faţa nu-i era de copil, deşi avea obraji rotunzi şi ochi imenşi. Avea un început de chelie şi o privire în acelaşi timp bătrână şi pe jumătate sălbatică.

Dar simplul fapt că-1 puteam vedea însemna că este un fiu de zei, chiar dacă era cel mai urât pe care-1 întâlnisem vreodată.

— B-bună, am reuşit să rostesc după ce s-au domolit bătăile inimii. îmi cer scuze. M-ai speriat.

Creatura - i-am zis „el" - mi-a zâmbit scurt. Nici dinţii nu erau umani, fiindcă nu avea deloc canini, ci doar nişte pătrate perfecte şi sus, şi jos.

— N-am vrut, a spus el. N-am crezut că mă vezi. Cei mai multi oameni nu mă văd. S-a apropiat, uitându-se atent la faţa mea. Ah! Tu eşti fata aia cu ochii.

Am încuviinţat din cap, acceptându-i exprimarea. Fiii de zei bârfeau ca pescarii; probabil că mă întâlniseră destui dintre ei cât să se ducă vorba despre mine.

— Tu cine eşti?

— Gunoi.

— Poftim?

— *Gunoi.* Ce truc fain ai făcut, a continuat el arătând cu o mişcare a capului spre Shiny. Mereu am vrut să-i dau şi eu o gaură sau două! Ce faci cu el?

— E o poveste lungă, i-am răspuns oftând şi simţindu-mă deodată prea obosită. Dacă aş îndrăzni să mă odihnesc...

Poate că... Ăăă, lord G-Gunoi. M-am simţit ca o proastă folosind apelativul acela. Am o grămadă de probleme. Mă ajuţi, te rog?

Gunoi m-a privit cu capul lăsat într-o parte, cu expresia unui căţel confuz, trădată de privirea lui şireată.

— Pe tine? Depinde. Pe el? Nici gând.

Muritorii le cer mereu fiilor de zei să le îndeplinească vreo rugăminte, însă nu toţi acceptă cu uşurinţă. Iar ăstuia nu-i plăcea de Shiny. Trebuia să am grijă să nu plece înainte să-i povestesc ce se întâmplase

cu fraţii lui morţi.

— Mai întâi, poţi să-mi zici, te rog, dacă mai e cineva pe aici? Am auzit mai devreme un zgomot.

— Eu eram. Venisem să văd ce a căzut la mine în ogradă. Uneori găsesc oameni aruncaţi aici, dar niciodată de la asemenea înălţimi. S-a uitat ironic la mine. Mi-am imaginat că vei fi mai rău.

— La tine în ogradă?

Eu n-aş fi numit o groapă de gunoi „casa mea", dar fiii de zei nu aveau nevoie de confortul material care ne place atât de mult nouă, muritorilor.

— Ah! îmi cer scuze.

Gunoi a strâns din umeri.

— Asta e. Oricum n-o să mai dureze mult, a spus el arătând cu mâna în sus şi amintindu-mi de soarele înnegrit. Avertismentul Stăpânului Nopţii.

— Vrei să pleci? l-am întrebat.

— Păi, am de ales? Nu-s atât de tâmpit să rămân aici când Naha e aşa de sictirit. Bine măcar că pe noi nu ne-a blestemat. Dar toţi muritorii... sunt însemnaţi. Toţi cei care se aflau în oraş când au murit Role şi ceilalţi. Chiar dacă vor pleca, tot vor vedea soarele negru. Am încercat să-mi trimit copiii în sud, într-unul dintre oraşele de pe coastă, şi s-au întors. Au zis că vor să fie cu mine când... A clătinat din cap. îi omoară pe toţi, fără să se uite care-i vinovat şi care nu. N-a fost niciodată mare diferenţă între el şi Itempas.

Mi-am lăsat capul în jos, suspinând, obosită şi fizic, şi psihic. Ce rost avusese să fug? Are să conteze dacă nu găsesc un mod de a-i da în vileag? Şi dacă Stăpânul Nopţii tot alege să distrugă oraşul, numai aşa, de ciudă?

Gunoi se bâţâia de pe un picior pe altul, stânjenit.

— Nu te pot ajuta.

— Poftim?

— Te caută cineva. Şi pe el. Nu vă pot ajuta pe niciunul dintre voi.

Şi deodată m-am luminat.

— Tu eşti Zeul Celor Nedoriţi, i-am spus fără să-mi pot controla zâmbetul.

Crescusem cu poveşti despre el, deşi nu-i aflasem niciodată numele adevărat. Cât îmi plăcuseră poveştile acelea când eram copil! Era un alt păcălici amuzant, care apărea cel mai adesea în poveşti cu copii care fugiseră de acasă şi comori pierdute. Când ceva era aruncat, nedorit sau uitat, îi aparţinea lui.

A rânjit la mine cu dinţii lui ciudat de drepţi.

— Eu sunt. Apoi zâmbetul i-a dispărut. Dar tu nu ai fost aruncată. Cineva vrea neapărat să pună mâna pe tine. A făcut un pas înapoi, strâmbându-se ca şi cum simpla mea prezenţă îi făcea rău. Trebuie să pleci. Te trimit eu undeva dacă nu poţi să mergi...

— Ştiu de ce au dispărut fiii zeilor, am trântit-o repede. Ştiu cine i-a omorât.

Gunoi s-a crispat dintr-odată, cu pumnii încleştaţi.

— Cine?

— Secta unor muritori nebuni. Acolo sus. Am arătat cu degetul înapoi spre Copac. Unul dintre ei, im scrib care...

Am şovăit, pricepând brusc cât era de periculos să-i atribui lui Dateh calitatea de demon. Dacă zeii ar şti că mai există demoni...

Dar nu. Nu-mi mai păsa ce se întâmplă cu mine. N-au decât să facă ce-or vrea cu mine, numai să aibă grijă şi de cei care l-au omorât pe Madding.

N-am apucat oricum să zic mai mult, fiindcă Gunoi a icnit deodată surprins şi s-a întors cu spatele la mine, mai strălucitor acum, când îşi aduna toate forţele. In depărtare s-a auzit un ţipăt, urmat de lipăitul unor tălpi micuţe care ocoleau în goană o grămadă de gunoi şi se

căţărau pe o scândură desprinsă de undeva.

— Gunoi! a ţipat o fetiţă. Au intrat unii în curte. Rexy le-a cerut să iasă naibii afară şi l-au lovit. îi curge sânge.

Fără niciun avertisment, Gunoi a îmbrâncit-o pe copilă în micul adăpost în care abia aveam loc eu şi Shiny.

— Stai aici! Mă duc după ei.

Am încercat să fac loc pentru toată lumea, împingându-mă în fetiţă fără să vreau; era numai oase şi trenţe.

— Lord Gunoi, ai grijă! Scribul despre care ţi-am povestit, magia lui...

Gunoi a pufnit iritat şi a dispărut.

— Fir-ar să fie! am rostit dând cu pumnul în piciorul inert al lui Shiny.

Dacă Dateh se afla printre Luminile care veniseră după mine sau dacă aveau altă săgeată făcută din sânge de demon...

— Auzi, a intervenit fetiţa enervată, împinge-1 pe mortul ăsta, nu pe mine.

Mort, mort, mort şi inutil. Numai că mă avertizase din timp. Din cauza asta voia să fiu mai sigură pe picioare înainte să fugim. Ca să-l pot lăsa în urmă, nu? O vreme m-am gândit serios la asta. Dacă Luminile nu-1 găseau, Shiny avea să învie pur şi simplu şi să-şi vadă de treabă prin oraş, des- curcându-se aşa cum o făcuse şi înainte de întâlnirea noastră. Pe de altă parte, dacă îl găseau... Păi, poate măcar îi încetinea suficient cât să pot fugi.

Dar mi-era clar că nu pot face aşa ceva. Oricât aş fi vrut să-l urăsc pentru egoismul, temperamentul şi personalitatea lui mizerabile, Shiny îl iubise şi el pe Madding. Merita să-i fiu loială fie şi numai pentru asta.

Intre timp, aveam nevoie de ajutor. Nu mă puteam

baza pe întoarcerea lui Gunoi şi nici n-aveam cum să apelez la cineva care să nu fie nemuritor. Dacă aş putea chema un alt fiu de zei sau chiar mai bine...

Primul gând sosit a fost atât de teribil, încât mi-a venit greu să accept fie şi simpla idee, dar m-am forţat să analizez posibilitatea, fiindcă o spusese chiar Shiny: exista într-adevăr un zeu care voia să se ocupe de ucigaşii copiilor săi, atât doar că ştiam din istoria poporului meu că lordul Nahadoth nu s-ar fi oprit aici. El putea hotărî să nimicească secta Luminilor prin distrugerea completă a oraşului Umbră sau poate a întregii lumi. Era deja furios, iar noi nu însemnam nimic pentru el: eram cei care-1 trădaseră şi-1 torturaseră. Presupun că i-ar fi făcut plăcere să ne omoare pe toţi.

Bun, deci Doamna Gri. Ea fusese muritoare şi încă-i păsa de oameni, dar cum s-o chem? Nu eram pelerin, deşi trăisem de pe urma lor ani la rând. Ca să te rogi unui zeu şi el să te audă, trebuie să-i înţelegi bine natura fundamentală, iar eu nu ştiam nici măcar numele real al Doamnei Gri. Desigur, puteam zice acelaşi lucru despre aproape toţi fiii de zei la care mă puteam gândi, inclusiv lady Nemmer. Nu ştiam mai nimic despre niciunul dintre ei.

Atunci mi-a venit o idee. Am înghiţit un nod, iar palmele mi-au transpirat brusc. Exista într-adevăr o fiică a zeilor a cărei natură era suficient de simplă şi de teribilă încât orice muritor s-o poată chema. Deşi numai Maelstromul ştia că nu aveam niciun chef.

— Dă-te la o parte, i-am spus fetiţei, iar ea a mormăit ceva şi mi-a făcut loc să ies, târându-mă cum puteam, cu o singură mână. A încercat să intre înapoi în culcuş, dar am prins-o de un picior. Ia stai. E ceva pe aici ca un toiag? Ceva cam atât de lung.

Am încercat să ridic mâinile, icnind când durerea m-a săgetat în braţul rănit şi reuşind în cele din urmă, doar cu mâna bună, să-i arăt ce voiam. Dacă trebuie cumva să fug, o să am nevoie de ceva cu care să-mi

găsesc drumul.

Fetiţa n-a zis nimic, probabil uitându-se urât la mine, apoi a dispărut. Am aşteptat încordată şi am ascultat sunetele de bătaie: strigătele adulţilor, ţipetele copiilor, obiecte sfărâ- mându-se. îngrijorător de aproape. In condiţiile în care era implicat şi un fiu de zei, lupta dura deja de atât timp, încât ori erau prea multe Lumini, ori Dateh îl prinsese deja.

Fetiţa s-a întors şi mi-a pus ceva într-o mână. Am zâmbit: o coadă de mătură cu un capăt ascuţit, absolut perfectă.

Acum venea partea grea. Am îngenuncheat cu capul în jos, inspirând adânc pentru a-mi calma gândurile, apoi privind către interior şi căutând un sentiment anume prin mlaştina din fiinţa mea. O nevoie unică, fără astâmpăr. O dorinţă.

— Lil, am şoptit, lady Lil, te implor să m-asculţi.

Tăcere. M-am concentrat pe ea, vizualizând-o limpede în minte: nu cum arăta, ci prezenţa ei, senzaţia aceea iminentă de prea multe lucruri ţinute într-un echilibru precar. Mirosul ei, de came stricată şi gură nespălată. Sunetul vocii ei şuierătoare şi de neoprit. Cum e să nu simţi nimic altceva decât o *dorinţă* neostoită ca a ei? Cum e când îţi doreşti ceva atât de tare, încât e aproape real?

Poate cum simţeam şi eu, ştiind că-1 pierdusem pe Madding pentru vecie.

Palmele mi s-au încleştat în jurul cozii de mătură sub efectul vălului de emoţie care mă cuprinsese. Am înfipt în ţărână capătul ascuţit şi m-am forţat să nu plâng, să nu urlu, îl voiam înapoi! Voiam să moară cei care îl uciseseră! Primul gând era imposibil, al doilea chiar foarte posibil, numai să găsesc pe cineva care să mă ajute. Dreptatea părea acum atât de aproape, încât îi simţeam parfumul.

— Vino la mine, Lil! am urlat fără să-mi mai pese

dacă mă aud Luminile care cercetau cu grijă prin groapa de gunoi. Vino, lua-te-ar naiba! Am un festin pentru tine cum n-ai mai văzut niciodată!

A apărut deodată, ghemuită în faţa mea, cu părul auriu răvăşit şi atâmându-i pe umeri şi privirea tăioasă. Se uita la mine cu circumspecţie.

— Unde? a întrebat Lil. Ce festin?

Am zâmbit sălbatic, arătându-mi colţii.

— In sufletul meu, Lil. Simţi?

M-a privit îndelung, trecând treptat de la neîncredere la uimire.

— Da, a spus într-un sfârşit, oh, da. Splendid. A închis ochii şi a ridicat capul, cu gura deschisă, ca să simtă mai bine aromele ce pluteau în aer. Câtă dorinţă în tine după atâtea lucruri! Delicios. A deschis ochii şi s-a încruntat. înainte nu erai aşa gustoasă. Ce-ai păţit?

— Multe, lady Lil. Multe lucruri oribile, motiv pentru care te-am chemat. M-ajuţi?

A zâmbit.

— Nimeni nu s-a rugat la mine de secole. Vrei s-o mai faci o dată, fată muritoare?

Parcă era o gaiţă care ochise ceva lucios.

— M-ajuţi dacă mă rog la tine?

— Hei, a intervenit fetiţa în spatele meu, cine-i asta?

Lil şi-a aţintit ochii spre ea, subit pofticioasă.

— Te ajut dacă-mi dai ceva.

Mi-a venit rău, dar nu m-am lăsat.

— îţi voi da tot ce-i al meu de dat, lady. Dar copilul ăsta îi aparţine lui Gunoi.

Lil a oftat.

— Nu l-am plăcut niciodată. Nimeni nu vrea mizeriile lui, dar el tot nu împarte.

A lovit îmbufnată ceva de pe jos, invizibil pentru mine.

M-am întins şi am luat-o de mână, forţând-o să se

concentreze asupra mea.

— Am aflat cine îţi omoară fraţii, lady Lil. Ei mă vânează acum şi mă vor prinde în curând.

A privit uimită la mâinile noastre, apoi la mine.

— Dar nu-mi pasă de nimic din toate astea.

Fir-ar să fie! Ce pacoste pe capul meu să am de-a face cu zei *nebuni* de legat! Unde s-au dus cei sănătoşi la cap?

— Dar unora le pasă, am replicat eu. Nemmer...

Regatele sfărâmate / 259

— O, de ea îmi place, m-a întrerupt Lil brusc înveselită. Când vrea să scape de un cadavru, mi-1 dă mie.

O secundă m-am blocat complet, uitând ce voiam să spun.

— Dacă-i zici asta, m-am hotărât să merg la cacealma, sunt convinsă că o să-ţi dea şi mai multe.

Speram că vor fi mulţi morţi în grupul Luminilor.

— Poate, a spus ea calculându-şi şireată şansele, dar *tu* ce-mi dai ca să mă duc la ea?

Am încercat să mă gândesc la ceva. N-aveam nimic de mâncare şi, de fapt, nimic de valoare, dar aveam impresia că Lil ştia foarte bine ce-şi doreşte, numai că voia să mă audă pe mine oferind cu voce tare.

Aşadar, smerenie. Până la urmă, mă rugasem la ea şi într-un fel o adoptasem ca zeiţă a *mea.* Era dreptul ei să-mi ceară o jertfă, aşa că mi-am pus braţul bun pe pământ şi mi-am plecat capul.

— Spune-mi ce vrei de la mine.

— Braţul tău, a zis ea repede. Acum nu-ţi mai foloseşte la nimic şi poate se vindecă strâmb. Dă-mi-1 mie.

Aşa ded. Am întors privirea spre mâna care atârna inutilă. Undeva deasupra cotului exista un nod fierbinte şi umflat care însemna probabil un os rupt, deşi, din feridre, nu străpunsese pielea. Auzisem povestindu-se despre oameni care muriseră din aşa ceva - fie că mid

fragmente de os le pătrunseseră în sânge, fie că se infectaseră şi făcuseră febră.

Nu era braţul pe care îl foloseam de obicei, eu fiind stângace, şi oricum luasem hotărârea că n-o să-mi folosească prea mult.

Am tras adânc aer în piept, încercând să-mi adun curajul.

— Nu pot să fiu beteagă, i-am răspuns încet. Trebuie să... alerg.

— Pot s-o fac atât de repede, încât n-o să simţi nimic, a spus Lil aplecându-se spre mine, poftidoasă.

Am simţit iarăşi mirosul acela fetid de la gura ei adevărată, nu de la cea falsă cu care încerca să mă ademenească. Miros de stârv. Dar ei îi plăcea carnea proaspătă.

— Ard ciotul ca să nu-ţi curgă sângele. Nici n-o să simţi că-ţi lipseşte.

Am deschis gura, gata să accept.

— Nu! s-a răstit Shiny, speriindu-ne pe amândouă.

Eu mă sprijineam pe un singur braţ şi era cât pe ce să cad când m-am întors prea repede spre el. îl vedeam clar, fiindcă magia care-1 aducea tot timpul la viaţă strălucea puternic.

Fetiţa lui Gunoi a ţipat şi s-a ferit surprinsă.

— Tu erai mort! Ce rahat de demon mai e şi ăsta?

— Carnea ei îi aparţine şi poate face ce vrea cu ea! a zis Lil încleştându-şi pumnii furioasă. N-ai dreptul să-mi interzici!

— Cred că şi ţie ţi-ar pica greu carnea ei, Lil, a spus Shiny ridicându-se din mica noastră ascunzătoare. Sau vrei să-mi mai omori un copil, Oree?

Am tresărit. Sângele meu de demon. Uitasem. Dar înainte să-i explic lui Lil, s-a auzit o voce care mi-a îngheţat fiecare strop de otravă din vene.

— Aici erai. Ştiam că prietenul tău trăieşte, lady Oree, dar sunt plăcut surprins să descopăr că şi tu mai

eşti printre noi.

Deasupra lui Lil, dar mai în spate, se deschisese unul dintre micile portaluri ca o monedă prin care spiona Dateh. Nu-l observasem, fiindcă atenţia îmi fusese distrasă de Lil. Mi-am dat seama cu întârziere că zgomotele luptei se stinseseră.

Lil s-a întors spre sursa vocii, aplecându-şi capul dintr-o parte în alta, ca o pasăre. M-am ridicat cu dificultate, lăsându-mă cu toată greutatea pe coada de mătură. Fetiţei, pe unde o fi fost şi ea, i-am zis printre dinţi:

— Fugi!

— Ei, haide, lady Oree, a spus Dateh pe un ton părintesc plin de reproşuri, oricât de ciudat ar fi sunat auzindu-se din gaura aceea. Ştim amândoi că n-are rost să opui rezistenţă. Văd bine că eşti rănită. Trebuie să te trag în Vid şi să risc să-ţi pricinuiesc şi mai multă durere? Nu mai bine vii tu de bunăvoie?

Din stânga s-a auzit un ţipăt. Fetiţa fugise, dar fusese prinsă de oamenii care veneau din partea aceea. Multe

perechi de picioare, zece-douăsprezece. Altcineva cotrobăia prin capătul celălalt al gropii de gunoi. Aşadar, veniseră Luminile.

— Nu-i nevoie să iei copilul, i-am zis încercând să nu-mi las vocea să tremure. (Atât de aproape! Mai că reuşisem.) Nu poţi să-l laşi în pace?

— Din păcate, e martor, dar nu te teme, noi avem grijă de copii. Dacă ni se alătură, o să ne purtăm bine cu el.

— Gunoi! a strigat fata, care părea că se împotrivea celor care o prinseseră. Gunoi, ajută-mă!

Dar nici urmă de Gunoi. Am simţit că mi se frânge inima.

— Tu eşti ăla! a zis Lil zâmbind. Ţi-am simţit gustul ambiţiei cu mult timp în urmă şi am avertizat-o pe Oree

Shoth să se ferească de tine. Ştiam că dacă mă apropii de ea o să dau de tine. Radia ca o mamă mândră de puiul ei. Eu sunt Lil.

— Lil, am întrerupt-o, strângând cât puteam de tare coada de mătură, magia lui e prea puternică. A omorât deja câţiva fii de zei şi - m-am oprit pentru a-mi controla un fior de repulsie, probabil suficient ca să-mi declanşeze iar voma - i-a mâncat. Nu vreau să li te alături şi tu.

Lil a tresărit şi s-a uitat spre mine.

— Ce spui?

Shiny şi-a pus o mână pe umărul meu bun şi s-a postat în faţa mea.

— Pe *tine* nu te mai vreau, i s-a adresat Dateh cu răceală în glas lui Shiny. Orice ai fi, eşti complet inutil acum şi n-am nicio problemă să dau cu tine de pământ ca să ajung la ea, aşa că dă-te la o parte.

Lil rămăsese cu ochii pe mine.

— Cum adică i-a *mâncat?*

Mi-au dat lacrimi de durere şi de frustrare.

— Le-a scos inima şi le-a mâncat-o. A făcut asta cu toţi zeii care lipsesc. Cine ştie câţi…

— *Lady Oree,* a zis Dateh mânios şi dintr-odată gaura neagră şi-a dublat dimensiunea, plutind ameninţător către noi.

încă nu începuse să ne tragă înăuntru.

— N-ai spus că-i mănâncă. De ce n-ai început cu asta? Lil devenise nervoasă. S-a întors către deschizătură, întu- necându-se la chip. E foarte, foarte rău când un muritor îl mănâncă pe unul dintre noi.

Am simţit aspiraţia imediat cum a început. Deşi nu avea aceeaşi forţă ca în seara aceea în faţa casei lui Madding, m-a clătinat zdravăn. In faţa mea, Shiny a gemut şi s-a proptit bine pe picioare, aura lui de putere intensificându-se, însă chiar şi aşa era tras în sus…

Deodată, Lil ne-a împins pe amândoi într-o parte şi a

trecut în faţa găurii, a cărei forţă crescuse brusc. Când a căzut Shiny, eram deja întinsă pe jos şi aproape complet inconştientă, fiindcă mă lovisem şi la cap, şi la mâna ruptă. Am văzut-o pe Lil ca prin ceaţă, opunându-se aspiraţiei, cu părul încâlcit şi rochia fluturând şi plesnind în jurul corpului ei slăbănog. Deşi acum gaura era incredibil de mare, aproape cât trupul lui Lil, nici pomeneală s-o înghită.

Zeiţa a ridicat capul şi, cu toate că mă aflam în spatele ei, mi-am dat seama imediat când şi-a căscat gura imensă.

— Ce băiat lacom avem aici! a zis Lil şi vocea i-a reverberat strident, plină de încântare. Chiar crezi că asta merge cu *mine?*

A întins braţele în lateral, explodând de lumină, iar dinţii îi scrâşneau atât de tare, încât îmi simţeam oasele pârâind, şira spinării vibrând şi pământul tremurând sub mine. Lil a scos un urlet înfricoşător şi s-a aruncat brusc spre portal, *încercând, să-l înghită.* Scântei de magie pură au zburat pe lângă noi, lăsând urme de arsuri în locurile unde cădeau. Un val de energie m-a trântit la pământ şi a dărâmat grămezile de gunoaie din jurul nostru. Peste tot, lemnele putrede trosneau, toate lucrurile lepădate acolo erau răsturnate claie peste grămadă, Luminile urlau din răsputeri şi pe deasupra tuturor, Lil râdea ca un monstru dement.

Şi printre toate, Shiny m-a apucat de braţul bun şi m-a ridicat, târându-mă după el, fiindcă picioarele mi se înmuiaseră

de tot şi-mi venea să vomit. In cele din urmă, văzând că nu mă descurc, m-a luat în braţe şi a rupt-o la fugă, în timp ce în spatele nostru groapa de gunoi era cuprinsă de haos şi de flăcări.

16
Din abisuri către culmi (acuarelă)

O vreme n-am ştiut de mine. Eram prea ameţită ca să mai rezist la atâta agitaţie şi zgomot. Eram vag conştientă de durere şi de confuzie şi extrem de năucită; mi se părea că mă prăvălesc prin aer, fără să mă ţin de nimic. O voce înceţoşată îmi tot şoptea în ureche: „De ce tu trăieşti, când Madding e mort? De ce mai trăieşti, tu, cupă cu otravă? Eşti un afront adus tuturor lucrurilor sacre. Ar trebui să mori".

Poate era vocea lui Shiny; poate era doar sentimentul meu de vinovăţie.

* * *

A trecut o eternitate până să-mi vin în fire.

Am reuşit să mă ridic lent şi foarte, foarte greu. La început, nici braţul cel bun nu mă asculta, ci, în loc să mă împingă-n sus, doar se zbătea aiurea într-o parte şi-ntr-alta, lovindu-se de suprafaţa pe care mă aflam. Şedeam pe ceva tare, dar nu era piatră. Am dibuit cu unghiile: era lemn. Banal şi subţire. Am ciocănit în jurul meu, ascultând şi înţelegând că mă înconjura din toate părţile. A durat ceva până să-mi recapăt capacitatea de a gândi şi să-mi dau seama, după o explorare tremurândă a împrejurimilor, că mă aflam într-o cutie. Una mare, din lemn, deschisă la un capăt. Zăceam acoperită de ceva greu, aspru şi urât mirositor. O pătură pentru cai? Poate că o furase Shiny pentru mine. încă duhnea *a* sudoare de cal, dar era mai caldă decât aerul rece dinaintea zorilor, aşa că m-am

înfăşurat mai bine.

Paşi în apropiere. M-am retras temătoare, până când cadenţa şi greutatea mersului m-au convins că era Shiny, care s-a aşezat alături de mine în ladă.

— Poftim, a spus el ducându-mi la buze ceva metalic.

Am deschis confuză gura şi aproape m-am înecat cu apa. Din fericire, am reuşit să nu dau prea mult pe afară, fiindcă îmi era teribil de sete. Shiny mi-a dus iar plosca la buze şi am băut lacom până n-a mai rămas nimic. îmi era mai bine acum, deşi setea nu se potolise.

— Unde suntem? l-am întrebat în şoaptă.

Orice o fi fost locul acesta, era scufundat în tăcere. Se auzea clipocitul picăturilor de rouă căzând din Copac, im sunet teribil de îmbucurător după zilele de linişte din Casa Soarelui-Răsare. Mai erau oameni în apropiere, deşi se mişcau încet, ca şi cum nu doreau să deranjeze rouă.

— Satul Strămoşilor, a zis Shiny.

Nu-mi venea să cred. Cumva mă purtase în braţe prin tot oraşul, de la groapa de gunoi Shustocks din Wesha tocmai până în Easha. Satul se afla la nord de Rădăcina de Sud, aproape de tunelul de sub rădăcină, şi era locul unde se adunau mai toţi amărâţii care nu aveau unde locui. Cel puţin aşa auzisem, fiindcă eu personal nu-1 vizitasem niciodată. Multi dintre cei de aici erau bolnavi într-un fel sau altul, prea inofensivi ca să fie puşi în carantină, dar în acelaşi timp prea urâţi, ciudaţi sau jalnici ca să poată fi acceptaţi în societatea ordonată a Erei Strălucirii. Multi erau şchiopi, muţi, surzi sau orbi. La început, abia venită în oraş, îmi fusese teamă să nu fiu nevoită să mă alătur lor.

Deşi n-am mai spus nimic, Shiny trebuie să-mi fi văzut confuzia ce se întipărise pe faţa mea.

— Am trăit aici uneori, a zis el. înainte să te

întâlnesc pe tine.

Cam asta ghicisem şi eu, dar tot mi s-a făcut milă: trecuse de la cea mai glorioasă măreţie la o cutie printre leproşi şi nebuni. Ştiam ce crime comisese, însă chiar şi aşa...

Am băgat de seamă cu întârziere că se apropia cineva. Paşi mai uşori decât ai lui Shiny, şi mai multe perechi... trei oameni? Unul dintre ei şchiopăta şi se deplasa cu dificultate.

— Ţi-am simţit lipsa, am auzit vocea răguşită a cuiva în vârstă şi fără gen, deşi mi se părea că aparţinea unui bărbat. Ne bucurăm să vedem că eşti bine. Bună ziua, domnişoară.

— Ăăă... bună ziua, am răspuns.

Primele cuvinte nu-mi fuseseră adresate mie. Satisfăcut, omul şi-a întors atenţia către Shiny.

— Pentru ea, a spus punând ceva pe fundul lăzii; mirosea a pâine. Vezi dacă poate să-nghită.

— Mulţumesc, a zis Shiny, spre surprinderea mea.

— Demra s-a dus s-o caute pe ţaţa Sume, a intervenit altă voce, mai tânără şi mai subţire. E doftor de oase. Nu se pricepe prea bine, dar uneori ne ajută pe degeaba. A oftat. Ce păcat că nu mai e Role cu noi.

— Nu-i nevoie, *a* spus Shiny, fiindcă, bineînţeles, avea de gând să mă omoare.

Chiar şi mie îmi era clar că oamenii ăştia nu aveau cine ştie ce favoruri pe care să le ofere, aşa că mai bine să nu şi le risipească pe mine. Apoi Shiny m-a surprins iar:

— Dar dacă aţi avea ceva pentru durere, ar fi bine.

S-a apropiat o femeie.

— Da, am adus asta, a zis ea punând în cutie o sticlă. (Cred că avea lichid înăuntru.) Are un gust rău, dar ajută.

— Vă mulţumesc, a spus Shiny, blând. Aţi fost foarte binevoitori cu noi.

— Şi tu cu noi, a răspuns vocea subţire.

Femeia le-a şoptit celorlalţi că ar fi bine să mă lase să dorm, după care au plecat toţi trei. Iar eu, întinsă unde eram, am descoperit că eram prea obosită ca să-mi permit să fiu uluită cu adevărat.

— Avem de mâncare, a zis Shiny, care mi-a dus la gură ceva uscat.

Era pâinea pe care o făcuse bucătele ca să nu-mi irosesc slabele puteri mestecând-o. Era tare şi fără gust. Chiar şi

bucăţica aceea mi-a fost greu s-o ronţăi. Ordinul lui Itempas avea grijă de toţi cetăţenii şi nimeni nu era lăsat să moară de foame în Era Strălucirii. A nu se înţelege totuşi că se mânca *bine.*

Am ţinut bucăţica de pâine în gură, sperând s-o înmoi cu salivă, gândindu-mă la cele auzite. Suna a obicei practicat îndelung, poate chiar a ritual. Am înghiţit şi i-am spus:

— Par să se bucure că te afli printre ei.

- Da.

— Ştiu cine eşti? Ce eşti?

— Nu le-am dezvăluit niciodată.

Dar sigur ştiau, prea se apropiaseră cu veneraţie şi-şi prezentaseră micile cadouri ca pe nişte ofrande. Nu ziseseră nimic de soarele negru, cum ar fi făcut orice păgân, ci acceptaseră fără cuvinte că Stăpânul Luminii i-ar fi protejat dac-ar fi putut - ceea ce însemna deci că n-avea rost să întrebe dacă nu avea această putere.

A trebuit să-mi dreg gâtul uscat, ca să pot vorbi.

— I-ai protejat cât timp ai stat aici?

-Da.

— Şi... ai discutat cu ei?

— La început, nu.

Dar le-a vorbit cu timpul, la fel ca mie. O secundă m-a copleşit un sentiment iraţional de competitivitate,

fiindcă îi trebuiseră trei luni numai ca să se decidă că merit să mi se adreseze. De cât avusese nevoie cu amărâţii ăştia? Mi-am şters imaginea din minte cu un suspin, refuzând când Shiny a încercat să-mi ofere altă bucată de pâine. N-aveam poftă de mâncare.

— Niciodată nu te-am crezut binevoitor, i-am spus. Nici măcar când eram copil şi ni se povestea despre tine în Sala Albă. Preoţii încercau să te prezinte ca blajin şi grijuliu, ca un bunic niţel mai strict, dar nu i-am crezut niciodată. Mi se părea că eşti... bine intenţionat, dar niciodată binevoitor.

Am auzit sticla mişcându-se şi dopul ieşind cu un pocnet uşor. Shiny mi-a ridicat încet capul şi mi-a dus sticla la buze, lăsând să curgă foc şi pară. M-am înecat şi am încercat să scuip, dar mai tot lichidul mi s-a dus pe gât înainte să apuc să protestez.

— Pe toţi zeii, nu! am strigat când Shiny mi-a dus iar sticla la gură.

A lăsat mâna jos şi, pe când încercam din răsputeri să-mi recapăt capacitatea de a-mi folosi limba, a zis:

— Intenţiile bune sunt complet inutile fără voinţa de a le pune în practică.

— Hm. Arsura începea să dispară şi deja o regretam, fiindcă timp de o secundă uitasem cât de rău mă dureau şi braţul, şi capul. Problema este că tu calci mereu peste toţi ceilalţi când îţi pui intenţiile în practică. Nu ţi se pare că şi asta-i teribil de inutil? Face aproape la fel de mult rău.

— Dar binele tuturor este mai important decât binele câtorva.

Eram prea obosită pentru sofisme. In Războiul Zeilor nu fusese loc pentru binele tuturor, ci doar pentru moarte şi durere.

— Bine. Cum spui tu.

Am plutit o vreme. Alcoolul mi se suise rapid la cap.

Nu aş putea zice că nu mai simţeam durerea, ci doar că nu-mi mai păsa de ea atât de mult. Cred că eram pe cale să adorm din nou când Shiny a spus, foarte încet:

— Mi se întâmplă ceva...

-Ce?

— Nu este în natura mea să fiu binevoitor. Aveai dreptate. Şi niciodată până acum n-am tolerat schimbarea.

Am căscat, simţind mai slab durerea de cap.

— Schimbarea vine pur şi simplu, i-am zis. Trebuie s-o accepţi, nu există altă soluţie.

— Ba nu, a răspuns el. Nu trebuie deloc. *Eu* cel puţin n-am acceptat-o niciodată. Asta sunt eu, Oree: lumina statornică

ce ţine la distanţă întunericul. Stânca nemişcată din mijlocul şuvoiului. S-ar putea să nu-ţi placă. Oricum nu mă placi. Dar fără mine, pe acest tărâm ar fi haos, anarhie. Un iad imposibil de imaginat pentru muritori.

Mă surprinsese destul cât să mă ridice din toropeală, aşa că m-am trezit vorbind fără să gândesc:

— Te deranjează că nu-mi placi?

A strâns din umeri.

— Ai o natură contrară. Probabil eşti din stirpea Enefei.

Mai că m-a pufnit râsul la amărăciunea din vocea lui; m-am oprit doar din cauza durerii de cap. Pe urmă mi-a venit o idee:

— Tu şi Enefa n-aţi fost mereu duşmani.

— N-am fost niciodată duşmani. O iubeam.

Şi dintr-odată asta a devenit evident: iubirea pentru ea ca o adiere uşoară printre cuvintele lui.

— Atunci, am spus încruntându-mă, de ce?

Nu a vorbit o bună bucată de timp.

— A fost un fel de nebunie, a rostit într-un târziu, deşi atunci consideram că tot ceea ce făceam era perfect raţional. De-abia mai târziu mi-am dat seama.

M-am foit niţel, stânjenită şi de braţul rupt, şi de subiectul conversaţiei.

— Mie mi se pare normal. Oamenii se supără uneori, dar pe urmă...

— N-am mai avut de ales. Enefa era moartă şi eram convins că nu poate fi readusă la viaţă. Nahadoth mă ura şi ar fi distrus tot universul ca să se răzbune, aşa că nu îndrăzneam să-l eliberez. Nu-mi rămăsese decât calea pe care o apucasem deja. A făcut o pauză. Regret... Am greşit. Am greşit foarte tare. Dar regretele sunt lipsite de sens.

A tăcut. Ştiam că nu trebuie să lungesc discuţia, mai ales cu ecourile durerii reverberând în jurul meu. Shiny era mai bătrân decât timpul şi absolut de nepătruns; avea atâtea aspecte pe care n-o să le pot înţelege niciodată... Dar mi-am pus mâna bună pe genunchiul lui.

— Regretele nu sunt niciodată fără sens, l-am contrazis, în ele însele, nu sunt *de-ajuns,* aşa e; trebuie să te şi schimbi. Dar simt un punct de pornire.

Shiny a oftat îndelung, obosit până în măduva oaselor.

— Schimbarea nu face parte din natura mea, Oree. îmi rămân doar regretele.

Şi iar tăcere.

— Mai vreau din chestia aia, am spus într-un târziu. Bubuitul din braţ devenea mai prezent pe măsură ce efectele lichiorului dispăreau. Dar cred că mai bine mănânc ceva înainte.

Aşa că Shiny mi-a dat de mâncare şi de băut din ofrandele sărăcăcioase ale sătenilor. Am avut inspiraţia să ţin un pic de apă în gură ca să înmoi pâinea îngrozitoare.

— Mâine-dimineaţă o să primim supă, a zis el. O să ne-o aducă ceilalţi. Mai bine să nu fim văzuţi o vreme.

— Bine, am spus eu suspinând. Şi ce facem? Stăm printre cerşetori până ne găsesc Luminile? Sperăm că nu mor de septicemie înainte să fie pedepsiţi cei care l-au ucis pe Mad?

M-am frecat pe faţă cu mâna bună. Shiny îmi mai dăduse să beau din lichior şi deja mă încălzisem şi pluteam.

— Pe toţi zeii, am spus, sper că Lil e bine.

— Sunt amândoi copiii lui Nahadoth. Rămâne de văzut care dintre ei e mai puternic.

Am încuviinţat din cap.

— Dateh nu e... Şi pe urmă am înţeles. Ah! Asta explică multe. Am simţit privirea mută a lui Shiny. Ei, prea târziu acum.

— E şi fiica mea, a zis el după o pauză. Nu-i va fi uşor s-o înfrângă.

Am petrecut un moment întrebându-mă cum naiba reuşiseră Stăpânul Nopţii şi Tatăl Luminii să facă im copil împreună. Poate vorbea la figurativ, considerându-i pe toţi fiii de zei copiii lui, indiferent de adevăr? Pe urmă mi-am alungat gândul. Erau zei; nu era treaba mea să-i înţeleg.

Am tăcut amândoi o vreme. Se auzea numai rouă căzând. Shiny a mâncat pâinea rămasă şi s-a proptit cu spatele de peretele lăzii, în timp ce eu zăceam întinsă, întrebându-mă cât mai e până la ziuă şi dacă are vreun rost să mai trăiesc până atunci.

— Ştiu de la cine putem cere ajutor, am spus într-un târziu. Nu îndrăznesc să chem alt fiu de zei; refuz să fiu responsabilă pentru moartea altuia. Dar cred că există câţiva muritori suficient de puternici încât să înfrunte Luminile. Desigur, cu ajutorul tău.

— Ce vrei să fac?

— Du-mă înapoi la Parcul Porţii. La Promenadă. Locul unde fusesem fericită ultima oară. Acolo unde au

găsit-o pe Role. Mai ţii minte?

— Da. Sunt mereu Lumini acolo.

Era adevărat. La vremea asta, când Copacul stătea să înflorească, toate grupările eretice îşi trimit reprezentanţi la Promenadă, sperând să-i convingă pe unii dintre pelerinii dedicaţi Doamnei Gri să treacă la credinţa lor, fiindcă e mai uşor să-i atragi pe cei care renunţaseră deja să mai creadă în Strălucitorul Itempas.

— Ajută-mă să ajung acolo fără să mă vadă cineva. La Sala Albă.

Tăcere. Dintr-odată şi fără niciun motiv, m-au podidit lacrimile. Mă îmbătasem. M-am luptat să le ascund.

— Trebuie s-o duc până la capăt, Shiny. Trebuie să-i văd făcuţi fărâme. încă au din sângele meu şi mai pot face săgeţi din alea. Madding nu-i ca Enefa. El nu mai învie niciodată.

îl vedeam cu ochii minţii. „Am ştiut dintotdeauna că eşti deosebită", îmi zisese atunci, şi fusesem atât de specială, încât murise din cauza mea. Moartea lui voiam să fie ultima.

Shiny s-a sculat, a ieşit din ladă şi a plecat.

Nu mi-am mai putut reţine lacrimile. Ce altceva puteam face? Singură nu aveam cum să ajung la Promenadă sau să

 scap de Lumini. Singura mea speranţă era Ordinul, dar fără Shiny...

Am auzit paşi grei şi mi-am ţinut respiraţia, ridicându-mă în şezut şi ştergându-mi lacrimile.

In faţa mea a aterizat ceva greu şi voluminos. La atingere s-a dovedit a fi o pelerină. Duhnea a murdărie şi a urină. Mi-am pierdut graiul când mi-am dat seama de intenţia lui Shiny.

— Pune-o pe tine şi hai să mergem.

* * *

Promenada.

încă nu se crăpase de ziuă, dar pe Promenadă era ceva înghesuială. Grupuri de oameni se strânseseră pe la colţurile străzilor, discutând în şoaptă sau plângând, şi am observat pentru prima oară tensiunea care domnea peste lume, probabil de când răsărise soarele negru. Oricum oraşul nu era niciodată complet tăcut noaptea, dar dacă era să mă iau după sunetele aduse de vânt, multă lume nu dormise. Probabil o mare parte din mulţime aştepta răsăritul, sperând să vadă ceva îmbucurător. Nici urmă de vânzătorii obişnuiţi ai locului şi absolut niciunul dintre ei pe Aleea Artiştilor, chiar dacă era prea devreme ca să-şi facă apariţia, însă pelerini se aflau peste tot. Se pare că se adunaseră mult mai multi decât în mod obişnuit, lăsându-se în genunchi pe pavajul străzii şi rugându-se Doamnei Gri, stăpâna zorilor, să-i salveze.

Shiny şi cu mine ne-am strecurat printre ei în linişte, mai degrabă lipiţi de clădiri. Ar fi fost mai simplu să traversăm direct Promenada, având în vedere că Sala Albă era chiar în faţa noastră, dar puteam deveni suspecţi prin mulţimea din jurul nostru. Mai toţi cei din satul săracilor aveau grijă să evite străzile preferate de turişti, fiindcă era cel mai simplu mod de a fi săltat de Păzitorii Ordinii, care cu siguranţă aveau să fie încordaţi astăzi. Oricum, cei mai multi erau tineri

şi plini de elan şi ar fi preferat să ne ducă departe de ochii lumii şi să se ocupe de noi. Asta însemna că trebuia să ajungem neapărat la Sala Albă, unde aveam mai multe şanse să fim primiţi înăuntru.

îmi aruncasem toiagul primit de la fetiţă, fiindcă era prea vizibil şi oricum nu mai aveam puterea să-l ţin. Mă chinuia o febră care-mi storsese puţinele forţe adunate dormind în ladă şi ne forţase să ne tot oprim. Mergeam

în spatele lui Shiny, ţinându-mă de pulpana hainei lui, ca să simt când trece peste un obstacol sau ocoleşte lumea. Din cauza asta mergeam cu capul în jos şi cu paşi mici, ceea ce contribuia la deghizare, deşi, din câte îmi dădeam seama, Shiny nu se obosise cu aşa ceva şi mergea ca întotdeauna, mândru şi cu capul sus. Speram să nu ne bage nimeni în seamă.

Ne-am mai oprit o dată când ne-a tăiat calea un şir de oameni în lanţuri, siliţi să mătură străzile ca să fie curate de dimineaţă. Cel mai probabil datornici aflaţi la un pas de viaţa în Satul Strămoşilor, siliţi să muncească în ciuda tensiunii din oraş. Bineînţeles că Ordinul lui Itempas nu avea de gând să întrerupă furnizarea serviciilor de bază, nici măcar sub ameninţarea unui zeu.

Apoi datornicii au dispărut şi Shiny a pornit iar, doar ca să se oprească mai apoi fără niciun avertisment. Nu mă aşteptasem la asta, fireşte, aşa că m-am lovit de el. M-a împins în faţa intrării unei clădiri şi din nefericire m-a lovit peste braţul rupt. Cu greu m-am abţinut să nu ţip.

— Ce s-a întâmplat? am şoptit când mi-am mai revenit.

Respiram accelerat, fiindcă mă ajuta întrucâtva să mă răcoresc. Ardeam rău.

— O altă patrulă de Păzitori ai Ordinii, mi-a răspuns încordat; probabil erau peste tot pe Promenadă. Nu ne-au văzut. Nu te mişca.

Nu m-am mişcat. Nu m-am mişcat atât de mult, încât au sosit zorile şi Shiny a început să strălucească. M-am trezit temându-mă, fără motiv, că poate fi văzut de cineva, deşi

ştiam foarte bine că numai eu aveam darul acesta. Deşi - cine ştie? - poate aşa ar atrage atenţia vreunui fiu de zei, ceea ce ar fi în favoarea noastră.

Am tresărit, confuză şi dezorientată. Shiny mă ridicase şi mă sprijinea de uşă.

— Ce-i? am zis.

Nu mai puteam nici să gândesc limpede.

— Ai leşinat.

Am tras adânc aer în piept, tremurând incontrolabil.

— Ajungem în scurt timp. Pot reuşi.

— Poate ar fi mai bine dacă...

— Nu, l-am întrerupt, încercând să vorbesc cât mai ferm. Ajută-mă s-ajung la trepte. Dacă trebuie, de acolo mă târăsc. Cred că se îndoia profund, dar, ca de obicei, n-a zis nimic.

— Nu trebuie să vii cu mine, i-am spus, încercând să-mi recapăt controlul. O să te omoare.

Shiny a oftat şi m-a luat de mână, cu un reproş nerostit. Ne-am reluat mersul atent pe marginea pieţei circulare.

Mi se părea atât de uimitor că am ajuns pe treptele din faţa Sălii Albe fără să atragem atenţia nimănui, încât m-am trezit, fără să-mi dau seama, mulţumindu-i în şoaptă lui Itempas. Shiny s-a întors şi m-a fixat cu privirea câteva secunde, apoi m-a condus mai departe.

Am bătut o dată în uşa mare de metal, fără niciun răspuns, dar ce-i drept nici nu ciocănisem prea tare. Am ridicat iar mâna, tremurând ca o frunză, când Shiny m-a dat la parte şi a ciocănit în locul meu. Trei lovituri bubuitoare au reverberat prin toată clădirea. Uşa s-a deschis înainte să dispară ecourile celei de-a treia lovituri.

— Ce cauţi aici, blestematele? a zis un paznic furios. Ne-a aruncat o privire şi s-a enervat şi mai tare: O să căpătaţi de mâncare la prânz, ca în fiecare zi, şi numai *în sat.* Marş înapoi sau...

— Eu sunt Oree Shoth, am spus descoperindu-mi capul ca să vadă că eram maroneză. Am omorât trei Păzitori ai

Ordinii. M-aţi căutat. Şi pe el. Am arătat obosită către Shiny. Trebuie să vorbim cu previt Rimam Dih.

* * *

Ne-au despărţit. Pe mine m-au dus într-o odăiţă, unde se aflau un scaun, o masă şi un pahar de apă pe care l-am golit imediat. L-am rugat pe paznicul taciturn să-mi mai aducă unul, dar când am văzut că nu se mai întoarce, mi-am lăsat capul pe masă şi am adormit imediat. Se pare că nu i se spusese ce să facă în asemenea situaţie, aşa că m-a lăsat în pace până m-a zguduit cineva.

— Oree Shoth, am auzit o voce cunoscută. Ce neaşteptat! Mi s-a spus că ai cerut chiar *tu* să mă vezi.

Rimam. Nu crezusem vreodată că o să mă bucur atât de mult să-i aud glasul rece.

— Da, am zis. Aveam gâtul dureros şi uscat, ardeam şi tremuram din tot trupul. Probabil arătam de parcă tocmai scăpasem din iad. Există o sectă. Nu-s eretici... itempani. Se cheamă Luminile Noi. Unul dintre ei e scrib. Dateh.

Am încercat să mi-amintesc ce nume de familie avea Dateh, însă n-am reuşit. Cred că nu-mi spusese niciodată, dar nu conta.

— Ei îi spun nypri. E demon, de-adevăratelea, ca în poveşti. Sângele demonilor e otravă pentru zei. El i-a luat prizonieri şi i-a omorât. El a omorât-o pe Role şi... şi pe alţii.

Eram epuizată. Oricum n-aveam cine ştie ce forţă, aşa că vorbisem cât de repede puteam, dar acum mi-am lăsat capul în jos, spre masă, sperând să mă mai lase să dorm.

— Ce mai poveste! a spus Rimam uimit. Ce poveste incredibilă! Şi tu chiar pari... tare amărâtă, dar poate e din cauză că a dispărut zeul care te apăra, Madding. încă nu i-am găsit nicăieri trupul, ca la ceilalţi doi.

O spusese special ca să mă doară, să-mi citească

reacţia, dar nimic nu putea să doară mai tare decât moartea lui Madding în sine. Am oftat:

— Ina, probabil, şi Oboro. Am auzit că au dispărut.

Poate că asta era picătura care umpluse paharul şi declanşase teribilul avertisment al Stăpânului Nopţii.

— O să te rog să-mi spui de unde ai auzit asta, fiindcă sunt informaţii pe care nu le-am făcut publice. A răpăit cu vârful degetelor pe masă. Cred că ai avut câteva săptămâni foarte grele. Deci te-ai ascuns printre cerşetori, da?

— Nu. Da. Adică doar azi.

M-am forţat să-mi ridic capul şi să-mi orientez faţa spre el. Oamenii văzători mă luau întotdeauna în serios când mă comportam ca şi cum îi puteam vedea şi eu la rândul meu. Speram din toată inima să mă creadă.

— Te rog. N-ai decât să te duci chiar tu după ei. Deşi mai bine nu; Dateh e puternic şi soţia lui e Arameri. E *de rasă pură.* Cred că au o armată întreagă. Fiii de zei. Spune-le fiilor de zei. Lui Nemmer.

— Nemmer?

Acum a părut în cele din urmă surprins. O ştia sau auzise de ea? Era posibil; mai mult ca sigur că Păzitorii Ordinii încercau să fie la curent cu toţi zeii din Umbră. îmi imaginez că erau cu ochii pe ea, având în vedere că natura lui Nemmer reprezenta o sfidare făţişă a ordinii agreabile şi confortabile impuse în Era Strălucirii.

— Da, am repetat. Madding a fost… ei au fost. Au încercat împreună. Să-şi găsească fraţii. Eram obosită… îmi dai nişte apă, te rog?

O vreme am crezut că nu va face nimic, apoi, spre surprinderea mea, Rimam s-a ridicat şi s-a dus la uşă, unde a vorbit cu cineva de afară. Când s-a întors, mi-a pus un pahar plin în mână. După el a intrat cineva care s-a dus la peretele opus şi a rămas tăcut acolo. Cine o fi fost, nu ştiu. Probabil alt Păzitor al Ordinii.

Mâna îmi tremura atât de tare, încât am vărsat aproape jumătate de pahar, până când Rimarn s-a săturat să privească, mi l-a luat din mână şi mi l-a dus la gură. Am băut tot, am lins buza paharului şi i-am mulţumit.

— Cum te-ai rănit, Oree?

— Am sărit din Copac.

— Ai sărit din... A rămas tăcut un moment, apoi a suspinat. N-ar fi mai bine să începi cu începutul?

Mi-am imaginat cât mi-ar lua să-i povestesc totul şi am clătinat din cap.

— Atunci de ce să te cred?

Mi-a venit să râd, fiindcă nu aveam niciun răspuns. Voia dovezi că sărisem din Copac fără să mor? Dovezi că Luminile erau puse pe ticăloşenii? Cum să-1 conving, să crăp acolo, pe loc?

— Nu sunt necesare dovezi, previt Dih, a spus o voce nouă.

M-am trezit imediat, fiindcă o cunoşteam. Oh, pe toţi zeii, cât de bine o cunoşteam!

— Credinţa este suficientă, a zis Hado, Maestrul Iniţiaţilor, zâmbind. Nu-i aşa, Eru Shoth?

— Nu. Dacă aş fi putut, aş fi luat-o la fugă, dar tot ce puteam să fac era să schelălăi ca un câine bătut. Nu, aproape am reuşit.

— Te-ai descurcat mult mai bine decât crezi, a spus el, bătându-mă uşurel pe umăr. Numai că era umărul rănit, care acum se umflase şi ardea. Oh, dar eşti foarte bolnavă. Previt, de ce n-a venit un doftor de oase s-o vadă?

— Asta voiam să fac, lord Hado, a răspuns Rimam.

Deşi avea grijă să i se adreseze politicos, subtonul de furie din vocea lui era clar ca bună ziua. „Cum adică...?"

Hado *a* pufnit şi mi-a pus mâna pe frunte.

— Celălalt e pregătit? N-am chef să mă lupt cu el până se potoleşte.

— Dacă doreşti, ţi-1 aduc mai târziu, a zis Rimam cu un surâs îngheţat, după ce îl ajutăm să se calmeze.

— Mulţumesc, dar nu-i nevoie. Am ordinele mele şi trebuie să mă grăbesc. M-a apucat de braţul bun şi m-a ridicat în picioare. Poţi merge, lady Oree?

— Unde...

De-abia mai puteam respira, torturată de frică şi incapabilă să înţeleg ce se discutase. Oare Rimam tocmai mă predase Luminilor? De când asculta Ordinul lui Itempas de o sectă oarecare? Totul era aiurea.

— Unde mă duci?

M-a tras după el, fără să catadicsească să-mi dea un răspuns. Din cauza mea era silit să meargă foarte încet, fiindcă abia mă puteam mişca. Afară ni s-au alăturat doi bărbaţi, dintre care unul m-a apucat de braţul rănit înainte să mă pot feri, făcându-mă să ţip de durere. Hado a răcnit la el:

— Cască bine ochii, tâmpitule! Ai grijă ce faci!

Speriat, omul mi-a dat drumul. Noroc că mă ţinuse bine celălalt, fiindcă aş fi picat.

— Lăsaţi-mi-o mie, a zis Shiny.

M-am uitat în jur, încurcată, dându-mi seama că pierdusem din nou firul timpului. Apoi cineva m-a ridicat în braţe şi m-a copleşit o căldură minunată, de parcă adormisem la soare, şi cu toate că nu era cazul m-am simţit atât de ocrotită, încât am adormit buştean.

* * *

Numai că trezirea a fost complet diferită acum.

Mai întâi, că a durat mult. Eram conştientă de acest proces de deşteptare şi de fiecare pas lent pe care îl făceam spre trezie, dar trupul se încăpăţâna să

doarmă. Pluteam într-o atmosferă de tăcere, căldură şi confort, cu amintirile intacte, însă ţinute la distanţă de o indolenţă nepăsătoare. Nu mă puteam mişca, totuşi nu eram nici legată, nici în primejdie. Părea doar un pic ciudat. M-am lăsat de aceea în voia somnului, savurând senzaţia de odihnă şi aşteptând răbdătoare să mă trezesc cu totul.

Intr-un sfârşit, am reuşit să inspir mai adânc, ocazie cu care am descoperit uimită că nu mă mai durea nimic. Eram

convinsă că aveam nişte coaste rupte, fiindcă tot duruse permanent într-o parte, dar acum eram dintr-odată bine. Asta m-a făcut să trag iar aer în piept, uluită, să mă mişc puţin şi în cele din urmă să deschid ochii.

Şi puteam vedea.

Peste tot în jurul meu era lumină. Pereţii, tavanul. M-am uitat în jos: şi podeaua. Totul strălucea, dintr-un material ciudat şi dur, asemănător cu piatra şlefuită sau cu marmura, atâta doar că strălucea cu lumina albă a magiei.

Am întors capul (altă surpriză, nici asta nu durea). O fereastră enormă, de la podea până la tavan, ocupând aproape un perete întreg. Afară nu vedeam nimic, dar sticla strălucea şi ea slab. Mobila din cameră, în schimb (un dulap, două scaune imense şi un altar pentru închinăciune într-un colţ), nu strălucea deloc. Nu vedeam decât forme negre, în contrast cu albul pereţilor. Probabil că nu se putea construi totul din magie solidă. Chiar şi patul pe care mă aflam era doar o formă neagră pe podeaua strălucitoare. Pereţii erau pătaţi, ici şi colo, cu o substanţă mai întunecată, care nu semăna cu nimic cunoscut, însă care lumina în verde slab. Culoarea aceea, în schimb, îmi părea

apropiată. Magie de alt tip.

— Te-ai trezit, a zis Hado de pe unul dintre scaune, făcându-mă să tresar, căci nu-i văzusem picioarele conturate pe podea.

S-a ridicat şi s-a apropiat. Am observat altceva ciudat. Deşi toate obiectele care n-aveau nimic magic în ele erau întunecate, în ochii mei Hado era şi mai negru. Diferenţa era subtilă, vizibilă doar când trecea pe lângă ceva care ar fi trebuit să aibă acelaşi ton de umbră ca el.

Apoi s-a aplecat deasupra mea şi a întins o mână ca să vadă dacă mai am febră. Dar era unul dintre cei care îl omo- râseră pe Madding. I-am dat una peste mână.

El a pufnit în râs.

— Văd că eşti mai bine. Perfect. Dacă eşti drăguţă să te ridici şi să te îmbraci, doamnă, vei vedea că ai o întâlnire cu

cineva foarte important. Şi dacă te porţi frumos - şi ai foarte mult noroc poate îţi răspunde şi la câteva întrebări.

M-am ridicat, încercând să înţeleg ce vrea să zică şi observând cu întârziere că nu-mi puteam mişca braţul prea bine. Partea dinspre umăr fusese fixată între două tije de metal şi înfăşurată bine cu bandaje. încă durea, o durere adâncă, ascunsă în muşchi, însă era mult mai bine decât înainte.

— De când sunt aici? l-am întrebat, gândindu-mă cu groază că n-o să-mi placă răspunsul.

Eram curată. Nu mai aveam nici măcar sânge uscat sub unghii. Cineva îmi împletise frumos părul. Pe cap sau pe coaste nu aveam niciun bandaj, toate rănile acelea fiind complet vindecate.

Toate acestea durau prea mult. Zile. Săptămâni.

— Ai fost adusă aid ieri, a zis Hado, care mi-a lăsat câteva haine în poală; la atingere, a devenit imediat

evident că nu avea nimic de-a face cu hainele simple oferite de Luminile Noi, fiind mai fine şi mai moi. Majoritatea rănilor tale au fost uşor de vindecat, dar pentru braţ va mai fi nevoie de câteva zile. Vezi să nu deranjezi scriptul.

— Ce script?

Mi-am ridicat mâneca cămăşii de noapte cu care eram îmbrăcată, descoperind că între bandaje se afla un pătrat mic de hârtie, pe care fuseseră desenate trei sigilii interconectate. Liniile străluceau; simpla lor existenţă era sufidentă pentru ca magia să-şi exerdte efectul spedal.

Un doftor de oase poate utiliza sigilii ici şi colo, de obicei doar sigilii cunoscute de toţi sau simplu de desenat, dar niciodată un script de o asemenea complexitate. Aşa ceva era opera unor scribi şi costa o avere.

— Ce-i asta, Hado? Mi-am întors capul după el, urmă- rindu-l cu privirea când s-a dus la fereastră. Acum, că ştiam la ce să mă uit, silueta lui întunecată era foarte uşor de descoperit. Asta nu-i Casa Soarelui-Răsare. Ce se-ntâmplă? Şi tu... Pe toate iadurile, tu ce eşti?

— Cred că termenul cunoscut de toată lumea este „spion", lady Oree.

Nu la asta mă gândisem, dar m-a distras.

— Spion? *Tu?*

A râs uşor, lipsit de umor.

— Secretul unui spion eficient, lady Oree, este să creadă din tot sufletul în personajul asumat şi să nu-şi iasă niciodată din rol. A strâns din umeri. Poate nu mă apreciezi, dar am făcut tot ce am putut ca să vă ţin în viaţă, pe tine şi pe prietenii tăi.

Mi-am adus aminte de Madding şi mi-am încleştat pumnii.

— Nu mi se pare că ai făcut cine ştie ce treabă.

— Dacă stai să te gândeşti bine, am făcut o treabă excelentă, dar dacă te face să te simţi mai bine, n-ai decât să mă consideri pe mine vinovat pentru moartea iubitului tău. După ton, nu-i păsa ce decizie luam. O să-ţi dai seama că Dateh l-ar fi omorât oricum.

Ce-mi spunea n-avea nicio noimă. Am dat la o parte păturile şi am încercat să mă ridic. Tot mă mai simţeam slăbită, fiindcă nicio magie din lume nu putea anula ce mi se întâmplase, dar eram mult mai bine decât înainte. De două ori am încercat să mă ridic în picioare, însă când am reuşit, am descoperit că puteam sta dreaptă şi fără să cad. M-am schimbat repede cu hainele pe care mi le dăduse. O bluză şi o fustă lungă şi elegantă, mult mai apropiate de stilul meu normal decât hainele urâte ale Luminilor. In plus, mi se potriveau perfect, până şi pantofii. Exista chiar şi o faşă în care să-mi ţin braţul şi care s-a dovedit a fi foarte utilă de îndată ce m-am prins cum s-o folosesc.

— Gata? a întrebat el luându-mă de mână înainte să apuc să-i răspund. Atunci hai.

Am ieşit din cameră şi m-a condus prin nişte coridoare lungi şi curbe, pe care le puteam vedea în totalitate. Pereţii eleganţi, tavanul arcuit, podeaua şlefuită. Am scurtat pasul când am ajuns la nişte trepte late şi nu foarte înalte, fiindcă

pentru prima oară în viaţa mea eram silită să-mi dau seama cum să păşesc, bazându-mă pe ochi, nu pe un toiag, dar când le-am prins secretul, am descoperit că nu mai aveam nevoie de Hado. In cele din urmă, i-am dat drumul complet, savurând faptul că reuşeam să mă descurc fără niciun ajutor. Toată viaţa auzisem termeni ezoterici, ca „vedere tridimensională" şi „panoramă", însă niciodată nu înţelesesem ce înseamnă. Acum mă simţeam ca un om normal, cu vedere - sau, mai precis, cum îmi imaginasem dintotdeauna că se simt oamenii

normali. Vedeam totul în jur, mai puţin umbra sub formă de om care era Hado, şi uneori alte umbre de oameni trecând pe lângă noi, majoritatea păşind repede şi fără niciun cuvânt. Mi-era imposibil să nu mă holbez la ei, chiar şi când câte unul se întorcea să se holbeze şi el la mine.

Apoi pe lângă noi a trecut o femeie şi o singură privire către fruntea ei m-a făcut să mă opresc pe loc.

Un sigiliu Arameri.

Nu la fel ca al lui Serymn, ci cu formă diferită şi cine ştie ce sens. Se spunea că până şi servitorii erau tot membri ai familiei, numai că rude mai îndepărtate. Erau oricum marcaţi toţi într-un mod secret, pe care-l înţelegeau probabil numai alţii ca ei.

Hado s-a oprit lângă mine.

— Ce este?

în mine creştea o bănuială. I-am întors spatele şi m-am dus drept la unul dintre pereţi, căutând să ating petele verzi. Era o suprafaţă aspră. De aproape, mirosul era slab, dar imposibil de negat: lemnul viu al Copacului Lumii.

Eram în Văzduh. In palatul magic al clanului Arameri. In *Văzduh.*

Hado s-a apropiat fără să zică nimic, lăsându-mi timp să înţeleg. Şi da, acum începea să-mi pară logic. Clanul Arameri urmărise cu atenţie Luminile Noi, poate din cauza faptului că Serymn li se alăturase, poate fiindcă îşi dăduseră seama că era grupul eretic cu cea mai mare posibilitate de a reprezenta o ameninţare pentru Ordinul lui Itempas. Văzusem doar cum

vorbea Hado, ca un nobil, ca un om care-şi petrecuse toată viaţa comandând. Era el însuşi Arameri? Nu părea să aibă un sigiliu, dar poate că puteau fi înlăturate.

Deci Hado se infiltrase în grup, trimis de clanul Arameri. Probabil îi avertizase că Luminile erau mult

mai periculoase decât părea. Dar atunci...

M-am întors spre el.

— Şi Serymn e spioană?

— Nu, a spus Hado. E o trădătoare. Dacă cineva din familia asta poate fi trădător. A înălţat din umeri. Pare să fie o tradiţie Arameri să încerce să schimbe societatea. Dacă reuşesc, atunci ei devin conducătorii. Dacă nu, sunt omorâţi. Aşa cum va descoperi şi Serymn în curând.

— Şi Dateh? El ce e? Pionul ei inocent?

— El e *mort,* sper. Trupele Arameri au început aseară atacul asupra Casei Soarelui-Răsare.

Am rămas cu gura căscată şi el a zâmbit.

— Fuga ta mi-a dat şansa pe care o căutam, lady. Deşi rolul meu de Maestru al Iniţiaţilor îmi dădea acces la cercul intim al Luminilor, nu puteam să comunic cu nimeni din afara Casei Soarelui-Răsare fără să bată la ochi. Numai că Serymn a trimis aproape toţi membrii disponibili după tine, aşa că am putut da de veste anumitor persoane, care s-au asigurat că informaţiile mele au ajuns unde trebuie. A făcut o pauză. Luminile aveau dreptate într-o privinţă, şi anume că zeii au destule motive să fie supăraţi pe noi, şi nu ne-a ajutat deloc că i-am omorât pe unii dintre ei. Clanul Arameri înţelege asta şi a luat măsurile necesare pentru a ţine situaţia sub control.

îmi tremura mâna de pe scoarţa Copacului. Nu ştiam că tot palatul era străbătut de Copac, care era cumva *integrat* în însăşi substanţa clădirii. Jos, la rădăcină, scoarţa era mai rugoasă, cu crăpături atât de mari, încât îmi puteam băga mâna cu totul în ele, dar aici era mult mai curată, aproape fină. Am mângâiat-o absentă, încercând să mă îmbărbătez.

— Lordul Arameri, am zis eu. Tvril Arameri, capul familiei care conducea lumea. La el mă duci?

- Da.

Umblasem printre zei şi folosisem magia dăruită de ei străbunilor mei. îi ţinusem în braţe, le simţisem sângele pe mâini, mă temusem de ei şi ei de mine. Ce simboliza un singur muritor pe lângă toate astea?

— Bine, atunci. M-am întors iar spre Hado, care mi-a oferit braţul.

Am trecut pe lângă el prefăcându-mă că nu-1 văd, iar el a clătinat din cap, oftând, apoi m-a prins din urmă şi am mers împreună înainte, pe holurile albe şi strălucitoare.

17
Un lanţ de aur (gravură pe placă metalică)

Tvril Arameri era un om foarte ocupat. Pe holul lung ce ducea spre perechea impozantă de uşi de la sala de audienţe erau multi servitori şi curteni, majoritatea prinşi cu treburi, cărând ori câte un sul, ori grămezi întregi de suluri, ori nişte forme lungi şi ascuţite care cred că erau săbii sau suliţe, iar unii erau foarte bine îmbrăcaţi şi purtau pe frunte marca Arameri. Nimeni nu lâncezea la discuţii mărunte pe hol, deşi unii discutau din mers. Am prins din zbor limba senmită cu tot felul de accente exotice: Narshes, Min, Vein, Mencheyev şi altele pe care nu le recunoşteam.

Un om ocupat, care aprecia trăsăturile utile. Un lucru demn de ţinut minte dacă doream să mă bazez pe ajutorul lui.

In faţa uşilor ne-am oprit şi Hado ne-a anunţat prezenţa celor două femei care stăteau acolo. Din Nordul îndepărtat, cred, dacă judec după faptul că erau mai degrabă scunde şi aveau părul drept şi destul de lung cât să-l pot vedea undu- indu-se. Aparent nu erau gărzi, neavând arme (adică niciuna suficient de mare cât s-o pot observa eu), dar ceva din felul în care se ţineau îmi spunea că exact asta erau. Nu păreau a fi Arameri, nici măcar amni. Atunci ce căutau aici? Să-l păzească pe lord de propria sa familie? Sau cumva prezenţa lor semnifica altceva?

Una dintre femei a intrat ca să ne anunţe, şi imediat după aceea din sală a ieşit un grup de oameni care s-au

mine, plini de curiozitate. Nici Hado n-a scăpat, mai ales de privirile celor doi nobili de rasă pură care ieşiseră împreună şi care au început să şuşotească de cum l-au văzut. Dar uitătura pe care am aruncat-o spre Hado mi-a arătat că îi ignora cu seninătate. îmi doream să am curajul să-i ating faţa, fiindcă avea un aer aşa de mulţumit de sine, că nu ştiam cum să-l interpretez altfel.

Femeia care intrase a ieşit şi ne-a ţinut uşa deschisă fără să ne adreseze vreun cuvânt. Hado a intrat primul.

Sala de audienţe era imensă. De ambele părţi ale uşii se aflau două ferestre enorme, foarte late şi de două ori mai înalte decât Shiny. Ecourile paşilor noştri răsunau până în tavan, dar eram mult prea nervoasă ca să ridic ochii. Singura mobilă din cameră, un scaun ca un bloc mare de piatră, se afla la punctul cel mai îndepărtat de uşă, pe un podium cu trepte. Pe el se afla un om pe care nu-1 puteam vedea, dar care scria ceva pe o bucată de hârtie. Scârţâitul peniţei se auzea tare în tăcerea imensă a sălii.

îi vedeam şi sigiliul, care nu semăna cu nimic din ce văzusem până atunci: o semilună cu colţurile în jos şi linii în zigzag de ambele părţi.

Am aşteptat în tăcere să termine. Când lordul a pus în sfârşit peniţa jos, Hado s-a lăsat brusc pe un genunchi, cu capul plecat. L-am urmat repede.

După un moment, lordul Tvril a spus:

— Cred că vă veţi bucura amândoi să aflaţi că nu mai există nicio ameninţare din partea Casei Soarelui-Răsare.

L-am privit surprinsă. Lordul Arameri avea o voce blândă, joasă şi aproape muzicală, în contradicţie totală cu ceea ce zisese. Mă ardea să-l întreb ce voia să spună cu asta, dar aveam senzaţia că nu-i o idee prea bună.

— Şi Serymn? a întrebat Hado. Dacă-mi permiteţi.

— Va fi adusă aici. Soţul ei n-a fost încă prins, dar scribii m-au informat că-i o chestiune de timp. Nu suntem singurii care îl caută.

La început m-am întrebat ce vrea să zică, însă desigur că le spusese toată povestea şi fiilor de zei din oraş. Mi-am dres glasul, încercând să găsesc im mod în care să-mi formulez întrebarea fără a-1 jigni.

— Vorbeşte, Eru Shoth.

Câteva secunde n-am putut spune nimic, băgând de seamă că era alt indiciu pe care îl ignorasem complet: obişnuinţa lui Hado de a folosi titlurile de onoare maroneze. Era, desigur, un lucru obişnuit în relaţiile diplomatice cu persoane din ţări străine. Un obicei Arameri.

Am tras adânc aer în piept.

— Dar fiii de zei care erau ţinuţi prizonieri de Luminile Noi... ăăă... lord Arameri? Au fost salvaţi?

— S-au găsit mai multe cadavre, atât în oraş, unde au fost aruncate, cât şi în Casă. Fiii de zei locali se ocupă de ele.

Cadavre. Am căscat gura la el, absolut şocată, uitând unde mă aflam. Adică mai mult decât cele patru de care ştiam? Se pare că Dateh fusese foarte ocupat.

— Cine?

In sinea mea îl auzeam deja dându-mi răspunsul la această întrebare: Paitya. Kitr. Gunoi. Lil.

Madding.

— N-am primit încă numele lor, dar am fost informat că printre ei se numără şi cel care purta numele Madding. Am înţeles că era foarte important pentru tine; îmi pare rău.

Părea sincer şi un pic distant. Am lăsat ochii în jos, şoptind anevoie un răspuns politicos.

Tvril Arameri s-a aşezat picior peste picior şi a încrucişat degetele. Sau aşa credeam din mişcările lui.

— Dar mă confrunt cu o dilemă, Eru Shoth: ce să fac cu tine. Pe de o parte, ai adus un serviciu important lumii, fiindcă ai dat în vileag activităţile Luminilor Noi. Pe de altă parte, eşti o armă, şi ar fi o mare prostie să las o armă la vedere, să poată fi folosită de oricine.

Am coborât din nou capul, mai mult decât înainte, până am atins cu fruntea podeaua rece. Auzisem că aşa se arată

penitenţă în faţa nobililor, iar eu mă simţeam cât se poate de penitentă. *Cadavre.* Câţi dintre fiii de zei morţi şi pângăriţi fuseseră otrăviţi de sângele meu, nu de al lui Dateh?

— Pe de altă parte, *a* zis lordul Arameri, familia mea cunoaşte de mult valoarea armelor periculoase.

M-am încruntat confuză la podea. „Poftim?"

— Acum zeii ştiu că încă există demoni, a spus Hado igno- rându-mi şocul şi cu o voce calculată şi neutră. Nu veţi putea ascunde asta.

— Iar noi le vom da un demon, a replicat lordul Arameri. Demonul responsabil cu uciderea celorlalţi zei. Ar trebui să fie suficient - ceea ce înseamnă că tu, Eru Shoth, ne rămâi nouă.

M-am ridicat încet, tremurând.

— Dar... nu înţeleg.

Numai că înţelegeam, pe toţi zeii, cât de bine înţelegeam.

Lordul Arameri s-a ridicat, o siluetă întunecată peste pereţii pali, şi s-a îndreptat spre noi, un bărbat subţire şi înalt, ca mai toţi din neamul amn, cu o mantie căzând grea până jos. Avea părul lung, uşor ondulat, legat la capăt, târându-se pe scări în urma lui.

— Dacă am învăţat măcar o lecţie din trecut, atunci acea lecţie este că noi, muritorii, ne aflăm pe treapta cea mai de jos a unei ierarhii simple şi fără milă, a spus el, pe acelaşi ton cald şi aproape blând. Deasupra

noastră sunt fiii de zei, şi deasupra lor zeii, iar *ei nu ne iubesc deloc,* Eru Shoth.

— Dar au şi motive, a zis încet Hado.

Lordul Arameri i-a aruncat o privire, părând, spre uimirea mea, să nu fie deranjat de întrerupere.

— Au şi motive. Oricum ar fi o mare prostie din partea noastră să nu căutăm un mod de a ne apăra. A făcut un gest absent, probabil către ferestre şi soarele negru de afară. Dintr-un asemenea efort s-a născut arta scribilor, creată cu multe secole în urmă de străbunii mei, cu toate limitările ei dovedite. Numai că tu eşti mult mai eficientă.

— Vreţi să mă folosiţi aşa cum au făcut-o şi Luminile, am zis eu tremurând. Vreţi să mă folosiţi ca să omorâţi zei.

— Numai dacă suntem forţaţi, a admis lordul Arameri, îngenunchind în faţa mea şi lăsându-mă cu gura căscată. Nu vei fi sclavă, a continuat el cu aceeaşi voce blândă. Acea epocă a istoriei noastre s-a dus. Vei fi plătită ca orice scrib sau soldat care luptă pentru noi. Vei primi o casă şi protecţie, iar la schimb ne vei da o parte din sângele tău şi le vei permite scribilor noştri să-ţi pună un semn pe trup. Nu te voi minţi, Eru Shoth: acest semn este o zgardă. Ne va spune dacă ai pierdut suficient sânge încât să fie periculos. Vom şti unde te afli dacă eşti iar răpită sau dacă încerci să fugi şi te vom putea omorî dacă este necesar, rapid, fără durere şi fără eroare, de la orice distanţă. Trupul tău va deveni cenuşă, astfel încât nimeni altcineva să nu poată beneficia de... calităţile tale unice. Oftă, plin de compasiune. Nu vei fi sclavă, dar nici nu vei fi liberă. Alegerea îţi aparţine.

Eram atât de obosită. Atât de obosită de toate astea.

— Alegere? l-am întrebat pe un ton întunecat. Viaţa în zgardă sau moartea? Asta-i alegerea mea?

— Nu uita că-i generos din partea mea să-ţi fac

această ofertă, Eru Shoth, a spus el punându-mi o mână pe umăr, probabil într-un gest dorit a fi liniştitor. Aş putea la fel de bine să te forţez să faci ce vreau.

„Aşa cum au făcut Luminile Noi", mi-a venit să zic, dar ce rost avea? Ştia foarte bine ce târg diabolic îmi oferise. Aramerii primeau ce-şi doreau, oricum; dacă alegeam moartea, n-aveau decât să ia cât sânge puteau stoarce din mine şi să-1 pună bine pentru viitor, iar dacă alegeam să trăiesc... Mi-a venit să râd. Probabil o să aibă grijă să am copii, nu? Să fie mereu cineva din familia Shoth prin preajmă, în umbra clanului Arameri: privilegiaţi, protejaţi, însemnaţi pe vecie. Niciodată capabili de o viaţă normală.

Am deschis gura să-i spun că nu accept o asemenea viaţă şi pe urmă mi-am amintit: deja promisesem viaţa mea altei persoane.

E mai bine aşa, m-am hotărât. Măcar cu Shiny pot alege cum să mor.

— Aş vrea... să mă mai gândesc, m-am auzit spunând, ca de la distanţă.

— Desigur, a răspuns lordul Arameri, ridicându-se şi dându-mi drumul. Poţi rămâne aici, ca oaspete, încă o zi, dar mâine-seară doresc să am un răspuns.

O zi era destul.

— Vă mulţumesc, i-am răspuns, iar cuvintele mi-au răsunat în urechi.

îmi simţeam inima amorţită. » »

El în schimb ne-a întors spatele, în semn că putem pleca. Hado s-a ridicat, mi-a indicat să mă ridic şi am ieşit tot aşa cum intraserăm, în tăcere.

* * *

— Vreau să-l văd pe Shiny, am spus după ce am ajuns înapoi în cameră.

Altă închisoare, doar că un pic mai frumoasă, şi mai

mult ca sigur fără ferestre care să se spargă uşor. Dar nu conta, pentru că nu trebuia s-o încerc.

Hado, care era acum la geam, a încuviinţat din cap:

— Să văd dacă dau de el.

— Adică nu l-aţi încuiat undeva?

— Nu. Are la dispoziţie tot palatul Văzduh, prin ordinul lordului Arameri, încă de când a fost făcut muritor în urmă cu zece ani.

Eram aşezată la masă, în faţa unei farfurii cu mâncare de care nu mă atinsesem.

— Aici a devenit muritor?

— Da. Aici s-au întâmplat toate: naşterea Doamnei Gri, eliberarea Stăpânului Nopţii şi înfrângerea lui Itempas, toate într-o singură dimineaţă.

„Şi moartea tatei", mi-am zis în sinea mea.

— Apoi Doamna Gri şi Stăpânul Nopţii l-au lăsat aid. Pe urmă, Tvril i-a pus la dispoziţie orice-şi dorea. Cred că au fost unii care sperau ca el să preia frâiele politice şi să ducă clanul pe noi culmi ale gloriei, numai că o vreme el n-a făcut şi n-a zis absolut nimic. Pur şi simplu, a stat nemişcat într-o cameră timp de şase luni. Am auzit că ar fi murit de sete o dată sau de două ori până şi-a dat seama că nu are de ales şi trebuie să mănânce sau să bea. Hado a suspinat. Apoi, într-o bună zi, s-a ridicat în pidoare şi a plecat, uite-aşa, fără să spună nimănui. Tvril a ordonat să fie căutat, dar n-a fost chip să dea de el.

Fiindcă se dusese în Satul Strămoşilor, bineînţeles, şi cum s-ar fi putut gândi cineva din familia Arameri să-şi caute zeul acolo?

— De unde ştii toate astea? l-am întrebat încruntându-mă la el. Nu văd să porţi marca Arameri.

— Nu, nu încă, a răspuns Hado întorcându-se spre mine. Cred că zâmbea. Dar o s-o am, în curând. Am făcut un târg cu Tvril: dacă fac o treabă bună, o să mă

adopte în familie ca nobil dintr-o rasă aleasă. Cred că descoperirea unei ameninţări la adresa zeilor e o treabă bună.

— O să te adopte... Nici măcar nu ştiusem că se poate. Bine, dar... credeam că nu prea îi ai la inimă.

De data asta a râs cu voce tare. îmi lăsa cumva senzaţia unei persoane care trăise multe, a unui suflet întunecat şi ciudat.

— A fost odată ca niciodată, a zis el, un zeu care era ţinut prizonier aici. Era un zeu teribil, superb şi foarte furios, şi noaptea, când hoinărea prin sălile astea albe, răspândea frica în inimile tuturor. Dar ziua dormea, iar corpul lui, carnea muritoare care îl ţinea încătuşat aici, avea propria lui viaţă.

Am tras aer în piept, înţelegând, dar refuzând să cred. Desigur că de Stăpânul Nopţii vorbea, însă trupul care îi ţinea locul ziua era...?

Aflat lângă fereastră, Hado şi-a încrucişat braţele la piept. Cu toate că fereastra era întunecată, silueta lui era şi mai neagră. A continuat:

— Nu era cine ştie ce viaţă. Toţi cei care se temeau de zeu *nu* se temeau deloc de om şi au descoperit foarte repede că omului puteau să-i facă multe lucruri pe care zeul nu le-ar fi tolerat. Aşa că omul şi-a trăit viaţa pe bucăţele, născându-se iar şi iar în fiecare dimineaţă, murind în fiecare seară şi urând absolut fiecare secundă. Timp de două... mii... de... ani.

S-a întors spre mine. îl ascultam uluită.

— Apoi, într-o bună zi, omul acela a devenit liber. Hado a întins braţele în lături. Prima noapte din viaţă şi-a petrecut-o privind stelele şi plângând. Dar a doua zi de dimineaţă şi-a dat seama că, deşi acum putea în sfârşit să moară, aşa cum îşi dorise atâta timp, de fapt voia să trăiască. Avea în sfârşit propria lui viaţă, propriile lui visuri, şi ar fi fost o mare prostie să arunce

totul la gunoi.

Mi-am umezit buzele.

— Cred că...

M-am oprit. Intenţionasem să spun că înţeleg, dar nu era adevărat. Niciun muritor, şi probabil niciun zeu, nu putea înţelege prin ce trecuse Hado. Shiny zisese că Lil şi Dateh erau amândoi *copiii lui Nahadoth.* Şi Hado se număra printre ei, deşi era mai ciudat decât toţi ceilalţi.

— Cred că ai dreptate, am zis în schimb, dar asta - şi am arătat spre clădirea în care ne aflam - *este* ceea ce numeşti tu viaţă? Nu vrei mai bine ceva normal?

— Mi-am petrecut toată viaţa înconjurat de putere. Şi am suferit pentru asta - mai mult decât ţi-ai putea imagina vreodată. Acum sunt liber. Ce vrei să fac? Să mă duc la ţară, să-mi ridic o casă şi să cultiv legume? Să găsesc pe cineva cu care pot trăi şi să facem împreună o grămadă de copii? Să devin un nimeni ca tine, fără bani şi fără nimic? Aici m-am uitat urât la el şi Hado a râs. Eu cunosc numai puterea. Cred că m-aş descurca teribil de bine ca rege, ce zici? Numai să mă adopte.

Cel mai îngrozitor era că părea chiar sincer.

— Lordul Arameri ar face o mare greşeală să te lase să te apropii câtuşi de puţin de el, am spus încet.

Hado a clătinat din cap, amuzat.

— Mă duc să ţi-1 aduc pe lordul Itempas.

Ce ciudat mi se părea când lumea vorbea despre Shiny în asemenea termeni. Am încuviinţat din cap, absentă, şi Hado a dat să iasă, când mi-a venit o idee.

— Ce-ai face, l-am întrebat, dacă ai fi în locul meu? Ce ai alege? O viaţă în lanţuri sau moartea?

— Aş fi foarte recunoscător să pot avea de ales, în primul rând.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Ba sigur că este. Dar dacă vrei să ştii, aş alege să trăiesc. Atât timp cât *este* o alegere, viaţa e mai bună.

M-am încruntat, scufundându-mă în gânduri. Hado a ezitat, apoi a vorbit iar:

— Ai petrecut mult timp alături de zei, Eru Shoth. N-ai observat nimic? Ei trăiesc o eternitate, dar multi sunt mai singuri şi mai amărâţi decât noi. De ce crezi că ne dau atâta atenţie? *De la noi învaţă valoarea fiecărei clipe.* Aşa că aş trăi, fie şi numai ca să le fac în ciudă. A râs fără veselie, apoi a oftat şi a făcut o plecăciune ironică. îţi doresc o seară bună, doamnă.

— Seară bună şi ţie, i-am răspuns, căzând pe gânduri după plecarea lui.

* * *

Am mâncat ceva, mai mult din obişnuinţă decât de necesitate, şi în cele din urmă am aţipit. La trezire am descoperit că mi-1 aduseseră pe Shiny.

M-am ridicat încet, înţepenită. îi auzeam respiraţia în cameră. încă nu-mi revenisem după toate chinurile prin care trecusem şi adormisem cu capul pe masă, lângă resturile de mâncare. Când m-am îndreptat de spate, am lovit de masă braţul rupt, dar nu mai durea cine ştie ce. Se pare că sigiliul îşi făcuse bine treaba.

— Bună, i-am spus. Mulţumesc că m-ai lăsat să dorm. Bineînţeles că Shiny n-a zis nimic, dar nu-mi păsa. Tu pe unde ai fost?

A ridicat din umeri. Stătea de partea cealaltă a mesei, suficient de aproape încât să-l aud.

— La Sala Albă, unde mi-au pus întrebări; pe urmă aici.

„I-auzi." Dar nu i-am mai zis nimic, fiindcă aşa era el şi n-aveam decât să accept asta.

— Şi unde te-ai dus după ce te-au adus aici?

Eram gata să fac pariu că zice „nu contează unde".

— Nu contează unde.

Am zâmbit. Era un sentiment plăcut, fiindcă de mult nu mai zâmbisem din toată inima. Era ca-n zilele de odinioară, când singurele mele griji erau să am de mâncare şi să nu-l las pe Shiny să-mi umple covoarele de sânge. Aproape că l-am iubit pentru asta.

— Contează ceva pentru tine? l-am întrebat, încă zâmbind. Un lucruşor cât de mic?

— Nu, a răspuns pe un ton lipsit de emoţii.

Rece. începeam să înţeleg cât de greşit era să fie aşa, tocmai el, care fusese cândva întruchiparea căldurii şi a luminii.

— Minţi.

N-a zis nimic. Am dat de cuţitul pe care mi-l dăduseră ca să mănânc, care-mi plăcuse datorită texturii uşor rugoase a mânerului din lemn. Mă aşteptam ca în Văzduh să aibă lucruri mai fine, cine ştie, porţelan sau argint, nu ceva aşa de simplu şi banal ca lemnul. O fi fost lemn scump.

— Contează copiii tăi, am zis eu. Ţi-era teamă că Dateh vrea să-l omoare pe cel pe care l-ai iubit cândva, adică pe Stăpânul Nopţii, deci contează şi el. Cred că, dacă i-ai da măcar o şansă, te-ai înţelege bine cu această nouă Lady. Şi dacă vrea şi ea, desigur.

In continuare, tăcere.

— Cred că mai sunt foarte multe lucruri care contează pentru tine, mai mult decât crezi. Cred că viaţa are încă surprize pentru tine.

— Ce vrei de la mine, Oree?

Acum nu mai avea tonul acela rece, ci părea doar obosit. Mi-au venit în gând vorbele lui Hado: „Ei sunt mai amărâţi decât noi". Cu Shiny puteam crede asta.

Am clătinat din cap, râzând firav:

— Nu ştiu. Tot aştept să-mi spui tu. Până la urmă, tu eşti zeul, nu? Dacă m-aş ruga la tine să-mi arăţi calea

şi-ai hotărî să-mi răspunzi, ce mi-ai zice?

— N-aş răspunde.

— Fiindcă nimic nu mai contează? Sau fiindcă n-ai şti ce să spui?

Iar tăcere.

Am lăsat cuţitul jos, m-am ridicat şi m-am dus drept la el, atingându-i faţa, părul, gâtul. Aştepta, pasiv, fără niciun gest, dar tensionat. Oare îl deranja că trebuia să mă omoare? Ce vanitate din partea mea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, i-am zis. De ce-ai ajuns aşa? Vreau să înţeleg, Shiny. Vezi tu, Madding te-a iubit. El nu... Mi s-a uscat gâtul şi mi-am ferit ochii o secundă, înainte să pot continua. El nu renunţase să creadă în tine. Cred că voia să te ajute, atâta doar că nu ştia cum să înceapă.

Tăcere. L-am mângâiat pe obraz.

— Nu eşti obligat să-mi spui şi n-o să-mi încalc promisiunea; m-ai ajutat să scap de acolo, şi acum poţi şterge încă un demon de pe faţa pământului. Dar merit şi eu măcar atât, nu? Un pic de adevăr?

Nu a zis nimic. Sub degetele mele, chipul îi era împietrit. Avea ochii aţintiţi drept în faţă, privind prin mine, de parcă nici nu eram acolo. Am aşteptat, dar a continuat să tacă.

Aşa că am oftat şi am căutat cu mâna un bol de supă gol. Era micuţ şi lângă el se afla un pahar în care fusese cel mai bun vin pe care-l băusem vreodată. De fapt, chiar mă ameţisem uşor, deşi între timp aţipisem. Am pus bolul şi paharul în faţa mea şi mi-am scos lent braţul drept din faşă. Redevenise utilizabil, cu toate că încă mă dureau slab muşchii

mai jos de umăr. Se vindecase de tot, dar amintirea durerii încă nu dispăruse.

— Aşteaptă mai întâi să-mi pierd cunoştinţa, i-am spus. Nici măcar nu-mi dădeam seama dacă era atent.

Pe urmă aruncă sângele la toaletă. Mai bine să nu le lăsăm nimic.

Aceeaşi tăcere încăpăţânată. Eram atât de obişnuită cu asta, încât nu mă mai impresiona câtuşi de puţin.

Am suspinat, am ridicat cuţitul şi l-am dus la încheietura mâinii.

Iar atunci paharul a căzut şi s-a spart cu zgomot de podea, o mână m-a apucat strâns de încheietură, şi deodată eram lipită de perete, ţintuită de un trup încordat ca un arc bine întins.

Shiny era lipit de mine şi gâfâia. Am încercat să-mi trag mâna, dar el a scos un icnet scurt, strângându-mi tare încheietura până când am renunţat să mă mai zbat. Aşa că m-am lăsat moale. Reuşisem să mă zgârii uşor. O picătură de sânge a curs pe sub mâna lui, pe unde mă strângea, şi a căzut pe podea.

Iar el s-a aplecat. încet, ca un copac înalt şi bătrân, îndoit de vânt. S-a oprit numai când nu putea ajunge mai jos, cu chipul lipit de al meu, respirând fierbinte şi aspru în urechea mea. Nu cred că era o poziţie plăcută pentru el, dar a rămas acolo, chinuindu-se singur şi ţinându-mă prizonieră, şi numai aşa a reuşit în sfârşit să vorbească - tot timpul cu voce joasă.

* * *

Nu mă mai iubeau. El s-a născut primul, eu după. Eu n-am fost niciodată singur din cauza lui. Pe urmă s-a născut şi ea şi nu m-am supărat, nu m-am supărat deloc, atât timp cât ea înţelegea că el e şi al meu. N-a fost o problemă că trebuia să împart, vezi tu ? Era bine că venise şi ea, şi după aceea copiii, atât de multi, toţi perfecţi şi diferiţi. Eram fericit atunci, atât de fericit, *ea era cu noi, şi noi o*

iubeam, eu şi cu el, dar eu eram primul în inima lui.

Ştiam asta. Şi ea ştia, şi o respecta. N-a fost niciodată faptul că trebuia să împart.

Dar ei se schimbau, se schimbau, tot mereu se schimbau. Ştiam că se poate, dar, după atâta vreme, nu mai credeam că se întâmplă, înainte să vin eu, el fusese singur o eternitate. Nu înţelegeam. Chiar şi când ne duşmăneam, se gândea la mine. Cum aş fi putut să ştiu ? De când mă născusem, nu se întâmplase niciodată, nici măcar o dată! Chiar şi când eram departe, le ştiam prezenţa, mă simţeam cuprins în conştiinţa lor. Dar pe urmă... pe urmă...

* * *

Aici m-a lipit de el. Mâna care-i rămăsese liberă s-a încleştat în pumn la spatele meu. Nu era o îmbrăţişare, de asta eram sigură, şi nici un gest de alinare. Semăna mai mult cu felul în care mă ţinuse după ce scăpase din Vid, sau cu felul în care îmi strângeam toiagul uneori când mă rătăceam prin vreun loc necunoscut şi nu era nimeni să mă ajute când cădeam. Da, chiar aşa.

* * *

Nu credeam că se poate. Mă trădaseră? îi necăjisem cu ceva? Nu credeam că mă pot uita definitiv.

Dar iată că se putea.

M-au uitat.

Erau împreună, el şi ea, dar fără ca eu să-i pot simţi. Se gândeau numai unul la celălalt. Eu nu aveam loc între ei doi.

M-au lăsat singur.

* * ♦

întotdeauna mi-a fost mai uşor să înţeleg limbajul trupurilor, nu al feţelor sau al cuvintelor, şi când Shiny mi-a descris oroarea acelui moment crunt de

singurătate după o eternitate de tovărăşie, nu cuvintele m-au făcut să înţeleg în

 ce hal îl devastase înţelegerea aceea. Era lipit de mine la fel de intim ca un iubit, iar cuvintele erau de prisos.

* * *

Am fugit pe tărâmul muritorilor. Mai bine tovărăşia oamenilor decât nimic. într-un sat am găsit o fată muritoare. Mai bine iubire decât nimic. Ea mi s-a oferit şi eu am luat-o, aveam nevoie de ea, n-am simţit niciodată o nevoie atât de arzătoare. Apoi am rămas acolo. Dragostea unui muritor era mai sigură. S-a născut un copil şi eu nu l-am omorât. Ştiam că era demon, că nu se putea, chiar eu scrisesem acea lege, dar şi de el aveam nevoie. Era... uitasem cât de frumoşi pot fi. Noaptea, când eram slab, fata îmi vorbea în şoaptă. Fratele şi sora mea făcuseră o greşeală, câtă răutate, câtă ură din partea lor să uite de mine. Mă vor trăda iar dacă mă întorc la ei. Numai ea mă putea iubi cu adevărat; numai de ea aveam nevoie. Iar eu aveam nevoie să cred asta, înţelegi? Aveam nevoie de ceva sigur. Trăiam pândind cu groază momentul morţii ei. Apoi fratele şi sora mea m-au găsit şi şi-au cerut scuze - şi-au cerut scuze! De parcă nu se întâmplase nimic.

* * *

Aid a hohotit o singură dată, jumătate râs, jumătate plâns.

* * *

Şi m-au adus acasă. Dar eu ştiam că nu mai pot avea încredere în ei. Ştiam acum ce înseamnă să fii singur. Este opusul a tot ce sunt eu, tot acel gol, acel... nimic. *Am luptat în zeci de mii de bătălii încă dinainte să*

înceapă timpul, mi-am rănit sufletul ca să dau naştere universului, însă niciodată nu mai simţisem o agonie ca aceea.

Şi fata muritoare mă avertizase. Mi-a zis c-o s-o mai facă şi altă dată. Că o să uite că mă iubesc. Că o să se alăture unul celuilalt, iar eu voi rămâne iar singur - pentru totdeauna.

Regatele sfărâmate / 299

Aşa ceva nu pot să accept.
Nu pot să accept.
Apoi fata aceea l-a omorât pe fiul nostru.

* * *

Aici a tăcut o secundă, complet nemişcat.

* * *

„Ia-1", *mi-a zis ea, oferindu-mi sângele lui. Şi eu mi-am zis... mi-am zis... mi-am zis...* „când eram doar noi doi, n-am fost niciodată singur".

* * *

S-a lăsat tăcerea, prefigurând finalul poveştii.

Mi-a dat drumul încet şi toată tensiunea şi forţa s-au scurs din el ca apa dintr-un lac. S-a lăsat în jos, alunecând pe lângă mine, până a ajuns în genunchi, cu capul lipit de abdomenul meu. Nu mai tremura.

îmi dedicasem ceva timp studiului luminii, parţial din curiozitate, parţial ca meditaţie; speram că poate într-o zi o să înţeleg de ce văd ceea ce văd. Au existat desigur mulţi scribi care au studiat lumina şi, în cărţile pe care mi le citea Madding, cea mai strălucitoare lumină - lumina pură - este o combinaţie a tuturor celorlalte tipuri de lumină. Roşu, albastru, galben, toate celelalte, dacă le pui împreună rezultă alb strălucitor.

Asta scoate în evidenţă faptul că lumina pură depinde de prezenţa altor lumini. Dacă le iei pe celelalte, rămâne întuneric. Totuşi inversul nu-i adevărat: dacă iei întuneric, rămâne tot întuneric, fiindcă întunericul poate exista de unul singur. Lumina nu.

Aşa se face că un singur moment de singurătate l-a distrus pe Strălucitorul Itempas. Poate că în timp şi-ar fi revenit; chiar

şi pietrele sunt măcinate de râu. Dar în cel mai vulnerabil moment de slăbiciune fusese manipulat, şi sufletul lui, deja vătămat, primise lovitura de graţie de la femeia în a cărei dragoste avusese încredere. înnebunise, ajungând până acolo încât să-şi imagineze că-i o idee bună să-şi omoare propria soră ca să nu mai simtă niciodată durerea trădării.

— îmi pare rău, a zis el, foarte încet, şi nu către mine. Dar următoarele cuvinte mie mi le-a adresat: Nu ştii de câte ori m-am gândit să-ţi folosesc eu însumi sângele.

M-am lăsat în jos, petrecându-mi braţele în jurul umerilor lui şi sărutându-i fruntea.

— Ba ştiu foarte bine. Fiindcă şi eu mă gândisem la asta.

Aşa că m-am ridicat, l-am luat de mână şi l-am tras după mine. M-a urmat fără pic de rezistenţă, lăsându-se dus până la pat, unde am tras de el până s-a întins. Apoi m-am cuibărit lângă el, cu capul pe pieptul lui, aşa cum stătusem de atâtea ori cu Madding. La suprafaţă păreau diferiţi: unul mirosea a briza mării şi altul a mirodenii, imul era rece şi celălalt fierbinte, unul blând şi celălalt de nestăpânit, dar bătăile inimii lor erau absolut identice. Constante, lente si reconfortante. Oare se poate moşteni aşa ceva din tată-n fiu? Se pare

că da.

Presupun că şi mâine e o zi la fel de bună pentru a muri.

18
Răzbunarea zeilor (acuarelă)

Cred că Madding a bănuit de la început.

Toată copilăria mea am ţinut cu mine această amintire a unui spaţiu cald, umed şi închis, în care mă simţeam bine şi protejată, dar singură. Se auzeau voci, însă nimeni nu-mi vorbea direct, şi uneori veneau mâini să mă atingă, iar eu încercam să le ating ca răspuns, totuşi nimic mai mult.

Mulţi ani mai târziu i-am spus povestea lui Madding. El mi-a aruncat o privire ciudată şi, când l-am întrebat care-i treaba, mai întâi a refuzat să răspundă. A făcut-o abia după multe insistenţe:

— Mie-mi sună ca şi cum erai în pântecele mamei tale.

M-a pufnit râsul.

— Ce prostie! Eram atentă, *conştientă.*

Madding a ridicat din umeri.

— Şi eu am fost aşa înainte să mă nasc. Cred că se întâmplă uneori şi cu muritorii.

„Dar n-ar trebui, sub nicio formă", numai că pe asta n-a mai zis-o.

* * *

— Ce ai de gând să faci? m-a întrebat Shiny în dimineaţa următoare.

Stătea la fereastră, strălucind încă slab din cauza răsăritului. M-am ridicat obosită, înghiţindu-mi cu greu

un căscat.

— Habar n-am, i-am răspuns.

Nu mă simţeam gata să mor şi gândul acesta a fost mult mai uşor de acceptat decât credeam. Eu îl omorâsem pe Madding; ştiinţa respectivă avea să fie - se dovedise a fi — aproape insuportabilă. Dar mi se părea că a-mi accepta moartea, cauzată de mine, de Shiny sau de lordul Arameri, era o opţiune cumva şi mai rea. Moartea lui Madding făcuse ca propria-mi viaţă să pară un dar de neasemuit.

— Dacă trăiesc, Aramerii mă vor folosi cine ştie pentru ce. Nu vreau să am şi alte morţi pe conştiinţă. Am oftat, fre- cându-mă la ochi. Ai avut dreptate să ne omori, dar păcat că ai ratat câţiva. Asta a fost singura greşeală a Celor Trei.

— Nu, a zis Shiny, n-am avut dreptate. Sigur că trebuia să rezolvăm cumva problema demonilor, sunt de acord cu asta, dar căutând o altă soluţie. Erau totuşi copiii noştri.

Am deschis gura, pe urmă am închis-o la loc. L-am privit, deşi din el nu mai vedeam decât o umbră palidă lângă fereastra întunecată. Nu ştiam ce să mai spun, aşa că am schimbat subiectul.

— Ce ai de gând să faci?

Stătea aşa cum stătuse atâtea dimineţi la mine acasă, cu faţa către răsăritul de soare, cu spatele drept şi braţele încrucişate pe piept, însă acum a suspinat şi s-a întors spre mine, sprijinindu-se de geam cu o oboseală aproape palpabilă.

— Habar n-am. Tot sufletul mi-e făcut bucăţi şi strâmb. Sunt laş, cum ai zis de la început, şi nebun, cum nu ai zis. Slab.

A ridicat mâna de parcă n-o mai văzuse niciodată şi a strâns pumnul. Eu nu vedeam nimic slab acolo, dar îmi puteam imagina cum i s-ar părea unui zeu. Oase

care se pot frânge. Piele care nu se repară imediat ce s-a rupt. Tendoane şi vene fine ca pânza de păianjen.

Şi dedesubt, o minte ca o ceaşcă spartă şi lipită aiurea.

— Ded singurătatea e adevărata ta antiteză, nu? Nu întunericul. Nu ştiai?

— Nu. Până atunci nu-mi dădusem seama. A coborât mâna. Dar trebuia să-mi fi dat seama. Singurătatea înseamnă întuneric în suflet.

M-am ridicat din pat şi m-am dus la el, reuşind să mă împiedic o dată de covoare. Când am ajuns la el, m-am întins să-i pipăi faţa, iar el mi-a permis, ba chiar şi-a lipit obrazul de mâna mea. Cred că se simţea tare singur în momentul acela.

— Mă bucur că m-au pus aici, în corpul ăsta de muritor, a spus. Aici nu pot face rău nimănui dacă o iau razna. Am crezut că înnebunesc de-a binelea când m-au ţinut închis în tărâmul întunecat. Dar faptul că tu ai fost lângă mine după aceea... fără asta cred că o luam iarăşi razna.

M-am încruntat, amintindu-mi cum se agăţase de mine în ziua aceea, complet incapabil să-mi dea drumul. Niciun om nu poate răbda singurătatea prea mult timp şi cred că şi eu aş fi înnebunit dacă mai rămâneam mult în Vid, dar Shiny nu era un om oarecare.

Mi-am adus aminte de vorbele din copilărie ale mamei mele.

— Nu-i bai dacă ai nevoie de ajutor, i-am zis. Acum eşti muritor, şi muritorii nu pot face totul singuri.

— Atunci nu eram, a spus el. Cred că se gândea la ziua în care o omorâse pe Enefa.

— Poate şi pentru zei e la fel. Oboseala nu-mi dispăruse cu totul, aşa că m-am sprijinit cu spatele de fereastră, lângă el. Suntem făcuţi după chipul şi

asemănarea voastră, nu? Poate că fraţii tăi nu te-au trimis aici ca să nu mai poţi face rău, ci ca să înveţi să te descurci în situaţia asta la fel ca noi. Am oftat şi am închis ochii, obosită de strălucirea constantă a palatului. Pe toate iadurile, ce ştiu eu? Poate aveai şi tu nevoie de prieteni.

A tăcut, deşi îi simţeam ochii aţintiţi asupra mea.

înainte să mai pot spune ceva, s-a auzit un ciocănit în uşă, iar Shiny s-a dus să răspundă.

— Stăpâne, a zis o voce necunoscută, cu vioiciunea tipică unui servitor. Vă aduc un mesaj. Lordul Arameri vă invită să vă alăturaţi lui.

— De ce? a întrebat Shiny.

Eu niciodată n-aş fi făcut asta şi se pare că şi pe servitor l-a surprins întrebarea, fiindcă a făcut o mică pauză înainte să răspundă:

— Au prins-o pe lady Serymn.

* * *

Ca mai înainte, lordul Arameri le ceruse curtenilor să părăsească sala. Presupun că negocierea cu demonii şi disciplinarea nobililor rătăciţi nu erau chestiuni de discutat în public.

Serymn era în picioare între patru străjeri, doi Arameri şi doi din Nordul îndepărtat, deşi niciunul n-o atingea. Nu-mi puteam da seama dacă avusese neplăceri, dar stătea la fel de dreaptă şi de mândră ca în ziua în care o cunoscusem. In afară de faptul că avea mâinile legate în faţă, nu părea să fi fost atinsă. Ea, cei patru străjeri, Shiny şi cu mine eram singurele persoane din sală.

Ea şi lordul Arameri s-au privit în tăcere, nemişcaţi, ca două elegante statui de marmură întruchipând Sfidarea şi Cruzimea.

După un moment, lady Serymn a decis să-1 ignore - oarbă cum eram, până şi eu mi-am dat seama că-1 desconsiderase pe faţă - şi s-a întors spre mine.

— Lady Oree, cum te simţi să stai alături de cei care au îngăduit moartea tatălui tău?

Cândva, aceste cuvinte m-ar fi deranjat, dar acum mă lăsau rece.

— N-ai înţeles, lady Serymn. Tatăl meu n-a murit din cauza Stăpânului Nopţii, sau a Doamnei, sau a fiilor de zei, sau a persoanelor care le ţin partea. A murit fiindcă era altfel,

într-un fel de care oamenilor de rând le este frică şi pe care-1 urăsc. Am suspinat. Şi pe bună dreptate, dar trebuie să spunem lucrurilor pe nume.

A clătinat din cap, oftând.

— Ai prea multă încredere în aceşti zei falşi.

— Nu, am replicat eu, dintr-odată furioasă, sau mai bine zis furibundă, *arzând* pur şi simplu de mânie; ar fi fost pericol mare dacă aş fi avut toiagul la mine. Am încredere că zeii sunt zei şi muritorii sunt muritori. *Muritorii,* lady Serymn, mi-au omorât tatăl cu pietre. *Muritorii* m-au legat ca pe o vită şi m-au muls de sânge până era aproape să mor. *Muritorii* l-au omorât pe iubitul meu.

Eram foarte mândră de mine: nu-mi dăduseră lacrimile şi nu-mi tremura vocea. Mânia îmi dăduse forţe.

— Pe toate iadurile, am urmat, dacă zeii decid să ne şteargă pe toţi de pe faţa pământului, ce mare pierdere? Poate că o meritäm.

Aici nu m-am putut abţine să arunc o privire lordului Tvril.

Dar el m-a ignorat, răspunzându-i pe un ton plictisit:

— Serymn, nu te mai juca cu fata. Ideile tale or fi

mers la amărâţii aceia ce-şi pierduseră calea, dar aici eşti perfect transparentă. A arătat cu mâna spre ea cu un gest graţios. Eru Shoth, nu cred că înţelegi că toată această poveste este doar o mică gâlceavă de familie care a scăpat de sub control.

Cred că arătam cam nedumerită în acel moment.

— Cum adică o mică gâlceavă?

— Vezi tu, eu simt doar o amărâtă de corcitură, primul de acest fel ce a condus vreodată familia noastră. Şi, deşi am fost numit în această poziţie chiar de Doamna Gri, există câteva persoane, mai ales printre nobilii de rasă pură, care nu sunt foarte fericite de alegere. Am făcut greşeala de a o considera pe Serymn ca fiind una dintre cele mai puţin periculoase, crezând chiar că ne-ar putea fi de folos, având în vedere că organizaţia ei părea să-i ajute pe cei ce îşi pierduseră credinţa

în Itempas în ultima vreme. Deşi nu l-am văzut, cred că-i aruncase o privire lui Shiny. Eram convins că sunt inofensivi, şi pentru aceasta te rog să-mi accepţi scuzele.

Am încremenit, uluită. Nu ştiam nimic despre nobili sau despre Arameri, dar toată lumea ştia că ei nu-şi cer scuze. Absolut niciodată. Chiar şi după ce au distrus Maroland, când i-au oferit poporului meu peninsula Nimaro, au declarat că era un „gest umanitar"; nici vorbă de scuze.

Serymn a clătinat din cap.

— Dekarta a fost forţat să te numească moştenitor, Tvril. Poate că, în mod normal, te-ai descurca binişor, indiferent cine ţi-au fost părinţii, dar în vremurile acestea avem nevoie de un lider puternic, aşa ca odinioară, cineva care să nu şovăie în devotamentul arătat Domnului nostru. Iţi lipseşte mândria familiei.

Zâmbetul rece al lordului Arameri a fost aproape

palpabil şi în aer a plutit pericolul.

— Mai ai ceva de zis? a întrebat el. Ceva care să merite deranjul?

— Nu, a răspuns ea. Nimic demn de *tine.*

— Prea bine, a anunţat lordul Arameri plesnind din degete.

De după draperiile din spatele tronului a apărut un servitor care a îngenuncheat ţinând ceva în mână; s-a auzit un vag zgomot metalic. Orice ar fi fost, Tvril l-a lăsat acolo, astfel încât n-am putut să-mi dau seama despre ce era vorba, dar am văzut-o tresărind pe Serymn.

— Acest om, a zis lordul Arameri, arătând spre Shiny. Ai plecat din Văzduh înaintea ultimei succesiuni. Ştii cine este el?

Serymn i-a aruncat o privire.

— N-am putut să ne dăm seama exact *ce* este, a răspuns ea. Ştim doar că-i însoţitorul şi probabil iubitul lui lady Oree. Pentru noi nu prezenta altă valoare în afară de aceea de ostatic, pentru a ne garanta colaborarea ei.

— Uită-te mai bine, draga mea verişoară.

Ochii ei erau plini de dispreţ.

— Şi ce anume ar trebui să văd?

L-am apucat pe Shiny de mână, deşi rămăsese nemişcat, fără să-i pese.

Lordul Arameri s-a ridicat şi a coborât treptele, apoi s-a rotit brusc spre noi, cu părul şi mantia fluturând, s-a lăsat pe un genunchi cu o graţie la care nu m-aş fi aşteptat de la un om atât de puternic şi a rostit sonor:

— Iată-l pe Domnul Dumnezeul nostru, Serymn. Slăvit fie Itempas, Domnul Zilei, Stăpânul Luminii şi al Ordinii!

Serymn s-a holbat la el, fără cuvinte, apoi a întors privirea către Shiny. In vocea lui Tvril nu existase pic de sarcasm şi nici urmă de nimic altceva în afară de

veneraţie. Dar ştiam ce vedea: oboseala adâncă din privirile lui Shiny, durerea ascunsă sub aparenţa apatiei. Purta haine împrumutate, la fel ca mine, şi nu reacţionase câtuşi de puţin la plecăciunea lui Tvril.

— E maronez, a spus Serymn într-un sfârşit.

Tvril s-a ridicat în picioare, dându-şi părul lung pe spate.

— Extraordinar, nu? Deşi n-ar fi prima minciună repetată de familia noastră într-atât încât să uităm complet adevărul.

S-a dus drept la ea. Serymn nu a făcut niciun gest, dar eu m-aş fi tras înapoi dacă aş fi fost în locul ei. In momentul acela, lordul Arameri avea în el ceva teribil de ameninţător.

— Ştiai că-şi pierduse puterea, Serymn, a zis el. Ai văzut mulţi zei întrupându-se în muritori. De ce nu te-ai gândit niciodată că propriul tău zeu ar putea fi printre ei? Hado mi-a povestit că nu aţi fost deloc blânzi cu el.

— Nu! s-a răstit Serymn, şi vocea ei puternică a tremurat pentru prima oară de când o cunoscusem. E imposibil. Eu aş fi... Dateh... Am fi ştiut!

Tvril a aruncat o privire în spate, la servitor, care s-a grăbit să-i aducă obiectul metalic. L-a luat şi a spus:

— Pare-se că, cu tot sângele tău pur Arameri, nu ai niciun drept să vorbeşti în numele zeului tău. Cu atât mai bine. Ţineţi-i gura deschisă.

Nu mi-am dat seama că ultima parte era un ordin până când străjerii au apucat-o deodată pe Serymn, care s-a zbătut. Siluete întunecate s-au agitat pe fond luminos şi, când s-au liniştit, Serymn nu mai mişca.

Tvril a ridicat obiectul metalic şi am reuşit să-l văd, conturat pe strălucirea pereţilor din spate. Foarfeci? Nu, era prea mare şi forma era ciudată.

Un cleşte.

— Pe toţi zeii! mi-a scăpat în şoaptă, înţelegând prea târziu.

M-am întors cu spatele, dar nu mă puteam ascunde de sunete: ţipătul sufocat al lui Serymn, icnetul de efort al lui Tvril, zgomotul de came smulsă. A durat foarte puţin, apoi Tvril, oftând dezgustat, a restituit cleştele servitorului, care a dispărut imediat. Serymn a scos un singur urlet, mai mult un protest lipsit de cuvinte, şi s-a lăsat moale între străjerii care o ţineau, gemând.

— Ţineţi-i capul în faţă, vă rog, a spus Tvril, a cărui voce o auzeam ca de la o mare distanţă. Nu vrem să se înece.

— St-stai aşa, am reuşit să îngaim.

Pe toţi zeii, nu puteam nici măcar să mai gândesc. Sunetul acela n-aveam să-l uit prea curând.

— Da, Eru Shoth?

Vocea lordului Arameri părea doar un pic obosită, în rest nimic nu se schimbase: politicoasă, călduroasă şi blândă. Mi-a venit să vomit.

— Dateh, am zis eu, şi fiii de zei care încă lipsesc. Cred că... ea ar fi putut să ne spună...

Iar acum Serymn n-avea să mai vorbească în vecii vecilor.

— Chiar dacă ştia, nu ne-ar fi zis niciodată, a răspuns el.

A urcat treptele şi s-a aşezat la loc pe tron. Servitorul care dusese cleştele după perdea a reapărut şi i-a dat un şervet, iar Tvril s-a şters riguros, pe fiecare deget.

— Dar mai mult ca sigur, a urmat, ea s-a vorbit cu Dateh să nu mai stea împreună, astfel încât să se protejeze reciproc.

Serymn este totuşi nobilă; în caz de eşec, se aştepta să fie supusă unui interogatoriu dur.

Interogatoriu dur... Ce cuvinte nobile ca să descrii ceea ce tocmai se petrecuse!

— Şi din păcate, problema nu mai ţine de mine, a zis

făcând un gest.

La chemarea lui, uşile s-au deschis si a intrat alt servitor, care purta ceva ce mi-a atras imediat atenţia, fiindcă strălucea la fel de tare ca restul palatului, deşi, spre deosebire de pereţi şi de podea, avea o culoare roz veselă. O minge mică de cauciuc, ca pentru un copil.

Tvril a lua mingea de la servitor şi a continuat:

— Verişoara mea a uitat nu doar că Strălucitorul Itempas nu mai domneşte printre zei, ci şi că acum familia Arameri răspunde la mai mulţi stăpâni. Lumea se schimbă, iar noi trebuie să ţinem pasul cu ea sau să murim. Poate că şi alţi veri ai mei se vor gândi mai bine la asta când vor auzi de soarta lui Serymn.

A rotit mâna, lăsând să cadă mingea roz, care s-a lovit de podea şi a sărit. El a prins-o şi a lăsat-o să cadă iarăşi, încă de două ori.

In faţa lui a apărut un copil pe care l-am recunoscut imediat: Sieh, zeul-copil ce încercase să-1 omoare în bătaie pe Shiny. Păcăliciul, cel care fusese cândva un sclav Arameri.

— Poftim? a întrebat el pe un ton nervos, aruncându-mi în trecere o privire, apoi întorcând capul fără să-şi schimbe expresia.

M-am rugat în sinea mea să nu mă fi recunoscut, deşi, cu Shiny stând alături de mine, şansele erau mici.

Tvril s-a înclinat respectuos.

— Aici se află imul dintre ucigaşii fraţilor tăi, lord Sieh, a zis el arătând către Serymn.

Sieh a ridicat din sprâncene şi s-a întors spre ea.

— Mi-o amintesc. Nepoată de-a treia cu Dekarta, cred, a plecat demult. Faţa i s-a strâmbat într-un rânjet rece, deloc copilăros. Pe bune, Tvril, limba?

Tvril i-a dat mingea servitorului, care a făcut o plecăciune şi a dispărut.

— In familie se spune că sunt... prea blând. A ridicat din umeri, aruncându-le o privire străjerilor. Era

necesar un exemplu.

— Aşa se pare. Sieh a coborât şi a venit drept către Serymn, deşi s-a ferit cu mare grijă de balta de sânge de pe podea. E bine că aţi prins-o, dar nu cred că Naha vă pune înapoi soarele normal până nu daţi de demon. Deci?

— Nu, a zis Tvril, încă îl căutăm.

Serymn a scos un sunet care a făcut să mi se ridice părul măciucă. O simţeam, privind încoace, încercând să le atragă atenţia asupra mea, scoţând iar sunetul acela. Nu se putea desluşi niciun cuvânt, nici măcar nu-ţi puteai da seama dacă încerca să rostească ceva sau nu, dar cumva îmi era clar că se străduia să-i spună lui Sieh, să-i explice că avem un demon chiar aici.

Dar Tvril se asigurase că n-are să mai vorbească niciodată nimic, nici măcar zeilor.

Sieh a oftat la eforturile ei şi i s-a adresat:

— Nu-mi pasă ce ai tu de zis. Serymn a încremenit, pri- vindu-1 cu teamă. Şi nid tatălui meu. Dac-aş fi în locul tău, mi-aş folosi toate forţele rugându-mă să nu fie foarte creativ.

A fluturat leneş o mână şi cred că numai eu am văzut flacăra neagră ţâşnind, încolăcindu-se o secundă şi înfăşurându-se în jurul lui Serymn, dispărând apoi împreună cu ea.

Apoi Sieh s-a întors spre noi.

— Văd că încă eşti cu el, mi-a spus.

Am devenit foarte conştientă că-1 ţineam pe Shiny de mână.

— Da, i-am răspuns, cu bărbia ridicată. Ştiu cine este acum.

— Chiar aşa? s-a mirat Sieh, cu Ochii pe Shiny. Mă cam îndoiesc, fată muritoare. Nici măcar copiii lui nu-1 mai cunosc.

— Am zis că ştiu cine este *acum,* am răspuns eu,

călcată pe coadă. Niciodată nu-mi plăcuse să fiu luată de sus, indiferent de cine, iar în ultimele săptămâni trecusem prin atâtea, încât nu mă mai temeam de nevricalele unor fii de zei. Nu ştiu cum a fost el înainte, şi oricum persoana aceea a murit în ziua în care a omorât-o pe Enefa. Ce vezi aici e doar ce-a meii rămas. Am arătat din cap către Shiny, a cărui mână se lăsase moale, parcă de şoc. Nu-i mare lucru, e adevărat. Uneori şi mie-mi vine să-l bat. Dar cu cât îl cunosc mai bine, cu atât e mai neîndoios că nu-i chiar atât de distrus pe cât vreţi toţi să credeţi.

Sieh a rămas cu gura deschisă câteva secunde, apoi şi-a revenit:

— Nu ai nici cea mai mică idee, a zis el, cu pumnii încleştaţi. Mai că mă aşteptam să dea din picioare ca un copil nevricos. A omorât-o pe mama. In ziua aceea am murit toţi, până la unul, şi numai din cauza lui! Ce-ai vrea, să uităm asta?

— Nu, am spus eu, simţind fără să vreau milă pentru el, fiindcă ştiam cum e să pierzi un părinte într-un mod lipsit de orice logică. Bineînţeles că nu puteţi uita. Dar, am continuat ridicând mâna lui Shiny, uită-te bine la el. Ţi se pare că şi-a petrecut atâta amar de vreme ţopăind de fericire?

Sieh a făcut o grimasă dispreţuitoare.

— Aşa, vasăzică acum îi pare rău. Acum, *după* ce ne-am eliberat, şi *după* ce a fost condamnat să fie muritor ca plată pentru crimele lui. Tare rău îi mai pare, n-am ce să zic.

— De unde ştii că nu i-a părut rău şi mai înainte?

— Fiindcă nu ne-a dat drumul! s-a răstit Sieh, lovindu-se cu pumnul în piept. Ne-a părăsit aici şi i-a lăsat pe oameni să facă ce vor cu noi! A încercat să *ne forţeze* să-1 iubim iar!

— Poate că nu putea concepe nimic altceva.

— *Poftim?*

— Poate că era singurul lucru care părea cât de cât

logic, după nebunia actului pe care-1 comisese. Poate că avea nevoie de timp să repare ce stricase, chiar dacă era imposibil. Chiar

dacă nu făcuse decât să înrăutăţească şi mai rău situaţia. Furia mi se stinsese, şi prin cap mi-a trecut imaginea lui Shiny din seara anterioară, în genunchi în faţa mea, complet lipsit de orice speranţă. Poate că s-a gândit că-i mai bine să vă ţină prizonieri şi să fie detestat decât să vă piardă cu totul.

Ştiam că era un argument simplist, fiindcă pentru unele lucruri nu exista iertare; crima, lipsirea de libertate şi tortura se aflau printre ele.

Şi totuşi...

Sieh a închis gura şi s-a întors spre Shiny, strângând din dinţi:

— I-auzi. Vorbeşte pentru tine această muritoare, Tată?

Shiny n-a spus nimic. Era tensionat ca o coardă prea întinsă, dar n-a scos nici măcar un singur cuvânt. Nu mă mira. Mi-am tras mâna, gândind să-i fie mai uşor când pleacă.

Numai că el m-a prins înapoi şi m-a ţinut atât de strâns, încât n-aş fi putut scăpa nici să fi vrut.

In timp ce mă minunam de asta, Sieh a oftat dezgustat.

— Nu te-nţeleg, mi-a zis. Proastă nu-mi pari. Omul ăsta e o pierdere de vreme. Sau poate eşti genul acela de femeie ce se torturează singură ca să se simtă mai bine, sau care-şi caută numai iubiţi care o bat?

— Eu l-am iubit pe Madding, am şoptit.

Aici Sieh a părut mâhnit.

— Am uitat. îmi pare rău.

— Si mie.

Am suspinat, frecându-mă la ochi, care începuseră iar să mă doară. Prea multă magie în Văzduh; nu eram obişnuită să văd tot timpul. Mi se făcuse dor de

întunericul din Umbră, unde magia apărea doar din când în când.

— Numai că... voi o să trăiţi pentru totdeauna. Pe urmă mi-am amintit si m-am corectat, zâmbind amar: Cu condiţia să nu vă omoare nimeni, adică. Aveţi o eternitate împreună.

Aşa cum eu n-aş fi putut avea niciodată cu Madding, chiar dacă n-ar fi fost omorât. Eram foarte obosită; devenea tot meii greu să fac faţă durerii.

— Pur şi simplu, am încheiat, nu-nţeleg de ce aţi petrece atâta amar de vreme cu inima plină de ură.

Sieh m-a privit gânditor. Acum avea ochi răi şi galbeni de pisică, dar fără senzaţia de ameninţare de data trecută. Poate că avea şi el, la fel ca mine, nevoie de ochi speciali ca să vadă ce era ascuns. S-a întors către Shiny şi l-a privit îndelung, în tăcere. Nu ştiu ce a văzut, fiindcă furia nu i-a trecut, dar nici n-a mai atacat din nou, ceea ce mi s-a părut o victorie.

— Sieh, a spus deodată Shiny, strângându-mă atât de tare de mână, încât începuse să mă doară.

Am strâns din dinţi şi am răbdat, gândindu-mă că mai bine nu-1 întrerup. A tras adânc aer în piept.

— Să nu care cumva să-ţi ceri scuze, a zis Sieh pe un ton blând, simţind probabil ce simţisem şi eu. Faţa i se transformase într-o mască rece, cu urme vagi de furie. Ce-ai făcut tu nu se poate ierta cu câteva cuvinte şi mă jigneşti dacă încerci - nu doar pe mine, ci şi amintirea mamei.

Shiny a încremenit. I-am simţit mâna tresărind şi cred că apropierea noastră i-a dat putere, fiindcă a spus în sfârşit:

— Dacă nu accepţi cuvinte, măcar accepţi fapte?

Sieh a zâmbit. Eram aproape sigură că acum avea colţi ascuţiţi.

— Ce fapte îţi pot acoperi crimele, Tată al Strălucirii?

Shiny a întors privirea, dându-mi până la urmă drumul la mână.

— Ştiu. Nu există.

Sieh a tras adânc aer în piept şi a expirat zgomotos. A clătinat din cap, mi-a aruncat o privire, a clătinat iar din cap şi s-a întors cu spatele.

— O să-i spun mamei că te descurci bine, i-a zis lui Tvril, care tăcuse tot timpul, probabil neîndrăznind să respire. O să-i pară bine.

Tvril a înclinat din cap, reuşind cumva să nu se încline.

— Sper că ea însăşi este bine, desigur.

— Foarte bine. E fericită de când este zeiţă, noi suntem cei care ne-am dat peste cap în ultima vreme. Mi s-a părut

 că ezită o secundă, aproape întorcându-se iar spre noi, dar în cele din urmă doar l-a salutat pe Tvril: Pe data viitoare, lord Arameri.

A dispărut. In urma lui, Tvril a oftat îndelung. Cred că toţi ne simţeam la fel.

— Ei bine, a spus el, acum, că am rezolvat cu asta, ne-a mai rămas o singură problemă de discutat. Te-ai gândit la propunerea mea, Eru Shoth?

îmi pusesem toate speranţele în slaba şansă de a găsi cumva o cale de eliberare, cu condiţia să trăiesc şi să-i las pe Arameri să mă folosească. Ştiam că era o speranţă deşartă, dar nu putusem găsi nimic altceva.

— O să aranjaţi cu Ordinul lui Itempas în numele meu? am întrebat încercând să adopt o atitudine cât mai demnă.

Acum era rândul meu să mă sprijin de Shiny. îmi era cumva mai uşor să mă vând în robie cu el alături.

Tvril a încuviinţat din cap.

— S-a făcut deja.

— Şi..., am ezitat, ...îmi dai cuvântul că sigiliul pe care trebuie să-l port nu va face decât ce ai zis?

A ridicat o sprânceană la mine.

— Nu cred că asta se poate negocia, Eru Shoth.

Am tresărit, fiindcă avea dreptate, dar tot am strâns pumnul, fiindcă uram să fiu ameninţată.

— Le-aş putea spune fiilor de zei ce sunt. M-ar omorî, dar măcar nu m-ar folosi aşa cum vrei tu.

Lordul Arameri s-a lăsat pe spate pe tron, picior peste picior.

— Şi dacă nu-i aşa, Eru Shoth? Dacă fiii de zei au propriii lor duşmani de care vor să scape? Ai risca să schimbi un stăpân muritor cu unul nemuritor?

Asta era o posibilitate care nu-mi trecuse până atunci prin cap şi am îngheţat.

— Nu accept să-i fii stăpân, a vorbit deodată Shiny, făcându-mă să tresar.

Tvril a inspirat adânc.

— Stăpâne, mă tem că nu cunoşti detaliile conversaţiei noastre anterioare. Eru Shoth cunoaşte pericolul la care se supune dacă rămâne liberă.

„Şi tu nu eşti în situaţia de a putea negocia pentru ea", dar pe asta a lăsat-o nerostită. Era mult prea evident.

— Acest pericol rămâne şi dacă *tu* îţi asumi proprietatea asupra ei, s-a răstit Shiny.

Nu-mi credeam urechilor. Avea cumva de gând să se lupte pentru mine?

Shiny mi-a dat drumul mâinii şi a făcut un pas în faţă, fără să mă acopere complet.

— Nu poţi ţine secretă existenţa ei, a zis el. Nu poţi omorî suficienţi oameni ca s-o poţi folosi eficient. Era mai bine dacă n-ai fi adus-o niciodată aici, fiindcă atunci puteai măcar să negi că ştii ceva.

M-am încruntat, confuză. Dar Tvril şi-a descrucişat picioarele.

— Ai de gând să le spui celorlalţi zei despre ea? l-a întrebat fără să ridice vocea.

Şi atunci am înţeles. Shiny nu era deloc lipsit de

putere. De omorât nu putea fi omorât, nu definitiv, şi nici măcar de închis nu putea fi închis la nesfârşit, fiindcă pedeapsa lui era tocmai să cutreiere lumea şi să înveţe toate lecţiile muritorilor. Era inevitabil ca la un moment dat să fie găsit de alt zeu, venit special să se bucure de nenorocirea lui, şi atunci toate planurile lui Tvril de a mă folosi ca armă se vor duce de râpă.

— O să tac mâlc, *a* zis Shiny încet, dacă îi dai drumul.

Nu mai îndrăzneam să respir.

Tvril a tăcut un moment îndelungat, apoi a răspuns:

— Nu. Problema mea a rămas neschimbată: e prea periculos să fie lăsată liberă. Este mai sigur s-o omorâm.

Ceea ce anula complet forţa promisiunii lui Shiny, şi în plus eu nu mai rămâneam în viaţă.

Era un joc clasic de *nikkim:* fentă contra fentă, fiecare jucător încercând să-l păcălească pe celălalt, atât doar că eu nu-i

dădusem niciodată atenţie, fiindcă nu-i puteam vedea, astfel încât n-aveam nici cea mai mică idee ce se întâmplă în caz de remiză, şi cel mai tare îmi displăcea că eu eram trofeul.

— N-a avut absolut nicio problemă cât timp Ordinul n-a ştiut de existenţa ei, a continuat Shiny. Anonimitatea i-a protejat familia timp de generaţii, chiar şi de ochii zeilor. Lăsaţi-o să se întoarcă de unde a plecat şi totul va fi ca la început. A făcut o pauză. Oricum ai sângele pe care l-aţi luat din Casa Soarelui-Răsare înainte s-o distrugeţi.

— A luat..., m-a luat gura pe dinainte.

Mi-am încleştat pumnii. Desigur, ar fi fost păcat să piardă o resursă atât de importantă. Sângele meu, al lui Dateh, vârfurile de săgeată, cine ştie, poate reuşiseră chiar să găsească metoda de rafinare folosită de Dateh. Şi cu mine, şi fără mine, Aramerii tot aveau o

armă la dispoziţie. Fir-ar să fie!

Dar Shiny avea dreptate. Dacă lordul Arameri avea asta, atunci nu mai avea nevoie de mine.

Tvril s-a ridicat de pe tron. A coborât treptele şi a trecut pe lângă gărzi, ducându-se la una dintre ferestrele înalte. Acolo a privit îndelung afară, către lumea care era toată a lui - şi probabil şi către soarele negru, avertismentul zeilor care-1 ameninţau. Şi-a prins mâinile la spate.

— Să-i redau anonimitatea, zici, a oftat el şi inima mi-a săltat plină de speranţă. Prea bine. Să presupunem că mă gândesc la asta. Dar cum? Să-i omor pe toţi cei care o cunosc? Ai spus şi tu că nu merită.

M-am cutremurat. Vuroy şi ceilalţi de pe Aleea Artiştilor. Proprietarul casei în care locuisem. Bătrâna de peste drum ce bârfea cu toţi vecinii despre fata oarbă care se iubea cu un fiu de zei. Rimam, preoţii din Sala Albă, cine ştie câţi servitori şi străjeri, chiar şi cei ce se aflau aici acum.

— Nu, am izbucnit. O să plec din Umbră. Oricum trebuia să plec. Mă duc undeva unde nu mă cunoaşte nimeni, n-o să vorbesc niciodată cu nimeni, numai să nu...

— Ucide-o, a rostit Shiny.

Regatele sfărâmate / 317

Am tresărit şi am ridicat ochii spre el. Shiny mi-a aruncat o privire.

— Dacă moare, îşi ia secretele cu ea în mormânt. Nimeni n-o va căuta. Nimeni n-o va putea folosi.

Am înţeles unde bătea, deşi ideea îmi dădea fiori. Tvril ne-a aruncat o privire peste umăr.

— O moarte falsă? Interesant. S-a gândit o vreme. Dar nu-i loc de greşeli. Să nu mai vorbească niciodată cu prietenii sau cu mama ei. Să nu mai fie niciodată Oree Shoth. Pot aranja să fie trimisă undeva, să i se

aloce resurse şi un trecut născocit. Poate chiar o înmormântare deosebită pentru această femeie atât de curajoasă, care şi-a dat viaţa pentru a da în vileag un complot contra zeilor. A aruncat o privire spre mine. Dar dacă aud măcar un singur zvon, un singur cuvânt că ai supravieţuit, opresc jocul, Eru Shoth. Voi face tot ce pot ca să mă asigur că nu vei ajunge în mâinile cui nu trebuie. Ai înţeles?

Cu ochii mari, am privit la el, apoi la Shiny, apoi la mine. La acest corp pe care îl puteam vedea acum, ca o umbră neagră pe fundalul mereu strălucitor al palatului. Curbele delicate ale sânilor. Complexitatea fascinantă a mâinilor, pe care le-am ridicat, le-am întors de pe o parte pe alta, am mişcat din degete. Vârfurile picioarelor. Un cârlionţ abia vizibil. Niciodată nu mă mai văzusem atât de complet.

Chiar şi falsă, o asemenea moarte ar fi groaznică. Prietenii mei mă vor jeli, iar eu voi deplânge viaţa pe care am pierdut-o. Iar biata mama, mai întâi să-l piardă pe tata şi apoi pe mine. Dar magia, toate ciudăţeniile din Umbră, toate lucrurile minunate şi înfiorătoare prin care trecusem, pe care le *văzusem,* pe ele le-aş părăsi cel mai greu.

Cândva îmi dorisem să mor. Această moarte falsă era şi mai rea, dar măcar îmi reda libertatea.

Cred că tăcusem prea mult timp, fiindcă Shiny s-a întors spre mine, cu privirea lui intensă mai plină de compasiune decât îmi imaginasem vreodată că ar putea fi. Desigur că înţelegea. Uneori, să trăieşti e cel mai greu.

— Am înţeles, i-am spus lordului Arameri.

A dat din cap.

— Atunci aşa va fi. Mai stai o zi. îmi ajunge ca să fac toate aranjamentele.

S-a întors spre fereastră. Era semnalul că trebuia să ieşim.

Dar eu încremenisem acolo şi nu-mi venea să cred. Eram liberă. Cu adevărat liberă, ca pe vremuri.

Shiny s-a întors să plece, apoi, văzând că tot nu mişcăm, s-a răsucit spre mine, iritat. Ca pe vremuri.

Numai că acum se luptase pentru mine. Şi câştigase.

Am fugit după el şi l-am luat de braţ şi, dacă l-a deranjat că mi-am lăsat capul pe umărul lui pe drumul înapoi, nu s-a plâns.

19
Războiul demonilor
(cărbune şi cretă pe fundal negru)

Aici ar fi trebuit să sfârşesc povestea. Aşa ar fi fost cel mai bine, nu? Un zeu căzut, un demon „mort", două suflete frânte făcând primii paşi pe drumul spre reîntregire. Cred că povestea asta merita un aşa sfârşit. Un sfârşit liniştit şi simplu.

Dar nu prea ţi-ar fi plăcut, este? Prea răsuflat. Prea puţină dramă. Atunci o să-mi spun că ce-a urmat a fost un mare noroc, deşi nici acum nu-mi vine să cred.

* * *

In noaptea aceea am dormit adânc, deşi mă frământa frica de viitor, grijile pentru Paitya şi ceilalţi şi bănuielile cinice că lordul Arameri va găsi un mod de a mă ţine cumva în apropierea măritei sale persoane. Braţul mi se vindecase complet, aşa că am dat jos bandajele, faşa şi sigiliul-script, am făcut o baie îndelungată, special pentru a savura absenţa durerii, şi m-am cuibărit lângă Shiny, bucurându-mă de căldura lui. Mi-a făcut loc lângă el în pat şi m-a privit până am adormit.

M-am trezit brusc, undeva după miezul nopţii, dezorientată şi încercând să-mi dau seama ce se întâmplă. Camera era tăcută; pereţii magici ai palatului erau prea groşi, astfel că de afară nu se auzea nimic, nici măcar vântul care probabil şuiera furios, având în vedere la ce înălţime ne aflam. Din punctul ăsta de

vedere, îmi plăcea mai mult

Casa Soarelui-Răsare, unde măcar viaţa fremăta peste tot în jurul meu: paşi pe hol, oameni cântând, Copacul scârţâind în bătaia vântului. Nici de Casă şi nici de oamenii din ea n-avea să-mi fie vreodată dor, dar avusese şi lucruri plăcute.

Aici în schimb era doar tăcere, nemişcare şi strălucirea neîncetată a pereţilor. Shiny dormea lângă mine, respirând lent şi adânc. Am încercat să-mi dau seama dacă avusesem vreun coşmar, însă nu-mi aminteam nimic. M-am ridicat şi am privit în jurul meu, pur şi simplu fiindcă puteam. Şi din palat o să-mi fie dor de unele lucruri. Nu părea să fie nimic ieşit din comun, dar aveam nervii întinşi la maximum şi mi s-a făcut pielea ca de găină, de parcă tocmai mă atinsese ceva.

Apoi am auzit un sunet de sfâşiere în spatele meu.

M-am rotit brusc, incapabilă de un gând coerent, şi iat-o: o gaură de înălţimea mea, ca o gură larg deschisă. Ce tâmpită, cât de tâmpită putusem fi! Ştiam doar că el încă nu fusese găsit, dar mă crezusem în siguranţă în fortăreaţa Arameri. Tâmpită, tâmpită, tâmpită!

M-a târât deja peste jumătate de pat înainte să deschid gura şi să ţip. M-am apucat instinctiv de cearşafuri, deşi ştiam că n-are niciun rost. îmi imaginam deja pânza sfâşiindu-se şi fluturând inutil, şi pe mine dispărând în cine ştie ce iad îmi pregătise Dateh.

Ceva m-a tras brusc înapoi, atât de tare, încât mi-a ars pielea. Ceva ţinea cearşafurile. Apoi în jurul încheieturii mele s-a încolăcit o mână. *Shiny.*

Urletul metalic mă trăgea fără echivoc, cu Shiny după mine. îi simţeam prezenţa chiar şi urlând şi zbătându-mă, chiar şi după ce senzaţia atingerii lui a

dispărut în vidul rece. Ne-am rostogolit împreună prin întuneric, tremurând, căzând pe o parte pe...

Ceva solid. M-am lovit prima de sol - sol? - atât de tare, încât mi s-a tăiat respiraţia. Dar senzaţia exista. Shiny a aterizat alături, icnind, apoi s-a rostogolit imediat în picioare, trăgându-mă şi pe mine. Deşi peste tot era doar beznă şi eram speriată de moarte, am încercat să privesc în jur.

Atunci mi-au căzut ochii pe o formă palidă, vagă, ghemuită într-o poziţie fetală, plutind în întuneric. Dateh? Dar nu făcea nicio mişcare. Pe urmă, a apărut ceva pâlpâind slab între mine şi forma aceea. Ca sticla. M-am întors iar, încercând să înţeleg, şi iată altă formă ceţoasă plutind în întunericul de dincolo de sticlă. Pe aceasta am recunoscut-o după pielea maronie: Kitr. Nu făcea nicio mişcare. Am întins mâna după ea, însă nu puteam trece de sticlă. Era solidă şi ne înconjura din toate părţile, ca o bulă de normalitate scobită în teribila substanţă a Vidului.

M-am întors iar şi l-am văzut pe Dateh.

Era mai aproape de noi decât formele acelea palide, în cealaltă parte a camerei formate în bulă. Nu părea să-şi fi dat seama de prezenţa noastră (deşi numai din voinţa lui am fi putut ajunge acolo), fiindcă era cu spatele la noi şi lăsat pe vine printre mai multe cadavre. Pe ele nu le vedeam decât dacă se nimereau să formeze o pată de întuneric care să-1 eclipseze pe Dateh, dar simţeam gustul de sânge în aer, puternic, proaspăt şi scârbos. Am desluşit sunetele pe care sperasem că nu le voi mai auzi vreodată: came sfâşiată. Dinţi măcinând.

Am înţepenit. Shiny m-a strâns mai tare de mână. Dacă îl zărea şi el, atunci exista lumină. Iar lumină însemna că Shiny vedea exact care dintre copiii lui zăceau dezmembraţi şi mâncaţi în jurul nostru, secaţi de orice fărâmă de magie.

Lacrimi de furie neajutorată m-au cotropit. Nu din nou. „Nu din nou."

— Fir-ai tu să fii blestemat, Dateh! am şoptit.

Dateh s-a oprit din ce făcea şi s-a întors spre noi, fără să se ridice, cu mişcări ciudate, animalice. Avea pete întunecate în jurul gurii, pe haine şi pe mâini, şi ceva negru îi picura din pumnul stâng. Ne privea ca un om care tocmai îşi pierduse minţile. Nu se mai vedea linia de demarcaţie dintre pupilă şi iris, şi ochii lui păreau două gropi adânci şi întunecate, săpate în albul ce le înconjura.

Şi-a revenit treptat.

— Unde e Serymn?

— A murit, m-am răstit.

La auzul veştii s-a încruntat, de parcă-i venea greu să înţeleagă. S-a ridicat încet în picioare, a tras aer în piept să vorbească iar, apoi a tăcut, observând inima pe care o ţinea în mână. S-a încruntat, a aruncat-o deoparte şi a făcut un pas spre noi.

— Unde e soţia mea? a zis.

Mă prefăceam eu furioasă, dar era doar o fanfaronadă în spatele căreia îmi ascunsesem teama. Simţeam puterea curgând în jurul lui ca apa şi apăsându-mi pe piele. O aură îi pâlpâia în jur, luminând şters tot restul spaţiului. El dispăruse de când forţele Arameri dăduseră buzna în Casa Soare- lui-Răsare. Petrecuse etici tot acest timp, omorând şi mâncând fii de zei, sperând să devină mai puternic? Şi mai nebun?

— Serymn a *murit,* monstrule, i-am spus. N-auzi? Zeii au luat-o şi au dus-o pe tărâmul lor ca s-o pedepsească, şi zău dacă n-o merita. O să te găsească şi pe tine.

Dateh s-a oprit. Incruntătura i-a sporit, apoi a clătinat din cap.

— N-a murit. Aş fi ştiut.

M-am cutremurat. Deci Stăpânul Nopţii avusese până la urmă idei creative.

— Atunci o să moară în curând. Sau ai de gând să încerci să-i omori pe Cei Trei acum?

— Dintotdeauna am vrut asta, lady Oree.

Dateh a clătinat iar din cap şi a zâmbit cu dinţii lui însângeraţi. Era prima dată când semăna cu vechiul Dateh, dar tot m-a trecut un fior. Mâncase fiii de zei ca să le fure puterea şi se pare că reuşise. Dar pe undeva apăruse o problemă, una mare. Zâmbetul lui ciudat şi ochii goi erau un semn indiscutabil.

„E foarte, foarte rău când un muritor îl mănâncă pe unul dintre noi", zisese Lil.

S-a întors să-şi admire munca, pe care se pare că o găsea plăcută, fiindcă a râs, trezind ecouri în spaţiul din jurul lui.

— Dar demonii sunt şi ei copiii zeilor, nu? Numai că pe noi ne-au vânat cu încăpăţânare. *Cefei de dreptate e asta?* a urlat el, făcându-mă să tresar. Apoi a râs iar: Dacă tot le este atât de frică de noi, hai să le dăm un motiv adevărat: să vadă cum copiii lor dispreţuiţi şi persecutaţi vin să le ia locul.

— Spui tâmpenii, a zis Shiny.

Tot nu-mi dăduse drumul la mână şi-i simţeam tensiunea. Era şi speriat, şi *furios* în acelaşi timp.

— Niciun muritor nu poate avea puterea unui zeu, a urmat el. Chiar dacă, prin cine ştie ce minune, i-ai putea înfrânge pe Cei Trei, ai distruge tot universul.

— Dar fac altul! a urlat Dateh, încântat şi absolut scos din minţi. Tu te-ai ascuns în Vidul creat de mine, nu, Oree Shoth? Fără pic de educaţie, absolut îngrozită, bazându-te doar pe instinct, ai creat un tărâm mai sigur. Spre groaza mea, mi-a întins mâna de parcă se aştepta să accept o asemenea ofertă. De asta voia Serymn să ni te alături. Eu pot crea doar tărâmul

acesta în care ne aflăm, dar tu ai făcut deja câteva zeci. Mă poţi ajuta să construim o lume în care muritorii nu se vor mai teme niciodată de zei. O lume unde eu şi cu tine *vom fi* adevăraţii zei, aşa cum e corect.

M-am dat în spate, evitându-i mâna întinsă, până m-am lovit de bariera solidă creată de el. Fără scăpare.

— Talentul tău a mai apărut şi înainte printre cei ca noi, a spus Dateh coborând mâna, însă privindu-mă de după Shiny cu o foame aproape sexuală. Totuşi, chiar şi când eram cu sutele, asemenea talent era rar, şi numai copiii Enefei îl puteau avea. Am nevoie de magia ta, lady Oree.

— Pe Maelstrom, despre ce naiba vorbeşti? l-am întrebat, pipăind frenetic cu mâinile suprafaţa dură din spatele meu, sperând să dau de vreo clanţă. Deja m-ai făcut să omor pentru tine. Ce naiba mai vrei, să mănânc şi eu carnea zeilor şi să înnebunesc alături de tine?

A holbat ochii, surprins.

— Ah... nu. Nu. Tu ai iubit un fiu de zei. *Eu* n-am avut niciodată încredere în tine, dar ar fi păcat să se piardă darul tău. Dacă-ţi mănânc inima, îmi va reveni mie magia ta.

Parcă îmi turnase gheaţă în vene. Dar Shiny a făcut un pas şi a trecut în faţa mea.

— Oree, a zis el încet, încearcă să ieşi de aici.

Am tresărit îngrozită şi am dat cu mâna orbeşte până i-am găsit umărul. Nu-mi dau seama de ce, dar era calm şi fără pic de frică.

— Ce... adică ce...

M-a ignorat.

— I-ai mai rupt vrăjile o dată. Deschide o uşă înapoi spre Văzduh. Eu o să mă asigur că nu te urmăreşte.

îl puteam vedea. începuse să strălucească, puterile lui zeieşti devenind tot mai evidente în încercarea de a mă proteja.

Dateh s-a strâmbat, arătându-şi dinţii şi întinzându-şi braţele în lături.

— Dă-te din fata mea!

Am holbat ochii, m-am uitat mai bine şi m-am îngrozit, începuse şi *el* să strălucească, dar într-un amestec grotesc şi scârbos de nenumărate culori fără nume pentru mine. îmi întorcea stomacul pe dos. Aura aceea era însă foarte strălucitoare. Devenise mai puternic decât mi-aş fi imaginat vreodată.

Am înţeles ce se întâmpla abia când am clipit şi ochii mei s-au ajustat fără voie, cu un puseu de agonie. Acum îl puteam vedea *cu adevărat* pe Dateh, ignorând foiţa subţire de iluzie cu care se înveşmântase.

Şi când l-am văzut, am început să urlu. Deoarece creatura enormă din faţa mea, care se legăna pe douăzeci de picioare, cu nu ştiu câte mâini, *şi FAŢA, pe toţi zeii,* faţa aceea teribilă era infinit de hidoasă.

Shiny s-a întors spre mine:

— Fă ce-ţi spun! Acum!

Apoi a ţâşnit, arzând ca o flacără, aruncându-se spre Dateh.

— Nu, am şoptit, clătinând din cap.

Nu-mi puteam lua ochii de la grozăvia în care se transformase Dateh. Refuzam să accept ce vedeam pe faţa lui: zâmbetul blând al lui Paitya, dinţii pătrăţoşi ai lui Gunoi, *ochii lui Madding.* Şi multi alţii. Din Dateh nu mai rămăsese aproape nimic - doar vrăjmăşie şi voinţă pură. Câţi fii de zei mâncase deja? Probabil destui ca să nu mai aibă nimic uman în el şi să dobândească o putere incredibilă.

Nimeni nu se putea pune cu aşa ceva, nici măcar Shiny. Dateh avea să-l omoare şi pe urmă avea să vină să-mi mănânce inima. De el nu mai aveam scăpare, prizonieră în închisoarea cărnii lui pentru vecie.

- Nu!

Am fugit spre zidul de magie, lovindu-i suprafaţa

rece şi strălucitoare cu pumnii. Eram atât de îngrozită, încât mă blocasem complet. Nu mai puteam gândi, gâfâiam tare şi voiam doar să fug.

Apoi mâinile mi-au devenit brusc vizibile, şi între ele a apărut ceva nou.

De uimire, mi-am uitat panica. Intre palme mi se formase o sferă rotitoare de lumină argintie şi palidă. Pe suprafaţa ei se vedea un chip şi, când am holbat ochii, chipul de acolo mi-a imitat gestul. Era faţa *mea.* Imaginea - o reflexie în oglindă, mi-am dat seama, alt lucru de care auzisem, dar pe care nu-1 văzusem niciodată - era distorsionată de forma sferei, însă distingeam curba obrajilor, buzele întredeschise, dinţii albi.

Dar cel mai clar îmi vedeam ochii.

Şi nu erau cum crezusem eu. Acolo unde trebuia să fi fost irisurile ca două discuri gri distorsionate era lumină. Comeele mele deformate se retrăseseră, deschizându-se ca o floare, lăsând să se vadă ceva mult mai ciudat în interior.

Ce

// • • • ♦

în spatele meu am auzit un strigăt şi o lovitură, apoi ceva mi-a zburat prin faţa ochilor, strălucind ca o cometă. O cometă care cădea urlând şi din care curgea sânge. Shiny.

Dateh a şuierat nervos şi a ridicat două dintre braţele lui furate. Din palme i s-a scurs o lumină bolnăvicioasă, uleioasă, care băltea pe podea. Unde cădea lumina, se auzea un sfârâit.

Sfera mea argintie a dispărut.

Uitând complet şi de fugă, şi de magia aceea ciudată, m-am repezit la Shiny, care acum zăcea nemişcat şi tem. L-am întors cu faţa în sus, descoperind că trăia, deşi abia mai respira. Pieptul îi era brăzdat de la umăr până la şold de o dungă neagră, în care lumina

lui dispăruse cu totul. Am atins-o, tremurând, dar nu se vedea nici urmă de rană deschisă. Nici de magie.

Atunci am înţeles: indiferent care era mecanismul prin care sângele de demon putea nega magia esenţei vitale a unui zeu, Dateh găsise un mod de a-l utiliza după bunul-plac. Cine ştie, poate era doar culminarea normală a monstruozităţii în care se transformase. Nu doar demon, ci zeu a cărui natură era tocmai caracterul său muritor. Scopul lui era să-l transforme pe Shiny într-un om oarecare, bucată cu bucată, şi apoi să-l sfâşie.

— Lady Oree, a şuierat spre mine creatura care fusese cândva Dateh.

In mintea mea nu mai era om. Vorbea cu o sută de voci, unele de femeie, altele de bărbat, unele mai bătrâne, altele mai tinere, gâfâind şi înaintând încet către mine. Probabil îi crescuseră mai mulţi plămâni sau ce alte organe îşi creau fiii de zei pentru a simula că respiră.

Apoi mi-a vorbit:

— Noi doi suntem ultimii din neamul nostru. A fost greşit, greşit, greşit să te ameninţ. S-a oprit, clătinând din cap, uşor confuz. Dar am nevoie de puterile tale. Vino lângă mine, ascultă-mă şi n-o să-ţi fac nimic.

S-a mai apropiat cu un pas, mişcând câte şase picioare odată.

Dar eu nu puteam avea cu niciun chip încredere în monstrul ăsta. Chiar dacă i-aş fi acceptat planul, având în vedere cât era de nebun, cine l-ar fi oprit să mă omoare? Iar de Shiny sigur voia să scape definitiv. Ce se întâmplă cu universul dacă moare unul dintre Cei Trei? Oare nebunului ăstuia i-ar păsa măcar?

Mă agăţasem de Shiny, instinctiv, ca de un scut împotriva fricii. L-am simţit mişcând slab, abia conştient şi incapabil să-mi ofere protecţie. Lumina începuse să-i dispară, dar de murit încă nu murise.

Poate îşi revenea dacă mai trăgeam de timp.

— Vrei să vin lângă tine? am zis eu, clănţănind de frică.

In jurul lui Dateh aerul a tremurat, apoi şi-a recâştigat forma normală de muritor, pe care o cunoscusem în Casa Soarelui-Răsare. Era o iluzie. Simţeam fără îndoială realitatea ascunsă sub vraja lui, chiar dacă îmi păcălise ochii. Dateh semăna cu Lil: amândoi păreau simpli şi normali, însă chipurile lor adevărate erau absolut oribile.

— Da, a spus, vorbind de data asta cu o singură voce şi arătând cu mâna în spate, către cadavrele care se aflau acolo: Te învăţ şi pe tine. Te fac pu-putemică.

Apoi s-a oprit, cu privirea pierdută, şi aerul din jurul lui a tremurat iar în felul acela ciudat, ca şi cum îi scăpase o secundă masca pe care o purta. In aer se simţea cât se străduia să menţină masca. Nu-i de mirare că ezitase să mă devoreze şi pe mine; încă o inimă, încă un suflet furat; era prea mult.

Shiny a gemut şi chipul creaturii s-a înăsprit.

— Dar trebuie să faci ceva pentru mine.

Vocea i se schimbase. Mi-am reţinut cu greu lacrimile, fiindcă vorbise cu glasul lui Madding, blând şi convingător. Mâinile i se făceau când pumni, când gheare.

— Creatura aceea din poala ta. Am crezut că n-are niciun pic de magie, dar pare-se că am subestimat-o.

Am clătinat din cap, plângând, încercând să-l acopăr de Shiny cu propriul meu corp, de parcă aş fi avut vreo şansă să-l protejez.

— Nu, am zis repede, nu, nu te las să-1 omori şi pe el. Nu.

— Dar vreau să-1 omori chiar tu, Oree. Omoară-1 şi mănâncă-i inima.

L-am privit încremenită de groază, cu gura căscată.

El a rânjit la mine, când cu dinţii lui Dateh, când cu ai lui Gunoi.

— Iubeşti prea multi zei, mi-a explicat. Vreau să văd că pot avea încredere în tine. Omoară-1, Oree. Omoară-1 şi toată puterea aceea strălucitoare va fi a ta. Atunci o să înţelegi ce potenţial enorm ai.

— Nu pot. Tremuram din tot corpul şi mai că nu mă auzeam nici eu. Nu pot.

Monstrul de Dateh a rânjit cu colţi ascuţiţi de câine.

— Ba sigur că poţi. Ai atâta sânge la dispoziţie, numai să foloseşti cât trebuie.

A făcut un gest în aer, şi pe pieptul lui Shiny a apărut un cuţit negru, ca o ceaţă întunecată. O bucată din Vid, forţată să ia formă.

— O să am puterea ta într-un fel sau altul, lady Oree. Mănâncă-1 tu pe el şi alătură-mi-te, sau te mănânc eu pe tine. Tu alegi.

* * *

Probabil mă crezi laşă.

Vei ţine minte că am fugit când Shiny mi-a spus să fug, nici pomeneală să vin să lupt alături de el. Vei ţine minte că în toate aceste clipe de oroare am fost complet inutilă şi neajutorată, mult prea speriată ca să pot proteja pe cineva, darămite pe mine însămi. Poate că admiţând asta ţi-am câştigat dispreţul.

Nu o să încerc să te fac să te răzgândeşti. Nici eu nu sunt mândră de cum m-am comportat în iadul acela. Oricum nu pot explica, fiindcă nu există cuvinte care să poată descrie teroarea acelor clipe, când am fost silită să fac cea

mai teribilă alegere cu care se poate confrunta orice fiinţă de pe acest pământ: omoară sau vei fi omorât.

Mănâncă sau vei fi mâncat.

Atât îţi zic: cred că am făcut singura alegere demnă de orice femeie aflată în fata monstrului care i-a omorât omul iubit.

* * *

Am dat cuţitul la o parte. N-aveam nevoie de el. Pieptul lui Shiny se ridica şi cobora sub mâinile mele. Nu ştiu ce-i făcuse Dateh, dar îl rănise rău, în ciuda magiei care încă îl înconjura. Fără să-mi dau seama, am netezit cămaşa de pe pieptul lui şi mi-am lăsat palmele acolo, de ambele părţi ale inimii.

Lacrimile îmi cădeau pe mâini în ritm de trei: un-doi-tra, un-doi-fra, un-doi-fra. Ca ţipătul păsării bocitoare. *Oree, oree, oree.*

* * *

Am ales să trăiesc.

* * *

Tata îmi spusese că vopseaua era doar uşa, şi credinţa era cheia care o descuia. Sub mâinile mele, inima lui Shiny bătea măsurat şi puternic.

— Pictez un tablou, am şoptit.

* * *

Am ales să lupt.

* * *

Dateh a scos un sâsâit de plăcere văzând sfera strălucitoare între palmele mele, deasupra inimii lui Shiny. Acum

ştiam ce era: manifestarea vizibilă a voinţei mele.

Puterea mea, moştenită din strămoşii zeieşti şi distilată de generaţie după generaţie de oameni, căpătând acum formă şi energie şi *potenţial.* Fiindcă asta e de fapt magia: posibilitate. O pot folosi pentru a crea orice, cu condiţia să cred cu toată fiinţa. O lume într-un tablou. O amintire a satului meu. O gaură nenorocită.

Am împins-o cu forţa voinţei în trupul lui Shiny. A intrat fără să-i facă niciun rău şi s-a instalat în jurul inimii lui, între bătăile puternice şi constante ale inimii lui.

Am ridicat privirile spre Dateh. Atunci am simţit clar cum s-a schimbat ceva în mine, fiindcă dintr-odată Dateh a şuierat alarmat şi s-a retras un pas, holbându-se în ochii mei de parcă se făcuseră stele.

Poate că asa si era. » ♦

♦ * *

Am ales să cred.

* * *

— *Itempas,* am rostit.

Din neant au izbucnit fulgere care ne-au lovit.

Pe mine m-au aruncat în spate, izbindu-mă de bariera lui Dateh suficient cât să-mi pierd suflul şi să cad pe jos, ameţită, dar râzând, fiindcă toate astea îmi erau bine cunoscute şi nu-mi mai era frică. Acum credeam din toată inima. Acum ştiam că se terminase tot coşmarul, chiar dacă Dateh încă nu aflase.

în mijlocul Vidului lui Dateh strălucea un soare nou, prea intens ca să mă pot uita direct la el. Căldura lui ardea chiar şi de la distanţă, pârlindu-mi pielea şi tăindu-mi răsuflarea. Era înconjurat de o aură de lumină albă şi pură, compusă din linii şi curbe care mi s-au imprimat arzând pe retină, formând inele concentrice, linii întretăiate, cercuri suprapuse, cuvinte

sacre ce apăreau, se mişcau şi dispăreau într-o mişcare atât de complexă, încât mintea mea nu putea ţine pasul. Toată această frumuseţe de nedescris, inelele acestea se roteau în forme graţioase şi ameţitoare în jurul unei forme umane.

Furând câte o privire prin văpaia care-mi rănise ochii, am reuşit să desluşesc o coroană dogoritoare de păr, armura unui războinic în nuanţe palide şi o sabie lungă şi dreaptă din metal alb, ţinută într-o mână neagră, absolut perfectă. Faţa nu puteam să i-o văd, fiindcă era prea luminoasă, dar ochii erau de neuitat. Se deschiseră sub privirile mele, străpungând albul neînduplecat cu nuanţe de care auzisem numai prin poeme. Opal de foc. Haina asfinţitului. Catifea şi dorinţă.

Mi-am amintit de ziua aceea de demult când găsisem un om într-o ladă de gunoi. Avea aceiaşi ochi, dar cât de frumoşi erau acum, cât de incandescenţi şi plini de siguranţă... nici nu exista comparaţie.

— Itempas, am spus iarăşi, cu adoraţie.

Ochii aceia superbi s-au întors spre mine, privindu-mă fără a mă recunoaşte, dar nu mă interesa. Mă vedea şi mă recunoscuse ca pe unul dintre copiii Lui şi atât. O entitate atât de îndepărtată de tot ce însemna umanitate nu avea nevoie de legături umane, însă pentru mine era suficient că mă privise cu căldură în ochi.

In faţa Lui zăcea strâns ghem monstrul Dateh, aruncat pe spate de acelaşi val de putere care mă dărâmase şi pe mine. S-a ridicat nesigur pe multele lui picioare, cu toată masca de umanitate complet distrusă.

— Ce mama iadurilor eşti tu? a întrebat monstrul Dateh.

— Eu sunt cel ce dă formă, a spus Stăpânul Luminii, ridicându-şi sabia de oţel alb, pe care erau înscrise sute de cuvinte sacre în filigran. Eu sunt tot ce simbolizează

cunoaşterea şi ţelul. Eu întăresc ceea ce fiinţează şi şterg ceea ce nu trebuie să fie în fiinţă.

Sub impactul vocii lui, întunericul Vidului s-a zguduit. Râdeam iar, plină de o bucurie dincolo de cuvinte. In ochi

 mi-a ţâşnit durerea, arzătoare şi teribilă, dar m-am agăţat cu toată forţa de minunea din fata mea, refuzând să întorc privirea. Domnul Dumnezeul meu îmi stătea înainte. De când fusese făcută lumea nu-L mai văzuse niciun maronez şi n-aveam să las o simplă slăbiciune trupească să-mi înfrângă bucuria.

Monstrul Dateh a urlat pe multe voci şi l-a atacat cu un val de magie atât de pângărit, încât aerul a devenit maroniu. Itempas l-a dat la o parte fără efort şi în urma mişcării Lui a răsunat o singură notă distinctă.

— Ajunge, a zis el, şi ochii i s-au făcut roşu întunecat precum apusul unei zile reci. Eliberează-mi copiii.

Monstrul a îngheţat, căscând ochii - ochii lui Madding. La mijloc i s-a ridicat o cocoaşă care a urcat dezgustător spre gât şi căreia i s-a împotrivit cu toată forţa, strângând din dinţi şi încordându-se. L-am simţit cum se luptă ca să reţină în sine toată puterea pe care o înghiţise, dar în zadar. In secunda următoare şi-a dat capul pe spate şi a urlat, iar din gât i-au izbucnit şiroaie de culori.

Culorile s-au evaporat în flacăra albă a lui Itempas, trans- formându-se în ceaţă fină. Fiecare fuior de culoare s-a învârtit şi s-a împletit cu celelalte, aruncându-se spre El şi formând în faţa maiestuoasei Lui aure încă un inel rotitor.

Itempas a ridicat o mână şi fuioarele s-au contractat în jurul încheieturii, emanând atâta bucurie că am simţit-o chiar şi prin agonia care-mi străbătea ochii.

— Iertaţi-mă! a strigat El, cu durere în ochii Lui frumoşi. (Ce privelişte cunoscută...) Nu v-am fost tată bun, dar acum mă voi schimba. Voi deveni tatăl pe care-1 meritaţi. Inelul colorat s-a strâns până a devenit

o sferă învolburată care plutea deasupra palmei Lui. Duceţi-vă şi fiţi liberi.

A suflat peste sufletele adunate şi ele s-au făcut fum şi au dispărut. Oare fusese aievea sau doar în imaginaţia mea imul dintre ele, o spirală verde-albăstruie, a mai zăbovit un pic? Oare... Dar în cele din urmă a dispărut şi el.

Apoi Dateh a rămas singur, cocoşat şi cu genunchii tremurând, un om ca oricare altul.

— N-am ştiut, a şoptit el, privind uluit şi speriat spre figura luminoasă din faţa lui. A căzut în genunchi, cu mâinile tremurând: N-am ştiut că erai *tu.* lartă-mă!

Pe faţă îi curgeau şiroaie de lacrimi, în parte de frică, în parte de veneraţie; ştiu bine, fiindcă şi eu plângeam aceleaşi şiroaie de lacrimi ca el, groase şi calde.

Strălucitorul Itempas a zâmbit. Nici lacrimile mele arzătoare, nici gloria strălucirii sale nu mă lăsau să-i văd chipul, dar i-am simţit surâsul pe fiecare bucăţică de piele. Era cald, iubitor şi binevoitor. Blând. Tot ce-mi imaginasem vreodată că ar trebui să fie.

Sabia cea albă a scânteiat în aer. Altfel n-aş fi ştiut că se mişcase, ci aş fi zis că apăruse pur şi simplu, invocată prin vrajă, tocmai în pieptul lui Dateh. El n-a scos niciun sunet, doar a căscat ochii mari. S-a uitat în jos, spre sângele care i se scurgea pulsând pe lama îngustă a Stăpânului Luminii: unu-unu, doi-doi, trei-trei. Tăişul săbiei era atât de fin şi lovitura atât de precisă, chiar şi prin os, încât inima lui era străpunsă, dar continua să bată.

Mă aşteptam ca Stăpânul Luminii să-şi tragă sabia înapoi şi să-l lase să moară, dar în schimb a întins spre Dateh mâna rămasă liberă. încă avea pe chip acel surâs blând, cald şi lipsit de orice milă, dar asta nu era o contradicţie pentru el. A pus mâna pe faţa lui Dateh.

In momentul acela a trebuit să-mi feresc ochii.

Durerea se făcuse atât de mare, încât nu mai vedeam decât roşu, şi nu de furie. Dar nu era chip să nu *aud* urletele lui Dateh şi să nu *simt* ecourile oaselor rupte, iar Dateh s-a luptat, s-a zbătut şi în cele din urmă doar a mai tresărit slab. In aer plutea miros de foc, fum şi duhoarea unsuroasă a cărnii arse.

Am simţit gustul satisfacţiei. Nu era nici dulce, nici mulţumitor, dar era destul.

Apoi Vidul s-a spart şi a dispărut, dar eu nu mai simţeam nimic în afara durerii roşii. Am apucat doar să văd sub

 picioare podeaua strălucitoare a Văzduhului şi am încercat să mă ridic, dar vârtejul de durere m-a apucat şi m-a azvârlit la pământ, ghemuită şi incapabilă de orice mişcare, nici măcar să vomit.

Nişte mâini calde şi cunoscute m-au ridicat, mi-au atins faţa şi mi-au şters lacrimile groase şi ciudate care-mi curgeau din ochi. M-am pomenit făcându-mi griji absurde că-i pătez cu sânge frumoasele lui haine albe.

— Mi-ai arătat cum e să fiu eu însumi iar, Oree, a spus vocea aceea luminoasă şi atotştiutoare. (Am plâns şi mai tare, plină de iubire.) Să fiu iarăşi întreg după atâta amar de vreme... Uitasem cum e. Dar acum trebuie să te opreşti. Nu vreau să-ţi adaug moartea la crimele mele.

Cât de rău mă durea. Crezusem din toată inima, şi credinţa mea se făcuse magie, însă şi eu, şi magia mea aveam limite. Dar cum să încetez să mai cred? Cum să găsesc un zeu, şi să-l iubesc, şi pe urmă să-l las să plece?

Vocea i s-a schimbat, devenind mai blândă. Mai umană.

— Te rog, Oree.

In inima mea îi ziceam Shiny, chiar dacă în mintea mea îi spuneam altfel. Era suficient ca să mă opresc şi schimbarea am simţit-o imediat în ochi. Acum nu mai vedeam nici podeaua strălucitoare, nici nimic altceva,

dar durerea a scăzut de la intensitatea unui urlet la un biet geamăt. M-am moleşit de uşurare.

— Odihneşte-te acum.

Patul în dezordine sub mine. Pături până la gât. Am început să tremur violent: şoc. O mână mare mi-a mângâiat părul. Am scâncit, fiindcă atingerea îmi înrăutăţea durerea.

— Şşş! O să am grijă de tine.

Vorbele de atunci mi-au venit instinctiv, neplanificat, fiindcă mă durea atât de rău, încât parcă pluteam pe alt tărâm. Dar l-am întrebat totuşi, printre dinţii încleştaţi:

— Acum eşti prietenul meu?

— Da, a răspuns el. Şi tu eşti prietena mea.

M-am scufundat în vise, cu sufletul zâmbind.

20
Viaţă (studiu în ulei)

Mi-a luat mai mult de un an să mă vindec.

Primele două săptămâni le-am petrecut în Văzduh, în comă. Chemat în camera mea, lordul Arameri a găsit un demon care abia mai trăia, un zeu căzut şi istovit, mai mulţi fii de zei morţi sau aproape morţi, o grămadă de cenuşă în formă de om, şi a reacţionat incredibil de bine. L-a chemat iar pe Sieh şi mi s-a spus că i-a însăilat o superbă poveste despre cum Dateh atacase Văzduhul şi fusese respins şi în cele din urmă distrus de Shiny, care făcuse toate astea numai şi numai în apărarea vieţii muritorilor. Ceea ce era mai mult sau mai puţin adevărat, fiindcă lordul Arameri învăţase cu mult timp în urmă că zeii sunt greu de minţit (doar nu

degeaba era el conducătorul întregii lumi).

Dormeam buştean când soarele a revenit la normal. Mi s-a zis că s-a sărbătorit în tot oraşul zile întregi. Mi-aş fi dorit să particip şi eu.

Mai târziu, când mi-am revenit şi scribii m-au considerat suficient de întremată ca să pot călători, m-au mutat fără zarvă într-un orăşel numit Strafe, situat într-o mică baro- nie denumită Ripa de pe coasta de nord-est a continentului Senm. Acolo am devenit Desola Mokh, o tânără maroneză, din păcate oarbă, care avusese norocul să moştenească ceva bani după moartea singurei ei rude. Strafe era un orăşel mediu ca mărime, mai degrabă un târguşor, cunoscut pentru pielea de peşte ieftină şi vinul mediocru. Aveam o casă

modestă aproape de coastă, cu o panoramă frumoasă peste centrul calm al aşezării şi asupra mereu zbuciumatei Mări a Căinţei - aşa mi se spusese. Măcar îmi plăcea marea; mirosul mi-amintea de zilele bune din Nimaro.

Cu mine călătorea Enmitan Zobindi, un maronez taciturn care nu-mi era nici soţ, nici rudă (şi care a făcut deliciul tuturor bârfitoarelor din oraş timp de săptămâni întregi). El şi-a câştigat porecla nu foarte răutăcioasă de Umbră, adică Umbra Desolei, fiindcă mai mereu umbla prin oraş pentru mine. Doamnele de acolo, care au reuşit în cele din urmă să-şi înfrâneze timiditatea şi să vină să vorbească cu noi, făceau mid apropouri discrete că de ce nu ne căsătorim dacă el tot face munca unui bărbat în casă. Eu m-am mulţumit să zâmbesc, şi în cele din urmă au trecut peste ideea aceea fixă.

Dar dacă m-ar fi întrebat când mă nimeream într-o dispoziţie sufident de năzuroasă, ar fi putut avea surpriza să descopere că Shiny nu făcea *toată* munca unui bărbat în casă. Noaptea împărţeam patul, aşa cum

tăcuserăm încă din zilele în care ne ţinuseră prizonieri în Casa Soarelui-Răsare. Mie-mi convenea de minune, fiindcă în casă cam trăgea curentul şi aşa economiseam o grămadă de bani pe lemnele de foc. Era şi mai uşor pentru mine, fiindcă adesea mă trezeam plângând sau urlând în miez de noapte. Shiny mă ţinea în braţe, mă mângâia şi uneori mă săruta. Era sufident ca să-mi revin pe moment, aşa că nu i-am cerut mai mult, şi nid el nu mi-a oferit altceva. N-avea cum să fie Madding pentru mine, şi nid eu Nahadoth sau Enefa pentru el, dar am reuşit cumva să ne împlinim nevoile de bază ale fiecăruia.

Trebuie să-ţi spun că vorbea mai mult. De fapt, mi-a povestit multe lucruri despre viaţa lui de dinainte, unele pe care ţi le-am dezvăluit şi altele pe care nu le voi povesti nidodată.

Şi... ah, da. Devenisem cu adevărat oarbă.

Talentul meu de a vedea magia n-a mai revenit nidodată după confruntarea cu Dateh. Pictam şi acum, cu plăcere, dar desenele mele nu mai erau decât culori pe pânză şi nu le mai

puteam vedea. Seara, când ieşeam să mă plimb, mergeam mai încet, fiindcă nu mă mai puteam ghida nici după strălucirea slabă a Copacului, nici după resturile lăsate aiurea de fiii zeilor. Şi chiar dacă ar mai fi existat talentul, oricum n-aveam la ce-l folosi. Strafe nu avea nimic în comun cu Umbra. Era o aşezare complet lipsită de magie.

Mi-a luat mult timp să mă obişnuiesc cu asta.

Dar eu eram om, Shiny mai mult sau mai puţin la fel, aşa că schimbarea era inevitabilă.

* * *

Fusesem în grădină să sădesc legume, fiindcă venise în sfârşit primăvara. In poală ţineam câteva cepe de

iarnă şi aveam pete de pământ şi de iarbă pe mâini şi pe haine. Pe cap îmi pusesem o basma ca să-mi ţină părul la spate şi numai la Umbră şi la vremurile de demult nu-mi stătea gândul. Asta era ceva bun. Ceva nou.

Aşa că nu mi-a picat bine când am intrat în magazie şi am descoperit că mă aştepta acolo un fiu de zei.

— O, dar ce bine arăţi, a zis Nemmer.

I-am recunoscut vocea, dar tot m-am speriat şi am scăpat cepele, care au căzut cu zgomot pe podea şi s-au rostogolit un timp nemaipomenit de lung.

Fără să catadicsesc să le mai iau de pe jos, am rămas în picioare, cu faţa către ea. Probabil mă crezuse uimită, dar nu eram. Doar că mi-amintisem ultima dată când o văzusem, în casa lui Madding. Alături de Madding. A durat ceva până am reuşit să-mi pun frâu sentimentelor.

Intr-un sfârşit i-am spus:

— Credeam că fiii zeilor nu au voie să plece din Umbră.

— Eu sunt zeiţa furtişagurilor, Oree Shoth. Fac o grămadă de lucruri care sunt interzise. S-a oprit, surprinsă. Nu mă vezi, nu?

— Nu, i-am răspuns, fără să mai adaug detalii.

Din fericire, nici ea n-a mai întrebat.

— Mi-a fost greu să te găsesc. Aramerii te-au ascuns bine. O vreme chiar am crezut că erai moartă. Frumoasă înmormântare ai avut, să ştii.

— Mulţumesc. Nu fusesem invitată. Ce cauţi aici?

La tonul meu rece, a fluierat de uimire.

— Măi, dar tu chiar nu te bucuri să mă vezi. Ce s-a întâmplat? Am auzit-o dând la o parte câteva dintre oalele şi uneltele de pe masă şi aşezându-se. Ţi-e teamă că le divulg tuturor că eşti ultimul demon în viată?

Trăisem fără frică de mai bine de un an, aşa că nu mă lăsam uşor pradă acelui sentiment. M-am mulţumit să oftez, aplecându-mă să adun cepele căzute pe jos.

— Cred că era inevitabil să afli de ce m-au omorât Aramerii.

— Mmm, da. Secrete delicioase. Se auzea dând alene din picioare, ca o fetiţă mâncând dintr-un biscuit. Nu uita că i-am promis lui Mad să aflu cine ne omora fraţii.

Aici m-am lăsat un pic pe spate. Tot nu-mi era frică.

— Eu n-am avut nimic de-a face cu Role. Ăla a fost Dateh. Dar restul... In realitate, nu puteam şti, aşa că am ridicat din umeri. Ar fi putut fi oricare dintre noi. Au început să-mi ia sânge aproape imediat după ce m-au răpit. Singurul despre a cărui moarte ştiu sigur că a fost din vina mea este Madding.

— Eu n-aş zice că a fost *vina ta..., a* început Nemmer.

— Dar a fost.

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare.

— O să mă omori acum? am întrebat-o.

Iar tăcere, ca şi cum se gândea la ce răspuns să-mi dea.

- Nu.

— Atunci vrei sângele meu pentru tine?

— Pe toţi zeii, nu! Ce crezi că sunt?

— Un asasin.

I-am simţit privirea grea asupra mea, aerul din jurul ei arzând de consternare.

— Nu-ţi vreau sângele, a spus într-un sfârşit. De fapt, o să fac tot ce-mi stă în putere ca să mă asigur că nimeni *altcineva* nu-ţi află secretul, sau dacă îl află moare înainte să poată face ceva. Aramerii au avut dreptate: anonimitatea este pentru tine cea mai bună protecţie. O să mă asigur că nici măcar *ei* nu ţin minte

că existi.

- LordulTvril...

— îşi ştie limitările. Sunt sigură că poate fi convins să şteargă anumite documente din arhivele familiei în schimbul tăcerii mele privind mica lui comoară de sânge de demon care, apropo, nu-i chiar atât de bine ascunsă cum crede el.

— Am înţeles. începea să mă doară capul, dar nu din cauza magiei - era pură iritare. Existau totuşi şi aspecte ale vieţii din Umbră de care nu-mi era deloc dor. Atunci de ce ai venit?

Şi-a bălăngănit iar picioarele.

— Mă gândeam că poate vrei să ştii. De organizaţia lui Madding se ocupă acum Kitr împreună cu Istan.

De ultimul nu auzisem, dar eram uşurată - mai mult decât aş fi crezut - să aud că Kitr trăia. Mi-am umezit buzele.

— Şi... ceilalţi?

— Lil e bine. Demonul nu s-a putut pune cu ea.

Pentru Nemmer, am înţeles imediat, Dateh devenise „demonul". Eu eram altceva.

— De fapt, aproape că l-a omorât, doar că el a dat bir cu fugiţii la timp. Acum se ocupă de groapa de gunoi Shustocks - ştii, acolo unde stătea Gunoi - şi de Satul Strămoşilor. Văzân- du-mă alarmată, a adăugat repede: Nu te speria, nu mănâncă pe nimeni dacă nu i se cere asta. De fapt, e foarte protectoare cu copiii; se pare că foamea lor de iubire o fascinează. Şi din cine ştie ce motiv, în ultima vreme a ajuns să-i placă să fie venerată.

Aici mi-a venit să râd.

— Şi ceilalţi...

— Nimeni altcineva n-a supravieţuit, a răspuns ea.

Râsul mi-a pierit. După un moment de tăcere, Nemmer a adăugat:

— Dar toţi prietenii tăi de pe Aleea Artiştilor o duc bine.

Astea erau veşti bune, dar atât era de dureros să mă gândesc la acea parte din viaţa mea, încât am întrebat-o în schimb:

— Ai apucat să afli ce face mama?

— Nu, îmi pare rău. E destul de greu să ies din oraş şi nu mi-am putut permite decât o singură călătorie.

Am încuviinţat din cap, încet, şi am început să-mi adun iar cepele de pe jos.

— îţi mulţumesc că ai venit. Serios.

Nemmer a sărit de pe masă şi a venit să mă ajute.

— Măcar ai o viaţă bună aici. Ce mai face... ăăă...

Stânjeneala ei se simţea ca un damf de usturoi printre cepe.

— E mai bine, am zis eu. Vrei să vorbeşti cu el? S-a dus până la piaţă, dar se întoarce repede.

— S-a dus până la piaţă. Nemmer a râs slab. Lumea e plină de minuni.

Am pus amândouă cepele într-un coş, iar eu m-am lăsat pe spate, ştergându-mi cu o mână murdară fruntea asudată. Lângă mine, Nemmer se gândea la tatăl ei.

— Cred că ar fi fericit să te vadă, i-am spus încet. Sau să mai vii cândva. Cred că-i e dor de voi toţi.

— Dar nu ştiu dacă mie îmi este dor de el, mi-a răspuns ea, deşi tonul sugera altceva. Deodată s-a ridicat şi şi-a scuturat genunchii pantalonilor: Mă mai gândesc.

M-am ridicat şi eu.

— Cum vrei.

M-am gândit dacă s-o invit la cină sau nu şi m-am hotărât că mai bine nu. Indiferent cât i-ar fi plăcut lui Shiny, eu nu aveam chef de ea şi nici ea de noi. S-a lăsat o tăcere stânjenitoare.

— Mă bucur că eşti bine, Oree Shoth, a zis în cele din urmă.

I-am întins mâna, fără să-mi pese că eram murdară. Era zeiţă. Dacă o deranja mizeria, putea scăpa de ea rapid.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd, lady Nemmer.

A izbucnit în râs, prietenoasă.

— Ţi-am zis să nu-mi mai spui lady. Voi mă faceţi să mă simt atât de *bătrână,* pe legea mea.

Dar mi-a scuturat mâna înainte să dispară.

O vreme mi-am făcut de treabă prin magazie, apoi m-am dus în casă, la etaj, şi mi-am făcut baie. După aceea mi-am împletit părul, mi-am pus un halat gros şi călduros şi m-am aşezat cu genunchii la piept în fotoliul meu favorit, lăsându-mă pradă gândurilor.

S-a lăsat seara. L-am auzit pe Shiny intrând, ştergându-se pe picioare şi scoţând din plasă tot ce cumpărase de la piaţă. A ajuns în cele din urmă sus şi s-a oprit în uşă, privindu-mă. Apoi s-a aşezat pe pat, aşteptând să-i povestesc ce mă supărase. Vorbea mai mult de când era aici, dar numai când avea chef, ceea ce nu se întâmpla prea des. In restul timpului era doar un om foarte taciturn. Mie-mi plăcea asta la el, mai ales acum, când prezenţa lui tăcută îmi alunga singurătatea într-un mod pe care cuvintele n-ar fi făcut decât să-l strice.

Aşa că m-am ridicat şi m-am dus spre pat. I-am găsit chipul cu mâinile, trecându-mi degetele peste trăsăturile lui ferme. In fiecare dimineaţă se rădea complet, ca să nu vadă nimeni că are părul complet alb, ceea ce ar fi atras atenţia asupra noastră, şi noi voiam să evităm asta. Era oricum un bărbat frumos, dar mie îmi era dor să-mi înfig degetele în părul lui. In schimb, nostalgică, mi-am trecut palma peste craniul lui ras.

Shiny m-a privit gânditor, apoi a ridicat o mână şi mi-a desfăcut halatul. Am încremenit, uimită, simţindu-i privirea asupra mea - doar atât. Dar, aşa cum făcuse cu

mult timp în urmă, pe un acoperiş într-o altă viaţă, privirea aceea era cumva suficientă ca să devin teribil de conştientă de trupul meu gol, de apropierea lui şi de tot ce putea însemna asta.

Când mi-a luat soldurile în mâini, mi-a devenit absolut clar ce avea de gând, dar când m-a tras spre el, am reacţionat uluită, trăgându-mă înapoi. Dacă nu i-aş fi simţit încă atingerea pe piele, mi-aş fi zis că-mi imaginasem totul. Dar ecoul acelei senzaţii şi trezirea furioasă a anumitor părţi din mine, care până atunci zăcuseră adormite, mi-au sugerat că totul era cât se poate de adevărat.

Shiny a lăsat mâinile în jos, fără să pară nici mâhnit, nici îngrijorat, ci mulţumindu-se doar să aştepte.

Am râs slab, deodată timidă.

— Am crezut că nu te interesează.

N-a zis nimic, desigur, fiindcă era indiscutabil că situaţia se schimbase.

Nu-mi găseam astâmpărul, ridicându-mi mânecile (au căzut imediat înapoi), dându-mi o şuviţă de păr după ureche, fâţâindu-mă de pe un picior pe altul. Dar fără să-mi închid halatul.

— Nu ştiu ce..., am dat să spun, dar el m-a întrerupt.

— M-am hotărât să trăiesc.

Şi asta era evident din felul în care se schimbase în ultimul an. I-am simţit privirea asupra mea, mai grea decât de obicei, îmi fusese prieten şi acum îmi oferea mai mult. Era *dispus să încerce* mai mult. Dar eu ştiam bine: nu era genul de om care să iubească uşor sau din vârful buzelor. Dacă îl voiam, atunci îl voi primi cu totul, iar la schimb voi da totul. Totul sau nimic; acest aspect era la fel de fundamental pentru el ca lumina.

Am încercat să glumesc.

— Şi ţi-a luat un an?

— Zece, da, a răspuns Shiny. Anul ăsta a fost doar

ca să te hotărăşti *tu.*

♦

L-am privit surprinsă, însă da, avea dreptate. „Ce ciudat", mi-am zis zâmbind.

Apoi am făcut iar un pas în faţă, i-am căutat chipul şi l-am sărutat.

Era mult, mult mai bine decât în seara aceea de demult pe acoperişul lui Madding, în mare parte din cauză că nu mai încerca să-mi facă rău. Aceeaşi blândeţe nemaipomenită, dar fără pic de răutate. Minunat. Avea gust de mere, fiindcă probabil mâncase imul pe drum, şi ridichi, ceea ce nu era la fel de plăcut, dar nu-mi păsa. îi simţeam ochii pe mine tot timpul şi mi-am spus că pare genul de bărbat care să-i ţină deschişi, însă nici eu nu-i închisesem pe ai mei.

Dar exista o diferenţă, şi până nu m-a luat iar de mijloc şi m-a tras unde voia să fiu ca să facă tot ce-mi spusese din priviri că ar vrea să facă, nu mi-am dat seama care era problema. Pe urmă, un gest al lui m-a făcut să gem, şi totul a devenit de netăgăduit: sărutul lui Shiny fusese un sărut şi nimic mai mult. O gură atingând altă gură, fără senzaţii de culoare sau muzică sau plutire pe vânturi nevăzute. De atâta timp nu mai sărutasem un muritor, încât uitasem că noi nu putem face asta.

Dar nu-i bai. Putem face multe alte lucruri.

* * *

Am dormit buştean până spre dimineaţă, când m-am trezit brusc dintr-un vis şi l-am lovit cu piciorul, fără să vreau, dar Shiny nu s-a clintit. Când i-am pipăit chipul, mi-am dat seama că nu dormea şi nu-1 deranjase că mă zbăteam în somn.

— Ai dormit măcar un pic? am zis eu căscând.

- Nu.

Nu mai ştiam ce visasem, dar sentimentul de nelinişte îmi rămăsese în inimă. M-am ridicat de pe pieptul lui şi m-am frecat pe faţă, ameţită de somn şi foarte conştientă de mirosul gurii mele. Afară se auzeau trilurile câtorva păsări mai hotărâte decât altele, dar nu veniseră încă zorii, fiindcă se simţea răcoare. în afară de asta, tăcerea plutea peste tot, tăcerea aceea ciudată şi nu foarte liniştitoare pe care o au oraşele mici înaintea zorilor. Nici măcar pescarii nu se sculaseră. In Umbră, mi-am zis cu tristeţe efemeră, păsările n-ar fi fost singure.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat eu. Vrei să mă duc să fac un ceai?

- Nu.

A ridicat o mână să-mi pipăie chipul, aşa cum făceam eu cu el. Dar ochii lui vedeau bine şi m-am întrebat dacă o pot lua ca pe un gest de afecţiune. Cine ştie, poate era prea întuneric în cameră. El fusese dintotdeauna criptic, şi acum voi fi nevoită să învăţ să-i interpretez şi altfel acţiunile.

— Te doresc, a zis el.

Sau, şi mai bine, mi-ar putea spune direct. M-a pufnit râsul, lăsându-mi capul în palma lui ca să ştie că-i accept avansurile.

— Cred că trebuie să mai exersăm discuţiile astea de budoar. Nu sunt punctul tău forte.

S-a ridicat în capul oaselor, m-a tras şi pe mine în poala lui şi m-a sărutat înainte să apuc să-1 previn că-mi miroase gura. Nici a lui nu mirosea mai bine, dar a fost rândul meu să fiu surprinsă, fiindcă atunci când a adâncit sărutul şi şi-a trecut mâinile peste braţele mele, trăgându-le uşor în spate, am simtit ceva. O tresărire. Ca o arşiţă - o arşiţă adevărată. Nu pasiune, ci *foc.*

Am icnit, uimită, căscând ochii mari când el s-a tras înapoi.

— Vreau să fiu în tine, mi-a spus pe o voce joasă, implacabilă.

Cu o mână îmi ţinea încheieturile la spate, iar cu cealaltă mă masa în altă parte, exact acolo unde trebuie. Cred că am gemut, dar nu sunt sigură.

— Vreau să văd zorii pe pielea ta. Vreau să te aud ţipând de plăcere când se ridică soarele şi nu-mi pasă ce nume strigi.

„Nu cred că am mai auzit vreodată ceva mai lipsit de romantism", mi-am zis excitată. Shiny şi-a reluat mângâierile şi săruturile. Aflase multe despre mine în noaptea trecută şi acum îşi folosea fără milă toate cunoştinţele. M-a muşcat încet de gât, făcându-mă să gem şi să mă arcuiesc pe spate, pierzându-mi controlul. Felul în care îmi ţinea mâinile mă făcea să mă mişc aşa cum voia el. Avea grijă să nu-mi facă

rău, asta era sigur, dar nu mă puteam desprinde. Tremuram, cu ochii închişi, ameţită de frică şi de excitaţie, înţelegând în sfârşit ce avea de gând.

Venea răsăritul. Cândva făcusem dragoste cu un fiu de zei, dar asta era altceva. De mult nu mai vedeam flacăra strălucitoare în care se transforma Shiny dimineaţa, dar în sărutul lui simţisem primele zvârcoliri ale magiei. Această fiinţă din faţa mea nu mai era chiar Shiny al meu şi n-avea să aibă nimic în comun cu iubitul meu Madding, atât de liniştit şi fără griji. Acesta era o creatură de foc şi intensitate şi putere absolută.

Oare puteam să mă împreunez cu aşa ceva şi să mă mai ridic întreagă?

— Vreau să fiu eu însumi pentru tine, Oree, a şoptit el, cu gura lipită de pielea mea. Doar o dată.

Nu era o rugăminte, nu, niciodată. Doar o explicaţie.

Am închis ochii şi m-am forţat să mă relaxez. Nu eram capabilă să mă exprim în cuvinte, dar nici nu era nevoie. Era suficient să-i arăt că am încredere.

Aşa că el ne-a ridicat pe amândoi, sucindu-se ca să mă tragă sub el pe pat, ţintuindu-mi braţele deasupra capului. Am hotărât să rămân pasivă, înţelegând câtă nevoie avea de senzaţia aceasta de control. Puterea care îi mai rămăsese era atât de infimă, încât puţinul pe care îl putea obţine era important pentru el. O vreme doar m-a ţintuit cu privirea lui ca o atingere fină şi chinuitoare. Când m-a atins în sfârşit şi cu mâinile, a făcut-o pe un ton de comandă şi am descoperit că nu mă pot împotrivi: m-am arcuit şi m-am cutremurat şi în cele din urmă m-am deschis toată, iar el s-a împins spre mine, în mine. Căldura imposibilă a trupului lui se ridica, creştea ca un furnal. La început s-a mişcat încet, concentrându-se, murmurând ceva. Cuvinte sacre, moi ca o rugăciune, aproape la limita auzului. Dar magia asta n-are cum să meargă pentru el, nu?

Dar el e altfel acum, asta e altfel...

Apoi i-am simţit cuvintele pe piele. Nu ştiu de unde mi-am dat seama că erau cuvinte, poate nici n-ar fi trebuit să ştiu. De obicei numai degetele îmi erau atât de sensibile, dar acum simţeam arcurile şi curbele şi colţurile ascuţite ale limbajului divin chiar şi pe coapse, fiecare literă cu o claritate perfectă. Nu erau doar cuvinte, ci şi linii înclinate şi cifre şi alte simboluri al căror sens nu mi-1 puteam imagina. Mult prea complex. La începutul timpurilor, el crease cuvântul, de care dispusese dintotdeauna după plac. Vorbele îmi alunecau pe piele, şerpuindu-mi pe picioare şi înconjurându-mi sânii - pe toţi zeii! Nu există nicio limbă a muritorilor care să poată explica acea senzaţie, dar cât m-am zvârcolit! Iar el, cu ochii pe mine, s-a bucurat să mă audă scâncind. Ştiu.

— Oree, a spus.

Doar atât. Dar în spatele cuvântului erau şoapte şi zeci de voci suprapuse, toate numai ale lui. Cuvântul a

căpătat zeci de sensuri diferite, de la poftă la frică, de la dominare la tandreţe şi stimă.

Apoi m-a sărutat iar, cu foc, şi aş fi ţipat dacă aş fi putut, fiindcă *frigea,* de parcă un fulger mi se scursese pe gât şi-mi ardea toti nervii. Mi-a venit din nou să mă zvârcolesc, si el m-a lăsat, atât de generos, încât mi-a venit să plâng. Lacrimile s-au uscat însă imediat.

Sudoarea mi s-a evaporat. Am simţit căldura soarelui năvălind peste mine, adâncindu-mi-se în piele şi ridicându-se la suprafaţă, fierbând în valuri. Ori găseşte pe unde să iasă, ori mă arde cu totul; focului nu-i păsa. *Mie* nu-mi păsa. Ţipam fără cuvinte, împingându-mă în el, cerşind încă un pic, încă un pic, doar un pic din zeul ascuns în om, fiindcă el era şi una, şi alta, iar eu îi iubeam pe amândoi şi aveam nevoie de amândoi din tot sufletul meu.

Apoi s-a crăpat de ziuă, şi toată fiinţa mea s-a dizolvat în năvala şi urletul şi gloria incomprehensibilă a zece mii de sori fierbinţi. >

21
Natură moartă (ulei pe pânză)

Ce urmează acum e partea cea mai grea, mult mai rău decât toate celelalte. Dar tot ţi-o povestesc, fiindcă trebuie să ştii.

Când m-am trezit, se făcuse seară. Dormisem toată ziua, dar când am reuşit cumva să mă eliberez dintre cearşafuri şi să mă ridic, m-am gândit serios că mai

bine mă culc la loc. Mă simţeam aşa de obosită, că aş fi putut dormi o săptămână întreagă. Dar mi se făcuse foame şi sete, şi mai ales aveam mare nevoie să merg la toaletă, aşa că m-am ridicat.

Shiny dormea dus lângă mine şi nici măcar n-a tresărit când m-am împiedicat de halatul lăsat pe jos şi am înjurat cu voce tare. Mi-am zis că magia de mai devreme îl epuizase de tot.

în baie, m-am căutat din cap până în picioare, ajungând la concluzia că nu mă transformasem într-un ciot ars. De fapt, cu excepţia oboselii şi a câtorva zone uşor dureroase, mă simţeam bine. Mă simţeam excelent chiar şi, în timp ce mă frecam ameţită pe faţă, mi-am dat seama că eram fericită pentru prima oară de când plecasem din Umbră. Cu adevărat fericită.

Aşa că nici n-am observat primul fuior de aer rece tre- cându-mi pe la glezne. De-abia după ce am ieşit din baie şi

m-am pomenit înconjurată de o răceală intensă şi străină, mi-am dat seama că nu mai eram singuri.

In cameră a plutit la început doar tăcerea, însoţită de un sentiment de prezenţă şi *imensitate,* care a crescut opresiv până a umplut tot spaţiul disponibil, făcând pereţii să scârţâie în protest. Fiinţa care venise în vizită nu era om.

Şi nu-i plăcea de mine, absolut deloc.

Am rămas nemişcată, ascultând atentă. Nu se auzea nimic - până când ceva a inhalat drept înapoia mea.

— încă îi porţi mirosul.

Toţi nervii din trupul meu au urlat, dar din gură nu mi-a ieşit niciun sunet. De frică, nici nu mai puteam respira. Ştiam cine era. Nu-1 auzisem venind, n-aveam curaj să-i pronunţ numele cu voce tare, dar *ştiam cine era.*

Vocea din spatele meu, moale, adâncă şi

răuvoitoare, a chicotit.

— Mai frumuşică decât credeam. Cum bine zicea Sieh, a avut noroc că te-a găsit.

O mână m-a mângâiat pe părul ciufulit, cu coada pe jumătate desfăcută. Degetul care mi-a atins ceafa era rece ca gheaţa şi am tresărit puternic.

— Dar atât de delicată, a urmat vocea. Atât de fină mâna care-i ţine lesa.

Mă aşteptam la mişcarea care a urmat. Degetele acelea lungi m-au apucat de păr şi mi-au tras capul pe spate, dar eu nu mai simţeam nimic, amorţită de frică din cauza vocii care-mi susura în ureche.

— Te iubeşte deja?

Mai că nu i-am înţeles cuvintele.

- C-ce?

— Te. Vocea s-a apropiat. Iubeşte. Ar fi trebuit să-i simt deja trupul pe umăr, dar în spatele meu plutea doar un sentiment de nemişcare şi de frig, ca aerul de la miezul nopţii. *Deja.*

Ultimul cuvânt a fost rostit atât de aproape, încât i-am simţit răsuflarea mângâindu-mi urechea. Eram absolut

convinsă că după asta aveam să-i simt buzele pe piele, că în acel moment o să încep să ţip şi că asta o să-l facă să mă omoare.

Dar înainte să mă dau singură pierzaniei, din partea cealaltă a camerei s-a auzit altă voce.

— Nu-i corect să-i pui întrebarea asta. De unde să ştie ea?

O femeie cu o voce de contralto educată, pe care o recunoşteam. O mai auzisem cu un an în urmă, pe o alee, înconjurată de mirosuri grele de urină, came arsă şi frică. Zeiţa căreia Sieh îi spusese Mamă. Ştiam acum cine era.

— E singura întrebare care contează, a vorbit cel din spatele meu, dându-mi drumul.

Am făcut un pas înainte, tremurând, dorindu-mi din toată inima să fug, dar ştiind că n-avea niciun rost.

Shiny dormea în continuare. îi auzeam respiraţia calmă şi egală în pat. Nu mi se părea normal.

Am înghiţit un nod.

— Preferi să-ţi zic Y-Yeine, lady? Sau... ăăă...

— îmi place Yeine. S-a oprit o secundă şi a continuat uşor amuzată: Dar nu mă-ntrebi cum îl cheamă pe însoţitorul meu?

— Cred că ştiu deja, am răspuns în şoaptă.

I-am simţit zâmbetul.

— Tot cred că este mai corect să respectăm formalităţile. Tu eşti Oree Shoth, desigur. Oree, el e Nahadoth.

M-am forţat să-l salut din cap, speriată.

— Mă bucur să vă cunosc pe amândoi.

— Aşa e mai bine, a spus femeia. Nu crezi?

Nu mi-am dat seama că nu cu mine vorbea până nu l-am auzit pe însoţitorul ei - *care nu era om, nu, deloc* - răspun- zându-i. Am tresărit iar, fiindcă deodată vocea lui era lângă pat.

— Nu-mi pasă.

— Ei, hai, fii politicos. Femeia a oftat. Apreciez că m-ai întrebat, Oree. Probabil că într-o zi numele meu va fi mai

 bine cunoscut, dar până atunci mi se pare enervant să fiu tratată de parcă eu şi predecesoarea mea am fi substituibile.

Acum cred că ştiam unde era: lângă fereastră, în fotoliul cel mare în care mă aşezam când aveam chef să ascult oraşul. Mi-am imaginat-o adoptând o poziţie elegantă, cu un picior peste celălalt şi o expresie prefăcută. Eram sigură că era tot desculţă.

Pe celălalt am încercat să nu mi-1 imaginez deloc.

— Vino cu mine, a zis femeia ridicându-se.

S-a apropiat şi m-a luat de mână. Prima dată când o întâlnisem, în ziua aceea de demult, îi simţisem puterea

cuprinzând aleea, dar acum totul era mut, în ciuda apropierii fizice. In toată încăperea plutea numai frigul Stăpânului Nopţii.

— C-ce...

Am plecat după ea fără să vreau, fără să gândesc ce fac, dar când m-a tras mai tare de mână, m-am oprit. S-a oprit şi ea şi s-a întors spre mine. Am încercat în zadar să rostesc ceva, şi în cele din urmă am renunţat să vorbesc şi m-am întors cu faţa spre Stăpânul Nopţii, care stătea în picioare lângă pat, ameninţător.

Doamna Gri a vorbit pe un ton blând:

— N-o să-i facem nimic. Nici măcar Naha.

„Naha", mi-am spus, ameţită de frică. „Stăpânul Nopţii are un nume de alint." Mi-am umezit buzele.

— Eu nu... el. Am înghiţit iar un nod. Nu doarme niciodată aşa adânc.

Doamna Gri a încuviinţat din cap. De văzut n-o puteam vedea, dar cumva ştiam. N-aveam nevoie s-o văd ca să ştiu ce făcea.

— Soarele tocmai a apus, dar în aer mai e lumină, a zis ea luându-mă iar de mână. Asta e vremea mea. O să se trezească atunci când îl las eu, deşi nu intenţionez să-1 las până nu plecăm noi. E mai bine aşa.

M-a condus în bucătăria de la parter şi s-a aşezat pe celălalt scaun, la masă cu mine. Aici, la distanţă de Nahadoth,

puteam în sfârşit să-i simt prezenţa în aer, dar îmi părea reţinută cumva, nu ca atunci pe alee. Avea o aură de linişte şi echilibru absolut.

M-am gândit dacă să-i ofer sau nu ceai.

— De ce e mai bine să doarmă Shiny? am întrebat eu într-un sfârşit.

A râs blând.

— Ce-mi place cum i-ai spus... Shiny. îmi place şi de tine, Oree Shoth, şi de asta am vrut să vorbim singure.

Am tresărit când m-a atins pe obraz, cu o mână blândă, şi, ce ciudat, cu bătături, trăgându-mă uşor în jos ca să mă poată vedea mai bine. Mi-am amintit cu întârziere că era mult mai scundă decât mine.

— Naha avea dreptate, chiar eşti frumuşică. Şi ai nişte ochi superbi.

Am tăcut, îngrijorându-mă că nu-mi răspunsese la întrebare.

După o vreme, mi-a dat drumul.

— Ştii de ce nu le îngădui fiilor de zei să iasă din Umbră?

Am privit-o confuză.

— Aăă... nu.

— Dar cred că ştii, poate mai bine decât oricine altcineva. Uite ce se întâmplă când fie şi un singur muritor devine prea intim cu cineva ca noi. Distrugere, omoruri... Să las şi restul lumii să se chinuiască aşa?

M-am încruntat, am deschis gura să zic ceva, am şovăit, apoi m-am hotărât să-i spun totuşi ce aveam în minte.

— Cred, am rostit încet, că nu contează dacă le permiţi să iasă sau nu.

— Zău?

M-am întrebat dacă chiar o interesa părerea mea sau dacă nu cumva era vreun test.

— Păi... eu nu m-am născut în Umbră, ci m-am dus acolo fiindcă auzisem de magie. Fiindcă...

„Acolo mai vedeam şi eu ceva", mi-a venit să zic, deşi nu era adevărat. în Umbră văzusem minuni peste tot, dar

din punctul de vedere al vieţii de zi cu zi eram la fel de neajutorată ca în Strafe; tot aveam nevoie de un toiag ca să mă deplasez. Şi oricum nu-mi păsa dacă văd sau nu. Venisem din cauza Copacului şi a fiilor de zei, a zvonurilor că existau lucruri ieşite din comun. îmi dorisem să găsesc un loc unde tata s-ar fi putut simţi ca

acasă. Şi nu fusesem singura. Toţi prietenii mei, care nu erau nici demoni, nici fii de zei şi nici atinşi de magie în vreun fel, veniseră în Umbră din acelaşi motiv: fiindcă fusese un loc fără asemănare.

— Fiindcă... Fiindcă magia m-a chemat acolo, am spus în cele din urmă. Iar asta s-ar fi întâmplat oriunde. Acum face parte din noi şi unii dintre noi îi vor simţi mereu atracţia. Aşa că, dacă nu cumva reuşeşti s-o faci să dispară cu totul, ceea ce n-a reuşit nici Interdicţia să facă, am continuat întin- zându-mi mâinile în lături, se vor întâmpla şi lucruri rele. Dar şi lucruri bune.

— Bune, zici? a spus Doamna Gri, căzută pe gânduri.

— Păi, da... Am înghiţit iar un nod. Regret unele lucruri prin care am trecut. Dar nu tot.

— Am înţeles.

Am tăcut amândouă.

— De ce e mai bine să doarmă Shiny? am întrebat încet. — Fiindcă am venit să te omorâm.

Intestinele mi s-au lichefiat, dar, nu ştiu de ce, acum îmi era mai uşor să vorbesc, de parcă frica depăşise un anume prag dincolo de care devenise inutilă.

— Ştii ce sunt, am zis eu pe ghicite.

— Da, a răspuns ea. Ai îndoit lanţurile cu care l-am împovărat pe Itempas şi i-ai eliberat puterea lui adevărată, chiar dacă pentru scurt timp. Asta ne-a atras atenţia. De atunci, te urmărim cu grijă. Dar, a continuat ridicând din umeri, am fost muritoare mai mult decât am fost zeiţă. Posibilitatea de a »
muri nu este nici nouă, nici de temut, în ceea ce mă priveşte. Aşa că nu-mi pasă că eşti demon.

M-am încruntat la ea.

— Atunci ce...?

Mi-am amintit întrebarea pusă de Stăpânul Nopţii. „Te iubeşte deja?"

— Shiny, am spus în şoaptă.

— El a fost trimis aici ca să sufere, Oree. Să crească,

să se vindece, eventual să revină printre noi într-o bună zi, dar ţine minte: pentru el, asta e o pedeapsă. A oftat şi o clipă am auzit sunetul unei ploi îndepărtate. Păcat că te-a întâlnit atât de repede. Cred că în o mie de ani l-aş fi putut convinge pe Nahadoth să-l ierte, dar acum cu siguranţă nu.

Chiar şi oarbă, nu m-am putut împiedica să nu casc ochii la ea, uluită de monstruozitatea acestei idei. îl făcuseră pe Shiny aproape complet om, ca să poată simţi toată durerea şi chinurile unei vieţi de muritor. II siliseră să ne protejeze, să trăiască printre noi, să ne înţeleagă. Ba chiar să ne placă. Dar să nu ne poată iubi.

Să nu *mă* poată iubi, de fapt, şi cu durere în inimă m-am lăsat pradă dulceţii acestui fapt şi amărăciunii care i-a urmat.

— Dar nu-i corect, am zis.

Nu eram furioasă. Atât de proastă nu eram. Dar dacă tot aveau de gând să mă omoare, atunci măcar puteam să le spun tot ce gândeam.

— Muritorii iubesc. Nu-1 poţi face ca pe noi şi pe urmă să-i interzici să iubească. E o contradicţie.

— Nu uita de ce a fost trimis aici. Cu toată iubirea lui pentru Enefa, n-a avut nicio problemă s-o omoare. I-a iubit pe Nahadoth şi pe propriii lui copii, dar n-a avut nicio problemă să-i facă să sufere secole întregi. A clătinat din cap. Iubirea lui e periculoasă.

— Dar nu e...

„Vina lui", intenţionasem să spun, însă nu aveam dreptate. Existau destui muritori care înnebuneau, dar nu toţi se şi apucau să omoare. Shiny acceptase răspunderea pentru ce făcuse şi nu aveam niciun drept să-i refuz asta.

Aşa că am încercat iar.

— Te-ai gândit că poate are nevoie să iubească muritori? Poate că...

Mi-am muşcat iar limba, fiindcă fusesem cât pe ce să-i spun că poate îl vindec eu. Dar asta sima mult prea încrezut, oricât ar fi fost Doamna Gri de blândă.

— Poate el are nevoie de asta, a zis ea, pe un ton egal, dar nu şi *Nahadoth.*

Am tresărit şi am tăcut întristată. Serymn avusese dreptate. Doamna Gri ştia ce urmări ar fi avut pentru umanitate al Doilea Război al Zeilor şi făcea tot ce-i stătea în putere să-l evite. Asta însemna să pună nevoile unuia dintre fraţi mai presus decât ale altuia, şi pe moment hotărâse că furia Stăpânului Nopţii merita mai multă satisfacţie decât tristeţea lui Shiny. Nici măcar nu-i puteam reproşa ceva. Simţisem şi eu furia aceea, setea aceea de răzbunare, apăsându-mă ca o piatră de moară. Mai uluitor decât toate era cum credea ea că s-ar med putea împăca după toate astea. Poate era mai nebună decât Shiny.

Sau poate era doar decisă să facă orice, numai să umple prăpastia dintre ei. Ce e sângele unui demon, o cruzime mică, prin comparaţie cu alt război? Ce reprezintă câteva vieţi de muritor distruse dacă toţi ceilalţi trăiesc? Şi dacă totul merge bine, peste o mie sau zece mii de ani furia Stăpânului Nopţii se va stinge. Aşa şi-au spus, nu?

„Măcar până atunci Shiny o să mă uite."

— Bine, am zis eu, cu vocea plină de amărăciune. Dă-i drumul. Sau ai de gând să mă laşi să mor încet? O să-i suceşti bine cuţitul în rană?

— O să sufere destul ştiind *de ce* ai murit; nu contează *cum.* A făcut o pauză. Deşi...

M-am încruntat. I se schimbase tonul.

- Ce-i?

S-a întins peste masă şi mi-a pus mâna pe obraz, mângâ- indu-mă pe buze. Am reuşit cu greu să-mi controlez reacţia de respingere şi i-am simţit zâmbetul. Se pare că-i făcuse plăcere.

— Eşti o fată atât de drăguţă, a spus iar, suspinând cu regret, probabil. L-aş putea convinge pe Nahadoth să te lase să trăieşti, cu condiţia ca Itempas să sufere.

— Cum adică?

— Păi, de exemplu, ai putea să-1 părăseşti...

A lăsat fraza în aer şi şi-a luat mâna de pe faţa mea. Am îngheţat şi mi s-a făcut rău.

Când în cele din urmă mi-am recăpătat glasul, tremuram de furie. Măcar asta m-a ajutat să-mi controlez vocea.

— Am înţeles. Nu-i suficient să-1 răniţi voi; trebuie să-1 rănesc şi *eu.*

— Durerea e durere, a intervenit Stăpânul Nopţii, şi mi s-a făcut părul măciucă, fiindcă nu-1 auzisem venind. Era undeva în spatele Doamnei şi deja încăperea începuse să se răcească. Tristeţea e tristeţe. Nu-mi pasă de unde vine, numai să fie tot ce simte.

Cu toată frica, tonul acela rece şi lipsit de empatie m-a înfuriat grozav şi am strâns pumnii.

— Deci trebuie să aleg între a vă lăsa pe voi să mă omorâţi şi a-i înfige chiar eu cuţitul în spate? am zis pe un ton ridicat. Fie. Omorâţi-mă. Măcar o să ştie că *eu* nu l-am trădat.

Yeine mi-a atins mâna, probabil ca avertisment, în timp ce Stăpânul Nopţii şi-a înghiţit cuvintele. Aerul exploda de furie tăcută, dar nu-mi păsa. Mă simţeam bine. El distrusese fericirea întregului meu neam, şi acum o voia şi pe a mea.

— Să ştii că el tot te iubeşte, am izbucnit fără să mă pot controla. Mai mult decât pe mine. Mai mult decât orice.

A şuierat, un sunet fără nimic uman: şerpi sâsâind, gheaţă spărgându-se şi praf căzând într-o prăpastie adâncă şi întunecată. Apoi s-a azvârlit spre mine.

Yeine s-a ridicat şi s-a pus drept în faţa lui. Nahadoth s-a oprit. Pentru o durată de timp incomensurabilă - poate o clipă, poate o oră - au rămas

nemişcaţi, faţă în faţă, fără o vorbă. Ştiam că zeii pot vorbi dincolo de cuvinte, dar aici mi se părea că se întâmplă altceva. Părea mai degrabă o luptă.

Apoi senzaţia a dispărut şi Yeine a oftat şi a făcut un pas spre el.

— încet, a spus ea, cu nespusă compasiune în voce. Uşor. Acum eşti liber. Fii ce vrei tu să fii, nu ce te-au făcut ei.

El a suspinat îndelung, din rărunchi, şi parcă presiunea rece din încăpere s-a mai înmuiat. Când a vorbit însă, avea aceeaşi voce rece şi dură:

— Eu simt ceea ce aleg să fiu. Dar aleg să fiu *furios,* Yeine. Toate amintirile acelea ard şi dor în mine. Nu pot uita tot ce mi-a făcut.

în aer vibrau trădări nespuse, orori şi pierderi, şi în acea tăcere toată furia mea s-a topit. Nu putusem niciodată urî pe cineva care suferise, oricâte rele făcuse după.

— El nu a câştigat o asemenea fericire, Yeine, a zis Stăpânul Nopţii. Nu încă.

Doamna Gri a oftat.

— Ştiu.

I-am auzit atingându-se, poate un sărut, poate doar luându-se de mână. Mi-am amintit de Shiny şi de cum mă atingea şi el uneori, fără cuvinte, de parcă avea nevoie să-şi aducă aminte că-i sunt alături. Oare cândva făcuse aşa şi cu Nahadoth? Poate şi lui Nahadoth îi era dor de vremurile acelea, cu toată furia lui, numai că el o avea pe Doamna Gri, pe când Shiny n-o să mai aibă pe nimeni în curând.

Stăpânul Nopţii a dispărut în tăcere. Yeine a rămas o clipă unde era, apoi s-a întors spre mine.

— A fost o prostie din partea ta, a spus.

Se părea că şi ea era furioasă, dar pe mine.

Am dat din cap, obosită.

— Ştiu. îmi cer iertare.

Spre surpriza mea, asta a fost suficient ca să-i treacă supărarea. A revenit la masă, dar fără să se aşeze.

— Nu-i chiar vina ta. într-un fel, e încă... fragil. Rănile lăsate de război şi de perioada de sclavie încă îl dor, unele foarte tare.

Iar eu mi-am amintit, cu un sentiment de vinovăţie, că toate astea erau din cauza lui Shiny.

— Am luat o hotărâre, am zis încet.

Doamna Gri a văzut direct ce era în inima mea - sau poate era doar prea evident.

— Dacă ceea ce spui e adevărat, a rostit ea, dacă chiar ţii la el, atunci întreabă-te ce e mai bine pentru el.

Asta făceam, şi în acel moment mi l-am imaginat pe Shiny, ce ar putea deveni, cu mult după ce eu aveam să fiu oale şi ulcele. Un rătăcitor, un războinic şi un străjer. Un om cu vorbe mângâietoare, decizii rapide şi puţină blândeţe - dar nu deloc. Puţină căldură. Putinţa de a-i atinge pe alţii şi de a se lăsa atins. Dacă îmi jucam bine mâna, îi puteam lăsa măcar asta.

Dar dacă muream, dacă iubirea lui mă omora, nu-i mai rămânea nimic. Se va ţine la distanţă de muritori, ştiind ce păţeşte dacă se apropie prea tare de noi. Va stinge cu tot dinadinsul tăciunele de căldură din el, temându-se de durere. Va trăi printre noi, dar va rămâne pentru totdeauna singur. Şi aşa nu se va vindeca în vecii vecilor.

Am tăcut.

— Ai o zi, m-a atenţionat Yeine şi a dispărut.

Am rămas îndelung nemişcată la masă.

Nu ştiu ce făcuse Doamna Gri ca să oprească timpul, dar vraja aceea a dispărut odată cu ea. Prin geamurile bucătăriei am simţit căderea nopţii, cu aerul ei rece şi uscat. Afară se auzeau oamenii trecând pe drum, cicadele cântând pe câmpuri şi o căruţă zdrăngănind

undeva pe stradă. în aer plutea miros de flori... deşi nu erau florile Copacului Lumii.

După o vreme, de sus au venit zgomote. Shiny. Ţevile trosnind, când s-a apucat să se spele. Strafe nu era Umbra, dar nu mă puteam plânge de sistemul de canalizare, ba chiar cheltuiam fără ruşine cu nemiluita pe lemne şi cărbune ca să ne spălăm cu apă caldă de câte ori aveam chef. După o vreme s-a auzit apa scurgându-se, iar el s-a mai foit pe sus şi a coborât. Ca mai înainte, s-a oprit în uşă, citind ceva în tăcerea mea. Apoi a venit şi s-a aşezat la masă - unde stătuse

Doamna Gri, deşi asta nu însemna mare lucru, dat fiind că eu nu aveam multe scaune.

M-am forţat să vorbesc cât mai rigidă, ca să nu mă pierd şi să fie totul în zadar.

— Trebuie să pleci, i-am zis.

Tăcere din partea lui Shiny.

— Nu putem fi împreună. Ai avut dreptate; o relaţie între zei şi muritori e o idee proastă.

In timp ce vorbeam, mi-am dat seama, şocată, că parţial chiar credeam ce spuneam. Ştiusem dintotdeauna, undeva în adâncul inimii, că Shiny nu poate rămâne cu mine pentru vecie. Eu aveam să îmbătrânesc şi să mor, iar el să rămână mereu tânăr. Sau mai ştii, îmbătrâneşte şi el şi moare de bătrâneţe, apoi renaşte iar tânăr şi frumos? Şi la ce-mi foloseşte mie, oricum? Mie o să-mi stea în gât tinereţea lui şi o să mă simt vinovată că-1 ţin în loc. Cât despre el, va suferi chinuri nesfârşite privindu-mă cum mă duc, şi oricum sfârşitul ne va despărţi pentru totdeauna.

Dar îmi doream atât de tare să încerc, pe toţi zeii...

Iar Shiny stătea la masă şi se uita la mine. Nu m-a acuzat de nimic, n-a încercat să mă facă să mă răzgândesc, fiindcă nu aşa era natura lui. Ştiusem de la început că nu-i nevoie de lupte nesfârşite, de şuvoaie de cuvinte, ca să-l fac să plece.

Apoi s-a ridicat, a ocolit masa şi s-a lăsat pe vine în faţa mea. M-am întors cu faţa spre el, încet şi cu multă grijă. Control. Asta era natura lui, nu? Am încercat să mă controlez şi să nu mişc. Mi-am reţinut cu greu impulsul de a-i atinge faţa şi de a afla ce părere are despre mine acum.

— Te-au ameninţat? m-a întrebat el.

Am încremenit.

A aşteptat să zic ceva şi, când am rămas tăcută, a oftat şi s-a sculat în picioare.

— Dar nu de asta, am sărit eu repede, conştientă că deodată devenise foarte important să ştie că nu făceam asta de teamă pentru viaţa mea. Eu nu... mai degrabă i-aş fi lăsat să...

— Nu.

M-a mângâiat scurt pe obraz. Cât m-a durut! Ca atunci când îmi rupsesem braţul. Mai rău. Tot autocontrolul pe care mi-1 impusesem s-a dus pe copcă şi am început să tremur atât de tare, încât de-abia am reuşit să îngaim ceva.

— Ne putem lupta cu ei, am spus repede. De fapt, Doamna Gri nu vrea să facă asta. Putem fugi sau...

— Nu, Oree, m-a întrerupt. Nu putem.

Aici am tăcut, dar de data asta nu din cauză că mă bloca- sem, ci fiindcă în cuvintele lui răsuna o siguranţă deplină, în faţa căreia nu mai aveam replică.

S-a ridicat.

— Vreau să trăieşti şi tu, Oree, mi-a zis.

Apoi s-a dus la uşă. Cizmele lui erau aşezate frumos lângă ale mele. S-a încălţat, nici prea repede, nici prea încet. Ordonat. Şi-a pus haina din blană de miel, pe care i-o cumpărasem când venise iama, fiindcă uita mereu că se poate îmbolnăvi şi n-avusesem chef să stau să-l vindec de pneumonie.

Am dat să rostesc ceva, dar n-am reuşit şi am rămas

acolo, tremurând.

Shiny a ieşit pe uşă.

Ştiusem dintotdeauna că aşa are să plece, doar cu hainele de pe el. Nu era suficient de uman ca să-i pese de lucruri sau de bani. Paşii lui grei s-au auzit pe trepte şi s-au îndepărtat în noapte, pe strada prăfuită.

Am urcat la etaj. Sala de baie era impecabilă, ca de obicei. Mi-am dat jos halatul şi am umplut cada cu apă cât mai fierbinte, atât de fierbinte, încât chiar şi după ce am ieşit încă scoteam aburi.

I-am simţit cu adevărat pierderea de-abia când am luat un burete ca să curăţ cada. Acum, că Shiny plecase, o să fiu silită să fac singură toate astea.

Am terminat de curăţat cada şi m-am aşezat în ea, plângând. Nu m-am oprit toată noaptea.

* * *

Acum ştii tot.

Tu aveai nevoie să ştii, iar eu aveam nevoie să-mi spun povestea. Ultimele şase luni le-am petrecut încercând să evit orice gând despre ce s-a întâmplat, şi se pare că n-a fost o idee prea bună. Măcar a fost mai uşor. Mai bine mă pun în pat şi dorm decât să zac acolo toată noaptea, singură. Mai bine să stau cu mintea pe tocănitul toiagului când merg decât să-mi aduc aminte cum mă descurcam odinioară la lumina slabă a paşilor vreunui fiu de zei. La tot ce am pierdut.

Dar am şi câştigat câte ceva. Pe tine, mica mea surpriză.

Intr-un fel, ştiusem că era riscant. Zeii nu fac copii la fel de uşor ca noi, dar pe el l-au făcut mai muritor decât fusese vreodată un zeu. Nici măcar nu-mi dau seama ce poate să însemne că i-au lăsat asta când i-au luat aproape orice altceva. Probabil că au uitat pur şi simplu.

Pe de altă parte, îmi tot vine în gând seara aceea, când lady Yeine, aşezată la masa mea, mă atinsese. Ea este Stăpâna Zorilor, zeiţa dătătoare de viaţă; cu siguranţă te-a simţit sau şi-a dat măcar seama că urmează să vii. Aşa că mă-ntreb: te-a văzut şi te-a lăsat să trăieşti? Sau...?

Ciudată mai este Doamna noastră.

Dar şi mai ciudat este faptul că m-a ascultat.

Am auzit veştile de la prea mulţi negustori şi bârfitori şi nu mai pot să cred că n-ar fi adevărat: acum sunt zei peste tot. Zei care cântă prin păduri, dansează pe vârfuri de munţi, se tolănesc pe plaje şi fac ochi dulci micilor pescari. Mai nou, orice oraş care se respectă cât de cât are măcar un fiu de zei. Până şi Strafe încearcă să atragă unul aid; sfătuitorii târgului sunt de părere că atrage clienţi. Sper să le meargă.

In curând, lumea o să fie mult mai plină de magie decât era. Şi cred că asta va fi foarte bine pentru tine.

Şi...

Nu.

Nu, ştiu că-i mai bine să evit până şi gândul.

Nu.

Şi totuşi.

Sunt întinsă în patul meu gol şi aştept răsăritul. îi simt venirea în lumina care îmi încălzeşte treptat păturile şi pielea. Vine iama şi zilele se scurtează. Cred o să te naşti în preajma solstiţiului.

Mă mai asculţi? Mă auzi măcar?

Eu cred că da. Cred că te-arn zămislit când ne-am iubit a doua oară, când Shiny a devenit el însuşi pentru mine, chiar dacă doar un pic. Un pic a fost destul. Cred că o ştia şi el, o ştia şi Doamna Gri, ba poate şi Stăpânul Nopţii. Nu-mi pare genul de lucru pe care el l-ar face din greşeală. Ştia că-mi lipsea viaţa de dinainte şi ăsta era modul lui de a mă ajuta să mă dedic acestei

noi vieţi. Şi probabil... modul lui de a-şi plăti greşeli mai vechi.

Zei. *Bărbaţi.* Fir-ar el să fie, nici măcar nu m-a întrebat! Poate mor când te nasc, da? Cel mai probabil n-o să mor, dar e vorba de idee în sine.

In sfârşit...

Sper că mă asculţi, fiindcă uneori zeii - şi demonii - fac asta. Cred că eşti trează şi conştientă şi că înţelegi tot ce ţi-am povestit.

Deoarece cred că te-am văzut ieri de dimineaţă când m-am trezit. Cred că am putut să văd o licărire de lumină, ca pe vremuri, şi că licărirea aceea erai tu.

Cred că, dacă aştept până în zori şi sunt foarte, foarte atentă, o să te văd iar în dimineaţa asta.

Şi mai cred că, dacă aştept destul şi ascult cu atenţie, într-o zi o să aud paşi pe drum. Poate o să bată la uşă. Sper că până atunci o să înveţe şi el regulile de politeţe. Ce să fac decât să sper, nu? Fie cum o fi, o să vină înăuntru. O să se şteargă pe picioare, măcar. O să-şi pună haina în cuier.

Şi atunci eu şi cu tine o să-l primim împreună acasă.

ANEXA 1
Glosar de termeni

Aleea Artiştilor piaţa artiştilor **de** pe Promenadă, în Umbra de Est.

Amn: cea mai numeroasă şi mai puternică dintre rasele senmite.

Arameri: familia conducătoare a rasei amn; consilieri din Consorţiul Nobililor şi Ordinul lui Itempas.

Casa Soarelui-Răsare: una dintre clădirile construite

pe trunchiul Copacului Lumii.

Cele o Sută de Mii de Regate: denumirea colectivă a întregii lumi unificate sub domnia Aramerilor.

Ceruri, iaduri: tărâmuri pentru sufletele trecute dincolo de tărâmul muritorilor.

Consorţiul Nobililor: organismul politic care conduce Cele o Sută de Mii de Regate.

Copacul Lumii: copac frunzos, mereu verde, a cărui înălţime este estimată la patruzeci de mii de metri, creat de Doamna Gri. Sacru pentru credincioşii ei.

Dateh Lorillalia: scrib care a abandonat Ordinul lui Itempas. Soţul lui Serymn Arameri.

Dekarta Arameri: cea mea recentă căpetenie a clanului Arameri.

Demoni: copii ieşiţi din uniunea interzisă dintre zei/fii de zei şi muritori. Ei înşişi sunt muritori, deşi pot poseda o magie înnăscută, de o forţă cel puţin egală cu cea a fiilor zeilor.

Doftor de oase: vindecător, adesea fără altă educaţie decât cea obţinută prin propriile eforturi, având cunoştinţe

despre ierburi, naşterea copiilor şi tehnici chirurgicale de bază. Unii doftori recurg în mod ilegal la sigilii vindecătoare simple.

Easha: denumirea locală pentru Umbra de Est.

Enefa: una dintre Cei Trei. Fostă Zeiţă a Pământului, mamă a fiilor de zei şi a muritorilor, Stăpâna Zorilor şi a Crepusculului (decedată).

Eo: fiică de zei care locuieşte în Umbră. Cea Plină de Milă.

Epoca Celor Trei: perioada dinaintea Războiului Zeilor.

Era Strălucirii: perioada de domnie solitară a lui Itempas, după Războiul Zeilor. Denumire generală pentru bine, ordine, lege şi dreptate.

Eretic: persoană care cinsteşte orice alt zeu în afara

lui Itempas.

Fii de zei: copiii nemuritori ai Celor Trei. Uneori mai sunt numiţi şi zei.

Gunoi: fiu de zei care locuieşte în Umbra de Vest şi a preluat controlul asupra gropii de gunoi Shustocks. Zeul Celor Nedoriţi.

Hado: membru al Luminilor Noi. Maestrul Iniţiaţilor.

Ina: fiu de zei care locuieşte în Umbră.

Insule: vast arhipelag aflat la est de Nordul îndepărtat şi de Senm.

Interdicţia: perioada în care fiilor de zei li s-a interzis apariţia pe tărâmul muritorilor, conform ordinelor Strălucitorului Itempas.

Itempan: denumire generală pentru cei care cred în Itempas. Folosită şi pentru membrii Ordinului lui Itempas.

Itempas: unul dintre Cei Trei. Stăpânul Luminii; stăpânul cerurilor şi al pământului; Tatăl Văzduhului.

Kitr. fiică de zei care locuieşte în Umbră. Sabia.

Lil: fiică de zei care locuieşte în Umbră. Foamea.

Locuri vrăjite: denumire locală/colocvială pentru locurile din Umbră care au fost vrăjite temporar sau permanent de fiii zeilor.

Madding: fiu de zei care locuieşte în Umbră. Stăpânul Datoriilor.

Maelstrom: Creatorul Celor Trei. Necunoscutul.

Magie: capacitate înnăscută a zeilor şi a fiilor acestora de a modifica după voinţă lumea materială, precum şi pe cea imaterială. Muritorii pot valorifica această capacitate recurgând la limbajul zeilor.

Maroland: cel mai mic dintre continente, aflat cândva la est de insule; locul primului palat al familiei Arameri. Distrus de Nahadoth.

Nahadoth: unul dintre Cei Trei. Stăpânul Nopţii.

Numit şi Lordul Umbrelor.

Nemmer: fiică de zei care locuieşte în Umbră. Stăpâna Secretelor.

Nordul îndepărtat: continentul cel mai nordic. O zonă izolată.

Oboro: fiu de zei care locuieşte în Umbră.

Ordinul lui Itempas: preoţimea dedicată slujirii Strălucitorului Itempas. Este responsabil atât cu îndrumările spirituale, cât şi cu legea şi ordinea, educaţia, sănătatea şi bunăstarea publică, precum şi cu eradicarea ereziei. Cunoscut şi ca Ordinul Itempan.

Ordinul Luminilor Noi: preoţime neautorizată dedicată slujirii Strălucitorului Itempas, alcătuită în principal din foşti membri ai Ordinului lui Itempas. Cunoscut şi ca Luminile Noi.

Paitya: fiu de zei care locuieşte în Umbră. Teroarea.

Parcul Porţii: parc construit în jurul Văzduhului şi al bazei trunchiului Copacului Lumii, în Umbra de Est.

Păstrugă: peşte de apă rece, consumat de obicei sărat şi afumat. Delicatesă maroneză.

Păzitorii Ordinii: acoliţi (preoţi iniţiaţi) ai Ordinului lui Itempas, responsabili pentru menţinerea ordinii publice.

Pelerin: adoratori ai Doamnei Gri, care întreprind călătorii către Umbră pentru a se ruga la Copacul Lumii. In general, locuitori din Nordul îndepărtat.

Previt: unul dintre rangurile superioare ale preoţimii din Ordinul lui Itempas.

Promenada: partea cea mai nordică a Parcului Porţii, în Umbra de Est. Foarte populară printre pelerini, datorită priveliştii asupra Copacului Lumii. Aici se găsesc, de asemenea, Aleea Artiştilor şi cea med mare Sală Albă din oraş.

Protectoratul Teman: regat senmit.

Rătăcitorii Nopţii: adoratorii Stăpânului Umbrelor.

Războiul Zeilor, conflict de dimensiuni apocaliptice prin care Strălucitorul Itempas şi-a înfrânt cei doi fraţi şi a devenit conducătorul absolut al cerurilor.

Rezervaţia Nimaro: protectorat al familiei Arameri, înfiinţat după distrugerea continentului Maroland, pentru puţinii supravieţuitori. Aflat în partea de sud-est a continentului Senm.

Role: fiică de zei care locuieşte în Umbră. Stăpâna Compasiunii. **Sala Albă:** clădirile în care se desfăşoară slujbele divine, lecţiile şi judecăţile Ordinului lui Itempas.

Salon: sediul principal al Consorţiului Nobililor.

Sânge zeiesc: narcotic popular şi scump. Conferă consumatorilor o stare de conştientizare extinsă şi capacităţi magice temporare.

Scrib: cărturar care a studiat limbajul scris al zeilor.

Script: serie de sigilii folosite de scribi pentru a produce efecte magice complexe sau secvenţiale.

Senm: continentul cel mai mare, aflat cel mai la sud.

Senmită: limba amn, considerată limba comună pentru toate Cele o Sută de Mii de Regate.

Serymn Arameri: nobilă Arameri de rasă pură, soţia lui Dateh Lorillalia. Proprietara Casei Soarelui-Răsare.

Shahar Arameri: înalta Preoteasă a lui Itempas pe vremea Războiului Zeilor. Descendenţii ei sunt membrii familiei Arameri.

Shustocks: cartier din Wesha.

Sieh: fiu de zei numit şi Păcăliciul. Cel mai bătrân dintre toţi fiii zeilor.

Sigiliu: ideogramă în limbajul zeilor, folosită de scribi pentru a imita magia zeilor.

Sigiliu sangvin: însemnul purtat de un membru recunoscut al familiei Arameri.

Strafe: oraş pe coasta de nord-est a continentului Senm.

Tărâmul Muritorilor Universul creat de Cei Trei.

Tărâmul Zeilor tot ce există în afara universului.

Tvril Arameri: căpetenia actuală a familiei Arameri.

Umbră: denumirea locală/colocvială a celui mai mare oraş de pe continentul Senm (numele oficial fiind Văzduh).

Văzduh: denumirea oficială a celui mai mare oraş de pe continentul Senm. Este, de asemenea, denumirea palatului familiei Arameri.

Wesha: denumirea locală a Umbrei de Vest.

Yeine: una dintre Cei Trei. Zeiţa actuală a Pământului, Stăpâna Zorilor şi a Crepusculului. Denumită şi Doamna Gri.

Zei: copiii nemuritori ai Maelstromului. Cei Trei.

ANEXA
2
Document istoric; din înregistrările Primului Scrib, volumul 96; din colecţia T'vril Arameri.

(Interviu condus şi transcris iniţial de Primul Scrib Yli Denai/ Arameri, în Văzduh, anul 1512 din Era Strălucirii, fie ca El să strălucească etern asupra noastră. înregistrat cu o sferă fixă de mesagerie. Transcrierea secundară efectuată de Librar Sheta Arameri, în anul 2250 din Era Strălucirii. AVERTISMENT: conţine noţiuni eretice, marcate N.E. Utilizat cu permisiunea Litariei.)

PRIMUL SCRIB YLI ARAMERI: Staţi bine?

NEMUE SARFITH ENULAI[3]: Ar trebui?

Y.A.: Desigur. Sunteţi oaspete al familiei Arameri, Enulai Sarfith.

N.S.: Dar chiar aşa! *(râde)* Probabil ar trebui să mă bucur de asta cât mai pot. Mă îndoiesc că pe viitor veţi mai avea oaspeţi maro.

Y.A.: Observ că aţi hotărât să nu folosiţi noul nume maronez[4]...

N.S.: De fapt, sunt trei cuvinte în limba veche. *Maro n neh.* Nimeni nu-1 pronunţă cum trebuie, e prea greu. Am fost

3 Nota intervievatorului: Enulai (H.R.) este, aparent, un titlu ereditar în populaţia maro.

4 Referinţă: Consiliul Provizoriu al Supravieţuitorilor din Teritoriul Nimaro a emis o declaraţie oficială în numele familiei lor regale (decedate), indicând că oamenii lor urmau să fie cunoscuţi de acum înainte ca maronezi, nu maro.

maro toată viaţa şi o să rămân maro până la moarte. Care oricum nu-i departe.

Y.A.: Pentru consemnarea oficială, aţi dori să spuneţi ce vârstă aveţi?

N.S.: Tata m-a binecuvântat cu două sute doi ani de viaţă.

Y.A.: *(râde)* Mi s-a spus că vă lăudaţi cu această cifră.

N.S.: Nu mă crezi?

Y.A.: Păi... doamnă... adică Enulai...

N.S.: Spune-mi cum vrei, dar nu uita că un enulai grăieşte întotdeauna adevărul, măi, băiete. Minciunile sunt periculoase. Pe lângă asta, nu m-aş sinchisi să mint despre ceva atât de neimportant ca vârsta. Aşa că pune mâna şi scrie!

Y.A.: Da, doamnă. Am scris.

N.S.: Voi ăştia din rasa amn nu ascultaţi niciodată. In zilele de după Război[5] v-am avertizat să-l respectaţi pe Tatăl întunericului (N.E.). Aşa v-am spus, că el nu ne e duşman, chiar dacă e duşmanul Strălucitorului Itempas. înainte de Război, el ne-a iubit mai tare decât Enefa (N.E.) însăşi. Nici nu vreau să ştiu ce i-aţi făcut de l-aţi umplut de atâta mânie.

Y.A.: Doamnă, vă rog frumos. Noi nu vorbim despre... acel nume pe care l-aţi menţionat, acel...

N.S.: Poftim? Enefa? *(tare)* Enefa, Enefa, Enefa!

Y.A.: *(oftează)*

N.S.: Mai dă-ţi o dată ochii peste cap, te rog.

Y.A.: Vă rog să mă iertaţi pentru comportament, doamnă. Dar... stăpânirea absolută a lui Itempas reprezintă principiul fundamental al Erei Strălucirii.

N.S.: îl iubesc pe Domnul Alb la fel ca tine. Nu uita că a ales tocmai neamul meu pentru chipul lui de muritor (N.E.) şi că am fost primii care au primit binecuvântarea cunoaşterii de la el (N.E.). Matematica, astronomia şi scrisul, toate acestea, totul, le-am primit cu mult înaintea

5 Nota intervievatorului: Războiul Zeilor.

voastră, sau a barbarilor ălora ignoranţi de la nord, sau a amărâţilor ălora de piraţi de prin insule. Dar, deşi ne-a dat atâtea, n-am uitat niciodată că el este doar imul dintre *Trei.* Fără fraţii lui nu-i nimic (N.E.).

Y.A.: Doamnă!

N.S.: Dacă vrei, reclamă-mă conducătorului familiei. Ce-o să-mi facă, o să mă omoare? O să-mi distrugă neamul? Nu mai am nimic de pierdut, băiete. Ăsta e singurul motiv pentru care am venit.

Y.A.: Fiindcă familia regală maro a murit.[6]

N.S.: Nu, nătărăule. Fiindcă *rasa maro* s-a stins. Ei, dacă ne punem toţi pe făcut copii, poate ne adunăm destui cât să mai supravieţuim cu chiu, cu vai o vreme, dar gloria noastră e pierdută definitiv. Voi n-o să ne mai lăsaţi vreodată să devenim atât de puternici.

Y.A.: Ăăă... da, doamnă. Dar datoria clasică a unui enulai era să deservească familia regală, nu? Ăăă... deci, de exemplu, străjeri şi povestitori...

N.S.: Istorici.

Y.A.: Păi, da, dar o mare parte din istoria aceea... Am o listă aici... legende şi mituri...

N.S.: Totul e adevărat.

Y.A.: Doamnă, vă rog.

N.S.: Atunci de ce te-ai mai deranjat să mă inviţi aici?

Y.A.: Fiindcă şi eu sunt istoric.

N.S.: Atunci cască urechile. Asta-i cel mai important pentru un istoric. Ascultă cu atenţie cu propriile tale urechi, nu prin cele zece mii de minciuni amn care-au mânjit tot...

Y.A.: Dar, doamnă, de exemplu, una dintre poveştile enulai cunoscute... povestea zeiţei peştilor.

---

6 Nota intervievatorului: vezi ***Post-cataclismul maro: recensământul.***

N.S.: Da. Yiho din clanul Shoth, deşi acum sunt toţi morţi.

Y.A.: Povestea spune că era foamete, aşa că ea s-a aşezat lângă un râu timp de trei zile şi a chemat bancuri de peşte din

ocean - din apa sărată în apa dulce i-a făcut să urce pe râu şi să se arunce singuri în năvoadele pescarilor.

N.S.: Da, da. Şi de atunci acele specii de peşti vin în fiecare an pe râu în sus să-şi depună icrele. I-a schimbat pentru totdeauna.

Y.A.: Dar asta e... Povestea asta vine de dinainte de Război? Această Yiho era cumva fiică a zeilor?

N.S.: Nu, bineînţeles că nu. La sfârşitul poveştii moare de bătrâneţe, nu?

Y.A.: Păi, atunci...

N.S.: Dar zeii au avut mulţi copii.

Y.A.: *(pauza)* Pe toţi zeii! *(sunet de lovitură)* Au!

N.S.: Asta fiindcă ai spus blasfemii.

Y.A.: Nu pot să cred, *(suspină)* Aveţi dreptate, vă rog să mă iertaţi. Mi-am uitat locul. Numai că eu... Vreţi să spuneţi că femeia din poveste era... era o corcitură, un copil al zeilor...

N.S.: Noi toţi suntem copiii zeilor, dar Yiho era specială.

Y.A.: *(tăcere)*

N.S.: *(râde)* Dar ce văd eu acolo în ochii tăi, măi, băiete? Acum deodată mă asculţi? I-auzi.

Y.A.: De fapt, îmi amintesc. Multe poveşti maro pe care le-am citit vorbesc adesea despre enulai.

N.S.: Aşa, dă-i înainte...

Y.A.: Fiecare membru al familiei regale are un enulai care îi educă, îi sfătuieşte şi îi protejează.

N.S.: *(râde)* N-o mai lungi, măi, băiete. îmbătrânesc văzând cu ochii.

Y.A.: îi protejează, adesea folosind nişte puteri ciudate pe care Litaria le consideră improbabile sau imposibile...

N.S.: Fiindcă scribii voştri nu au propria lor magie, ci o împrumută folosind cuvintele zeilor. Dar dacă aţi folosi magia direct, şi asta nu v-ar omorî, sau, şi mai şi, dacă aţi putea pur şi simplu sili universul să vă asculte prin simpla încordare a voinţei, aţi putea face tot ce fac zeii. Şi altele.

Y.A.: Enulai Sarfith, îmi doresc să nu-mi fi spus asta.

N.S.: *(râde)*

Y.A.: Ştii ce trebuie să fac.

N.S.: *(râde mai tare) O,* măi, băiete. Ce contează? Sunt ultima descendentă a lui Enulai, fiica Enefei, ultima dintre zeii muritori care au ales să-şi petreacă scurta viaţă printre oameni. Toţi regii şi reginele maro au murit. Toţi copiii şi nepoţii mei au murit. Toţi cei în ale căror vene curgea sângele Maicii Gri au murit la fel ca ea. Ce rost mai are să mă ascund?

Y.A.: *(cheamă un servitor, îi cere să aducă gărzile)*

N.S.: *(în timp ce el vorbeşte în şoaptă)* S-au dus toţi demonii.

Toţi. N-are rost să mai căutaţi alţii. Unul n-a mai rămas.[7]

Y.A.: îmi pare rău. *(neinteligibil)*

N.S.: N-ai de ce. *(neinteligibil) a* distrus ultimii demoni. N-are rost să mai căutaţi alţii.

Y.A.: N-are rost să mai căutăm alţii.

N.S.: Nu mai există demoni nicăieri în lume.

Y.A.: Nu mai există niciunul. *(neinteligibil, până la*

7 Nota bibliotecarului: transcrierea originală se încheie aici. înregistrarea sferei de mesagerie este parţial inaudibilă din acest moment. Se pare că nu există nicio deteriorare a scriptului de control al sferei; cu toate acestea, consultarea cu scribii sugerează o interferenţă magică. Am transcris restul interviului cât de bine am putut.

venirea gărzilor) La revedere, Enulai. îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

N.S.: *(râde)* Mie nu. La revedere, măi, băiete.

[Sfârşitul interviului][8]

Cuprins

1. *Comoară abandonată* (pictură encaustică pe pânză) 9
2. *Zeiţe moarte* (acuarelă)..... 28
3. *Zei şi cadavre* (ulei pe pânză)..... 47
4. *Frustrare* (acuarelă)..... 60
5. *Familie* (studiu în cărbune)..... 96
6. *Se deschide o fereastră* (cretă pe beton).....131
7. *Fată în întuneric* (acuarelă).....140
8. *Lumina revelează* (pictură encaustică pe pânză).148
9. *Seducţie* (cărbune).....174
10. *îndoctrinare* (studiu în cărbune).....188
11. *Posesiune* (acuarelă).....194
12. *Distrugere* (cărbune şi sânge, schiţă).....206
13. *Exploatare* (sculptură în ceară).....226
14. *în aer* (pictură encaustică, desen în cărbune şi inscrisuri pe metal).....241
15. *Rugăciune către zei îndoielnici* (acuarelă).....247
16. *Din abisuri către culmi* (acuarelă).....264
17. *Un lanţ de aur* (gravură pe placă metalică).…285

8 Nota bibliotecarului: această transcriere şi această sferă au fost greşite de primul scrib Yli Arameri în Biblioteca Cerului şi astfel au fost pierdute timp de aproximativ 600 de ani. Recuperate când a fost efectuată o căutare exhaustivă a seifurilor bibliotecii, din ordinul lordului Tvril Arameri.

18. *Răzbunarea zeilor* (acuarelă).....301
19. *Războiul demonilor* (cărbune şi cretă pe fundal negru).....319
20. *Viaţă* (studiu în ulei).....335
21. *Natură moartă* (ulei pe pânză).....347
ANEXA 1. Glosar de termeni 362
ANEXA 2. Document istoric;
din înregistrările Primului Scrib, volumul 96;
din colecţia Tvril Arameri.....367